

Esmahan Aykol - Kelepir Ev

KELEPİR EV

BİR

"İkisini de Çin mafyasına öldürteceğim," dedi. Bir yandan da, insanların canına kıymayı düşünen bir cani değilmişçesine zarif hareketlerle tahlil kahvesinden mamul cappuccino'sunu karıştırıyordu.

"Ortalıkta her işi tertemiz ve ucuza halleden bir sürü yerli mafya varken, Çin mafyası da nerden çıktı?"

"Ah burda olsalar. Burda değil ki şekerim. Çetin boşanma davası açıp New York'a döndü, anası da oğluncacıyla, minik kuzucuğuyla gitmiş." Ses tonu bir anda sertleşti.

"Bunları New York Çinlileri paklar."

Hafiften sarkmaya başlayan gıdımaya yeni öğrendiğim şekilde işaret ve orta parmağımla masaj yapıyordum o esnada.

"Kadınların intikamından korkmakta haksız mı yani zavallı erkekler? Adamcağızı, hem de annesiyle birlikte öldürtmeyi düşünüyorsun," dedim.

"Hayır. Annesini adamcağızla birlikte öldürtmeyi düşünüyorum. Asıl hedef kaynanam, eski kocam değil."

Yüzümü buruşturdum. Elimde olmadan.

"Biliyorum, klasik bir gelin kaynana çekişmesi, diye düşünüyorsun. Ama inan ki öyle değil." Elini sağ elimin üstüne koymuştu. Sol elim hâlâ masaj yapmakla meşguldü zaten.

Bundan sonraki bir saat içinde Özlem'in eski kocası ve kayınvalidesiyle olan ilişkilerini dinlerken de gıgı masajı yapacak bol bol fırsatım oldu.

Ashında bu sıralarda çevremdeki insanların sorunlarıyla uğraşmaya hiç halim yoktu. Kendi dertlerim bana yetiyor da artıyordu bile. Gıgımın sarkmaya başladığını keşfetmem ise bu dertlerin en ufağıydı.

Gerisini siz düşünün.

Kırklarının ortasına yaklaşan, ama taş çatlasın otuz beşinde gösteren, sevdiği işi yapan... Daha doğrusu, şöyle söyleyeyim: Polisiye okumaya bayılan ve sadece polisiye roman satılan bir kitabevi olan, üstelik bu kitabevinden kazandığı parayla yaşamını sürdürebilen, sevdiği kentte yaşayan; küçük göbeğine rağmen, hatta tam da o küçük göbeği sayesinde son derece çekici bulunduğu bir sevgilisi olan bir kadın hayattan başka ne ister? Bu soruyu ben de sık sık kendime soruyorum ve her defasında, açık söyleyeyim, sınırlarımı daha çok bozduğumla kahyorum. Temizlikçim Fatma Hanım'ın dediği gibi: Burası Türkiye!

Şimdi, bu da ne demek, diye düşünüyorsanız, siz Türkiye üzerine yeterli bilgisi olmayan okurlardansınız demektir. Doğrusunu isterseniz, ülke sayılarının başını alıp gitmesinden beri, yaşadığı memleket dışında kalan yerler hakkında fikri olmayanlara da eskisi gibi kötü gözle bakılmıyor. Bana sorarsanız, hayatımı sürdürdüğüm kentin sınırları içinde bulunduğu ülkede olup bitenlerle dahi her gün beş dakika gazete okuyacak kadar ilgilendiğim söylenemez. Gene de "burası Türkiye" lafının ne demek olduğunu size açıklayabilecek en doğru insanlardan biriyle birkaç sayfa önce tanışmış durumdasınız.

"Burası Türkiye", burada evler Amerikan doları ya da euroyla kiralanıyor, bu evlerde kiracı olabilmek için de ev sahibine 'tahliye taahhünamesi' adında noterden tasdikli bir belge veriliyor demektir. Adından anlaşılacağı üzere, bu belgeyle müstakbel kiracısı olduğunuz evi belli bir zaman sonra boşaltacağınızı garanti ediyorsunuz. Ve o tahliye günü geldiğinde de avukat sevgiliniz bile düştüğünüz içler acısı durumdan sizi kurtaramıyor; acı tatlı günler geçirdiğiniz, duvarları arasında ağladığınız, güldüğünüz ve seviştiğiniz evinizi boşaltmanız gerekiyor.

Ashnda tam olarak böyle değil. Bir ihtimal daha var: Ev sahibinin istediği kira artışını yapıp kurtulmak. Taşınmaktan kurtulmak, yani. Anıları, balkonda yapılan sabah kahvaltılarını, doğru dürüst çalışmayan sifonu, emayesi dökülmüş mutfak lavabosunu, iyi kapanmayan salon doğramasını geride bırakmaktan kurtulmak. Bir bilinmezliğe atılmaktan kurtulmak.

Bu satırların sevgili okuru olarak çocukluğu benim gibi kentler ve hatta ülkeler arasında taşınarak geçmiş biriyseniz ne demek istediğimi çok iyi anlamışsınızdır. Taşınmanın bedelinin 'para'yla ölçülemeyeceğini ta yüreğinizin derinlerinde bilmektesinizdir. İki kuruş yüzünden bir insanın evinden taşınmak istemeyeceğini anlarsınız.

Şimdi mesele de bu zaten. Söz konusu para iki kuruş değil. Ev sahibim olacak kokoz, o kız kurusu, kirayı 150 euro birden artırmamı istiyor. Hayatını namusuyla çalışarak kazanan küçük bir kitabevi sahibi için bu ne demek, biliyor musunuz?

Çook para, demek.

Her neyse, işlerin gelip dayandığı nokta kısaca şu: Ya bu 150 euroluk artışı yap kurtul ya da kendine yeni bir ev bul.

Ben yeni bir ev bulacağım.

Bulabilirsem tabii.

Özlem canavarca planlarını anlatmayı bitirmeden yerimden kıpırdayamamış, böylece günün en azından üç saatini ev arama faaliyeti dışında bir şeyle meşgul olarak geçirmiştim. Hesabı ödemedemeden cep telefonumdan Akarsu Caddesi'ndeki emlakçiyi aradım.

Farkına varmışsınızdır bir önceki cümleden, cin gibisinizdir sevgili okurlarım, bilirim. Evet, artık benim de bir cep telefonum var. Altı yedi ay kadar önce pes ettim. Pahalı ve yeni bir model değil. Üstelik karth. Numaramı verdiğim insanlar beni küçümsüyor. Elimde cep telefonumla konuşurken görenler de. Çevremdeki Türkler, otomobillerinin ve cep telefonlarının modellerini sürekli yeniliyorlar. Beni tanıyorsunuz, böyle şeylerle uğraşacak bir kadın değilim. Ayrıca uğraşabilecek durumda da değilim. Halimden de memnunum.

İşte bu noktada, okuduğunuz sayfaların miktarı daha fazla artmadan, hayatımda yenilik namına cereyan eden bir şeyden daha haberdar etmeliyim sizi: Saçımı boyattım.

Şimdi yeri gelmişken bunu da söylemezsem bir roman boyunca içim içimi yiyecek; ben, bir önceki kitabın kapağında resmini gördüğünüz kadın değilim. O kadının kim olduğunu da bilmiyorum. Hem resmini kitap kapaklarına falan bastırarak kadar şöhret budalası olduğumu nasıl düşünebilirsiniz Allah aşkına? Ve daha önemlisi, dört göz olduğumu, boğazlı kazaklar giydiğimi... Aşk olsun!

Merak edenler için son bir şey daha söyleyeyim: Benim saçlarım hayatım boyunca bir tek gün bile sarı olmadı. On gün öncesine kadar koyu kızdı, on günden beri de neredeyse turuncu. Abartmıyorum. Gerçekten, neredeyse turuncu.

Selim, Lale ve Yılmaz yeni saç rengimi çok beğendiler. Foto'nun beğenip beğenmemesi ise umurumda bile değil. Zaten görmedi de. Ne beni, ne de yeni saçımı.

Merak edenler ve bir önceki kitabı okumayanlar için şunu da ekleyeyim; Fofu, sevgili bulup beni bırakana kadar ev arkadaşım. Hatta en yakın arkadaşım. Kendisi İspanyol olup, birtakım adamların peşinden gitmek üzere eşini dostunu ve şehirlerini terk etmesiyle tanınır. Asıl adı Juan Antonio'dur... Ama ne önemi var ki bütün bunların? Siz anladınız. Hayatımdaki yenilikler cep telefonu ve saç rengimle sınırlı. Felaketler ise ev arama turlarıyla.

Geçen yaz başında moda olan topuklardan nefret ediyorum. Şu yamuk yumuk, şekilsiz şeyleri kastediyorum. İstanbul'un girintili çıkıntılı sokaklarında yürümek zaten pek kolay değildi, bu tuhaf topuklar sayesinde tamamen işkenceye döndü. Moda konusunda taviz verecek değilim, topal bir ördek gibi de olsa Taksim Meydanı'nı zahmetli bir yürüyüşle aştıktan sonra Cihangir'e ulaştıran Sıraselviler Caddesi'nden aşağıya doğru ilerledim. İstikamet: Akarsu Caddesi, No 26, Rüstem Emlak.

Emlak, emlakçı deyince bile sinirim bozuluyor artık. Bir tür mesai yapar gibi sabahın köründen akşam karanlığına kadar ev geziyorum iki haftadır. Bu arada saçımı boyattığıma şaşırılmam lazım. Buhran geçiren her kadının saç modelinde ya da renginde değişiklik yaptığı söylenmez mi? Siz siz olun, klişelere burun kıvrımayın. Bunu Almanlar hakkındaki klişelerden durmadan yakınan ben söylüyorsam ciddiye almak lazım dediklerimi. Ne de olsa klişelerin aslında gerçekleri yansıtan bilgelikler olduğunu en iyi ben bilirim. Almanların ne kadar pinti, zevksiz, kuralcı, otorite düşkünü ve kendilerine benzemeyen herkese düşman olduklarını gerçekten benden daha iyi kim bilebilir?

Kapıdan içeri burnumu uzatır uzatmaz Emlakçı Rüstem ayağa fırladı. Fırlayacak tabii. Onun gösterdiği döküntü evlerden birini kiralarsam yıllık kiranın yüzde 12'sini alacak komisyon olarak. Şimdi emlak komisyoncuları ve havadan para kazanan diğer asalaklar hakkında görüş belirtmemi bekliyorsunuzdur Allah bilir, ama bu konuda son günlerde o kadar çok fikir beyan ettim ki eş dost huzurunda, bir kez daha aynı şeyleri tekrar edemeyeceğim. Sadece sinir olduğumu söylemekle yetineyim.

Rüstem'in çırağı Musa'yla çıktık dükkândan. Özoğul Sokak'ta iki oda bir salon bir daire gösterecekmiş bana.

"Manzarası çok şahane, yenge. Yalnız bakıma ihtiyacı var," dedi. Yanıt olarak kafamı salladım.

Evde yapılacak onarım beni korkutmuyor. Hatta on dört yıllık İstanbul ikametime ve Türklerle tüm içli dışlı olmuşluğuma rağmen boya badanayı kendim yapıp işi ucuza getirecek kadar Almanım hâlâ. Eski evime oranla çok daha küçük olması da sorun değil. Eşyaların bir kısmından kurtulurum olur biter.

Beni korkutan, bu sokağın Cihangir'e yayılmış ünü. Özoğul, deniz seviyesindeki Fındıklı'ya merdivenlerle bağlanan, güzel manzaralı bir çıkmaz sokak. Ünü ise manzarasından değil, sokakta sık sık vuku bulan kapkaç olaylarından kaynaklanıyor. Yankesicilere çantasını

kaptırmama mücadelesi verirken yerlerde sürüklenen kadınların öykülerini duyuyorum yıllardır sağdan soldan. Geceleri kadınların tek başlarına yürüyerek evlerine gidemediklerini, taksi şoförlerinin de çıkmaz sokak olduğu için buraya girmek istemediklerini biliyorum.

Cihangir'le bedenimin bir organı gibi kaynaşmış olmam ev ararken pek işe yaramıyor, hatta bu süreci olumsuz etkiliyor, görüyorsunuz. Hayatını kentin Asya yakasındaki o iç yarası orta sınıf sitelerinde, ayakta durunca insanın kafasının tavana değdiği kutu-dairelerde geçirmiş biri olsaydım, Özoğul Sokak daha adım atar atmaz dibimi düşürecekti muhtemelen. Muhtemelen değil, kesinlikle. Oysa şimdi, sokağa girdiğimizden beri endişeli gözlerle çevreme bakıyor, Fındıklı'ya inen merdivenli sokaklardan yankesicilerin kaçmak için nasıl yararlandığını gözümde canlandırıyorum.

Gene kös kös Kuledibi'ne, sevgili dükkânıma döndüm. Arkadaşlarım ve Selim, İstanbul'da Cihangir'den başka yaşanabilecek muhitlerin de olduğuna, bu konuda ufkumu genişletmem gerektiğine ikna etmeye çalışıyorlar beni. Saplantı derecesinde muhafazakâr olduğum tek mevzu, yaşadığım semtler mevzuudur. İstanbul'da değil, diyelim Berlin'de olsam da güzel, yeşil ve seçkin diye Zehlendorf denilen yerde yaşamam ben. Ya da moda olan entelektüel muhiti Prenzlauerberg'de. Paşa paşa Kreuzberg'imde oturur, yere tüküren ve son model otomobilleriyle ara sokaklarda sürat yapan bitişik kaşlı Türk erkeklerine de katlanırım.

Cihangir'e bayıldığımdan yaşamıyorum yani orada. Hem nesine bayılayım? Bach dinlemekle övünen Cihangirli Türk intelligentsiya'sına mı? Protestanların kilisenin tahta sıralarına yan yana dizilip, kendilerini dünya gözüyle cezalandırmak için dinledikleri bir müziği, evinin Boğaz manzaralı salonundaki rahat kanepesinde uzanırken, hem de hiçbir zorunluluk olmadan neden dinler bir insan? Yani Protestanlıkla, kiliseyle alakası olmayan bir insan. Hadi, diyelim ki dinliyor, bir tür hastalıktan mustarip, ıstırap çekmeyi seviyor bir şekilde... İyi de bununla neden övünür? Bach dinlemekle. Ve Protestan olmadığı halde acılardan zevk almakla.

Doğrusu, ben başka bir alternatifim olmadığından yaşıyorum Cihangir'de. Nerede yaşasaydım? Sokaklarında günün her saati alışverişten dönen röfleli kadınların cirit attığı Nişantaşı'nda mı, depremin ilk vuracağı muhit ilan edilen Moda'da mı, küçük bütçemle hayalini bile zor kuracağım Boğaz semtlerinde mi? Evimin dükkânıma yakın olmasını da önemsiyorum ayrıca. Artık eskisi kadar genç değilim, daha az otomobil kullanmak ve sabahları yürüyüş yapmak iyi geliyor. Üstelik biliminsanlarına bakılırsa, sabahları aç karnına yapılan yürüyüşler serbest yağ asitlerinin hızla yanmasını sağlıyormuş.

Gene içinde yaşamaktan mutluluk duyacağım bir ev bulamamaktan kaynaklanan hezimet eşliğinde kös kös dükkâna döndüğümü söylemişim az önce. Yardımcım Pelin, her zamanki gibi masanın başında oturuyordu. Üç gün önce sevgilisiyle tabak çanağın havada uçtuğu büyük bir kavga ettiğinden beri suratı hep asıktı. Ne kadar çileden çıkarsam çıkayım, onu kıracak tek bir şey söylememekte kararlıydım. Daha doğrusu, onu kırmadan ne tür bir yorum yapabileceğimi bilmiyor, susuyordum.

İkimize de kokusu hiç cazip olmayan bir bitki çayı yaptım. Aslına bakarsanız, çayın renginin de kokusundan aşağı kalır yanı yoktu. Olsun. Sağlıklıydı ya.

Elimde çay fincanım, sallanan sandalyeme oturdum. Gözlerimi vitrinin üstündeki bir noktaya sabitlemiş, sallanıyordum. Çay içiyor ve sallanıyordum. Pelin ise masada oturuyor ve çayını içmiyordu.

O kadın kapıda görüldüğünde dükkândaki durum buydu işte.

Siyah bir pantolon ve tişört giymişti. Ayağında çok sık, kalın topuklu ayakkabılar vardı. Bu yaz moda olanlara benzemeyen ve üstünde durmanın çok daha rahat olduğuna yemin

edebileceğim türden. Tişörtünün arkasında 'young at heart' yazdığını gördüm, ilk anda olmasa da sonradan sırtını dönünce.

Candan'dı kapıda görünen. Beyoğlu'nda büyük bir kitabevi sahibi olan arkadaşım. Aynı zamanda Pelin'i bulmamı sağlayan kadın, Pelin'in eski patronu.

"Hangi rüzgâr attı seni?" diye sordum. Dört yıl önceki açılış kokteylinden sonra bir daha dükkâna adım atmamıştı. Sorduğum yerinde bir soruydu yani.

"Barbara Vine'in bir kitabını arıyorum, sende vardır diye düşündüm," dedi. Şaka yapıyordu. Candan'ın bir kitap bulmak için kapı kapı dolaştığını duyan kargalar bile güler. Ben de güldüm.

"Barbara Vine'in Ruth Rendell'in takma adı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Hayır efendim, bunu ben söylemedim. Çok bilmiş Pelin'di söyleyen. Neyse ki buz gibi gözlerimle karşılaşır karşılaşmaz sesini kesti.

Candan ise sadece gülümsemekle yetindi ve ikimize de kibarca hal hatır sordu. Gerçek iş kadınlarının soğukkanlılığına bayıldığımı daha önce belirtmiş miydim?

Ukala Pelin'den uzakta baş başa kalmak ve benim yapabileceğimden daha nefis bir çay içmek için Kuledibi Meydanı'nın biraz aşağısındaki o güzel çay bahçesine, Cafe Ceneviz'e gittik. Ben ev arama belasından yakınmaya başlayana kadar havadan sudan konuştuk. Doğrusu zenginlere ayda sadece 150 eurocuk fazladan ödememek için taşınmak zorunda olduğunuzu anlatmaya çalışmak hiç de kolay değil.

Olaylar şöyle geliyor:

Başta ses çıkarmadan dinliyorlar sizi. Sanırım yanlış bir şey söylemek istemedikleri için. Ve kendilerini tutamadıkları bir anda bir cümle dökülüyor dudaklarından:

"Bir ev satın alsana."

Nasıl? Hangi parayla alınacak o ev? Ben kirayı artıramadığım için taşınıyorum. Sen benimle dalga mı geçiyorsun?...

Buna benzer bir yığın şey söyleyebilirsiniz, romanlar, yazarlar, insanlar, siyasetçiler söz konusu olduğunda sonuna kadar anlaştığımız arkadaşınıza. Gene de, para mevzuunun sizi ayrı dünyaların insanları yaptığının farkına varmışsınızdır bir kere. Siz, kuruşları uç uca ekleyerek yaşamaya çalışmaktasınız, o ise sizin uğruna çırpınıp durduğunuz 150 euroyu berberde bahşiş olarak dağıtmaktadır.

Acilen, "Ucuz yollu bir ev satın alsana," diye düzeltir arkadaşınız söylediklerini, suratınızın şeklini gördüğünde ve söylemeyi düşünüp de söylemediklerinizi hissettiğinde. O zaman, siz de her şeye rağmen onu azarlamaktan vazgeçer ve şöyle dersiniz:

"Buralardan ayrılmak istemiyorum. İşimle evimin yakın olmasını istiyorum."

"Buralarda ucuz yollu bir ev almaktan bahsediyorum ben de. Biliyorsun, benim Cihangir'de yaşadığım binanın tamamı bir azınlık vakfının. Kuledibi'nde de, Cihangir'de de kiraya verilen ya da satılan böyle bir sürü bina ve daire var. Vakıflar'daki tanıdıklarımın biri bu civarda Vakıflar'ın kiraya vermek istediği yerler olduğunu söyledi. Bugün de o binalardan birine bakmak için geldim buraya." Gülerek kolumu tuttu.

"Belki sana rakip bir kitapçı açarım Kuledibi'nde."

Son söylediğinin üstünde durmadım. "Vakıflar'ın satmak istediği daireler mi var?"

"Ben biraz karışık anlattım. Vakıflar'ın kiraya verdiği binalar ve Hazine'ye devrolunca satışa çıkarılan daireler var."

"Bir dakika," dedim. "Yavaş yavaş, benim anlayacağım gibi anlat."

Anlattı.

Durum şuydu: Türkiye'den göç eden azınlık mensuplarının geride bıraktıkları taşınmazlar, taşınmazın sahipsiz olduğunun mahkeme kararıyla tespit edilmesinin ardından Hazine'ye devrolunuyordu. Hazine, bu sahipsiz taşınmazları kiraya verebilir ya da satabilirdi. Bu seçeneklerden genellikle ikincisi işletiliyor, taşınmaz, değerinin oldukça altında

bir fiyata, açık artırma usulüyle satılıyor ve satış bedeli Hazine'ye gelir olarak kaydediliyordu. Bütün iş nerede bu türden bir daire bulunduğunu bilmek ve açık artırmanın yapılacağı tarihi öğrenmekti. Bu da insanın Milli Emlak denilen yerde adam bulmasına, 'adam bulmak' denen şey ise orada çalışan birinin eline -ne kadar olduğunu Candan'ın da tam olarak kestiremediği- bir miktar para sıkıştırmaya bağlıydı. Candan, Milli Emlak'ta 'adamlar' bulabileceğini ve beni satılması planlanan dairelere ulaştırabileceğini iddia ediyordu.

O gece uzun zamandır ilk kez başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

Pazartesi gelmesini ipe çektiğim bir hafta sonu geçirdim. Ne canım arkadaşım Yılmaz'la muttat cumartesi sabahı randevumuzdan, ne de Selim'le pazar öğleden sonra yediğimiz suşi'lerden doğru düzgün tat aldım.

İKİ

((

Pazartesi sabahı yolumun üstündeki binaları alıcı gözüyle inceleye inceleye, yürüyerek gittim dükkâna. Kendine antikacı süsü vermeye çalışan eskicilerle dolu Çukurcuma'da ya da kozmopolit bir karmaşanın hüküm sürdüğü Kuledibi'nde eskiden kimlerin yaşadığı, bu güzelim binaları kimlerin inşa ettiği beni şimdiye kadar pek ilgilendirmemişti doğrusu. Tüm bildiklerim birkaç cümleyle sınırlıydı:

Kuledibi, 1950'lere kadar yoksul Yahudilerin yaşadığı bir mahalle imiş. İsrail devletinin kurulmasının ardından Yahudiler Türkiye'den göç ederken Anadolu'dan gelenler yerleşmiş buralara. İstanbul'da kalan Yahudilerin de Kuledibi'nden kentin başka semtlerine kaçışması onların yüzünden olmuş.

Bugün İstanbul'un en büyük sinagogu Neve Şalom, daha küçük ama daha güzel bir başka sinagog ve koşer et satan küçük bir kasap dışında pek iz yok, bir zamanlar burayı mesken tutan Kuledibili Yahudi nüfustan. İşte bir de, varlığını üç gün önce öğrendiğim, geride bıraktıkları 'sahipsiz' evler, dükkânlar...

Şimdi bol çocuklu ve yoksul Anadolu göçmen aileler yaşıyor Kuledibi'nde. Semtin gündüz nüfusu olan avize toptancılarını ve elektrikçileri de unutmamak lazım elbette. Ashına bakarsanız, son yıllarda ağır aksak bir değişim de yaşanıyor. Şir grup insanın buradaki evleri satın almaya ve restore etmeye başlamasıyla semt çok yavaş da olsa yeni bir kimlik kazanıyor. Muhitin en eski 'avize dışında bir nesnenin satıldığı' dükkânı olan benim kitabevimin yanı sıra birtakım barlar, meyhaneler, lokantalar ve hatta pahalı oteller de açılıyor. Bir İspanyol kadının açtığı, ayda bir gün paella ve her gün tapas servis edilen bir bar ve entellektüelleri çeken bir caz kulübü bile var.

Öğlene doğru gereken bilgileri öğrenmiş olacağı umuduyla Candan'ı aradım. Pelin hâlâ iş gelmemişti ve onu aramamak için kendimi zor tutuyordum. Genç insanlarla iş yapmanın böyle bir zorluğu var işte: Yaşamlarındaki tüm dalgalanmaları siz de onlarla birlikte yaşıyorsunuz.

Candan, o muhteşem kadın, bir isme ve cep telefonu numarasına ulaşmıştı. Kasım Bey: O 538 318 44 54. Vakıflar'dan Varol'un selamını iletcektim kendisine.

Numarayı çevirirken kalbim küt küt atıyordu.

Kısa ve öz bir konuşma yaptık Kasım Bey'le. Ne de olsa böyle meseleleri telefonda konuşmak doğru değildi. Akşamüstü iş çıkışı Sultanahmet'te Duvardibi Çay Bahçesi'nde buluşmak üzere sözleştik. Birbirimizi nasıl tanıyacağımızı konuşmadığımızı fark ettiğimde iş

işten geçmiş, telefonu kapamıştım. Rüşvetçi bir devlet memurunu dış görünüşünden tanıyıp tanıyamayacağımı düşündüm. Bu, Türklerin içini dışını bildiğini iddia eden benim için iyi bir sınav olmaya adaydı.

İster inanın ister inanmayın, kısa bir tereddüt geçirdikten sonra çay bahçesindeki onlarca masanın arasından Kasım Bey'inkine yöneldim. İyi bir Türkiye gözlemcisi olduğum bu deneyin sonucunda kesinlik kazanmıştı. Gerçi bana yardımcı olan dış faktörlerin varlığını da inkâr edemem. Çay bahçesindeki durum şuydu:

Pek çok masa, romantik bir akşamüstü geçirmek üzere yüksek sesle, Türklerin adına arabesk dediği kedi miyavlamasını andıran bir tür müziğin çalındığı bu çay bahçesini tercih eden genç çiftlerle doluydu.

Masaların bir kısmında, akşamüstü gezintisine çıkmış, bir çift yetişkin ve en az dört çocuktan oluşan Türk aileler vardı.

Masaların gölgede kalmayan bir kısmında ise titrek bir güneş huzmesinde sağını solunu açıp, tişörtünün kollarını, şortunun paçalarını sıyrarak güneşten yararlanmaya çalışan Kuzey Avrupalı turistler oturuyor ve sonsuz bir merakla Türk kahvesi fincanlarının dibinde kalan telveleri seyrediyorlardı. İçlerinden Alman olanların birazdan garsondan kaşık isteyerek telveleri yemeye başlayacaklarına bire yüz bahse girebilirdim: Tabakta bırakılan yenebilecek nesnelere arkamızdan ağladığını büyüdüklerinde bile unutmayan tek halk Alınanlardır çünkü.

Bir erkeğin tek başına oturduğu dört masaya gelince: Birinde harıl harıl kitap okuyan gençten, hem de yakışıklı denebilecek biri vardı. Kasım Bey bu olamazdı. Hayatta hiçbir zaman bu derecede şanslı bir kadın olmamıştım.

İkinci masadaki adam, bir devlet memurunun yaş haddinden emekliye sevk edileceği yaşı dahi aşmıştı.

Üçüncü masadaki adam Kasım Bey olabilirdi.

Dördüncü masadaki de.

Kadın dergileri anketlerindeki "Bir erkeğin önce neresine bakarsınız?" sorusunun gün gelip kendisine de yöneltilmesini ümit eden bir kadın olarak, üçüncü ve dördüncü masalardaki adamların... Hayır efendim, beni ne kadar yanlış tanıyorsunuz. Ayakkabılarına baktım.

Kasım Bey, kahverengi sandaletlerin içine beyaz çorap giymiş olanıydı.

Gömleği koyu mavi renkte ve jilet gibi ütülüydü.

Leş gibi ter koktuğunu ise ancak yanında durunca fark ettim.

Ayağa kalktı ve el sıkıştı.

Akşam, Selim ve röfleli -ya da sarı boyalı- saçlı karıları olan birtakım avukat arkadaşlarıyla Zincirlikuyu'da, daha doğrusu Esentepe'de, bir İtalyan lokantasına gittim. İstanbul'un bu birbirine benzeyen kişiliksiz zengin semtleri hiçbir zaman özel olarak ilgimi çekmediğinden aralarındaki farkları, Zincirlikuyu'nun nerede başlayıp, Esentepe'nin nerede bittiğini de tam olarak bilemiyorum. Beni mazur göreceğinizi umarım.

Lokantada müşteriden çok garson, şef garson ve komi vardı. Saydım, tam yirmi bir kişiydiler. Gizli işsizlik, işsizlik ve sosyal patlama ekseninde bir sohbet konusu açmak üzere girişimde bulunduğumda masadakiler arasında huzursuzluğa neden oldum. Güya bana hissettirmemeye çalışarak göz ucuyla birbirlerine baktılar ve çaprazımda oturan kel kafalı, acayip seksi adam, sözümü kesip Türkçeyi ne kadar da güzel konuştuğumu söyledi. Konuyu değiştirmek için atılmış bir oltadan başka bir şey değildi bu. Can sıkıcı.

İntikam olsun diye, "Yaa," dedim. "Siz de çok güzel konuşuyorsunuz Türkçeyi."

Bu espri kendi buluşum değildi, itiraf edeyim. Bir romandan aparmıştım.

Kadınların erkeklerden daha salak olduğunu düşünmekten nefret ediyorum ama çalıntı esprime gülenler sadece erkeklerdi.

Şahane kel yaratık pes etmedi. Bu kez de, "Nerde öğrendiniz Türkçeyi?" diye sordu.

"Türkiye'de," dedim. Selim'in öfkeyle kısılmış gözleriyle karşılaştığım için intikamımın yeterince acı olduğuna karar verdim.

"Burda doğdum ben," diye ekledim.

Annem Katolik bir Alman, babam ise Alman Yahudisiydi. Alman faşizminden kaçıp Türkiye'ye yerleşmişler, savaş bittikten sonra uzunca bir süre daha kalmışlardı. İstanbul'da doğmuştum ben. Hayatımın ilk yedi yılını da burda yaşamıştım.

Gecenin geri kalanında da sosyal patlama, işsizlik, yüksek faiz oranları ve yaklaşan seçimler gibi tatsız konuların yanına bile yaklaşılmadan acayip bir fiyata boktan bir chianti içerek gülüşüp durdular.

Sermaye düşmanı olduğumu söylemeyeceğim ama, arkadaşlarım ve sevgilim dışındaki zenginlerden hiç hoşlanmıyorum. Onların da benden hoşlanmadığını düşünen okurlar için hemen not düşeyim: Şahane kel yaratığın gece boyunca -karısının ve Selim'in gözleri önünde- bir ağzıma düşmediği kaldı.

Sanki suçlu benmişim gibi arabaya biner binmez kavga çıkardı Selim. Aslında şöyle demeliyim: Sustu. Çünkü Selim kavga edilemeyen insanlardandır. Dolayısıyla, bir kavgayı onun çıkarmış olmasına da imkân yok. O, susarak beni delirtiyor. Zıvanadan çıkarıyor. Kavgaları da ben çıkarıyorum.

Şöyle oluyor mesela:

"Ne tuhaf insanlar. Konuştukları konular falan..." diyorum ben.

Selim susuyor.

"Ciddi bir şey konuşmak tabu," diyorum ben.

Selim susuyor.

"O paraya o chianti içilir mi?" diyorum ben.

Selim susuyor.

İçimden yüzünü tırmalamak geliyor.

Tekmeyle ön camı indirmek.

Ayakkabımın topuğuyla gözünü oymak.

Kül tablasındaki izmaritleri zorla ağzına tıkmak.

Beynini patlatmak.

Beyin parçalarını sokak kedilerine...

Offf. Kendimden sıkılıyorum. En çok da ondan.

"Dur. Ben ineyim," diyorum.

Laf daha ağzımdan çıkar çıkmaz duruyor, denyo.ya! Olaya bak! Sanki dandik bir filmin içindeyiz. Genç aşıkların kavga sahnesi çekiliyor. Kız kapıyı çarparak iniyor otomobilden. Otostop yapıyor. Tecavüze uğruyor. Ya da ne bileyim, başka bir kötülük geliyor başıma.

İçimden acayip küfürler sıralamak geliyor. İki dilde. Hem Almanca hem Türkçe.

Öyle bir şey yapmayacağım tabii. Küfür etmeyeceğim.

Elli dolarlık levrek midemde hazmolmakta. Bilmem ne yatağında levrek. Öyle şatafatlı, yataklı matakli bir ismi vardı listede yazdığına göre. Bu senenin İstanbul vergi rekortmeni ticaret avukatı sevgilim ödemişti parasını. Çantamdan bir tomar Türk lirası çıkarıyorum, Türk lirası denen para birimi ancak bir tomar halinde olunca bir anlam ifade ediyor, paraları koltuğa bırakıyorum inerken. Kapıyı çarpmayacağım. Her şey yeterince dramatik. Trajik. Yeterince feci. İçler acısı hatta.

Ben kapıyı kapamadan koltuğun üzerinden uzanıp kolumu tutuyor.

"Çirkinleşme," diyor, fısıldar gibi.

Böyle tokat gibi bir laf. Şaak diye yüzümün ortasında patlayan, ağır, çok ağır bir laf.

Başka bir şey dese. "Gülünç olma," dese. "Delirdin mi sen," dese.

Kapıyı kapıyorum ardından.

Nasıl küçük kalıyor bir anda diğer sorunlar: Ev bulma meselesi. Senelerdir yatırmayı unuttuğum çöp vergileri. Moda olan komik topuklar. Daha bir sürü başka şey.

"Lütfen biner misin," diyor. Yanımda şimdi. O da inmiş otomobilden. Benim biraz önce kapadığım kapıyı açmış, bekliyor. Bineyim diye. Koltuğun üstünde paralar duruyor. Binersem o paraları alıp çantama koymam gerekecek.

Sırf bu yüzden, o paraları o koltuktan alıp çantama koymamak için yani, yoldan geçen bir taksiye işaret ediyorum.

Sabah 10'da muhasebeciyle randevum var. Pelin'in dükkâna gidip gitmediğini kontrol ediyorum evden çıkmadan. Dün bütün gün yoktu. Bu gün gelmiş neyse. Fazla konuşmuyoruz telefonda. İkimiz de istekli değiliz.

Gözüme şişlikleri indirdiği iddia edilen bir krem sürüyorum. Aynanın karşısında zaman geçirmenin, birtakım iddialı kremleri sağma soluma sürmenin faydası yok. Siyah Jackie O. gözlüklerimi takıyorum. Selülitlere boş verip hemen evimin köşesindeki Firuzağa Kahvesi'nde sade bir Türk kahvesi içiyorum.

Çok hızlı gitmesini bahane edip, bindiğim taksinin şoförüyle kavga ediyorum. Türkler deli gibi otomobil kullanıyorlar. Her dakika bir yerlere yetişmeleri gerekiyor âdeti, hepsinin çok önemli işleri var, saniye kaybetmemeleri gerek. Hızlı gidip, medeni dünyayla açtıkları arayı kapatacaklar sanki. Şimdi trafik lambalarına ışığın renginin değişmesine kaç saniye kaldığını gösteren dijital kronometreler koydular bir de. Geriye doğru sayıyor: ...20. 19. 18.... 9. 8. 7... Saniyelerin yaşamsal önemde olduğu bir memlekette yaşıyoruz ya. Yuh yani! O tombik ev kadınları, sakallı yaşlılar falan yayalara yanan ışığın kırmızıya dönmesine diyelim yedi saniye kaldığını görünce bir koşmaya başlıyorlar ki akıllara zarar. Yeşil ışığın yeniden yanmasını beklememek için. Orada beklemeyerek kazandığı 51 saniyede ne yapacağı merak konusu.

Bizim taksi şoförü de o yayalardan beter. Alayı manyak zaten bunların. Hadi diyelim ki taksi şoförlüğüne başladığında manyak değil... İstanbul'da bir yıl otomobil kullandıktan sonra en âlâsından bir manyak olur.

Gene de iyi ki arabayı almamışım. İyi ki taksiye binmişim bu sabah. Taksi şoförüyle ettiğim kavga beni rahatlatıyor. En harbisinden bir şiatu masaj gibi geliyor. Ya da aromaterapi. Önce jakuzinin içine çeşitli yağlar damlatılıyor. On beş dakika ılık suda, jakuzide kalınıyor. Sonra gene o yağlarla ovuluyor adaleler. Mis gibi kokuluyor. Sinirler yatışıyor.

Hiç adetim olmadığı halde şoföre bahşis veriyorum.

Gözüme sürdüğüm krem öğleden sonra saat 2 itibarıyla bir tür etki gösterince yeniden adama benzedim. Pelin'le durmadan sigara içerek hiç konuşmadan oturuyorduk. Kesat bir gündü. İki kuruşluk üç tane kitap satmıştık. Yarım saat daha hayatımda bir mucize olmazsa Lale'yi aramaya karar vermiştim. Başımın sağ tarafı ağrıdan uyuşmuş vaziyetteydi. Az önce iki tane aspirin almıştım. Dün akşamki levrekten beri hiçbir şey yemediğim için midem de ağrımaya başlamıştı. Ayrıca aspirinin migrene iyi geldiği falan da yoktu.

Beş yaşındaki kızını birtakım köklü okulların, mesela Alman Lisesi'nin, anaokuluna yazdırmak için çırpınan bir kadın olmak istiyordum deli gibi. Bu uğurda torpil aramak, sağa sola telefon etmek istiyordum. Böyle dertlerim olmasını istiyordum hayatta: Yaşıma uygun dertlerim.

Arkadaşlarımın horlayan kocalarından yakınan, lame babetler giyen, sosyal demokrat partilere oy veren, yüzme havuzlu sitelerde oturan röfleli kadınlar olmasını istiyordum.

Bir kilo, tek bir kilo vermek gibi bir hedefim olmasını istiyordum. İnce uzun, filtresinde çiçekler olan kadın sigaralarından içmek istiyordum. Danielle Steele okumak istiyordum.

Kocamla seks hayatımızın bittiğinden yakınmak istiyordum kadın arkadaşlarıma. Mariah Carey dinlemek ve dinlerken ağlamak istiyordum.

Cep telefonum çaldı. Bir tek kez. Kapandı.

Bir hazine arar gibi heyecanla... titreyerek heyecandan zangır zangır neredeyse... utanç verici bir heyecanla... telefonun mönüsüne girdim. Cevapsız aramalara. Bir numara. Selim'ininki değil. Selim'in ekranda görünmeyen gizli numarası değil. Gerçek bir numara. Aradım. Titrek titrek, zangır zangır aradım.

Çıka çıka Kasım Bey çıktı beni arayan şahsiyet! Rüşvetçi Milli Emlak memuru.

Sev ya da nefret et, telefon hayata bağlayan bir şey işte insanı. Kasım'la konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim. İyi haberleri varmış ya bana, akşamüstü buluşacağız ya; aynı saatte ve aynı yerde, böyle bir randevum var ya biriyle, herhangi biriyle, daha iyi hissediyorum kendimi. Çift kaşarlı tost yiyorum, çay içiyorum, eczaneye gidip migren ilacımdan alıyorum, Lale'yi aramıyorum. Yeterince depresif zaten bu günlerde: Onu dertlerimle yiyip bitirmeme inceliğini gösterecek gücü buluyorum kendimde. Arkadaşlarımı seviyorum yeniden. En pahalı makyaj malzemelerimi, kremlerimi sağına soluna süren beş yaşında bir kız çocuğunun annesi olmadığımı seviniyorum. Kocam olmadığına, seks hayatımızın sorunlu olmadığına da.

Randevuya yürüyerek gidiyorum. Kuledibi'nden ta Sultanahmet'e, birkaç gün öncesine dek sel bastıra bastıra yağın yağmurun kısmen serinlettiği sokaklarda, yürüyorum. Bayılıyorum Sultanahmet'e, Yerebatan Sarnıcı'na. Çok sıkıntılı olduğumda, bugünkünden bile daha sıkıntılı olduğum bir dönemde sık sık gelirdim buraya. Tavandan kafama damlayan sular nasıl da rahatlatırdı beni. Oysa bu bir işkence yöntemi değil midir? Yani her şey işkence olabilir mi insana? Normalde zevk veren bir şey bile olabilir mi işkence?

Kutsal bir yer, bir yatır, bir adak taşıymışçasına sarnıcın dış cephesinin yaya kaldırımını bölen duvarlarına elimi sürüyorum. Dipsiz bir kuyuya iner gibi kıvrıla kıvrıla aşağıya inen merdivenlerin girişindeki kapıları kapamaya çalışan görevliler tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Çay içiyoruz Kasım Bey'le. Yaklaşan seçimlerden konuşuyoruz. Hangi partiye oy vereceğini tahmin etmeye çalışıyorum, ama sormuyorum. Türkler birbirlerine bu tür şeyleri, hatta ayda ne kadar kazandıklarını bile rahatlıkla soruyorlar oysa. Geçim zorluğundan, memur maaşlarının azlığından yakınıyor Kasım Bey durmadan. Rüşvet istemek için bir girizgâh olsa gerek. Sonunda bir rakam telaffuz ediyor. Parayı sadece kendisi için istemediğini, işin olmasını sağlayacak başka kimselere de dağıtması gerektiğini söylüyor. Onlarla paylaşacak. Nedense, kafamda euroya çeviriyorum söylediği miktarı. Hayır, nedensiz değil: Ev sahibimin talep ettiği aylık kira artışının iki katını istiyor. 300 euro civarında bir para. Bu kadar az. Bu kadar ucuz. Vereceğim zaten, kaç para olursa olsun, işin sonunda bir ev satın alma, ev sahiplerinden ilelebet kurtulma ihtimali var. Olmazsa, kumar oynamış ve kaybetmiş olacağım.

Para çekmeye bankaya gidiyorum. Kasım Bey, çay bahçesinde beni bekliyor. Elinde dört adresten oluşan Kuledibi'nde ve civarında Hazine'ye devrolunmak üzere olan evlerin listesi.

"Bunların mahkemesi devam ediyor, bitince satışa çıkarılacaklar. Sen bir bak abla, hangisini beğeniyorsan onun üzerinde duralım," diyor.

Eve dönmeden Kaktüs Kahvesi'ne uğrayıp bir şeyler içiyorum. Kokoz gibi tek başıma kapiya en yakın duran bar sandalyesine tünüyorum. Bar tezgâhının üstünde bir de salata yiyorum: Akdeniz salatası. Benim favorim. Antidepresan gibi bir şey. İyi geliyor sınırlara. Teskin ediyor.

Ama uzun sürmüyor Akdeniz salatası mutluluğu. Tüm küçük mutlulukların uzun süreli olmadıkları gibi.

Yalnızken, Selim yokken hayatımda, hiç girmemişken hayatıma Selim, ben daha iyiydim. Bir umudum vardı. Ömrümün sonuna dek sürecek bir ilişkinin başlayacağına dair bir umut vardı içimde. Küçük flörtlerim vardı sonra. Böyle değildim. Paramparça, bin bir parça değildim. Canım yanmıyordu böyle. Yaralı bir hayvan gibi.

Göğüs kafesime bastırıyorum elimle. Fiziksel olarak da canım acıyor sanki. Mümkün mü kalp yarası denen şeyin aslında fiziksel olması? Unutmuş muyum bu yaraları uzun süren ilişkisizlik günlerimde? Unutmuş muyum tek bir lafı insanın nasıl da kafasında evirip çevirdiğini? Tekrar tekrar. Bozuk bir plak gibi takılıp kaldığını. Ağzımı sonuna kadar açıp, hiç ses çıkarmadan bir çığlık atıyorum. Küçükken yaptığım gibi. Odamda, yorganın altında attığım çığlıklar gibi.

Neden bu kadar ağır şimdi bu kavga? Kavga bile olmayan bu kavga.

O geceyi nasıl atlattığımı uzun uzun anlatmayacağım size. İnsanların en kötü zamanlarını tek başlarına geçirmeleri gerektiği öğretilerek büyütüldüm ben: Yıkıldığını göstermemelisin kimselere. Böyle söylendi bana. Boktan bir küçük burjuva aklı. Boktan ve iliklerime kadar işlemiş. Genetik belki de. Küçük burjuva olmak. Öğrenilen bir şey değil.

Sabah iyi sayılırdım. Sürpriz işte. Alın bakalım. Hayat sürprizli bir şey işte! Uyuyup uyanınca nasıl bir ruh halinde olacağını bile önceden kestiremiyor insan. Sürpriz değil mi şimdi bu? Budist tapınağında dazlak keşişlerle yıllar geçirmiş gibiydim. Tapınağın kapılarına örümcekler ağ örmüştü bu sürede. Siz deyin 20 kilo, ben diyeyim 17 kiloluk bir kadın hali gelmişti üstüme, uçuyordum. Toparlamıştım, toparlayabileceğim parçaların en çoğunu.

Rengârenk giyindim. Su yeşili, memelerimi örtmeye yetmeyen bir bluz. Kum rengi bir etek. Yırtmaçlı. Kırmızı terlikler. Saçma sapan topuklu. Manita arayışında bir kadını ya yeniden. Hem de bu kez turuncu saçlı. Eskisinden daha çok şansım var birlikte yaşlanacağım erkeği bulmak için. Turuncu saçlarımla yani.

Toparladığım parçalarımın yetmediğini evden çıkar çıkmaz hemen fark ettim. Fark edilmeyecek gibi de değildi zaten. Toparladığım kadarı ayakta tutmuyordu beni.

Arabama yürürken, yolda, bacaklarımdan aşağı kan süzülüyor. Ilık ılık. Elimi bacaklarıma atıyorum dehşet içinde. Ter sadece. Ter. Ne zaman içim çok acısa, fiziksel bir karşılığı da olması gerektiğini düşünürüm bunun. Her an bir yerim gerçekten kanayacak sanırım. İnanırım buna. Kanamaz ama. Kanasam oysa şakır şakır, gözlerimden yaş yerine kan aksa, vursam iyice dibe, diplere, kan kaybından öleyazsam, irinler aksa göğsümden göbeğime şar şar, biri baltayla vura vura parçalasa bedenimi... Bedenimi. Ah beynimi. Ve yüreğimi.

Bindim arabaya, bastım gaza. Aranacak, bulunacak dört adres var elimde. Aklımı işlere, evlere vermeliyim. Vereceğim. Bu adreslerin birisi gerçekten müstakbel evimdir belki de. Dün Kasım Bey'den aldığım adresler bunlar. Bunlardan birini beğenmezsem uçup gitmeyecek paralarım elbette. O zaman başka semtlerde, başka adresler bulacak bana. Ve böyle sürüp gidecek. Ben birini beğenene kadar.

"Bizde uçkâğıt olmaz abla," demişti. İnanarak söylemişti bunu. Peki, ben inanmalı mıydım rüşvet alan bir memurun verdiği güvenceye? Kestiremedim doğrusu. Her Allanın günü rüşvet vermiyorum birilerine. Öyle rüşvet verilmesini gerektirecek işlerim yok. Küçücük bir kitabevi sahibinin ne işi olur rüşvetle?

Sandığımın aksine rüşvet verirken midem bulanmamıştı. Bir tomar parayı uzatırken Kasım Bey'e, o kadar da tiksindirici bulmamıştım bu yaptığımı. Rüşvet verdiğini bildiğim o kadar çok insan var ki çevremde, o yüzden belki de.

Selim!

Düşüncelerim bu ismin etrafında kilitlenmeden, kendimi zorlayarak durdurdum akışlarını. İnsanüstü bir gayret sarf ederek neredeyse. Aklım fikrim başımı sokacak bir ev bulmakta olmalı. Tüm birikmiş paramı yatıracağım, uğruna arabamı satacağım, annemden, abimden borç alacağım bir ev. Ev.

İşe bakın. Birkaç gün öncesine kadar var mıydı aklımın ucunda ev alma fikri benim? Kiralık bir yer aramıyor muydum kendime? Ne çabuk ısınmışım ev alma, sağa sola borçlanma ve bu şehre iyiden iyiye kök salma fikrine.

Uzun uzun bedava park yeri arama stresine girecek halde değildim. Parayı bastırmayı göze aldım bu yüzden. Arabayı Kuledibi'nde en sevdiğim çay bahçesinin yanındaki küçük otoparka bıraktım. Yürüyerek gidecektim adresleri bulmaya. İlk iki bina, dış görünüşleri itibarıyla derin bir hayal kırıklığı yarattı bende. İlki, ikincisinden iyiydi gene de. Müstakil, arka tarafında bir bahçesi olduğunu sandığım, dar cepheli bir evdi. Gerçek bir evden söz ediyorum, daire değil. İçinde, çocukların bir kısmının sokağa taşacağı kadar bol çocuklu bir aile yaşıyordu. Burayı alırsam, bunları çıkarmakla da uğraşmak zorundaydım demek ki.

Üçüncü adres, bu evin hemen arkasındaki Papağan Sokak'taydı. Kule Meydanı'na açılan sokaklardan biriydi burası. Defalarca geçmişim. Sadece sokaktan mı? Binanın önünden de. Her defasında bu binaya bayılarak, gözlerimi bu binadan alamayarak... Kasım Bey'in verdiği adreslerden birinin bu binaya ait olduğunu nasıl da anlamamıştım?

Kapının önüne çöküp haykıra haykıra ağlamak geldi içimden.

Sürpriz buydu işte.

Hayat buydu.

Kapısını açtıramadığım için (kendi!) müstakbel dairemi değilse de, alt kattaki ikizini görmüştüm on dakika sonra yeniden binanın önünde durduğumda. Kapıyı açan adama gülünçlük derecesinde saçma şeyleri inandırıcı bir ses tonuyla sayıp dökmüştüm: Bu civarlarda satılık bir yer arıyordum, bu binada bildiği bir daire var mıydı acaba?

Moğollara benzeyen bir adamdı. Tatar'dı anlaşılan. Zırvalarımı benden daha az gülünç bulmuştu belli ki. Ciddi bir suratla yanıt verdi.

"Geç kaldınız efendim, bu daire satıldı. Bir ay kadar oluyor."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim.

"Neden şaka yapayım, hanımefendi? Burası satılıktı. 32 bin dolara alıcısı çıktı. Yeni sahipleri üç ay zaman verdiler bize boşaltmamız için. Ne olarak kullanacaklarını bilmiyorum. Sanırım konut. Bu muhit rağbet görmeye başladı bu günlerde, biliyorsunuzdur elbette, siz de burada bir yer almak istediğinize göre. "

"Peki," dedim, "içeriye bir göz atabilir miyim? Bir fikrim olsun diye fiyatlar hakkında."

Kapıyı sonuna kadar açtı adam. İçeriye adım atmamı beklemeden de beni gözünün bir yerlerden ısırıldığını söyledi.

"Eh, komşu sayılırız. Lokum Sokak'taki kitapçı benim," dedim.

"Lokum Sokak hangisiydi?" diye sordu adam. Böyle işte Türkler, iki adım ötelindeki sokakların adını bilmiyorlar. Hem de bu kadar güzel isimli bir sokağı. O yüzden sokakları, köşelerindeki camilere, eczanelere, marketlere, okullara, hastanelere göre tarif etmek gerekiyor.

"Avusturya Lisesi'ne inen sokak," dedim.

"Haa," dedi. "Orada bir kitapçı mı var? Hiç dikkatimi çekmemiş. Tuhaf. Severim de okumayı. Pek zaman olmuyor tabii, işten güçten. Malumunuz."

Keskin bir virajı alan kaliteli bir otomobilin asfaltın üzerine yayıldığı gibi yayılmıştı bina sokağa. Dairenin arka cephede kalan tüm pencereleri Boğaz'a bakıyordu. Takdir ederseniz, ender rastlanan bir durumdu bu. Dört katlı bir binanın ikinci katında nefis bir manzara vardı. Tuvaletten bile Boğaz görünüyordu: Arkasındaki tepeye Topkapı Sarayı'nın

kurulduğu Sarayburnu, kafanızı sağa doğru çevirip, boynunuzu birazcık uzatınca Şark Ekspresi'nin son durağı Sirkeci garının sarımsak renkli tarihi binası, Bizans'ın Ayasofya'sını camiye dönüştürmeye hizmet eden minarelerin tepeleri, kıyıya yanaşmış bekleyen bir arabalı vapur, telaşla Karaköy'deki iskeleye yanaşmaya çalışan bir yolcu vapuru, kapkara suratlı bir tanker, minik noktalar halinde balıkçı tekneleri; sol tarafta, uzaklarda Boğaz köprüsü, üstünde vızır vızır otomobiller... Güzeller güzeli İstanbul!

Satılığa çıkacak olan dairenin manzarası muhtemelen daha da güzeldi. Daha yüksekte, üçüncü kattaydı ne de olsa. 220 metre kareydi daireler. Yanlış yazmadım: Tamı tamına 220 metre kare. Altı oda bir salon. Banyo yoktu tabii. Bina en azından 150 yıllıkti. Yüksek tavanlıydı. Harap durumdaydı, evet. Ama şu anda umurumda olan en son şey buydu.

ÜÇ

((

Dükkâna döner dönmez Kasım Bey'e telefon ettim. İşi olmuş bilmemi söyledi. Daha fazla bilgi alacak, kurumun avukatıyla görüşecek ve beni arayacaktı en kısa zamanda.

"Kapıyı açtıramadım gerçi, asıl dairenin içini göremedim. Sen bir şey ayarlayamaz mısın?" diye sordum.

"Dur abla, acele etme. Ekmek hamuru sabırla mayalanır," dedi.

Ben sabırlı bir tip değilim ama. Hiç olmadım da zaten. Bugün, bugün olmazsa en geç yarın görmek istiyordum yeni evimi. İçim kıpır kıpırdı. Daireyi görüp, eşyalarımı nasıl yerleştireceğimi kafamda planlamak istiyordum. Duvarları ne renge boyayacağımı... Odalardan hangisine kıyıp da banyoya dönüştüreceğimi...

Dükkânda oturup, ekonomik krizden inim inim inleyen Türklerin ceplerinde kalan son iki üç kuruşu kitaba yatırmaları için dua etmenin büyük bir fayda sağlamadığını anlamak için bir sürü fırsatım olmuştu son iki yıldır.

Fırladım çıktım dükkândan.

Keşke çıkmasaydım, diyorum şimdi. Keşke Selim'le o iğrenç kavgayı etmeseydim de, kendimi meşguliyetle tedavi etmek için bu ev işine iyice sardırmasaydım. Sakin olsaydım, sabırlı olsaydım, bekleseydim Kasım Bey'in beni aramasını.

Ama öyle olmamıştı işte.

Olmamıştı.

Bela geliyor demiyordu.

Durup dururken geliyordu insanın başına.

Binanın etrafında bir tur attım önce. Tanrım, ne heybetliydi! İnsanın içini nasıl da tir tir titreten bir güzelliği vardı. Şüphe çekmemeye özen göstererek adımlarımla cephenin uzunluğunu ölçmeye çalıştım: 39 metreden fazla olmalıydı. İnanılmazdı.

İçeri girdim. Müstakbel evime bakmak için mermer merdivenlerden yukarı çıktım. Daire kapısı kapalıydı gene. Sahipsiz bir ev olduğu için kapının ardına kadar açık olması gerekmiyordu elbette. Bu konularda az buçuk tecrübeli sayılırım. Ne de olsa karşınızda öğrencilik yıllarını Berlin'de, işgal edilmiş muhtelif evlerde geçiren bir kadın duruyor. Bu evde de işgalcilerin yaşadığını tahmin etmek için müneccim olmama gerek yoktu. Yedi-sekiz çocuklu cinsinden bir aile vardı herhalde içerde. Deminkinden daha büyük bir kararlılıkla vurdu kapıya. Güm güm!

Kulağımı dayayıp bacaklarını zor kaldıran, yorgun yürüyüşlü, yedi çocuk annesi, başı bağlı bir kadının çıkardığı sesleri duymayı bekledim. Kulağımı çekip, tekrar vurdu. Zil

arandım bir yandan da. Demin alt kattaki adama sormuş olsaydım bu dairede kimlerin oturduğunu... Tekrar vurdum. İki yumruğumla birden bu kez.

"Höst ayı!" diye bağırdı içerden biri. "Patladın mı?"

Tak diye açıldı kapı.

Adamla birbirimize baktık. Ne diyeceğimi bilemedim. Neden çalmıştım kapıyı? Adam da bilemedi ne soracağını. Tepeden tırnağa süzdü önce beni. Yeşil bluzumun yakasından kafasını uzatarak kumaşın altında kalanları görmeyi denedi ardından. Patates burunlu adamın biriydi. O kadar karaydı ki derisi, neredeyse pathcan rengiydi. Kendince bir hoşluğu olduğu söylenebilirdi. Ya da Selim'le tartışmamızın üzerinden pek uzun zaman geçmeden, daha şimdiden benim gözümün döndüğü...

"İyi günler," dedim. "Satılık bir ev olduğunu söylediler burada. Bu daire mi acaba?"

"Yok. Bu daire değil." Kapıyı kapamak için bir hareket yaptı.

"Sizin mi burası?"

"Evet, bizim." Hadi yaylan, der gibi söylemişti.

Kapamasına engel olmak için aklım sıra, elimi dayadım kapıya.

"İçeriye görebilir miyim?"

Elini havada sallayarak sen deli misin işareti yaptı.

"Dedik ya, satılık değil diye. Görüp de ne yapacaksın?"

Böyle denyolara pabuç bırakacak olsam evimde oturmuş, etamin işliyor olurdum şimdi. Ya da dantelden havlu kenarı falan.

"Osman! Benim vaktim yok," diye seslendi içerden biri.

"Geliyorum abi." Yumuşacık bir sesle cevap vermişti Osman. Bir ayının sesi ne kadar yumuşak olabilirse öyle. Ve kapıyı itti suratıma doğru.

Vücut çalıştığım yok, tek elle üst üste konmuş yirmi adet mermeri kırabileceğimi de iddia edemem. Kapıyı kapamasını engelleyemedim yani. Tek yol, eşğin üstüne çıkıp, kapıyla kasa arasına vücudumu sıkıştırmaktı. Öyle de yaptım.

"Ne oluyor?" Demin içeriye seslenirkenki yumuşak sesinden eser kalmamıştı. "Ne istiyorsun sen?"

Sinirlenmişti. Ben de sinirlenmişim. Zaten kavga edecek, hatta karakolluk olacak birilerini arıyordum.

"Bir dakika lan, ben seni tanıyorum."

Sesimi çıkarmadım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. Meczup gibi davrandığımı farkındaydım elbette.

"Bu daireyi görmek istiyorum," dedim. Sinirime oranla sesim iyi çıkmıştı.

"Bela mısın be karı!"

Kolumdan tutup itekleyerek beni dışarı atmaya çalıştı.

İçerdeki herif başını uzatmak zahmetine bile katlanmamıştı henüz.

"Şu evi bir göreyim," dedim tekrar.

"Satılık değil, dedim." Kulağına vurdu işaret parmağıyla. "Sağır mısın?"

"Değilim," dedim. "Satılık olup olmadığını sen nerden bileceksin Allanın ayısı!"

"Ne dedin sen?"

"Ayı! dedim. Allanın ayısı! dedim"

Gırtlığıma yapıştı denyo. Boğazımı sıkmaya başladı. Öyle ciddi bir şey değildi. Öldürmek için sıkıyordu yani. Gene de, o boğazımı bırakır bırakmaz bağırırmaya başladım. Hâlâ kapıyla kasa arasında duruyor ve ciyak ciyak bağıriyordum.

"Polis!!! Polis!! İmdaat!!"

Bana kalırsa son derece komik olmalıydı görünüşümüz. Adam da ellerini başının iki yanına koymuş, "Suuuus! Sus!" diye bağıriyordu çünkü bu arada.

Bunca gürültüye ve rezalete rağmen içerdeki adam hâlâ başını uzatmamıştı. Ciyak ciyak bağırırken dahi bu durumun tuhafına gittiğini söyleyeyim.

Sonradan düşündükçe daha da tuhafıma gitti elbette.

Alt kattaki Tatar kılıklı adam yetişti imdadıma. Binanın en üst katında çalışan Rumen işçiler de koşarak aşağı indiler, ama beni kurtaran Tatar oldu. Ne atölyesi olduğunu çözemediğim dairesine davet edip, bu kez çay da ısmarladı.

"Nasıl oldu hanımefendi?" diye sorduğunda sigaramı yarılamaıştım.

"Dairenin içini görmek istedim. Adam durup dururken kabalaştı."

"Neden? Burayı gördünüz ya az önce. Bu hizada kalan tüm dairelerin planı aynıdır. Hem neden? Neden bu..."

"O daire yakın zamanda satılığa çıkacak. Sahipsizmiş orası. Kuledibi'nde eskiden yaşayan Yahudilerden birininmiş. Sahibi olmayan mallar belli bir zaman sonra Hazine'ye devrolunuyor. Satıyorlar."

"Ah, hanımefendiciğim." Gülüyordu. "Orayı size bırakır mı bu adamlar sanıyorsunuz. Kim olduklarını biliyor musunuz siz onların? Bizim gibi değiller. Hay Allah! Size düşer mi hiç orası?"

"Ne demek, 'bizim gibi değiller'?"

Kasıklarına yakın bir yerden tutarak pantolonunun iki paçasını yukarı çekti, karşımdaki koltuğa oturdu.

"Meydanda, bakkalın yanındaki otoparkı biliyorsunuz, değil mi? Siz kaç senedir Kuledibi'ndesiniz?"

"Dört yıldan biraz fazla oldu."

"Eh, siz o arsadaki şimdi yerinde yeller esen binayı bilmezsiniz o zaman. Altı sene oluyordur herhalde. Bir çay daha alır mısınız? Hemen söylerim. Heyecanlandınız az önce. İyi gelir. Bir dakika beni mazur görün. Çay söyleyip geleyim."

Görünen o ki bu manasız atölyemsi yerde haddinden fazla kibar Tatar bir İstanbul beyefendisiyle karşılaşmıştım.

Geri geldiğinde gene dizleri çıkmasın diye pantolon paçalarını çekerek koltuğa oturdu.

"Evet, ne anlatıyordum demin?"

"Şu otoparkı," dedim.

"Yaaa." Dudaklarını büzüp başını salladı hafif hafif.

"O otoparkın olduğu yerde tarihi bir bina vardı altı sene öncesine kadar. Bilmiyorum, sahipsiz miydi. Gerçi sahibi olsa ne fark eder? Öyle bina sahibini falan takacak adamlar değil bunlar. Siz şükredin, vallahi ucuz atlattınız. Ortaköy'de olan olayı duymuşsunuzdur. Koca okulu yaktılar. Aynı adamlar değil tabii. Ama aynı işin içindeler. Binaları yakıp otopark yapıyorlar bunlar. Ortaköy'deki otoparkçılar da okulun bahçesini kullandırtmıyor diye okul müdürüne kızıp okulu yaktılar, biliyorsunuzdur."

"Bilmiyorum," dedim. "Gazete okumam ben."

Başını anlayışla salladı. Başka bir yorum yapmadı bu konuda. İşaret parmağını hemen yanbaşımda duran masaya sürdü, tozlanmış mı diye kontrol etmek için. Parmağım inceledi uzun uzun. Başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürdü.

Hâlâ eline bakarken, "Affedersiniz, size bir soru sorabilir miyim?" dedi. Boynu mahcubiyetle yana doğru kıvrılmıştı.

Eyvah, dedim içimden, bu kadar utana sıklıkla ne soracak acaba?

"Elbette."

"Hafif bir aksanınız var da, o yüzden merakımı celp etti. Göçmen misiniz?"

Rahatlamıştım.

"Evet."

"Balkanlar'dan mı? Bir mahzuru yoksa sormamda."

"Almanya'dan."

"Ah, bu işçi ailelerinden birinin çocuğu musunuz? Burada göçmen sayılmazsınız o zaman." Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

"Annemle babam Alman, Türk değil."

"Aman efendim, ne diyorsunuz?" Coşkuyla iki elini yana açtı. Bir an beni kucaklayacak sandım, neyse ki teşebbüs etmedi. "Ana diliniz Almanca yani. Ve böyle mükemmel Türkçe konuşuyorsunuz. Birçok Türkten daha iyi konuşuyorsunuz vallahi. Şimdi siz söyleyince... Tipinizde bir yabancılik var tabii. Ama biliyorsunuz, Türkler arasında da çok farklı tipte insanlar var."

Bunu özellikle bu adamın söylemesi çok uygundu.

"Haklısınız," dedim. Tek isteğim bir an önce bu geyiğin bitmesiydi.

"Ben gideyim artık dükkâna. Siz de uğrayın zamanınız olunca."

"Olur mu, çay söyledim az önce. Şimdi gelir. Oturun biraz daha, çayınızı için. Yollamam böyle sizi. Sarsıldınız az önceki olaydan. Etkisi geçmemiştir henüz."

Cep telefonumdan Pelin aramasaydı, orada daha kaç çay içmek zorunda kalacağımı düşünmek dahi istemiyordum. Yavaş yavaş sıkı bir cep telefonu taraftarı oluyordum, görüyorsunuz. 'Cep' demeye başlamam bile yakındır. Hatta kendimi şöyle bir cümle kurarken hayal edeceğim nerdeyse: "Cepten bir alo de."

Feci!

Sabah daha uyanmadan önce kötü bir gün olacağını biliyordum: Uykuyla uyanıklık arasında bir yerde, artık yalnız bir kadın olduğumu düşünüp, bu fikri tahammül edilemez buldum. Ağlamaya başladım. Uykumda. Ama rüyada değil. Gerçekten.

Yok! Anlatmayacağım bunları kimseye. Anlatmayacağım.

Bir karış suratla gittim dükkâna. Üstelik şık bile değildim. Pelin de yoktu gene ortada. Üzülecek değildim yokluğuna. Öğlene kadar iki tane müşteri geldi. Biri fena alışveriş yapmadı. Tatile çıkıyormuş, tatilde hep polisiye okurmuş: "Kafayı boşaltmak için." Tatil dışında da kafası dolu olan bir insan izlenimi yaratmamıştı bende. Gene de bu husustaki fikrimi söylemedim. Benimle iki laf eden herkesle didişecek değilim. Özellikle de bunlar müşteriye.

Üç kez telefon çaldı. Hiçbiri sessiz değildi. Daha önceki tecrübelerimden Türklerin ayrıldıkları sevgililerine sessiz telefon etme alışkanlığında olduğunu biliyordum: Arayıp, konuşmadan kaparlar telefonu. Sadece kendilerini anımsatmaktır amaçları. Besbelli Selim kendini anımsatmasına gerek olduğunu düşünmüyordu. Yanılmıyordu da.

Zaman geçsin diye sallanan sandalyemde makyaj yapıyordum, dükkânın kapısı gürültüyle açıldığında. Maskara fırçası gözümün içine girecekti az kalsın.

Dünkü adamdı. Gırtlığıma yapışan otoparkçı.

"Ne oluyor?" diye bağırarak oturduğum yerden fırladım. O telaşla maskaramın fırçasını yere düşürdüğümü ve bir güzel de ezdiğimi ise ancak olaylar durulduktan sonra fark edebildim.

"Ne ayaksın ulan sen?" Dişlerinin arasında sözcükleri ezerek konuşuyordu herif.

"Burası senin ahırın değil ayı! Ağzından çıkan lafa dikkat et!" diye bağırdım. Bu durumlarda kendi manyak cesaretime kendim de şaşarım. Ashna bakarsanız, pek cesaret gerektiren bir durum da yoktu; mahallenin yarısı Çaycı Recai önderliğinde camın önüne üşüşmüş, içerde olup bitenleri izlemekteydi. İşler kötüye giderse müdahale edeceklerini düşünüyordum.

Adamı tırsıtmak için gene 'polis' diye bağırsam mı diye düşündüm, ama bu kez gerçekten polisin gelme ihtimali vardı ve ben polisleri en azından otoparkçılar ve emlakçiler kadar çekilmez bulurdum.

Herif bana doğru bir hamle yaptı. Bir eli havadaydı. Dünkü gibi boğazıma sarılmayı planlıyordu herhalde. Gene de dünkünden bir farkı vardı: Herkesin gözleri önünde yaşanacak bir boğazlanma sahnesinin ardından bu mahallede esnaflık hayatıma devam etmem pek mümkün olmayacaktı. Bir şeyler yapmalıydım. Acilen. Takdir edersiniz ki uzun uzun düşünecek vakit yoktu. Hızlı karar verdim.

Ve... Eh, lafi uzatmaya gerek yok. Sehpanın üstünde duran seramik kül tablasını kafasına geçirdim.

'Tak' diye bir ses çıktı. İki taşın birbirine vurduğu an çıkan sesi andıran.

Acayip oldu. Çok acayip.

Sol kulağının üstünde bir yere isabet etmişti. Kan sızıyordu.

'Sızıyor' dediğime bakmayın. Adamın kulağı ya da kafası resmen kanıyordu. Sarı tişörtünün yakası kıpkırmızı olmuştu. Anında içeri dolan Recai ve şürekası dehşet içinde bir bana, bir de adama bakıyordu. Adam da UFO görmüş gibi şaşkın bir suratla kafasına götürdüğü eline bulaşan kana. Tek kelime etmeden öyle durdum. Ayrıca ne deseydim, 'geçmiş olsun' mu?

İzlediğim vurdulu kırdılı filmler yüzünden mi bu? O Dövüş Kulübü, Matrix, James Bond'lar falan mı kişiliğimi kötü etkiliyor? Yoksa polisiye romanlar mı? Ruth Rendell ve Patricia Highsmith mi beni bu hale getiren? Ben de normal kadınlar gibi Çay ve Sempati'yi, Rüzgâr Gibi Geçti'yi izlesem, Silahlara Veda'yı okusam, kedileri, kuşları, böcekleri ve çocukları sevsem olmaz mı? Aşk romanları satan bir kitapçı olsam olmaz mı?

Adam kendini biraz toparlayınca tehditler savurarak çekti gitti. Dükkân komşum Marangoz Veysel, mutfağa koşup bir bardak su getirdi. Beni sandalyeye oturtular. Elime bir sigara tutuşturdular. Sırtımı sıvazladıklarına bakılırsa itibarım en azından iki katına çıkmıştı.

Merakına daha fazla hakim olamayan ilk şahsiyet Recai oldu elbette.

"Ne oldu Kati Abla?"

"Gördün işte ne olduğunu."

"Adamın senle ne alıp veremediği var?"

"Bunu ona sor istersen, Recai."

"Biz işimizin başına dönelim artık hanım kızım," dedi Veysel Bey.

"Ya," dedim. "Teşekkür ederim."

Birer birer gittiler.

Tostçu Gaffar az sonra geri döndü.

"Kati Hanım, yanlış anlamayın. Söylemek benim boynumun borcu. Ne de olsa komşuyuz bunca senedir. Alışverişimiz de var..."

İşin doğrusu, sadece benim ondan alışım ve ona verişim vardı. Yıllardır benden bir tek kitap almış değildi.

"Tabii Gaffar Bey," dedim.

"Bu adamlar belalıdır. Siz de biliyorsunuzdur. Dükkânı boş bırakmayın bu ara derim ben. Ekmek teknesi ne de olsa. Cana geleceğine mala gelsin demişler ama, mal canın yongası da demişler. Söylemek benim boynumun borcu. Siz de benim bir kızım sayılırsınız."

"Sağ olun Gaffar Bey," dedim. "Sağ olun."

Salak değilim. Bu kadarını ben de düşünmüştüm. Bir ölümlü kadıncıktım. Geceleri evime giderdim. Yollar ıssız olurdu. Dükkân boş olurdu...

He he.. Dükkân boş ama baba gibi sigortalı olurdu: Terörist saldırılara, şiddet eylemlerine, su baskınına, elektrik kaçağına, depreme, yangına ve daha envai çeşit şeye karşı sigortalı olurdu. Ben dükkânda olsam da olmasam da... Paraya kıyıp, her sene yenilettiğim sigortam dükkânımı bekliyor olurdu.

Gece boyunca sigortadan alacağım paraları nasıl değerlendireceğimin hayalini kurarak çilekli dondurma yemeyi planlıyordum eve giderken. Ev aramaktan, Türk erkeklerinden ve ekonomik krizle boğuşan bir memlekette, yaşamak için gerekmeyen, patates ya da ekmek olmayan bir malı satmaya çalışmaktan bıkmıştım. Pekâlâ Berlin'de de yaşanabilirdi. Hayatım bundan kötü olamazdı.

Yoksa olabilir miydi?

Kışların sekiz ay sürdüğü, ekimde karın yağdığı, sokakların bomboş, insanların asık suratlı, kılıksız ve memnuniyetsiz olduğu Berlin'de hayatım bundan daha kötü olur muydu?

Birisi zile parmağını çekmemecesine yapıştırdığında hala bu saçmalıklara kafa yormaktaydım.

Pelin'di. Suratı allak bullaktı. İçeri girmeden bende kalıp kalamayacağını sordu. Elindeki iki iri çantaya bakılırsa bir tek geceyi kastetmiyordu. Yüz gece kalmak istediğini de söylese onu geri çevirecek halim yoktu gerçi. İnsanlık ölmedi daha.

O konuşmaya can atıyormuş gibi durmadığından ben başıma gelenleri anlattım. Lütfedip işe gelseydi olayların başka şekilde gelişebileceğini de hissettirdim elbette.

"Hem sevgilisiz, hem de işsiz kaldım yani," dedi Pelin. Söylediği şeye bakar mısınız? Benim çalışıp didinip kurduğum işim elden gidiyordu ve yanımda çalışan kadın böyle bir şey söylüyordu. Beni teselli etmeye çalışmak yerine.

"Seni rahatlatıcaksa, ben de Selim'den ayrıldım," dedim.

"Siz barışırsınız."

Bu söylediğinin üstüne uçtum. Selim'in beni ne kadar çok sevdiğini mi anlamıştı yoksa?

"Nerden çıkarıyorsun bunu?"

"Daha geçenlerde de ayrılmamış mıydınız? Bir hafta bile sürmemişti."

Gözlerimi devirdim. "Bu sefer ciddi," dedim.

"O zaman da ciddiydi canım. Araya üçüncü biri girmediği zaman ayrılmıyor insanlar. Kavga etseler de barışıyorlar."

Bu kızlar bu yaşta nasıl da ilişki filozofu kesiliyorlar insanın başına. Ne sinir oluyorlar.

"Deniz'in hayatında başka biri mi var yani?"

"Birlikte müzik yaptıkları grubun solisti. Nurten diye bir kız. İnkâr ediyor tabii. Erkek taktiği: Yatakta basılsan bile inkâr et."

"Belki de gerçekten kızla arasında bir şey yoktur da o yüzden inkâr ediyordur."

"Kıza telefon ettim."

"Aman Allahım! Ne yaptın, ne yaptın?"

"Kıza telefon ettim."

"Eee?"

"İğrençti."

"Nasıl yani? Ne dedin ki kıza?"

"Deniz'in bir sevgilisi olduğunu bilip bilmediğini sordum."

"Korkunçsun. Eee? Kız ne dedi?"

"Bizim aramızda ciddi bir şey yok ki, sadece seks," dedi."

Elimi göğsümün üstüne koydum. Bu modern zamanlar bana bile ağırdu.

"Gerçekten iğrençmiş," dedim.

"Diyorum sana."

"Ne olacak şimdi? Ne yapacaksın?"

"Bir şey yapmayacağım. O iş bitti. Bir süre sende kalabilirsem iyi olur. Ev aramam lazım. Deniz'in evinden eşyalarımı alacağım, kendime yeni bir hayat kuracağım." Saçlarını eliyle tepesinde topladı. "Şimdi bir de iş aramam lazım."

"Çilekli dondurma ister misin?" dedim.

((

Dükkân yerinde duruyordu. Sapasağlam. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim. Sigortadan gelecek paranın fikrine anında kendimi kaptırmışım: O gün öğleden sonra bavulumu kapıp Bahamalar'a, Dominik Cumhuriyeti'ne ya da hiç olmazsa Antalya'ya uçmaya psikolojik olarak hazırdım. Şimdilik bu planlar yatmıştı, İstanbul'u terk edip gidemeyeceğime göre de ev ve sevgili aramaya yeniden başlamam gerekiyordu. Kasım Bey'e o daireden vazgeçtiğimi, bana yeni bir şeyler bakması gerektiğini söylemeliydim. Selim'le barışmanın da bir yolunu bulurdum belki. Birikmiş çöp vergilerini de yatırmalıydım. Zavallı narin omuzlarım hayatın yükü altında eziliyordu.

Çay yapmak için mutfağa girmiştim, kapının açıldığını duyduğumda. Pelin'in uyanıp işe geldiğini sandım. Müşteri gelme ihtimali pek yoktu. Hangi Türk borsanın iniş çıkışlarını takip etmekten fırsat bulup da kitap okuyacaktı?

Mutfaktan kafamı uzattım.

Bu kadar olur. Gerçekten bu kadar olur.

Batuhan'dı.

Gizleyemedim şaşkınlığımı.

Bir "Aaa!" döküldü dudaklarımdan.

"Neden şaşırdın? Önce senin kapını çalacağım belli değil miydi? Yoksa bu işi bana vereceklerini düşünmedin mi?"

Aptal aptal suratına baktım. Ne diyordu Allah aşkına? Anlayan beri gelsin. Dünkü olaydan mı söz ediyordu yoksa? Cinayet masası komiserleri adam yaralama vakalarına da mı bakmaya başlamıştı? Ne saçmalıyordu?

"Ne işi? Ne kapısı?" dedim. Sinirlenmiştim. Zaten fırsat arıyordum sinirlenmeye.

"Osman Karakaş'ın katli vakasında bir numaralı zanlı olduğunun farkında değil misin?"

"Ne bu? Kamera şakası mı?" Osman Karakaş kimdi ayrıca?

Acı acı güldü. Resmen acı acı.

"Ben de isterdim şaka olmasını. Maalesef değil. Benimle merkeze geleceksin," dedi.

"Saçmalama Batuhan," dedim.

"Ciddiyim ben. Osman Karakaş dün akşam öldürülmüş. Sizi kavga ederken gören bir sürü insan var. Kardeşleri de senden başka düşmanı olmadığını söylüyorlar."

"Saçmalama," dedim tekrar. Osman Karakaş otoparkçıydı. Bu kadarını anlamıştım şimdilik.

"Bir kez daha 'saçmalama' dersin, görev başındaki güvenlik güçlerine hakaretten de yargılanacağını garanti ediyorum sana. Aramızda vaktiyle yaşanmış olanlar benim görevimi gerektiği gibi yapmamı engellemez. Beni hiç olmazsa bu kadar tanımış olduğunu umuyordum."

"Keeees! Kes! Kes!" diye haykırmak geldi içimden. Aramızda gerçekten bir şeyler yaşandığını mı sanıyordu bu salak? Böyle bir şey söylediğine göre 'salak'tan daha fazlasını hak ediyordu gerçi, ama terbiyemi bozmayacağım.

"Sen şimdi cidden benim birini öldürdüğümü mü sanıyorsun? Bu bir şaka değil mi?"

"Şaka maka değil. Osman Karakaş bu sabah Papağan Sokak 3/6'daki bürosunda ölü bulundu. Bacağında bir kurşunla." Acı acı güldü yeniden. "Sen daha iyi biliyorsun tabii nasıl bulunduğunu."

Yeniden 'saçmalama' demedim.

"Oturur musun?"

"Merkeze gitmeliyiz. İfaden alınacak."

"Peki. Bir dakika otur, gideriz."

Oturdu.

Tam o sırada dükkânın kapısı açıldı. Bir müşteri idi.

"Kapalıyız," dedim.

"Ne demek kapalıyız? Açıksınız işte, ben de dükkânın içindeyim şu anda." Bir kadındı. Böyle giderse bir de kadın düşmanı olacağım. Çoktan erkek düşmanı oldum zaten.

"Satış yapmıyoruz. Sayım var. Kusura bakmayın. Öğleden sonra tekrar uğrayabilirsiniz sevinirim." Bu kadar lafı, hem de kibarlığımı bozmadan nasıl edebilmişim?

Kapıyı dan diye çarparak çekip gitti kadın.

Başımı ellerimin arasına aldım, sallanan sandalyeme yığıldım.

"Şimdi baştan alalım. Dün kavga ettiğim adam öldürüldü. Buraya kadar tamam. Adam otopark mafyasından. Bu da tamam, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Adamın kardeşleri, tek düşmanının ben olduğumu söylüyorlar. Yanlış mı anladım?"

"Doğru anlamışsın."

Bir kül tablası da onun kafasına geçirmemek için tırnaklarımı etime geçirdim.

"Otopark mafyasından bir adamın tek düşmanının kitapçı bir kadın olması sana mantıklı geliyor mu Allah aşkına?"

Ayağa kalkıp pantolon cebinden sigarasını çıkardı. Bir tane de bana uzattı.

"Bilemem. Bir şey söylemek için henüz erken. Elimde bir iddiada bulunacak delil yok. Verilere dayanarak konuşurum ben."

Sonraki beş dakika içinde eve telefon ettim. Pelin çıkmıştı. Cebinden aradım, yollarda sürtmeden hemen dükkâna gelmesini söyledim. Batuhan'dan da Pelin gelene kadar beklemesini rica ettim.

Merkezde çay ısmarladılar bana. Bir polis memuru anlattıklarımı daktiloyle yazdı, okuyup imzalamamı söyledi. Yığınla yazım hatasıyla dolu bir metindi. İmzaladım.

Otoparkçı Osman'ın kardeşlerini getirip bizi yüzleştirdiler. Adamların biri beni dövecekmiş gibi bir hamle yaptı. Bir diğeri, 15-16'dan fazla göstermeyen bir çocuk, ki galiba içlerinde ağız laf yapan bir tek o vardı, "Abime saldırmış bu kadın. Kulağını kanatmıştı. Bizde kadına el kalkmaz, o yüzden çekip gitmesini söylemiş abim. Akşam da bu iş oldu. Dün gece eve gelmedi. Biz hemen anladık bir yamuk olduğunu. Bu kadın hasta," diye tepiniyordu.

Demin üstüme yürüyen adam, yanıma yaklaşıp, "Neye güveniyorsun amcık," diye fısıldadı kulağıma, polisler duymadan.

Midem bulandı.

"Babam Alman içişleri bakanı, ona güveniyorum sıkçık," diye fısıldadım ben de. Adamın gözleri yürek kadar oldu.

İki saat sonra gidebileceğimi söylediklerinde oturduğum yerden zor kıpırdadım. Kanım çekilmiş gibiydi.

Batuhan kapının önünde bekliyordu. Şefkatle kolumu tuttu, yüzüme düşen bir saç tutamını geriye itti. Adam dengesiz. Daha bu sabah bana katil muamelesi yapan o değil miydi?

"İyisin, değil mi?"

"Eh," dedim. "Saçmalığın dik alası bütün bu olup bitenler."

"Eski günlerin hatırına sana bir yemek ısmarlayayım. Laleli'de iyi bir kebabçı biliyorum."

Batuhan'ın zirvalarından bir zamanlar aramızda bir ilişki yaşandığı izlenimi çıkıyor ama, sizi temin ederim bunun gerçekle uzaktan yakından ilgisi yok. Benim bir arkadaşımın adının da karıştığı bir cinayet üzerinde çalışırken tanışmıştık onunla. Bir yıldan fazla oluyor. Onun açısından hüsrarla sonuçlanan, flört bile denemeyecek bir şeyler yaşanmıştı aramızda. Benim kadar polislerden nefret eden bir kadınla bir polisin flörtünden ne çıkabilir zaten? Olsa olsa, hüsrân.

Türk polislerinin hayvani bir zevkle son damlasına kadar kullandıkları ayrıcalıktan yararlanıp, 'girilmez' işareti olan birtakım yollara girerek kebabçının önüne kadar arabayla gittik. Benim kebab yemeye hiç niyetim yoktu. Bir çorba içebileceğimden bile emin değildim.

"Demek bürosunda öldürülmüş adam," dedim. O ana kadar ikimizin de ağzını bıçak açmamıştı.

Dalga geçer gibi suratıma baktı. İçim şiddet dolu diye boşuna demiyorum, masanın üstünden uçup herifin alaycı suratına bir tane oturtmamak için kendimi zor tutuyordum. Kesinlikle bundan sonra elime Rüzgârlı Tepeler'den başka kitap almayacağım.

"Bak," dedim. "Gerçekten benim katil olduğumu düşünüyorsan, burada karşılıklı kebab yememizin de anlamı yok. Delil mi her neyse toplar, beni tutuklatırsın olur biter. Dükkânı da evi de biliyorsun." Çantamı alıp, kalktım masadan.

Telaşla koluma yapıştı. Yavaş yavaş sırtıyordu şimdi. Hiç olmazsa ilkeli ol, bir tavır koyacaksan onu sonuna kadar sürdür be adam, değil mi ama? Yok, bu heriflerin kafası o kadar bile basmıyor.

"Otur, otur. Sinirlenme hemen. Neden bu kadar asabisin?"

Bana asabi denmesinden hiç hoşlanmam. Hele de bir ayıyı öldürmekle suçlandığım böyle bir günde "Neden asabisin?" diye sorulması olsa olsa zıvanadan çıkmama yarar. İçimde, karnımın civarında bir öfke balonu patladı. Boğazıma kadar yükselmesi bir tek saniye sürdü. Ağzımdan fırlamasın, boğazımda hapis kalsın diye yutkunmaya çalıştım. Üst üste yutkundum. Sinirlenince derin derin nefes almayı salık veriyor uzmanlar. Kebab kokularını içime çeke çeke dört adet derin nefes aldım.

Faydasızdı. Hepsi faydasız. Kalkıp tualete gittim.

Bu adamı doğduğuna pişman edip, ipleri koparabilirdim. İpleri kopardığım ilk insan da o olmazdı. Aynada yüzümü inceledim. Bana ne oluyordu böyle? Neden bu kadar sinirliydim? Çok değil, bir on gün daha böyle giderse çevremde kimse kalmayacaktı. Cep telefonum zaten şimdiden hiç çalmamaya başlamıştı. Antidepresan kullanmaya mı başlamalıydım? Bu dönemi en az hasarla atlatmanın bir yolunu bulmam gerekliydi: Antidepresanla ya da antidepresansız. Özlem'den psikiyatrisinin adını isteyecektim.

Masaya döndüğümde kendimi toplamıştım. Batuhan, Adana'nın üstüne bir porsiyon da baklava söylemiş, götürüyordu. Adamdaki iştaha bak. Zorla ağzıma bir baklava dilimi tıkmaya çalıştı. Rejimde olduğumu söyleyip geri çevirdim. Erkekler rejimdeki kadınlara yaratık muamelesi yaparlar hep. O da fırsatı kaçırmadı.

"Hah. Buldum işte neden asabi olduğunu. Rejim yapmak sinirlerini bozmuş senin."

Cümlede geçen asabi lafını duymazlıktan gelmeye çalıştım. Car car konuşmaya devam etti.

"Senin rejime ihtiyacın yok ki, zayıfsın zaten. Daha zayıflarsan iyi olmaz. Hem Türk erkekleri balıketi kadınlardan hoşlanır, biliyorsun."

"Türk erkeklerinin benden hoşlanmasını istediğimi kim söyledi?" dememek için kendimi tuttum.

Gülümsedim onun yerine.

Ortalama zekâda birinin algılamakta zorlanacağı biçimde katil zanlısı durumuna düşmenin iyi yanı, Selim'i aramak için bana harika bir bahane yaratmasıydı. Demek ki bir açıdan bakınca her felaket, içinde bir miktar iyilik barındırabiliyor.

Telefona sarılmak için dükkâna uğramadan eve gittim. Daha kapıdan girer girmez de Selim'i aramaktan vazgeçtim. Kimsenin peşinden koşacak halim yoktu. Hiç yoktu. Gerekliyse parayı bastırıp bir avukat tutardım kendime. Üstelik böylece, ilerde barışmamız halinde, en zor zamanlarımda beni yalnız bıraktığını Selim'in başına kakma fırsatından özgür irademle vazgeçmemiş olurum.

Bir plan yapmaya çalıştım. Türk polisinin araştırmalarını sonuçlandırmasını beklerken kuzu kuzu evimde oturacak halim yoktu. Ne de olsa cinayet çözmekte bir deha olduğumu

ispatlamıştım (bkz. Kitapçı Dükkânı isimli romanda anlatılan macera). Osman Karakaş cinayetini de profesyonel bir detektif olarak ele alacak ve çözecektim.

Duşa girdikten sonra üstüme doğru düzgün bir şeyler giyerken biraz daha gaz verdim kendime. Evden çıktığımda nerdeyse uçuyordum. Gazdan.

Ex-Osman Karakaş'ın Tatar komşusunun kapısını çaldım. İyiden iyiye hayatıma giren bu adamcağızdan da artık ismiyle söz etsem iyi olur. Birileri beni 'Alman' diye çağırrsa hoşuma gider mi hiç?

Yücel Bey beni gördüğünde eliyle duvara tutunmak zorunda kaldı. Düşmemek için. Çok şaşırılmıştı anlaşılır.

"Ah hanımefendi, bıraktılar mı sizi? Duydum polislerin götürdüğünü. Olacak şey mi hiç? Sizin gibi bir hanımefendi. İçeri buyrun lütfen. Kusura bakmayın, biraz dağınık bürom. Yeni bir yer buldum. Daha kontratı yapmadık ama evrakları ayıklamaya başladım. Çay içer misiniz? Soğuk bir şey?"

Ben daha ağzımı açıp tek kelime edememişim. Fırsatı kaçırmadım.

"Bir şey içmeyeceğim. Zamanınız varsa biraz konuşmak istiyordum."

"Sizin gibi bir hanımefendi için vakit olmasa da yaratılır. Dosyaları yarın tasnif ederim. Buyrun rica ederim, ne konuşmak istiyordunuz?"

"Siz cinayet mahallini gördünüz mü? Cesedin nasıl bulunduğunu biliyor musunuz?"

"Ya, ya. Maalesef efendim. Maalesef gördüm. Kimsenin muhakkak görmeyi isteyeceği bir şey değil tabiiyle. Fakat yukardan bağırtılar gelince çıkıp baktım. Sizin başınıza o meşum olay geldiği için biraz da. Yoksa meraklı bir insan değilimdir ben. Elalemin işine de karışmam. Kavga gürültü olmaz bizim burada sık sık. İki gün üst üste... Ben de şaşırırım tabii. Sizinle alakası var sandım esasen."

"Ne gördünüz Yücel Bey, anlatır mısınız?"

"Rahmetli yerde yatıyordu. Maktul... İsmi Osman, biliyorsunuzdur. En büyük abi. Çok kardeştir onlar. Beş tanesini ben tanıyorum, tanımadıklarım da vardır mutlaka. Doğuludurlar. Hangi vilayet olduğunu bilmiyorum. Gerçi artık İstanbullu demek lazım. Benim bildiğim on beş seneden fazla oldu buradalar. Kuledibi'nde yani. Daha evveli de vardır herhalde. Siz bir şey içseydiniz ama. Böyle olmaz. Bir çay söyleyeyim, ha? İçelim bir çay."

Başımınla onay verdim içi rahat etsin diye. Sokak kapısının yanındaki duofondan çayları ısmarlayıp geldi. Karşımdaki koltuğa oturdu. Pantolonunun paçalarını her zamanki gibi kaldırmıştı oturmadan. Altmışlarında, tepesindeki saçları iyiden iyiye azalmış, uzun boylu bir adamdı. Oldukça dinç görünüyordu. Nerde yaşadığını merak ettim. Böyle bir adam hangi semtte otururdu İstanbul'da?

"Siz bu civarda mı oturuyorsunuz, Yücel Bey?"

"Yok efendim. Buralarda oturulur mu?" Bana bir göz attı. "Yani, bizim gibi insanlara göre değil. Vatan Caddesi'nde oturuyorum ben. Bahçe içinde tek katlı bir evimiz vardı, müteahhide verdik, apartman yaptık. Şimdiki aklım olsa yapar mıydım? Ne büyük nimetmiş bir bahçe. İnsan yaşlanınca anlıyor bazı şeylerin kıymetini. Silivri tarafında bir evimiz var bahçeli. Cennet gibi vallahi. Bahçeye biraz sebze de ektik. Kendi mahsulümüz domatesleri yiyoruz. Büyük oğlum ziraat mühendisi, o çok meraklı.." Kapıyı açmaya gitti.

Çaycıyla birlikte geri döndü. Kafasını ileri doğru uzatıp bana selam verdi çaycı. Küçük bir oğlan çocuğuydu. Bu mahalleye bizim Çaycı Recai bakmıyordu anlaşılır.

"Geçmiş olsun abla," dedi.

"Ne?"

"Geçmiş olsun. Duyduk, seni almışlar."

"Sağ ol," dedim.

Tekrar kafasını ileri doğru uzatıp selam vererek gitti çocuk.

"Oho," dedim. "Şöhretim almış yürümüş."

Yücel Bey çaycının beni tanmasından, bürosunda görmesinden rahatsız olmuş gibiydi. Cebinden çıkardığı kocaman kumaş bir mendille alnını kuruladı.

"Ben gideyim isterseniz," dedim.

Burnunun yanındaki kahverengi beni elleyerek düşünüyordu. Duymadı beni.

"Ben gideyim isterseniz," dedim yeniden.

Gözlerini kırıştıtararak baktı.

"Ne buyurdunuz efendim?"

"Sizin için sorun olacaksa benimle konuşmanız, ben gidebilirim."

"Hayır, hayır. Ne münasebet. Neden mesele olsun?" Bir an durdu, düşündü. Kesin bir ifadeyle ekledi:

"Ne münasebet. Neden gidecekmişsiniz?"

"Öyleyse fazla vaktinizi almayayım." Yerde yığılı duran dosyaları gösterdim.

"Ben size anlatayım bildiğim kadarını. İşinize yararsa ne âlâ."

Bir sigara yaktım.

"Ben her gün 8 buçukta gelirim. Bu ara ekonomik kriz yüzünden işler kötü. Sipariş yok, görüyorsunuz çalışan kimse de yok. İş olduğu zamanlar on kişinin burdan ekmek yediği olurdu. Ben de yavaş yavaş emekliye ayrılmayı düşünüyorum."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Fason ambalaj paketi üretiyoruz. Görmek isterseniz göstereyim. Gömlek ambalajı mesela." Yerinden kalkıp bir dolabın içinden tomarla plastik ambalaj çıkardı.

"Böyle şeyler işte." Bir tanesini aralarından çekip bana uzattı. Üstünde 'Kenzö Gömlek, Gömlekte Kalitenin adı' yazıyordu. Gülmemek için kendimi tuttum.

"Bakın, bu tip hediyelik ambalajları da yapıyorduk. Kravat ambalajları mesela."

Bu kez dolaptan çıkardığı ince uzun şeffaf plastik bir kutuyu elime tutuşturdu. Bu bir "cK-cafer Kravatları" kutusuydu.

"Makinelerin bir kısmını satacağım. Bundan daha küçük bir yer işimi görür. Arada bir iş alırsam yeter. Ufak bir emekli maaşım da var. Çocuklar da yardım ediyor biraz. Onlara yük olmak istemiyoruz ama ne yapalım. Oturduğumuz daire de kendimizin. Yaşlanınca insanın eskisi gibi paraya pula ihtiyacı olmuyor, hanımefendi. İdare ederiz hanımla."

"Haklısınız," dedim. "Siz bugün olanları anlatırken, ben bir yandan not alabilir miyim? Her şeyi aklımda tutamıyorum da." Böylece yeniden asıl konuya döneceğimizi umuyordum.

"Elbette. Elbette. Sizi sıkıyor muyum anlattıklarımınla? Kusura bakmayın, çenem hiç durmaz. Hele dinleyici olarak sizin gibi genç, güzel bir hanımefendiyi bulunca insanın hiç susası gelmiyor."

Gülümseyerek teşekkür ettim. Dün Osman'ın kafasına kül tablası indiren kadının ben olduğuma bu gülümseyişi gören hiç kimse inanmazdı.

"Dediğim gibi, iş olsun olmasın ben her sabah 8 buçukta gelirim. Bu sabah da tabii. Dolaplardan dosyaları indirdim, evrakların bir kısmını ayırmaya başladım. Yanılmıyorsam saat 9'u geçiyordu ki üst kattan ayak sesleri geldi, biri bağıra bağıra telefonda konuşmaya başladı sonra. Sesi tanıdım. Osman'ın bir küçüğü Musa'ydı. Camlar açık tabii, malum. Ne dediğini anlayamadım ama telaşlı olduğunu anladım. Birazdan iki kardeşin daha koşa koşa merdivenden çıktıklarını gördüm." Hafifçe utanarak ekledi.

"Bir tuhaflık olduğunu hissettiğim için kapıyı araladım onlar yukarı çıkarken."

Bir baş hareketiyle, bu yaptığının bir Türk komşunun meşru hareket sınırları içinde kaldığına kesinlikle inandığımı belli ettim.

"Yukardan bir haykırış duyunca ben de çıktım."

"Eee?" dedim. Heyecanlanmıştım.

"Sokak kapısının hemen yanında, yerde yatıyordu Osman. Sürünerek gelmiş oraya herhalde. Yerde kan izleri vardı. Göl olmuş kandan. Kurumuş gibi, kopkoyuydu rengi." Eliyle ağzını kapatıp, başını iki yana salladı. Gözleri dolmuştu.

"O da benim bir evladım sayılır. Bunca yıllık hukukumuz var." Gözlerimi yüzünden kaçırarak kendini toparlaması için fırsat verdim. Yeniden anlatmaya başladı.

"Bizim dairelerin planı aynıdır. Arka odadan sokak kapısına kadar sürünerek gelmiş. Kurşun yarası almış. Hani filmlerde olur ya, kanla katilin adını yazarlar, kan izlerini takip ederek hemen arka odaya koştum, öyle bir* şey var mı diye. Katilin adını yazmaya kalksa yazabilirdi o kadar kanla. Kardeşleri şaşkındı zaten. Bir tanesi, en küçük olanları Özcan yere çökmüş, abisine sarılmış ağlıyordu. Musa da çömelmiş, sigara içiyordu. Arka odaya gittiğimi görmediler sandım. Nevruz görmüş halbuki. Peşimden yetişti. Fazla kalamadım o yüzden odada ama büyük bir kavga çıkmış tahminim. Her yer alt üst olmuştu. Koltuklar devrilmiş, etrafa kâğıtlar saçılmış. Tam bir keşmekeşti."

"Kanla katilin adını yazıp yazmadığımı da göremediniz herhalde." Hafiften dalga geçerek söylemiştim bunu ama olmayacak şey de değildi.

"Nerde? Bir on dakika sonra da polis geldi zaten. İçeriye kimse giremedi. Mahalleli apartmanın içine dolmuştu, polis herkesi dışarı çıkardı. Film oynamıyor tabii burda. Ne kadar işsiz güçsüz insan var memlekette. Bütün mahalleli esnaf burdaydı. İşi yok mu bu adamların efendim?"

"Sizinle konuştu mu polisten birileri?"

"Evet, gençten biri. Bildiklerimi anlattım ben. Çok bir şey bilmiyorum gerçi, görüyorsunuz."

"Ama aileyi uzun zamandır tanıyorsunuz."

"Eh, on beş yıl az zaman değil. Osman elimde büyüdü sayılır. Tophane'de benim de devam ettiğim kahvede çaycılık yapıyordu. Çocuktuk o zaman. Babasını da tanırım. Hamaldı. Ben de iş verirdim ona. Erken yaşta öldü adamcağız. Sübyanlar babasız kaldı. O zamanlar evleri de buralarda bir yerdeydi. Sonradan Bağcılar tarafına taşındılar. Orda hemşerileri varmış. Öyle demişti Osman. Ha bakın, şimdi aklıma geldi, babaları ölünce anneleri, çocukların amcasıyla evlendi. 'Nasıl gelenek bu be oğlum,' demiştim o zaman. Amcası dediğime bakmayın o da Osman kadar bir çocuktuk. On beş yaşından gün almış değildi. Bir yıla kalmadan Osman da bir amca kızıyla evlendi. Yabancıdan kız alıp verilmezmiş. Bizi de düğüne çağırdılar, gidemedik. Hanım sevmez insan içine karışmayı. Tanımadığı insanlara da hiç gidip gelmez. Ben de heves etmedim gerçi, neden bilmem. İyi çocuklardır bunlar esasen. Demem o ki, özleri iyidir. Çok efendi, hatırnazdılar. Doğulu insan böyle olur, büyüğüne saygıda kusur etmez. Bu atölyeyi de onlar bulduydum bana. Tophane tarafındaydı benim yerim daha önce. Nerden baksanız bir on sene olmuştur. Osman, çok çalışkan çocuktur. Kahvede garsonluk yaparken allem etti kalem etti, çalıştığı dükkânın sahibinin gözüne girdi. Adam da yaşlıydı. Kahveci Abdül Efendi. O da rahmetli oldu..." Derin derin iç çekti.

"Rahmetlinin bir oğlu vardı, eroinmandı. Sonra da öldü gitti zaten. Hatta benim o zamanki atölyenin bodrumunda buldum bir gün ben oğlanı, koluna bir bez bağlamış, iğne yapıyordu. 'Oğlum, senin babana kastın mı var?' dedim. 'Bu illet adamı öldürür,' dedim. Gözleri kayıyordu. Hay Allah. Fena oluyor insan o manzarayı hatırlayınca. Çok geçmedi öldü evladım. Dal gibi, boylu boslu çocuktuk. Zehirden yüzünde renk kalmamıştı zavallının. Parasını elinden almak için babasını dövdüğünü söylerlerdi. Ben şahit olmadım. Kahveci Abdül ne yapsın, kendi evladı kara toprak olunca, bu Osman'ı evladı bildi, kahveyi çalıştırsın diye ona verdi. Çalışıp ödedi Osman. 'Tek bir kuruş borcum kalmadı Yücel Abi,' dedi bana. 'Yücel Abi,' derdi bana. Kahveyi aldıktan sonra da iyiydi ama ne olduysa bu karanlık işlere girince oldu. Su testisi su yolunda kırılır, değil mi hanımefendi? Bu işlerin sonu hayırlı olmaz. Ben dedim ona, 'Bunca yıllık hukukumuz var, ben de senin bir baban sayılırım, yanlış anlama beni,' dedim. Osman da, 'Ne yapayım Yücel Abi, evde on beş nüfus benim elime bakıyor,' dedi. Geçim derdinden işte. Amcası da aylak çıkmış. Çocuk karanlık işlere girmeye mecbur kaldı anlayacağınız."

"Otopark işini mi kastediyorsunuz?"

"Otoparka gelene kadar ufak ufak başladı. Otoparkı altı yıl önce aldı. Daha doğrusu ordaki binayı yakmışlar. Bir sabah geldik ki, koca binanın yerinde yeller esiyor. Ben anlamadım tabii. Biz ne biliriz bina yakıp otopark yapmayı. Bu İstanbul böyle eşkıya yatağı değildi, hanımefendi. Bakın, ben aslen Salihliliyim. Çocukken geldim İstanbul'a. Altmış sene oldu. Eski zamanlarımı bilirim. Çok güzel günlerini gördük biz. Bu Beyoğlu'na kravatsız, takım elbisesiz çıkılmazdı. Şimdi İstanbul mu kaldı?"

"Kahveyi aldıktan sonra mı değişti Osman yani?"

"İki üç sene içinde altına araba çekti. Kokusu duyulmaya başlamıştı zaten. 'Müteahhitlik yapıyorum,' diyordu ama ne müteahhitliği canım, güç bela bir okumayı sokmuştu. Kafası çalışır ama..." Birden durdu.

"Hay Allah," dedi. Eliyle başına vurdu. "Rahmetli oldu. Çocukcağız. Emin olun daha idrak edemedim. Böyle de arkasından konuşuyorum gibi oluyor. Allah korkusu var içimizde çok şükür. Ama ben olan biteni anlatıyorum, değil mi hanımefendi?"

"Elbette," dedim. "Üstelik anlattıklarınız çok işe yarayacak. Polise de anlattınız mı bunları?"

"Yok efendim. Sormadılar ki. Bu anlattıklarım faydalı olur mu dersiniz?"

"Mutlaka."

"Sizin bu... Bu kavga nasıl olmuştu? Dükkânınıza mı geldi Osman?"

Başım la onayladım. "Herhalde beni tehdit edecekti."

"Ödeşmiş oldu. Kötü insan değildir Osman ama fazla alttan almaya da gelmez. Malum, insanoğlu."

Gene başım la onayladım.

"Osman ne işlere bulaşmıştı?"

"Vallahi, onu ben de bilmiyorum tam olarak. Ne desem yalan. Çok şey söylediler o zamanlar. Bir dediler, af buyrun, bayan pazarlıyor. Bir dediler, esrar satıyor kahvede. Kahvenin altını kumarhane yaptı, kumar oynatıyor dediler. Sonradan, Beyoğlu'nun arka sokaklarında, Tarla başı'na doğru olan sokaklarda, otoparkı olduğunu da duydum. Bilmiyorum tabii, hangisi ne derece doğru. Ha, bir de dediler ki, dükkân sahiplerinden tehditle para alıyor, hatta terör örgütüne de para yolluyormuş. Ben mahallelinin yalancısıyım, kendi gözümle görmedim hiçbirini. Ne yaptıysa yaptı, parayı buldu işte. Artık parayı nasıl kazandığı sorulmuyor ki kimseye. Mühim olan, paran var mı, yok mu. Arabasının arkasına da 'kıroyum ama para bende' yazdırmıştı rahmetli."

"Kim? Osman mı?"

"Tabii. Altına BMW çekmişti. Bu dar sokağa giremiyor, sokağın başında iniyordu. O kadar büyük bir arabaydı. Küçük oğluma sordum, bu kaç paradır diye. 'Çok paradır baba,' dedi. BMW'nin arkasına yazdırmıştı işte öyle. Olacak şey mi? Eskisi gibi değil etraf."

"Siz Osman'ın benim dükkânıma geldiğini nerden duydunuz?"

Elini havada salladı. "Ooo, duymayan mı kaldı efendim. Kulağı kan içinde kalmış... Fısıltı gazetesi... Haberler çabuk yayılır burada. Siz pek etliye sütlüye bulaşmadığınız için olsa gerek, daha çok dikkatini çekti esnafın, konu komşunun. Hemen duyduk. Elinize sağlık vallahi, ne diyeyim. Böyle durumlarda haddini bildirmek lazım insanlara. Dağ başı mı burası, değil mi hanımefendi?"

"Evet," dedim. "Dağ başı mı burası?"

"Sizin dükkân Marangoz Veysel'in karşısındaymış. Veysel de Kuledibi'nin eskisidir. Hey gidi günler hey. Ne günlerimiz geçti. Bu halime bakmayın siz. Çok para geldi geçti elimizden. Haydan gelen huya gider demişler, kumar masasında yedik bitirdik. Kabaca söyleyeyim, neresinden baksanız on-on beş apartman dikecek parayı bir gecede bırakıp kalkmışlığım vardır masada. Tövbe ettim, on seneden fazla oluyor, elime oyun kâğıdı bile almadım. Ama ne oldu, en güzel günlerimiz, tam para tutacak zamanımız heba oldu. Allahtan çocuklar

okudu, ikisi de. İki oğlum var. Biri ziraat mühendisi oldu. Öbürü de muhasebeci. Şükretmeyi bilmek lazım. İnsan başkalarının çocuklarını gördükçe... Bizimkiler helal süt emmiş..."

Gene çocuklarını anlatmaya başlamıştı. Kabalık etmeye bayılmam ama sözünü kestim.

"Osman'ı yakından tanıyan bildiğiniz başka birileri var mı?"

Gözlerini pencereye dikip düşündü. Suratındaki kocaman benle oynuyordu bir yandan.

"Hanımefendiciğim, Kuledibi'nin eskilerinden kime sorsanız tanır. Ama benim bildiğimden fazlasını anlatabileceklerine ihtimal vermem. Durun bir düşüneyim." Beniyle oynamaya devam etti bir süre daha.

"Vallahi, kendisini nasıl bulursunuz bilmem. Bir ara çok sık gelir giderdi Osman'ın yanına. Kapıda karşılaşırdık gün aşırı. Bu dediğim gene bir beş sene oluyor. Belki daha fazla. Bir bayan arkadaşı vardı. Osman abayı yaktıydı o zaman bu bayana."

"Adını bilmiyor musunuz?"

"Biliyordum. Şöyle biliyordum, bu bayan sonradan kaset çıkardı. Bir akşam bir de baktım televizyonda. Böyle açık saçık şeyler giymişti." Eliyle göğsünü işaret etti.

"Daha o zamandan belliydi bana sorarsanız. Evli barklı adamın yanında ne işi vardı, değil mi hanımefendi?"

"İsmi?"

"Onu hatırlamaya çalışıyorum." İki elinin parmaklarını trampet çalar gibi baldırlarına vuruyordu şimdi.

"Rüya mı, Hülya mı, öyle bir şeydi ismi. Bunlar takma isimle çıkıyorlardır herhalde. Kendi adı değildir. Hah! Bakın şimdi hatırladım. Denizkızı kıyafetiyle şarkı söylüyordu. Böyle kuyruğu falan vardı elbisenin. Saçını da sarıya boyamıştı hatta. Buraya gelip giderken sarı değildi. Gene de bir bakışta tanıydım ben. Şarkısını da hatırlıyorum. Denizkızı kıyafetini şarkıya uysun diye giymişti."

Şarkıyı kısık bir sesle mırıldandı:

Ben sana geldim, okyanuslardan, denizlerin derinlerinden,
Al beni sıcaklığına, üşüdüm, çok üşüdüm gerçekten
Sar beni kollarına, üşüdüm, hasretim sana cidden

Mırıldanması bitince, hafif mahcup bir halde yüzüne baktı.

"Sesimin kusuruna bakmayın. Böyle bir şeydi işte. Bu kadını bulursanız faydası olur, tahmin ediyorum. Ben kendisini televizyonda görelide bir üç-dört sene oluyordur. Şimdi ne yapıyor, bilemem tabii. Nerden bileceğim? Rahmetli'nin bayan arkadaşları hep olurdu da... Bu uzun sürdüydü. 'Uzatmalı' diyorlar şimdiki gençler herhalde..."

Birden durdu.

"İnsan komşu olunca alth üstlü, takip ediyor tabii ister istemez."

"Haklısınız," dedim. Şarkının sözlerini not almıştım. Umarım hatırlayan birini bulurdum.

BEŞ

((

Araya giren hafta sonu tatilinde mahalle esnafının olup bitenleri unutacağını umarak dükkâna uğramadan eve döndüm. Dört yıl önceki bir şarkıyı anımsayacak birini tanıma ihtimali olan tek arkadaşım Lale'yi aradım.

"Sen de yakında Prozac ailesine katılırsın. Her şey daha güzel oluyor, emin ol," dedi sözümü keserek. Oysa, görüşmediğimiz dört, beş gün içinde başıma gelenlerin daha yarısını bile anlatmamıştım. Prozac, Lale'nin ve onun çevresindeki Türk kadınlarının yarısından

fazlasının ayakta kalmasını sağlayan antidepresanın markasıydı. Diğer yarısı da bitkilerden yapılan antidepresanlar kullanıyordu.

"Türk müziğinden anlayan birini bulabilecek misin bana?" diye sorduğumda, bir saatten fazladır telefonda konuşuyorduk. Sağ kolum tutulduğundan, ahize sol elimdeydi.

"Âlâsını bulacağım sana. Kadının albümünün çıktığı şirketin adını bile şıp diye söyleyecek birini. Sen bu akşam karşıya geçecek misin, ondan haber ver. Çengelköy'de havyar fiyatına çiftlik çuprası yeriz. Hapse girmenden önce yüzünü son kez görmüş olurum."

Bu espriye arkadaşımın kalbi kırılmasın diye bile gülecek halim yoktu.

Lale, tüm zamanların en büyük müzik prodüktörü Erdinç Sariağ'ın cep telefonunun numarasını vermişti. Hemen aradım.

"Evvvet," diye açtı adam telefonu.

"İyi günler, ben Lale Çağtan'ın arkadaşayım..." dedim. Sözümün devamını getiremeden damardan giriş yaptı adam konuya.

"Ah, nasıl Lalem? Bir asır oldu görüşmeydi. Bin yıllık arkadaşımıdır. Şahanedir. Şahane. Sizinle tanışmıyoruz herhalde. Kaset yapmak mı istiyorsunuz? Önce sesinizi bir dinlemem lazım. Lale karşısında boynum kıldan incedir ama profesyoneliz ne de olsa. Herhalde siz de öylesinizdir. Artık arkamızda Lale'nin medya gücü de olmadığına göre." Lafın burasında bir kakhaha attı. Lale, geçen yıl kovulana kadar Türkiye'nin en büyük gazetesi Günebakan'ın genel yayın yönetmeniydi. O zamandan beri de işsizdi.

"Ben aslında kaset yapmak istemiyordum..."

"Nasıl yani? Aslında istemiyordunuz ama ben ısrar edersem yapacak mısınız?" Gene şen bir kakhaha attı. Kendi kendine tabii. Benim kimsenin kakhahasına katılmaya niyetim yoktu.

"Hayır. İsrar etseniz de yapmayacağım."

"Öyleyse nedir canım derdiniz?"

"Üç, dört yıl önce piyasaya çıkan bir şarkıcıyı hatırlayıp hatırlamadığınızı soracaktım."

"Evet. Sorunuz bakalım on puanlık uzman sorunuz."

Şarkının sözlerini okudum.

"Denizkızı kıyafetiyle okuyormuş bu şarkıyı. İsmi Rüya ya da Hülya'ydı dediler."

Bir kakhaha patlattı. "Hayır, şekerçiğim. Rüya, Hülya falan değildi. Halkımız nasıl kaydediyor bakın. Kendi kapasitesine göre işte. Kızcağzın ismi Eftalya'ydı. Bilmez misiniz, Denizkızı Eftalya'yı?"

Duymuşluğum vardı.

"Bir Denizkızı Eftalya taklidiydi. Ne yazık ki böyle rezil bir şarkıyla çıktı. Fikir fena değildi bana sorarsanız. Kötü bir prodüksiyon, utanç verici bir şarkı... Fikir de harcandı. Sonu baştan belliydi. Asıl ismi... Dilimin ucunda. Şimdi nerde olduğunu da biliyorum hatta. İda Dağı'nda bir pansiyon işletiyor. Doğayla kucak kucağa. Kaz Dağı yani, bilirsiniz. Aaa, neydi yahu kadının adı? Bir dakika bekleyin. Rauf hatırlar adını."

Ahizeyi eliyle kapattı sanırım. Bir adamla konuştuğunu duydum, ne konuştuklarını anlayamadım.

"Habibe Büyüktuna'ymış ismi. Görüyorsunuz, Rauf nasıl şahane. Her şeyi kayda geçer, hiç unutmaz. Fil gibidir. Şahanedir. Şahane."

"Yaa. Gerçekten şahane. İda Dağı'ndaki pansiyon işinden emin misiniz?"

"Eminim tabii. Fena kadın değildir Habibe. Bu piyasadakilerle karşılaştırınca tabii."

"Pansiyonun adı?..."

"Ne talepkâr kadınsınız, şekerim. Bakalım Rauf bunu da bilecek mi. Benim isim hafızam zayıftır. Aaa, sizin isminiz neydi? Sormadım değil mi?"

"Kati."

"Kati mi?" Yorum yapmasını bekledim. Hiç olmazsa bir soru sormasını.

Yapmadı. Bu kez ahizeyi kapamadan konuştu Rauf'la. Konuşması bitince bana döndü.

"Duydunuz mu şekerim?"

"Duydum. Çok teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldunuz."

"Ah! Ne mutlu bana." O korkunç kahkahasını duydum son olarak.

Bilinmeyen numaralar servisini aradım, canından bezmiş bir kadınla konuştum. Zeus Pansiyon adına kayıtlı telefon yoktu.

"Bir numaraya daha bakar mısınız? Habibe Büyüktuna ismine kayıtlı," dedim.

"Kodlamama gerek var mı?"

"Yok. Gene Burhaniye numarası mı?"

Öyle olduğunu umuyordum.

"Hah. Bu numara var. Yazın."

Bir bant kaydı ağır ağır numaraları söyledi.

Hemen aradım.

Biri çıkıp da telefonu açsaydı...

Olmadı öyle bir şey. Son günlerde benim payıma düşenler hep kötü sürprizler değil miydi zaten?

Yeniden bilinmeyen numaralar olayına girdim. Bu kez başka bir santral memuresinden Habibe'nin adına kayıtlı bir İstanbul numarası istedim.

Vardı. Bir karşı taraf numarası. Bilmek zorunda değilsiniz ya, İstanbul, Boğaz'ın Asya ve Avrupa yakası olmak üzere ikiye bölüdüğü bir şehir. Ben Avrupalıyım ve Avrupa yakasındayım. Asya'daki semtler benim için karşı taraf bu yüzden.

Bu numarayı da hemen aradım. Biri yanıt verse şaşırıracaktım.

Ne yapalım, hayat her zaman insanı şaşırtmıyor.

Hem kot giyip, hem de çevrenizde modayı takip eden kadın imajı yaratacağınız zamanlar azdır. Bu yıl onlardan biriydi işte: Kot modaydı. Bakımsızlıktan taraz taraz olmaya başlamış saçlarımı ördüm, kot pantolon ve kot mont giydim, evden çıktım. Arabanın başında elimdeki anahtarlığı sallayarak bir tereddüt geçirdim: Arabayı almalı mıydım? O kadar sinirliydim ki sonunda kendimden korkar hale gelmiştim. Sinirimi bozan yayaların üstüne arabayı sürmekten korkuyordum. Taksiye binersem de taksi şoförüyle karakolluk olma ihtimali vardı. İstanbul'da taksiye binenler bu riski göze almaya cesaret edebilenlerdir. Sonuç, hakkımda hayırlı olmayabilirdi.

Seyahat özgürlüğüm bile kalmamıştı bu kentte. Yürüyerek Beşiktaş'a gitmeyi ciddi ciddi aklımdan geçirdim. Oradan deniz motoruyla karşıya geçtim. Beşiktaş'a yürümek imkânsız değildi tabii. Egzoz gazları arasında katedilecek bir yol...

Saçmalamayı kestim, arabaya atladım. Medeni bir insan değil miydim yani? Değil miyim yani?

Hem de çok medeniydim. Akyol yokuşundan inmiş, Fındıklı'yı geçmiş, Beşiktaş'tan, beni kentin Asya yakasına götürecek köprü yoluna girmiş, köprüden çıkınca da Üsküdar istikametine dönmüştüm. Tüm bunları hiç kimseyle bir kez olsun dalaşmadan yapmıştım. Arabayı da Kuzguncuk'ta Lale'nin evinin önüne aynı şekilde kimseyle dalaşmaksızın park ettim. Kendime güvenim yerine gelmişti. Arkadaşlarıma şükürler olsun! Onlar da olmasa Cihangir'den dışarı çıkıp normal insanların arasına karışacağım yok.

Lale giyinip süslenmiş, beni bekliyordu.

Galiba özlemişiz birbirimizi. Sımsıkı sarıldık.

"Rezervasyon yaptırdım. Deniz kenarında bir masa vaadi aldım. Cuma akşamı ana baba günü olur gene de, gecikmeyelim."

"İyi, çıkalım o zaman. Dur ama. Bir telefon edeyim. Evdeyken aradım, kimse yanıt vermedi. Belki gelmiştir şimdi kadın. Senin Erdiç'ten ismini öğrendim aradığım şarkıcı kadının."

Habibe Büyüktuna'nın İstanbul numarasını çevirdim. Telefon çalar çalmaz hemen açıldı.

"İyi akşamlar. Habibe Hanımla görüşebilir miyim?"

"Kim arıyor?"

"İsmim Kati Hirşel. Beni tanımaz..." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

"Neden arıyorsunuz Habibe Hanım'ı?"

"Bunu kendisine açıklamayı tercih ederim," dedim. Kendime gizemli şahsiyet süsü vererek kadınla görüşme şansımı artıracığımı düşünüyordum.

"Habibe benim," dedi kadın.

"İyi günler Habibe Hanım," dedim, konuşmaya yeni başlıyormuşuz gibi. "Benim adım Kati. Kuledibi'nde bir kitabevim var. Geçen gün sizin eski bir tanıdığınız olan Osman Bey'le..."

Osman'ın adı geçince kadın bir çığlık attı. Çığlık değilse bile tuhaf bir ses çıkardı.

"Osman'ım öldü," dedi.

Şaşırmışım. Kötü haber gerçekten tez duyuluyordu yani.

"Başınız sağ olsun," diye geveledim. "Ben de bu yüzden arıyordum sizi. Ailesi anladığım kadarıyla ölümünden beni sorumlu tutuyor." Bir an ikimiz de sustuk. "Yani tam olarak | öyle değilse bile, bir anlamda öyle."

Kadın gene çıt çıkarmadı. Burnunu çektiğini duyunca telefonu kapamadığını anladım.

"Çocuk musunuz Allah aşkına? Siz nasıl Osman'ı öldürmüş olabilirsiniz," dedi. Sesinde bir an önce ağladığını hissettiren bir tını yoktu.

"Vallahi bence de öyle. Kesinlikle öyle. Ama bunu polise de anlatmak lazım. Bir de kardeşlere."

"Nerdesiniz siz?"

"Kuzguncuk'ta bir arkadaşımın evindeyim," dedim. Bu gece birlikte yemeğe gitmezsek Lale beni gebertirdi. "Çok iyi. Ben de Koşuyolu'ndayım. Adresi yazın." Çaresiz yazdım. Karşı konulmaz bir hava vardı sesinde.

Lale'nin evinden yarım saat, en geç bir saat içinde döneceğime yemin billah ederek çıktım. Kuzguncuk'taki duraktan bir taksiye atladım. İstanbul sokaklarında gezinenlerle karşılaştırıncı, duraklardaki taksiler bir nebze nezih oluyor: Otomobillerin içi pislikten leş gibi kokmuyor; şoförler de siyaset ve AB konusunda fikir beyan ederek başınızı şişirmeye o kadar meraklı olmuyor, ayrıca deli gibi sürat de yapmıyorlar... İnsan, gelecek endişesine kapılmadan taksiye binebiliyor yani.

Şoför, "Geldik abla," dediğinde iç parçalayıcı görüntüsü olan bir sitenin önünde durmuşuk. Yan yana dizilmiş yirmi kadar apartman bloğu vardı. Balkonlar dairelerde yaşayanlara ardiye olarak hizmet vermekteydi: Miadını doldurmuş merdaneli bir çamaşır makinesi, variller, tahta kasalar, kumaşı güneşten solmuş pusetler, süngerleri başka bir amaç için kullanılmış İskandinav stili bir koltuk takımı, on iki kişilik formika yemek masası... Hepsi turuncu bir ışık yayan akşam güneşinin altında, balkonlarda yeniden evlerin içine alınacakları günlerin gelmesini umutla bekliyordu.

Habibe Hanım, E Blok 24 numarada oturduğunu ve zilde Büyüktuna yazdığını söylemişti. Türkiye'de zile sadece soyadı yazmak adetten değildi. Eğer bir kadın zilde sadece soyadının yazdığını söylüyorsa, bu, o kadının yalnız yaşadığına ve bunun konu komşu tarafından bilinmemesini istediğine işaretledi. Her semt bizim Cihangir gibi yalnız yaşayanlara kucak açmıyor ne de olsa.

Asansörle altıncı kata çıktım.

O kattaki dört daireden kapısı aralık olanın zilini çaldım. Aynı anda kapının aralığına dudaklarımı yaklaştırıp, "Habibe Hanım," diye seslendim.

"Girin, girin. İçeri girin. Mutfaktayım," dedi, telefonda biraz önce konuştuğum kadın sesi. Kapıyı kapatıp antrede kararsızlıkla durdum.

"Hiç çıkarmayın ayakkabılarınızı, öyle girin. İstanbul'da değildim iki aydır. Ev pislik içinde." Sokak kapısının hemen solundaki mutfaktan sesleniyordu.

Bu kez de kadının birtakım poşetlerden çıkardığı yiyecekleri buzdolabına tıktığı mutfağın kapısında sessizce beklemeye başladım. Türk evlerine misafir olduğumda bir çekingenlik yapıyor üstüme. Kendimi insanların mahremiyetine giren bir casus gibi hissediyorum. Bu aslında benimle değil, Türklerin evlerine affettikleri önemle ve evleri dekore edilmişlerindeki ağır kişisel tutumla ilgili. Evler, yığınla ıvır zıvırla, evde yaşayan bireylerin kişiliklerini yansıtan bir sürü küçük gizemli detayla dolu. Sanırım Türk evlerinden ürküyorum. Kendimi röntgenci bir sapık gibi hissediyorum. Görmemem gereken bir şey gözüme takılacakmış da sonradan bu anıyı belleğimden silmeye çalışıp duracakmışım duygusunun verdiği ağırlıkla boğuluyorum. Ev halkından birisi bana bir şeyi yapmamı söylemedikçe de evin içinde hareket etmiyorum.

İşte bu nedenle, mutfağın kapısında bir sığıntı gibi durarak kadının insafa gelip, "Şuraya oturun," falan demesini beklemeye başladım.

"Kahve içer misiniz?" dedi Habibe Hanım.

"Benim kahve saatim geçti. Yoksa uyku tutmuyor."

"Soğuk bir şey? Buzlu çay?" Türkiye'de buzlu çay moda olmuştu. Kutunun üstündeki içindekiler bölümünü okuduğumdan beri buzlu çayın iğrenç bir şey olduğuna karar vermiştim ama bir ev sahibinin önerdiği her içeceği reddetmek kibar bir davranış olmayabilir. En azından ilişkilerin başlangıcında. Ve Türklerle ilişki kurmak isteyen biri açısından.

"O çok iyi olur bakın," dedim.

Habibe Hanım, iki kutu buzlu çay ve iki su bardağını bir tepsiye koyup, salona yöneldi. Öyle büyük mesafeler katetmeye gerek yoktu. Mutfak ve salon bitişikti.

Tıkış tıkış eşyayla: Kocaman bir yemek masası, içinde tabak çanağın dizili durduğu bir vitrin, televizyon, üstleri mermerli bir sürü irili ufaklı sehpa ve hiç de rahat olmadığı izlenimi veren bir koltuk takımıyla dolu salonda ben koltuklardan birine, o da kanepeye oturdu. Oturur oturmaz sigara yaktı.

"Bir anlatın isterseniz neler olduğunu."

"Aslında..."

"Beni nasıl buldunuz Allah aşkına? Önce onu söyleyin."

"Osman Bey'in..." Kulağıma tuhaf gelmişti bu laf. 'Rahmetli' mi demeliydim acaba, kadının yarasını mı deşerdi yoksa? Kararsızlık içinde durdum.

"Evet." Küçük ama güzel renkli gözleriyle beni süzüyor ve devam etmemi bekliyordu sabırsızlıkla. Osman'dan söz ederken hangi sözcüğü kullandığının çok da umurunda olmadığını düşündüm. Peki ama tuhaf değil miydi bu? Telefonda Osman'ın adı geçince ağlayan o değil miydi?

"Eee?"

"Bürosunun alt katında bir ambalaj atölyesi var. Sahibi Yücel Bey diye biri. Bilmiyorum, siz tanır mısınız onu. Uzun boylu^ yaşlı bir adam."

Başını hayır anlamında salladı. Tarifim de pek başarılı sayılmazdı zaten.

"Evet," dedi yeniden. Bu kez devam etmemi emreder gibi. Konuşmayı ben yönlendirebilecek durumda olsaydım, evin kirası, yakıt masrafı ya da İda Dağı'ndaki pansiyon gibi insanları birbirine yakınlaştıran konularla giriş yapmayı yeğlerdim. Fakat bırakın konuşmayı yönlendirmeyi, koluma bacağıma hâkim olacak durumda dahi değildim. Şeftalili buzlu çayla dolu bardak, pullarının düz yönünde tutmaya çalıştığım bir balık gibi parmaklarımın arasından, yerdeki çirkin makine halısının üstüne doğru kaydı.

Oturduğum yerden fırladım.

"Siz bana temizlik bezlerinin yerini gösterin, ben silerim," dedim.

Kadın hiç istifini bozmamıştı.

"Oturun Allah aşkınıza. Yarın temizlik var zaten," dedi. Eliyle biraz önce oturduğum koltuğu gösteriyordu. "Üstünüze geldi mi?"

Pantolona dokundum. Kupkuruydu. Islak olsa kaç yazardı zaten, alt tarafı bir kot pantolundu.

"Hayır," dedim. "Ama halı?"

"Boş verin halıyı. Ben size bir buzlu çay daha getireyim." Mutfağa gitti. Hiç olmazsa bu şekilde çay tozundan ve şeftali tatlı kimyasal bir aromadan mamul buzlu çayı içmekten kurtulmuş olsaydım, değil mi? O bile olmamıştı.

Elinde bir teneke kutuyu sallayarak döndü. Tak diye sehpanın üstüne koydu.

"Ee, ne dedi size Osman'ın bürosunun alt katındaki adam?"

"Sizden söz etti. Hakkınızda pek bir şey bilmiyordu gerçi. Denizkızı Eftalya klibinizi hatırlıyordu yalnızca. Televizyonda görmüş."

Lafın burasında arkasına yaslanıp bir kahkaha attı. Çok güzel, çok şuh bir kahkahaydı. Ne yalan söyleyeyim, ne bu eve, ne yerdeki makine halısına, ne de Osman ayısının ex-metresi bir kadına yakıştırırdım.

"Ne şeker, demek hâlâ hatırlayanlar var." Kendi kendine konuşur gibi devam etti. "İnsana cesaret veriyor. O kadar uzun zaman oldu ki."

Kadın benden bir on yaş falan küçük olmalıydı. Dört-beş yıl onun için 'o kadar uzun zaman'dı elbette. Benim içinse yavaş yavaş 'daha dün' olmaya başlıyordu. Ne acı.

"Kolay unutulacak bir kadın değilsiniz," dedim. Laf olsun diye değil, iltifatlar belki kadını yumuşatmaya yarar diye.

"Bir kadının bunu söylemesi enteresan."

"Böyle bir şeyi bir kadının söylemesi önemli aslında." Kendimi kaptırınca çok başarıyla zırvalıyorum. Sorunumsa kendi zırvalarımdan çabuk sıkılmam. O yüzden uzun süre zırvalamaya devam ederek hedeflediğim başarıya ulaşamıyorum. Gene de bir ölçüde etkili olmuşum. Habibe Hanım tak diye bu kez kendi buzlu çay bardağını sehpanın üstüne koydu. Bardaktan saçılan sıvı birazdan yapış yapış bir leke bırakacağı yüzeye hızla yayıldı.

"Bu şerbet gibi şeyleri ne diye içiyoruz Allah aşkına?" Televizyonun altında duran dolabı açtı.

"Ne içersiniz?"

"Birbirimize 'sen' diye mi hitap etsek acaba?" dedim.

"Aa, gerçekten. Fazla resmiyet beni de boğar. Ne içersin? Seç hadi."

Dolabın içinde duran içki şişelerini görebilmem için yana çekildi. Buzlu ve sodalı viski seçtim elbette.

Yeniden Yücel Bey'den söz etmeye başladığımızda bir hayli yol katetmiştik. Lale'yle yemek işi de tamamen suya düşmüştü. Ne yapalım, bu benim için hayat memat meselesi sayılırdı.

Gecenin bir yarısı Kuzguncuk'a döndüğümde Lale hâlâ yatmamıştı. İşsiz bir kadın olduğundan beri erken yatıp, erken kalkmaktan da vazgeçmişti. Bahçede oturmuş, sigara içiyordu.

"Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Başta çok sevimsizdi. Neredeyse kalkıp eve dönecektim. Sonra..."

"Sonra sen sigarayla oturduğun sandalyeyi yaktın ve birbirinize yakınlaştınız."

Beni ve küçük numaralarımı bu kadar iyi bilen insanların çevremde olması hiç hoşuma gitmiyor. Hiç.

"Elimdeki bardağı yere düşürdüm."

"Eh, en azından bir yenilik," dedi. Hemen ardından da tatmin olmuş gibi görünen bir suratla yatmaya gitti.

Habibe'den fazla bir şey öğrenememiştim. Gene de tam anlamıyla boşa geçmiş bir gece sayılmazdı, Osman'ın şimdiki sevgilisinin adını ve telefon numarasını benimle paylaşma inceliğini göstermişti. Habibe tanıyordu Osman'ın yeni sevgilisini. Yüzü kıpkırmızı olmuş, eline geçirdiği bir eski gazeteyle yellenmeye başlamıştı kadından söz ederken.

Ertesi gün öğlene doğru yeni sevgiliye telefon ettim.

"İnci Hanım'la görüşebilir miyim?"

"Ben yardımcısıyım. İnci Hanım uyuyor. Siz bana isminizi bırakın."

"Beni tanımaz. İsmim Kati. Daha sonra tekrar arayacağım. Ne zaman uyanır?"

"Üç, dört saate." Telefonu kapadı.

Üç saat sonra yeniden aradım. Yapılacak daha iyi bir işim olmadığına göre, telefon etmeyi unutacak halim de yoktu. Ajandalar ve not defterleri meşgul insanlar için tasarlanmıştı. Benim gibilerse hafızalarının gücüne güvenerek yaşama devam edebilirler.

Bu kez başka bir kadın açtı telefonu. İnci Hanım'ın ta kendisi olduğunu düşündüm.

"İnci Hanım?" dedim.

"Benim."

"İsmim Kati Hirşel. Bu sabah..."

"Ya, ben uyurken de aramışsınız. Hafize Teyze söyledi. Baştan söyleyeyim, eğer bir şey satmaya çalışıyorsanız ilgilenmiyorum. Telefonda anket sorulan yanıtlamak da istemiyorum."

"Yok yok, hiçbir şey satmıyorum." Telefonda anket yapıldığını ise hayatımda ilk kez duyuyordum. "Sadece sizinle görüşmek istiyorum. Osman Bey'le ilgili bir mesele hakkında."

"Osman mı? Borcu mu vardı size? Bakın, ben Osman'ın alacağına vereceğine karışmam. Kardeşlerine başvurun. Yerlerini bilmiyorsanız telefonlarını vereyim size."

En azından Osman'ın adı geçince hıçkırmaya başlamamıştı.

"Alacak işi değil. Oldukça... Nasıl desem? Karışık bir iş. Osman Bey öldürülmeden kısa bir süre önce ben kendisiyle kavga etmiştim. Kuledibi'nde dükkânım var benim." Olayları bilmeyen birine anlamlı gelecek cümleler miydi bu kurduklarım?

"Yani? Çabuk söyleyin ne söyleyeceksiniz."

"Bu kavgadan sonra öldürüldüğü için Osman Bey, cinayeti benim işlediğimi sanıyorlar," dedim.

"Kim sanıyor?"

"Polis," dedim. "Ve kardeşler," diye de ekledim.

"Polis neyse de, kardeşlerinin buna inanması biraz tuhaf." Kısa bir sessizlik oldu.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Hiç de fena çalışmıyordu kadının kafası.

"Bu dalga geçilecek bir konu mu?" dedim.

Bir an sessizlik oldu. O esnada dudaklarımı kemirdim. Nefret ettiğim bir alışkanlığındır bu.

"Bana nasıl ulaştınız? Ne istiyorsunuz benden?" dedi kadın, sonunda.

"Bana gerçek katili bulmakta yardımcı olabilirsiniz diye düşündüm. Habibe Hanım'dan aldım telefonunuzu." Habibe'nin soyadını anımsayamamıştım.

"Habibe mi?" dedi. Gene bir sessizlik oldu. O arada Habibe'nin soyadı aklıma geldi.

"Büyüktuna," dedim.

"Anladım kim olduğunuzu," dedi. "Nerden tanışıyorsunuz?"

"Kendisiyle de bu vesileyle tanıştım," dedim.

Bu kez uzunca bir sessizlik oldu.

"İnci Hanım..." Cümlemleri tamamlamadım.

"Katilin bulunmasını sizden çok ben isterim. Ama işinize yarayacak bir şey bildiğimi sanmam. Maalesef." Derin derin içini çekti.

"'Kuledibi'nde dükkânım var,' demiştiniz. Ne satıyorsunuz? Avize mi?"

"Polisiye kitaplar," dedim, kadının bunu deli saçması bulacağını düşünerek.

"Ciddi olamazsınız. Bayılırim ben polisiyeye. Lawrence Block'un hırsızına bayılıyorum. Sizin en çok sevdiğiniz kahraman hangisi?" Sesi heyecanlı çıkıyordu. Ancak sıkı bir polisiye okuruna ait olabilecek bir sesti şimdi. Bu konuşmayı rüyamda mı yapıyordum? Yoksa polisiye seven bir mafioso sevgilisi mi vardı gerçekten karşımda?

"Ben mi? Ben bu ara Minette Walters'i seviyorum en çok. Benim en çok sevdiğim yazarlar sürekli değişir."

"Minette Walters mı dediniz? Hiç okumadım." Sesi şımarık küçük bir kız çocuğununki gibi çıkmıştı: "Öyleyse buluşmaya gelirken bana bir Minette Walters getirin, bakalım ben de sevecek miyim."

Telefonu kapamadan bir şey daha söyledi. Bir kehanette bulundu daha doğrusu.

"Biliyor musunuz? Bu cinayeti sizin çözeceğinizi hissediyorum. Benim hislerim çok güçlüdür. Buluştuğumuzda size bir de Tarot bakarım."

Sigara dumanına maruz kalmamak için açık havada oturabileceğimiz bir yerde buluşmak istediğini söylemişti.

Tam olarak böyle demişti. Ben de evinin nerede olduğunu sormuştum. O civarda aklıma gelen tek açık hava mekânı Bebek Kahvesi'ydi. Geçenlerde Selim'le orada kahvaltı etmiştik. Mutlu günlerimin anılarını depreştireceğinden korktuğumdan bana dünyanın en gidilesi yeri gibi gelmesede, böyle bir buluşma için uygun bir mekândı.

Bebek Kahvesi, Boğaz'ın Avrupa yakası boyunca dizilen semtlerden birinde, bana sorarsanız en güzelinde; Bebek'tedir. Diyelim zengin olsam, ya da kiralar düşük olsa, kesinlikle Bebek'te otururdum. Selim, Bebek'in hemen arkasında kalan tepeciklerin birinde, olağanüstü bir şekilde renove edilmiş eski bir evde oturuyordu. Ondan söz ederken geçmiş zaman kipini kullanmaya bayılmıyorum ama gerçeklerle yüzleşmeliyim. O benim hayatımda artık bir geçmiş zaman kişisi. Bende bu inat oldukça da öyle kalacak.

Minette Walters almak için dükkâna gitmek, kepenkleri açmak ve yeniden kapamakla uğraşmak gözümde büyüdü. Evimdeki okunmuş kitaplardan götürmek de istemedim kadına. Belki hoşlanmaz böyle bir şeyden. Ben severim daha önce başkalarının olan kitapları okumayı. Bazen sayfaların arasında, kurutulmuş çiçek gibi anlamsız romantik şeyler olmasada, bir çay lekeciği, kek kırıntısı falan bulur insan. Komik olur. Hele de tanıdığınız birinin daha önceden okuduğu bir kitabı okuyorsanız.

Candan'ın kitapçısına gittim. Kendisi de iyi bir polisiye okuru ya, dükkanındaki koleksiyon çok zengin. Minette Walters'ları atlamış olamazdı. Elimle koymuş gibi buldum nitekim.

Randevuya azıcık erken gittim. Kadın gelmeden çayla bir sigara içecek vaktim olsun diye de arabayı hızlı sürdüm hatta. İnsanların sigaraya düşmanlıklarının sınırı olmayabilir. Çok sevdiği annesi akciğer kanserinden ölmüş biriyse, yan masada bile içilmesine tahammül edemeyebilir. Daha önce gördüm böylelerini.

İnci Hanım geldiğinde ne bir sigarası, arka arkaya iki tane götürmüştüm. Kadıncağız randevuya geciktiği için değil, sigara körükleme ustası olduğum için. Gene de hiç olmazsa, bunun eşe dosta ve okurlara gururla anlatılacak bir şey olup olmadığı konusunda hâlâ şüphem var. Eh, bu da bir şey.

İnci Hanım'a ben kendimi tarif etmişim de, o nasıl görüldüğü hakkında tek kelime etmemişti. Eğer edecek olsaydı, "Hamileyim," demesi yeterli olurmuş. Anlaşılan sigaradan kaçma nedeni buydu, akciğer kanserinden ölen annesi değil. Hamile olmasına rağmen -ya da bu yüzden mi demeli?- çok güzeldi. Eğer şimdi yanlış hatırlamıyorsam ve Büyük Uyku'da oynayan kadın gerçekten oysa, Lauren Bacall'a benziyordu.

Masanın üstünde duran sigara paketine baktı.

"Çok içiyordum. Zor bıraktım. Bu olup bitenlerden sonra hâlâ nasıl başlamadığıma şaşıyorum." Bluzunun yakasıyla oynadı. Kocaman kırmızı çiçekler ve yeşil dallarla desenli fırfırlı bir bluz ve siyah pantolon vardı üstünde. İdeal hamile giysisiydi bana sorarsanız.

"Çocuk sahibi olmayı düşündüğüm dönemlerde bana işin en zor gelen kısmı sigarayı bırakmaktı," dedim. "Bir de iyi baba olacak bir erkek bulmak tabii."

"Bakın, bunda haklısınız." Bütün dişlerini göstererek gülmüştü. "Ben, bulduğumla yetinmeye çalışıyordum." Omuz silkti. "Yetinilecek biri de kalmadı ya artık."

Üzgündü diyemeyeceğim. Somut bir durum hakkında somut bir şey söylüyordu âdeta. Olaylara dışardan bakmayı becerebilen biri gibi.

"Osman Bey'den mi?" Karnını çenemle işaret ederek sormuştum bu soruyu.

Başını evet anlamında salladı.

"Avukatla randevum vardı bugün. Size gelmeden önce oradaydım. Daha Osman'ın vücudu soğumadan neler yaptığımı görüyor musunuz?" Kaşlarını kaldırdı. "Kolay olduğunu sanmayın. Çocuğumun haklarını savunmam gerektiği için... Mirastan vazgeçecek değilim."

"Evlenmiş miydiniz Osman Bey'le?"

"Evlı olmadığımız için koşa koşa avukata gittim ya. Çocuğumun mirastan pay almasını sağlamaya çalışıyorum."

"Bir karısı vardı ama, değil mi?"

Avuçlarını havaya doğru açtı.

"Allah bilir. Akrabası olan bir kadınla evliydi tabii ama resmi nikâh yapmadığını söylüyordu. Evlendiğinde yaşı küçükmüş zaten, ondan sonra da resmi nikâh yapmamış. Bilmiyorum, belki de beni kandırmak için..."

"Yani imam nikahıyla mı evlenmiş?"

Omuz silkti.

"Çok var öyle. İstanbul'un gecekondulu mahalleleri imam nikâhlı çiftlerle dolu." Beni şöyle bir süzdü.

"Siz nerden bileceksiniz tabii gecekondulu mahallelerinde neler olup bittiğini." Sanki, Cihangir de dahil olmak üzere, İstanbul'un bütün semtleri imam nikâhlı çiftlerle dolu değilmiş gibi...

"İmam nikâhlı karısı ve ondan olan çocukları mirasçı olamayacaklar demek mi bu?"

"Şimdi, işin püf noktası burda zaten. Avukatın dediğine göre eğer çocukları üstüne geçirdiyse, yani nüfus kaydında çocukların babası olarak Osman görünüyorsa, onlar da mirasçı olacakmış. Kadınsa eğer resmi nikâhi yoksa mirasçı da olamazmış. O da aynen benim gibi." Parmaklarını fönü saçlarının arasından geçirdi. "Amaaan. Bana ne onların ne olacağından, değil mi ama. Çocuğum mirastan pay alsın, yeter bana."

Yüzümden bunları söyleyiş biçimini tuhaf karşıladığım belli oluyordu herhalde.

"Yanlış anlamayın beni. Osman'ı, onun çocuğunu doğuracak kadar seviyordum. Az şey değil. Büyük vaatlere karnım tok sadece. Beklentilerimi sınırlı tutmaya çalışıyorum ki sonunda hayal kırıklığına uğrayan ben olmayayım. O kadar."

"Ne zamandır tanışıyordunuz Osman'la?"

"Habibe anlatmadı mı size?"

Telefonda, Habibe sayesinde ona ulaşabildiğimi söylemiştim.

"Pek bir şey anlatmadı. Beni de ilgilendirmez zaten. Ben sadece bu işten paçamı kurtarmaya çalışıyorum," dedim yanıt olarak.

"Haklısınız. Sizi neden ilgilendirsin ki? Yaptıklarını düşündükçe elimde olmadan sinirleniyorum. Size neler anlattığımı bilmiyorum ancak onun sevgilisini elinden aldığı masalını..."

"Masal mı?"

"Tam tahmin ettiğim gibi. Bu kadın! Derdini bir anlasam. Herkese aynı şeyi anlatıyor. Size de öyle mi dedi gerçekten?"

"Bir zamanlar Osman'ın sevgilisi olduğunu söyledi, sizi de Osman'la o tanıştırmış." Laf taşıyor sayılır mıydım acaba?

"Her neyse, bütün bunların önemi yok," diye ekledim.

"Yorgan gitti kavga bitti, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Alakası yok ama söylediklerinin. Bizi Habibe Ablam tanıştırmadı. Osman kendisi görüp beğenmiş beni. Liseye gidiyordum. Çok da iyi bir öğrenciydim. Osmanlarla yakın oturuyorduk. Aynı mahalle sayılır. Okula gidip gelirken yolda görmüş beni Osman. Öyle lüks arabalarla, bol parayla gözü kamaşacak bir kız değildim, yanlış anlamayın. Çok bunalmıştım parasızlıktan, o ayrı mesele. Okuldan çıkınca parça başı iş yapıp satıyordum, kazakların üstüne payetler, pullar işliyordum eve katkıda bulunmak için. Osman'ın o hayattan kurtuluşum olabileceğini sandım. Böyle bir şeyin saçmalıktan başka bir şey olmadığını, insanın ancak kendi kendine kurtulabileceğini anladığımda ise çok geçti. Gençken insanların saf olduğu gerçek. Kuyuya düşmek gibi bir şeydi benimki. Bir noktadan sonra dışardan gelen ışık sürekli azalıyor, siz de durmadan daha aşağıya düşüyorsunuz."

"Nasıl bir insandı Osman?"

"Kötü bir insan değildi. Yoksa katlanamazdım bu kadar uzun süre. Kültürel olarak çok farklıydık tabii. Benden çok onu rahatsız ediyordu bu. Mesela kitap okumama tahammülü yoktu. Evimde hiç kitap yoktur. Ondan gizli okuyup, çöpe atardım kitapları. Kitap seven biri için katliam gibi bir şey. Osman'ın öldürüldüğünü öğrenir öğrenmez ilk iş evdeki çöp kutusunu kaldırıp attım, inanır mısınız? Dayanamıyordum o çöp kutusunu görmeye. Sanki suçlu çöp kutusuymuş gibi..." Bir sessizlik oldu.

"Bir sigara alabilir miyim sizden?" dedi.

İnsanlara akıl öğretmeyi sevmem.

"Siz bilirsiniz," dedim. Sigarasını yarılayana kadar hiç konuşmadı.

"Sizinle telefonlaştıktan sonra Özcan'ı aradım. Osman'ın en küçük kardeşi. Akli başında bir çocuktur."

"Müşerref olduk kendisiyle. Bana hiç akli başındaymış gibi gelmedi gerçi."

"Affedersiniz, bir soru soracağım. Siz gerçekten Alman mısınız?"

"İstanbuluyum demeyi tercih ediyorum, ama evet, Alman asılıyım."

Gülümsedi.

"Yanlış anlamayın. Çok iyi Türkçe konuşuyorsunuz, onun için sordum. Eski sözcükleri bile yerli yerinde kullanıyorsunuz. Aksanız da yok denecek kadar az. Bazen seziliyor. Bazı sözcüklerde. Dil konusunda çok titizimdir ben. Okulda Türkçe dersinde hep en iyi notu alırdım."

"Siz Alman olduğumu nerden anladınız?" Yoksa yeni turuncu saçlarımla bir Almanı mı benzemiştim?

"Özcan telefonda söyledi. Osman'ın en küçük kardeşi. Babanızın Almanya'da içişleri bakanı olduğunu da söyledi."

"Ne?" dedim.

"Babanız..."

"Babam öldü benim. Yıllar önce. Nerden çıkardılar böyle bir şeyi?"

İki omzunu birden yukarı kaldırdı. Boynu yokmuş gibi görünmüştü. O anda aklıma geldi. Ben söylemişim ya, poliste ifadem alındıktan sonra, Osman'ın kardeşlerinden biri üstüme yürüdüğünde. Demek, gerçekten inanmışlardı. Hem babam bakan olsa ne olacaktı? İnsanlar ne tuhaf şeyleri önemsiyorlar.

"Okulu bıraktınız mı Osman'ın uğruna?" İnci Hanım öğrencilik günlerini konuşmayı seviyordu anladığım kadarıyla.

"Yok, bırakır mıyım hiç. Son sınıftaydım tanıştığımızda. Liseyi bitirdim. Ticaret Lisesi. Eli bir an önce ekmek tutsun diye yoksul aile çocuklarının gittiği meslek liselerinden biri işte,

duymuşsunuzdur belki. Muhasebe, daktilo falan öğretiyorlar. Meslek lisesi mezunlarının üniversiteye girmesi ise uzak bir hayal. Ben okumak istiyordum. Üniversiteye gitmek. O kültürel ortamı sindire sindire yaşamak. Belki bir özel üniversiteye gidebilirim şimdi. Elime para geçerse. Özellerin puanı devlet üniversitelerinden daha düşük oluyor da, girmek daha kolay."

"Gerçekten isteyince hiçbir şey uzak bir hayal değildir," dedim.

Alt dudağını kıvrırdı.

"Size de tuhaf gelmiyor mu? Bir insan ölüyor, bir yenisi doğuyor, biri hayatında ilk kez kendini özgür hissediyor..."

"Bir diğeri de cinayetle suçlanıyor," dedim.

Gene otuz iki dişini göstererek güldü.

"Yapmayın. Kimsenin sizi cinayetle suçladığı yok."

"Bunu da Özcan mı söyledi? Daha dün cinayet masası polislerinin yanında beni gösterip sinir krizi geçiriyordu."

"Amcaları bir numaralı şüpheliymiş. Onun üzerindeki şüpheyi dağıtmak için Musa bu aklı vermiş."

"Musa kim?" dedim.

"Musa, Osman'ın bir küçüğüdür. Kuledibi'ndeki otoparkı o işletiyor. Otopark onu işletiyor demek daha doğru aslında. Salağın tekidir. Verdiği akıl da ancak bu kadar olur işte. Özcan'ın dediğine göre polis bunların sizi suçlamasını ciddiye bile almamış. Benim anlamadığımı, siz neden bu kadar ciddiye aldınız?"

"Ciddiye alınmayacak gibi değildi ki. İfademi aldılar, imzalattılar."

Omuz silkti.

"Surda bir trafik kazası da olsa gelip bizim ifademizi alırlar."

"Alırlar tabii. Ama kazayı gördüğümüz için alırlar, durup dururken değil."

"Bir avukatla konuştunuz mu?" :

"Avukat lafı duymak istemiyorum," dedim.

"Neden? Dolandırdılar mı sizi?"

"Bunu da nerden çıkardınız?"

"Bilmem. Avukatlara üçkâğıtçi denir ya, ondan herhalde."

Bir sigara yaktım. Garsona işaret edip iki çay daha söyledim.

"Avukat sevgilimden ayrıldım. Daha bir hafta bile olmadı," dedim.

ALTI

((

Osman bacağına yediği bir kurşunla ölmüştü. Kan kaybından. Öldürücü olmayan bir yaraydı aslında. Bir 'ayağını denk al' yarası. "Kavgaya tutuşmuşlar herhalde," demişti İnci. Osman'ın bürosu darmadağındı. Sandalyeler, sehpa uçmuştu havada. Karşısındaki her kimse silahı çekmiş, bir el ateş etmişti. Bacağına. Dan. Tek bir el. Bir uyarı. Bu işin ölümle sonuçlanacağını ateş eden de, Osman da tahmin etmemişti muhtemelen.

Osman'ın silahı yok muydu? Karşılık veremez miydi?

İnci'ye bakılırsa, "Hiç boş gezmezdi." Bunun ne anlama geldiğini sormuştum. O kadar iyi konuşuyormuşum ki Türkçeyi, unutmuş İnci benim anadilim olmadığını. Silahsız sokağa çıkmazdı demekmiş. Bürodayken silahı üstünde taşıyamabilirmiş ama. Tıpkı evdeyken taşımadığı gibi.

Demek benim dükkâna geldiğinde de silahlıydı Osman. Onun içeri girişini gözümde canlandırmaya çalıştım. Ne giydiğine dikkat etmemiştim. Belinde bir kabarıklık olup

olmadığına da. Kesin olan tek şey, bundan sonra kimin kafasında kül tablası parçalayacağıma dikkat etmem gerektiği idi bana sorarsanız. Memlekette kimin ne olduğu belli değil. Yücel Bey'in dediği gibi: Etraf kötü.

İnci beni evine davet etmişti. Akşam yemeğini birlikte yemeye. Bana birkaç günde bu kadar sosyal faaliyet yeterdi. Üstelik, tanışır tanışmaz insanlarla o kadar samimi olmak da bana göre sayılmazdı. Gitseydim, Tarot falına da bakacaktı halbuki.

Ertesi gün pazardı. Sabah uyanıp da bunu fark ettiğimde kafamı duvarlara vura vura kendimden geçmek istedim. Bugünün pazar olması, dünün cumartesi olması demekti çünkü. Bu da her cumartesi sabahki randevumu unuttuğum anlamına geliyordu. Arkadaşım Yılmaz'la, Firuzğa'daki çay bahçesinde. Tipik bir Alman olmayacağım diye ajanda taşımamanın sonu buydu işte!

Telefona koştum. Telesekreterde bir tek mesaj bile yoktu dün akşam geldiğimde. Bu doğal sayılabilirdi: Artık evde telefonlara cevap veren biri vardı. Pelin ben eve döndüğümde yoktu. Herhangi bir not da bırakmamıştı. Demek Yılmaz aramamıştı. Değil cep telefonundan, evden bile aramaması bana acayip kızgın olması demekti. Bunca yıllık arkadaşılığımızdan sonra bu kadarını tahmin edebilecek durumdaydım. Kafamda birtakım özür lafları hazırlayarak Yılmaz'ın numarasını çevirdim. Uyandırmıştım.

"Senin saatin yok mu? Bugün pazar," dedi. Eğer telefonda konuşarak birini öldürmek mümkün olsaydı eminim şu anda bunları yazıyor olamazdım.

"Dün için özür dileyecektim," dedim.

"Sonra konuşalım istersen," dedi.

Kafamı kaşıyarak mutfağa gittim. Canım iyi bir kahve çekiyordu. Hatta sütlü mütlü bir şey: Bir cappuccino. Evde, suyla karıştırılınca cappuccino'ya benzeyen bir nesne olmalıydı. Mutfak dolabından tek porsiyonluk poşetlere konmuş cappuccino tozlarının de içinde durduğu kocaman teneke kutuyu çıkardım. Kullanma tarihinin dolmasına üç ay vardı daha. Bu iyi haberdirdi. Kötü haberden ise son kullanma tarihine bakarken karışımın 'içindekiler'ine gözümün takılması sonucu haberdar oldum: Stabilizator E 339 adında bir şey vardı içinde. Bütün dünya birleşip de bunun insan sağlığına hiçbir zararı olmadığını söylese de bu güneşli eylül sabahında rakamlarla tarif edilen bu maddenin içinde olduğu bir sıvıyı içecek değildim. Bakkaldan bir paket Türk kahvesi istemek üzere salon penceresine gittim. İstanbul'da mahalle bakkallarıyla camdan seslenerek iletişim kuruluyor. Siparişinizi telefonla da bildirebilirsiniz elbette ama... Camdan seslenmek dururken, ne diye? Bağıra bağıra bakkalın cırağı Hamdi'ye bir paket Türk kahvesi siparişi verdim.

Beş dakika sonra Hamdi ve kahve paketi kapımın önündeydi. Alın size İstanbul'u ve Türkleri sevmek için bir neden daha: O korkunç Berlin'de olsam Pazar sabahı kahve alabileceğim açık bir dükkân bulmak için kentin yarısını dolaşmam gerekecekti muhtemelen.

Pelin'i uyandırmayı başardığımda onun yattığı odanın penceresinin baktığı balkonda hüpürdeterek Türk kahvemini içiyordum.

"Niye bu kadar erken uyandın?" dedi. Gözlerini açmadan balkona kadar gelmeyi başarmıştı.

"Erken değil ki. Saat 9," dedim.

Banyoda sifonun çekildiğini duydum. Ardından, bir kapının gürültüsüyle kapandığını. Yeniden yatağa girmişti. Kokoz gibi oturmaya devam ettim. Telefon çalana kadar da öylece oturdum.

İnci'ydi. Yeni arkadaşım.

"Günaydın. Uyandırdım mı seni?"

"Yok canım. En azından iki saat oldu ben kalkalı."

"Ben de erken uyandım bu sabah. Hiç adetim değildir. Özcan'la konuştum biraz önce. Osman'ın en küçük kardeşi biliyorsun. Benim arkadaşım gibidir. Bu işle hâlâ neden

ilgilendiğine anlam veremedi. Bizim gibi bir polisiye okuru değil ki çocukcağız." Gene nefis bir kahkaha attı. Eminim inci gibi dişleri görünmüştü.

"Dün gece senin verdiği kitapların birine başladım. Çok sert, değil mi? Belki doğumdan sonra okusam daha iyi olur diyorum ya, elimden de bırakamayacağım galiba."

"Gece okuma. Bitireceğim diye uykusuz kalıyor insan."

"Gazeteleri gördün mü bugün?"

"Yoo."

"İki gün gecikmeyle üç tanesinde üçüncü sayfa haberi olmuş. Nerden bulmuşlarsa Osman'ın vesikalık fotoğrafını da bulmuşlar. Amcasıyla para yüzünden kavga ettiğini de öğrenmişler. Başka da bir şey yoktu."

"Özcan'la konuştum diyordun."

"Hah. Onun için aradım zaten seni. Özcan bugün öğleden sonra gelecek bana. Ona bir iki soru sormak istiyordun ya."

"Kaçta geleyim?"

"Erken gel. İstersen hemen gel. Tarot da bakarız. Ben kahvaltı etmedim daha. Birlikte ederiz istersen."

"Olur," dedim.

Pırl pırlı İnci'nin evi. Her iyi Türk kadınının evi gibi. Tüm İstanbul böyledir zaten: Evlerin içi, camları tertemiz; balkonlar ve sokaklar ise pislikten geçilmeyecek gibi. Bu yüzden kapıda ayakkabılarımı çıkartmamı söylediğinde anlayışla karşıladım. Üstü tüylü, topuklu ev terlikleri verdi bana: 36 numara. Olmadı tabii ayağıma. Orada duran erkek terliklerini giymek zorunda kaldım. Bir ölünün terliklerini. Giyer giymez soğuk bir el ayaklarımdan başlayıp, kafama kadar hızlı hızlı ilerleyerek bütün vücudumu okşuyormuş gibi hissettim. O terlikler yüzünden birazdan ben de mevta olabilirmişim gibi... Sanki ölüm bulaşıcı bir hastalıkmiş, diyelim cüzammiş gibi. Salona girmeden çıkardım ayağımdan terlikleri, biraz önce durdukları yere, portmantonun üstüne koydum yeniden.

Ben günün ikinci kahvesini vicdan azabıyla içerken İnci Tarot falıma baktı. Araba kartı çıktı. Bu kart ileriye doğru atılacak büyük bir adımı simgeliyormuş. Hayatımda büyük bir yenilik olacaktı. Yeniliğin iyi şeyler getireceğini ve sevindirici olacağını gösteren tek Tarot kartı da buymuş hatta.

"Yeni bir sevgili bulacaksın ve eskisinden daha mutlu olacaksın," dedi.

Hayatımdaki yeniliğin sevgili değil, yeni bir ev olmasını tercih edeceğimi düşündüm o sırada. Sizce de garip değil mi?

İnci, üç ay sonra doğacak oğlu için her şeyi hazırlamıştı. Gururla çocuğun odasını gösterdi bana. İsmi Osman Emir koyacaktı. Bir yığın minicik giysiyi tek tek elime alıp, ilgileniyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Habibe'den konuştuk biraz. Denizkızı kılığında çıktığı için albümünün tutmadığını söyledi İnci.

"Deniz kızlarının cinsiyeti yoktur. Cinsel organları yoktur çünkü. Belden aşağısında bacak ve bacaklarının arasındaki o şey olmayan bir kadın sence erkekleri çeker mi? Kadınları da çekmedi, çünkü maşallah göğüsler ortadaydı. Kim televizyonda gördüğü, cinsiyeti olmayan bu Denizkızı'nı aklından çıkaramayıp, gitsin kasetini alsın? Hiç kimse. Satmadı işte. Bir şarkıyı değil ki, cinselliğini pazarlıyorsun bu işlerde."

Ben, deniz kızının gelmiş geçmiş en güzel, en etkileyici masal kahramanlarından biri olduğunu söyledim. Yaratıcısı da masal dehası Andersen'di.

"Gördün mü, bu da benim söylediklerimi destekliyor. Cinsiyeti olmayan bir yaratık bu dünyada ancak masal kahramanı olabilir. Erkeklerle ve kadınlara kasetlerin satılmaya çalışıldığı bir piyasada şarkıcı değil," dedi.

Belki de haklıydı. Cinsiyetsiz bir şarkıcıyı kim ne yapsın?

Özcan kapıdan girer girmez öpmek için elime saldırdı. Korkunçtu. Türkler kendilerinden büyük insanların elini öpüp alınlarına koyuyorlar. Bir saygı gösterisi olarak. O elimi öpmek istediği, ben de öptürmek istemediğim için salonun ortasında âdeta güreştik. Sonunda İnci'nin de yardımıyla ben kazandım.

Özcan, başıma gelenler yüzünden çok üzülüğünü söyledi. Merakla yüzünü inceledim, dalga mı geçiyor diye. Yoo, gayet ciddi. Madem üzülecekti, ne diye cinayeti benim işlediğime polisi ikna etmeye çalışmıştı?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Musa Abim, olsa olsa bu kadın yapmıştır bu işi, dedi. Onun aklına uyduk, abla... Yoksa seninle ne alakası olacak, değil mi? Her kavga eden birbirini öldürmüyor ya."

Kafamı salladım. Sonuçta on beş, on altı yaşında ufacık bir çocuktuk, kim nereye çekerse oraya gidiyor olmalıydı.

"Amcan...?"

"Salı akşamı abimin paralarıyla tüymüş. Ertesi sabah erkenden bir ödemesi varmış, sakata gelmesin diye parayı geceden eve getirmiş Osman Abim. Amcam da nasıl olduysa paraları bulmuş, tüyüp gitmiş. Huyunun pis olduğunu bildiğimizden dikkat ederdik. Uyurken alıp kaçmış. Bizim hemşerilere haber ettik, paraları yemeden bulalım bari diye. Hâlâ bilen çıkmadı olduğu yeri. Polis de bulamadı. İçki, kumar, kadın, ne desen vardır adamda. Parayı aldığına pişman oldu, Osman Abimi görmeye gitti herhalde. Kavga çıktı, abimi vurdu."

"Silahlı mı gezerdi?"

"Yok abla, ne silahı. Garibanın biridir. Biz bakıyoruz ona. Çok pis huyu vardır. Osman Abim kaç yere işe soktu onu, daha ikinci gün kavga çıkardı. Sokaktan bir serseri al getir, yanına koy, bu heriften daha çok adama benzer. Rahmetli babamın hatırı var diye çekiyoruz biz bunu."

"İyi de amcanın silahı yoksa abini neyle vuracak?"

Bana soyu tükenmekte olan bir pandaymışım gibi baktı.

"Abla sen nerde yaşıyorsun? Burası Türkiye," dedi. "Silah bulmak iş mi, cukkan olduktan sonra. Say parayı elime, malını yarım saate hazır bil. En kralından."

"Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Silah işine girmeyiz biz. Kendi malımızı getireceğiz demedik sana, buluruz dedik."

"Yok, onun için sormadım. Otopark dışında ne iş yapıyorsunuz?"

"Çok çeşitli işler yapıyoruz."

"Kaç tane otoparkınız var?"

"Bak." Parmaklarıyla sayarak söylemeye başladı. "Beyoğlu'nda iki sokak komple bizim. Tarlabası desen öyle. Kuledibi'ndekini bilirsin, bir tane de Cihangir'de büyük yerimiz var."

"Trafığe kapalı sokakları otopark yapıyorlar ya, onlardan mı Beyoğlu'ndaki yerleriniz?"

"Hah. İşte onlardan. İmam Adnan'la Büyükparmakkapı komple bizde."

"Sokakları otopark yapmak için kimden izin almıyor?" Meraktan soruyordum.

"Belediye'den almıyor abla. Vergisi, algısı kuruşu kuruşuna ödeniyor. Halka hizmet yapıyoruz. Orada biz otopark işletmesek ne olacak milletin hali? Nereye bırakacak adam arabasını. Senin araban var mı abla?"

"Var," dedim.

"Bak mesela, sen gece eğlenmeye gitsen Beyoğlu'na arabayı nereye bırakacaksın? Hem bıraksan da için rahat etmeyecek. Serseri var, hırsız, tinerci çocuğu var. Herif tineri çekip çekip alıyor eline çivi, nah bu kolum kadar." Sol elini omzuna dayayıp, sağ kolunu ileri uzattı çivinin büyüklüğünü göstermek için. "Ondan sonra çiziyor arabaları boydan boya. Kim göz kulak olacak buna? Polis her dakika bunlarla uğraşamaz ki. Sen söyle abla, yolun ortasında gıcır gıcır arabayı bırakıp kafayı çekmeye gidebilir misin bu devirde?"

Gerçekten anlamıyorum Türklerin beni gerzek sanma nedenini. Alman olduğum için mi? Yoksa turuncu saçlarım yüzünden mi?

Araba çizme, dikiz aynası kırma işlerini insanlar arabasını otoparka bırakmak zorunda kalsın diye otoparkçıların tezgâhladığını İstanbul'da yaşayan herkes bilir.

"Otopark dışında başka ne iş yapıyorsunuz?"

"Çok çeşitli işler yapıyoruz," dedi yeniden. Bu konuya girmek istemediği açıktı.

"Kahvesi mi vardı Osman Abinin?" dedim.

Yere bakarak konuşmaya devam etti.

"Kahveden sonra otopark işine girdi. İlk Tarlabası'ndaki otoparkı aldı, ordan da yavaş yavaş diğer işlere..."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ben otoparkları dolaşıyorum. Adam çalıştırmak zor abla. Her dakika başlarında durmak lazım, yoksa sapıtırlar. Kuledibi'nde Musa Abim duruyor, onun dışındakiler benden sorulur. Gece gündüz koşturuyorum senin anlayacağın."

"Osman'ı ilk kim buldu?"

"Sen de polis gibi sorguya aldın adamı be abla." Evin içinde de çıkarmamıştı ceketini. Elini cebine attı. Siyah renkli bir tespihi hızla çevirmeye başladı.

"Ben kahve yapayım," dedi İnci.

"Zahmet etme yenge," dedi. İnci ayağa kalkınca o da fırladı oturduğu koltuktan.

"Oturuyorduk yengem, ne gerek var kahveye?" İnci mutfığa doğru giderken tekrar yerine oturdu.

"Bak, abimin hanımı da karnında çocukla ortada kaldı." Hayali bir tükürüğü odanın ortasına fırlatır gibi dilini dışarı doğru uzatıp, ses çıkardı. "Tüh, namussuz pezevenk. Kusura bakma abla, düşündükçe sinir basıyor ister istemez. Ben babasız büyüdüm, Osman Abim babalık etti bana. Şimdi Allahın izniyle ben de onun çocuğuna babalık edeceğim. Hiçbir eksikliği olmaz yengemin."

Parmağımla burnumun ucuna dokundum. Özcan'ın hayallerinin İnci'nin planlarıyla uyuşmayacağı hissine kapılmıştım.

"Siz aslen nerelisiniz?" diye sordum.

"Vanlıyız ablam."

"Van Gölü," diye mırıldandım kendi kendime. Van hakkında tek bildiğim şey Türkiye'nin en büyük gölünün orada olduğuydu çünkü. "Kürt müsün sen?"

"He, Kürdüz ablam."

"Kürtçe biliyor musun?"

"Yok be abla. İstanbul'da doğdum büyüdüm ben. Konuşulsa anlarım da ben kendim akıcı konuşamıyorum. Osman Abim güzel konuşurdu. Anam televizyondan Türkçeyi söktü. Vallaha benim kadar Türkçesi var. O kadar akıllı kadın. Ben diyorum bu kadın okula gitseydi başbakan olurdu, Türkiye'yi de bunlardan iyi yönetirdi."

"Kürtçe kursları açmak serbest bırakıldı, duymuşsundur." Yaz aylarında Avrupa Birliği'ne Uyum Yasaları adı verilen bir reform paketi meclisten geçmişti. Kürtçe öğretilen dersaneler açmak da yasallaşmıştı.

"Duydum da ben İngilizce öğrenmek istiyorum abla. Dünyaya açılmak için o lazım bana."

"Dünyaya açılıp ne yapacaksın?" dedim. Tuhaf bir soru muydu acaba?

"İngilizce herkese lazım, abla. Bir internete girmeye kalksan her şey İngilizce. Bu devirde İngilizce bilmeyen adam yarım adam. Kürtçe tamam anadilimiz, başım gözüm üstüne olsun da... O da Türkçe gibi. Türkiye'den dışarı çıktın mı işine yaramaz."

"Yurt dışında mı yaşamak istiyorsun?"

"Yok abla. Benim rahatım iyi. Yurt dışında ne yapayım? Gezmeye gidersem o ayrı. Almanya'da çok hemşerimiz var, iki amcam da orda. Çağırıyorlar da, ben Almanya'ya gitmem. Kürt'ün, Türk'ün olduğu yerde ne yapayım? İstanbul'da da var onlar. Yanlış mı diyorum abla? Alman da var burda." Eliyle beni göstermişti bunu söylerken.

"Ben ne yapayım Almanya'da?"

"Doğru diyorsun. Peki, nereye gideceksin?"

"Amerika'ya gitmek istiyorum. Gezip bakmaya. Dünyayı onlar yönetmiyor mu, bir bildikleri vardır."

"Başladın mı İngilizce öğrenmeye?"

"Bu iş olmasaydı bu ayın ortasında kursa yazılacaktım. Herhalde artık olmaz. İşlerin başına ben geçeceğim. Diğer ahilerimden hayır yok aileye."

"Kaç yaşındasın sen?"

"On altıyı bitirdim. Ama daha büyük gösteriyorum, değil mi abla?"

"Evet," dedim. Ne deseydim?

"Sorumluluk alınca insan çabuk büyüyor."

"Kaç kardeşiniz?"

"Beş erkek yedi kız. En küçük benim. Diğerlerinin hepsi evli. Köylü aklı, anam hepsini tez everdi. Beni de istiyordu. Karşı çıktım. Zaman eskisi gibi değil ki. Görüşüp tanışmadan evlenir miyim ben? Abilerim hep amca, dayı kızlarını aldılar, hanımlarıyla bir kere birlikte sinemaya gittiklerini görmedim. Evde de oturup iki laf etmezler. 'Yemek hazır, acıktın mı?' o kadar. Ben hem çalışan kız almak istiyorum. Onun da arkadaşları olsun, evde oturup televizyon bakmasın bütün gün."

İnci kahveleri getirdi. Özcan, İnci'yi görünce gene ayağa fırladı. Bu da bir saygı ifadesi olsa gerek. Tepsiyi önce bana uzattı İnci. Bugünkü üçüncü kahvem olacaktı, gene de içmem diyemedim.

"Diğer ahilerinden niye hayır yok aileye? Öyle dedin ya demin." İnci'nin varlığının sohbetimizi engellemeyeceğini umdum.

"Herkes kendine göre bir yol tutturmuş işte, abla." Ailesi hakkında atıp tutarken İnci'ye yakalandığı için yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Kati benim çok iyi arkadaşım, Özcan. Rahat rahat konuş sen. Burda konuşulan burda kalır," dedi İnci. Bana da göz kırptı.

"Siz önceden tanışıyor muydunuz?" Özcan şaşkınlık içinde bir İnci'ye bir bana bakıyordu.

"Tabii, Osman'dan önce Kati'yi tanırdım ben. Kaç yıl oldu?" Bana soruyordu.

"Yedi yıl olmuştur herhalde," dedim. "Sen daha lisede öğrenciydin."

Buna inanırsa, ben de Özcan'ın on altı yaşında olduğuna inanacaktım.

"Öyle söylesene be yenge," dedi. Eliyle dizine vurdu.

Ayağa fırladı. Galiba gene elimi öpmek için bana doğru bir hamle yapacaktı. Yanıma yaklaşmadan durdu.

"Kusura bakma, ben nerden bileyim abla/ dedi. Yerine oturdu yeniden.

"Osman Abim biliyor muydu?"

"Yok. Bilmezdi. Kimseyle görüşmemi istemiyordu biliyorsun. Bütün arkadaşlarımla ilişkim koptu." Bu söyledikleri doğrudu. Evdeki yardımcısı Hafize Hanım dışında bir tek arkadaşı bile yoktu İnci'nin. Bana can simidi gibi sarılmasının nedeni de buydu.

"Sen Almansın değil mi, abla?"

"Almanım."

"Ne işin var Türkiye'de?"

"İstanbul'da," diye düzelttim. İstanbullu olmak gibi bir iddiam vardır da kendimce.

"Seviyorum burayı."

"Aman abla, nesini seviyorsun? Gürültüsünü mü? Kalabalığını mı?"

Yanıt vermedim. Yerebatan Sarnıcı'nı mı, Süleymaniye Camii'ni mi, Galata Kulesi'ni mi, Tahtakale'yi mi, konuşkan ve cana yakın Türklerle Kürtleri mi anlatsaydım bu çocuğa?

"Osman'ı ilk Musa buldu mu demiştin sen?" diye sordu İnci.

"He. Musa Abim buldu. Akşam eve gelmediydi abim. Hepimiz aynı yerde oturuyoruz. Oturduğumuz apartmanı Osman Abim yaptı. Her kardeşe bir kat düşüyor. Benim katta da ben evlenene kadar annemle amcam oturuyor."

"Adetmiş bunlarda, erken yaşta kocası ölen kadını, kocasının kardeşiyle evlendirirlermiş. Anneleri, amcalarıyla evli o yüzden. Amca dedikleri adam da Osman kadardı. Otuz falan. Değil mi Özcan? Annenin oğlu olacak yaşta."

"Şimdi olsa olmazdı da yenge, o zaman İstanbul'a yeni gelmişlermiş bizimkiler. Köylük yerin adetini de getirmişler."

"Abinizin katilini bulup öldürmenizi gerektiren bir adet yok mu sizin oralarda," dedim. Ben laf olsun diye söylemişim de Özcan'ın suratı kıpkırmızı olunca yanlış bir laf ettiğimin farkına vardım.

"Oraya hiç girme abla. O senin dediğin kan davası olur. Bu işlerin sonu yok. Burası dağ başı değil. Memlekette polis var, jandarma var, mahkeme var. Kimin cezası neyse onlar keser," dedi. Sinirli sinirli tespitiyle oynamaya devam etti.

"Olmaz tabii öyle şey," dedi İnci.

O anda cep telefonum çaldı. Pelin'di.

"Nerdesin?" dedi.

"Bir arkadaşımıydım. Ne oldu?"

"Dünden beri Batuhan seni arıyor. Polis olan değil miydi Batuhan? Dün çıkarken not bırakmayı unutmuşum sana. Durmadan aradığına göre belki önemli bir şeydir diye arayıp haber vereyim dedim. Adamda cep numaran yok galiba. Ben de sana sormadan vermek istemedim. Bir daha ararsa vereyim mi?"

"Verme," dedim. "Onun numarasını al, ben ararım. Vardı gerçi bende ama belki değişmiştir, sen al. Başka arayan oldu mu?"

"Yılmaz'la Lale aradı. Önemli bir şey yokmuş. Öylesine aramışlar."

Selim hâla direniyordu. Ben de.

Telefonu çantama koyarken Özcan saatine baktı.

"Benim gitmem lazım, abla. İşi bırakıp geldim yengem çağırınca."

"Dur," dedim. "Bir anlat, nasıl buldunuz Osman'ı."

"Musa Abim buldu. O gece gelmeyince şüphelendik. Cebi cevap vermiyordu, İnci yengemi aradık." Son cümlesinden sonra gözlerini yere indirdi bir an. Hafifçe kızarmıştı s yüzü.

"Yengemin yanında değilmiş. Sabah büroya girince bir bakmış Musa Abim, yerde kapının yanında yatıyor. Nevruz Abimle beni çağırıldı. Az sonra da polis geldi zaten. Fotoğraf çektiler, ip gerdiler etrafa. Cenazesini açıp bakacaklarmış, gerçekten kurşundan mı öldü diye. Bize teslim etmediler daha. "

"Siz polise benim yaptığımı mı söylediniz?"

"Yok abla. Polis, düşmanı olup olmadığını sordu, biz de 3 dün burdan esnaf bir bayanla kavga etmişti dedik. Belki o bayan düşmanlık besliyordur dedik. Bunda bir kötülük yok, Abla. Olanı söyledik. Zaten, kulağının yanı hep kan olmuştu. Cenazesinde bile belliydi. Söylemese miydik?" "Amcanızın paraları çaldığını söylediniz mi?" "Dün polisler sıkıştırınca Musa Abim anlatmış. Nevruz Abimle bana da sordular doğru mu diye, doğru dedik. Senin merak edeceğin bir şey yok abla. Sen temize çıktın."

Eve döner dönmez Batuhan'ı aradım. İnci'nin elinden kurtulana kadar bir yığın enerji ve zaman harcamıştım.

"Dünden beri seni arıyorum," dedi.

"Bir arkadaşım bende kalıyor, aradığını söylemek ancak aklına geldi," dedim.

"Gözün aydın demek için aradım. Elimizde kapı gibi bir zanlı var. Sen temize çıktın sayılır."

"Gerçekten benim birini öldüreceğime inandın mı?"

"Biz neler görüyoruz bilsen. İnsan bu, kavun değil ki koklayıp anlayasın."

"Buldunuz mu amcayı?"

"Ne amcası?" dedi. Elimi alnıma bastırdım. Ben nerden biliyordum amcayı?

"Sen nerden biliyorsun amcaı?" dedi.

Bu kez ben, "Ne amcası?" dedim. Anlamsız bir çabaydı.

Sorumu duymazlıktan geldi, "Nerden biliyorsun amcaı?" dedi tekrar.

Aklıma makul ve mantıklı tek bir yalan bile gelmiyordu.

"Küçük kardeşle konuştum. İsmi Özcan olanla."

"Hah! Amatör detektifimiz gene iş başında. İlk işinde hızını alamadın mı? Bak yavrum, bu işlere bulaşmasan iyi olur, seni ben bile koruyamam."

Cümlesinin geri kalanından geçtim, bana 'yavrum' diye hitap etmesi bile yeterince iğrençti.

"Beni korumanı istediğimi sanmıyorum," dedim. Bunu dememeliydim işte. Sevgilisi tarafından terk edilen kadınların çevrelerindeki yakışıklı erkeklere iyi davranmaları gerektiği için değil. Hiç değil. Bu cinayetle ilgili bir yığın bilgi Batuhan'ın ağzından sızdırılmayı beklediği için dememeliydim.

"İyi öyleyse. Ne halin varsa gör," dedi. Buz gibi.

"Dur. Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?"

"Beni zaten koruyamazsın ki, her dakika birlikte değiliz, demek istedim."

"Her dakika birlikte olup olmamız sana bağlı," dedi. i

Fatma Hanım'ın temizlik günüydü. Geçen hafta bir akrabasının düğünü olduğu için gelememiş. Bu arada ev, İstanbul sokaklarını aratmayacak kadar pislenmişti. Pelin'i uyandırıp dükkâna yolladım. Fatma Hanım'la birlikte kahvaltı ettik.

"Sen bilirsin, söyle bakalım bizi Avrupa'ya alacaklar mı," I dedi. Kolesterol­süz margarinin üstüne reçel sürmekle meşguldü. Suratı, bu iş için fazlasıyla ciddiye.

"Ben nerden bileyim Fatma Hanım?"

"Avrupalı değil misin sen, bilirsin tabii." Yanıt vermediğimi görünce devam etti. "Bence almazlar. Baştakilere bak, çoğu üçkâğıtçı. Haberleri izledin mi dün akşam?"

"Yok izlemedim," dedim. Uzun uzun birtakım ahbaplarını bakanlığında işe alan Çevre Bakanı'nı anlattı bunun üzerine. Fatma Hanım'ın okuma yazması yoktu ama televizyon haberlerini hiç kaçırmazdı.

"Avrupa kandırıyor bizi. Fatma Ablam dediği dersin, bunlar bizi almayacak."

Cep telefonum bir kez çaldı, sustu. Kimin aradığını 'cevapsız aramalar'a girip bulabiliyorum neyse ki, meraktan kendi kendimi yememe gerek yok. Bu da teknolojinin bir nimeti işte. Aradım. Kasım Bey'di.

"Neden arayıp kapatıyorsun Kasım Bey her seferinde? Konuşsana," dedim. Saf mıyım neyim? Belki de Türklerin seni gerzek yerine koymaları boşuna değil.

"Senin işin görülecek yenge. Boşuna aramıyorum," dedi. Telefon parasını benim ödemem için bir kez çaldırıp kapama numarasını yaptığını ancak o zaman anladım.

"Bir gelişme var mı?"

"Dosyaya baktırdım. Avukatla da konuştum. Bir, en geç iki ay içinde bunun davası sonuçlanır, diyor. Mirası alacak akraba bulunamamış, adamın kendi de bulunamamış. Sen bu işi oldu bil."

"O daire kirada mıymış?"

"Yok, kirada değil. Boş. Direkman satışa çıkacak, İstersen ben sana kiralanmasını da ayarlarım ama lüzumu yok. Bir-iki ay için değmez şimdi. İki ay sonra direkman alır geçersin,"

"Kirada olmadığından emin misin, Kasım Bey?"

"Abla, sen benim dediğimi dinlesene. Burada benim önümde bilgisayar duruyor. Bilgisayarın yalan söyleyecek hali mi var? Kiraya vermemişiz."

"İyi de içinde birileri var. Boş değil ki."

"Haa. Bak, ben ona karışmam. Sen bu daireyi aldıktan sonra adamlarla anlaşırısın, ellerine iki kuruş tutuşturur atarsın onları evden. Mahkemeye gitsen gene atarsın da, ne diye avukatları zengin edeceksin. En güzeli, anlaşmak. İstersen ben sana gene yardımcı olurum. Hani, kadın başınla uğraşma diye söylüyorum. Vakti zamanı gelince bakarız o işin hal çaresine. Sen şimdi takma kafana saç tokasından başka bir şey."

"O zaman top sende," dedim.

"İyi dedin abla. Top bende."

Evden çıktım. Ev durulacak gibi değildi zaten. Fatma Hanım bağıra bağıra türkü söyleyerek salonun camlarını siliyordu. Yağmur mevsiminde bile Türklerin durmadan cam silmesini ben anlamıyorum ama bir nedeni olduğu kesin.

İki ay sonra ya evi boşaltmam ya da bir yıl daha oturacağımı bir an önce ev sahibine bildirmem lazımdı. Ayda 150 eurodan bir yılda 1800 euro fazladan ödeyecektim. Ev sahibini bu krizde kimsenin benim ödeyeceğim kadar paraya kıymayacağına ikna edebilirsem, bu işten daha makul bir rakama kurtulmam bile mümkün olabilirdi. Kuledibi'ndeki evi satın almak için ise birikmiş bütün paramı yatırmam, muhtemelen üstüne de borç almam gerekecekti. Ondan sonra bir de tamirat için para bulmalıydım. Tanıdığım birinin öldürüldüğü bir evde oturacak olmak gibi duygusal bir gerekçeyle evden soğumasam bile, maddi imkânlarımın çok üstünde bir işe kalkıştığım açıktı.

Her zaman yaptığım gibi Çukurcuma'dan Galatasaray'a çıkmak yerine, dükkâna başka bir yoldan, Tophane'den gitmeye karar verdim. Karşılıklı dizilmiş kahveler vardı yol üzerinde. Erkeklerin birtakım kâğıt oyunları ve tavla oynadıkları kahveler... Hangisinin Osman'a ait olduğunu yolda durup sigara içen yaşlı bir adama sordum. Bu bilginin gün gelip de işime yarayacağını düşündüğümde değil, laf olsun diye.

Adamın nasırlı ve yamuk yumuk parmağıyla işaret ettiği kahvenin önüne yan yana dizilmiş sandalyelerden birine oturup, çay söyledim. İstanbul'un kenar mahallelerinde durum nasıldır bilmem ama, merkezdeki semtlerde erkek kahvelerine girip oturan kadınlara kimse başını çevirip bakmıyor artık. Eskiden, çok değil, on beş yıl önce yerleşme kararıyla İstanbul'a geldiğim yıllarda, hiçbir aklı başında kadın böyle bir şeye cesaret edemezdi. Etse de rahat rahat oturamazdı zaten. Kahvedeki erkeklerin hepsi kâğıt oyunlarını, tavlalarını bırakıp o kadını seyrederdilerdi. Bazı şeyler ne çabuk değişiyor.

İstanbul'da giyim kuşam alışkanlıkları da hızlı değişen şeylerden biri. Bundan on beş yıl önce açık saçık bluzlar ve şort giyenler sadece turistlerdi. Vatandaşlar döne döne bu kadın turistlerin koluna, bacağına bakarlardı. Şimdi orta sınıftan bütün Türk kadınları şort, mini etek ve yakası en kapalı olanından bile göğüslerinin fırlayacak gibi durduğu bluzlar giyiyor. Değişen sadece kadınların kılık kıyafeti olmadı. Erkeklerinki de değişti. Yaz sıcaklığında pantolon ve mokasen giyen, ayak parmaklarını bile kimseciklere göstermeyen Türk erkekleri şimdi sandalet ve şortla geziniyorlar. Lale, giyim alışkanlıklarındaki bu değişimi birkaç yıldır tropikal ülkelerdeki kadar sıcak geçen İstanbul yazlarına bağyor. Ben Lale gibi sosyolog değilim ama bana sorarsanız iklim değil, Türklerin kafaları değişti.

Tophane'den Kuledibi'ne giden yokuşlu yollardan biri benim müstakbel evimin önünden geçiyor. Çayımı içerken ev alma hayalinden vazgeçip, Kasım Bey'e verdiğim parayı da unutup yeniden kiralık arama mesaisine dönmeye meyletmeye başlamıştım. Bir durum değerlendirmesi yapmak için evin önünden son bir kez daha geçmeli, neyi kaçırmak üzere olduğumu bir kez daha görmeliydim.

Kahveci çırağını çağırıp hesabı ödedim. Dazlak kafalı, kocaman gözlü, güzel bir çocuktü. Osman da İstanbul'a geldiğinde bu yaşlarda olmalıydı: on bir, on iki, taş çatlasın on üç. Daha iyi bir yaşam umuduyla köyden kente göç edenlerin o 'iyi yaşam'ı gerçekten bulduğuna hiçbir güç beni inandıramazdı. En azından birkaç kuşak boyunca.

Çay içerken aldığım tek karar ev hususunda değildi. Bundan böyle beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmamaya da karar vermiştim. Hele hele hayatımın içinden çıkılmaz derecede sinir bozucu olduğu bir dönemde. Bu, şu demekti: Osman'ın öldürülmesiyle uzaktan yakından bir ilgim yoktu ve öyle de kalmasını istiyordum. İnsanlara sıkıcı sorular sormanın ya da onların beter hayat hikâyelerini dinlemenin bana bir faydası yoktu. Detektif olarak kariyer yapacak değildim ne de olsa. Sevdiğim bir işim vardı: İstanbul'un tek polisiye kitapçısı olmak az şey mi?

Fakat hayat her zaman planladığımız gibi gelişmiyor. Sürprizler saçıp duruyor. Kâbus gibi sürprizler.

Henüz o evin önüne gelmeden kelek bir durum olduğunu sezdim. Şimdi 'sezdim' demek sezilerimi abartmak oluyor. Esasen beş duyudan ikisiyle algılanacak bir vaziyetti: Evin önüne ağlayan, bağırın, ciyaklayan birtakım insanlar dolmuştu.

Osman'ın cenazesini getirdiklerini sandım önce. İnsanların ölümü idrak etmek için somut bir delile, bir tabuta ihtiyacı olabiliyor. Bu fikrimi saçma buldum sonra. Neden bürosunun olduğu sokağa getirsinlerdi Osman'ı? Yani cenazeyi.

Basit bir mahalle kavgasında bu kadar çok insanın toplanmayacağını da az buçuk tahmin ediyordum. Bir trafik kazası belki. Belki.

Kalabalığa yaklaştım. Kafasını çevresi yaprak şeklinde dore pullarla işli kırmızı bir yemeniyle örten bir kıza burada ne olup bittiğini sordum. Yanıt vermedi. Beni tepeden tırnağa süzdü.

"Bir sigaran var mı?"

Çantamın içinde paketi aradım. İki tane birden aldı; birini yemenisini gevşetip, kulağının arkasına soktu. Ateş de vermemi bekliyordu besbelli. Verdim, ne yapayım.

"Eee, burda ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Ben seni turist sandıydım," dedi.

Kaptırdığım iki sigaraya boş verip genç bir adamın yanına yaklaştım.

"Ne olmuş?" dedim.

"Valla biz de anlamadık. Kadınlar, çocuklar bağırıp duruyorlar. Biri mi ölmüş ne? Polis gelir şimdi."

Türkçede bir tek durumu anlatmak için iki tane atasözü var: "İti an çomağı hazırla," diyorlar, hakkında konuşulan istenmeyen kişi tam o anda gelirse. Hakkında konuşulan ve o sırada geliveren kişi sevilen biriye de, "iyi insan lafının üstüne gelir". Ben şimdi bu atasözlerinin hangisinin duruma uyduğu konusunda kararsızım. Çünkü adamın son lafının ardından olaylar şöyle gelişti:

Biri koluma yapıştı. Hızla başımı çevirdim. Batuhan'dı.

"Bir cinayet daha mı?" dedim onu görür görmez.

"Günaydın Kati Hanım. Ne güzel sürpriz," dedi. Bildiğimden yirmi kat daha az Türkçe bilsem bile bu cümledeki alayı anlardım.

"Biliyorsun benim işyerim burda," dedim. Başka bir açıklamaya gerek var mıydı?

"Yaşlı bir kadın..." Başıyla bir binayı gösterdi. "Oğlu ve geliniyle bodrum katta oturuyorlarmış. Sabahları ikisi de işe gidiyormuş. Kadın evde yalnız kalyormuş. Torunları köydeymiş."

"Yani? Cinayet mi?"

"Gasp. Kolundaki bilezikleri almak için olduğunu tahmin ediyoruz. Kadın bağırınca paniğe kapılıp bıçaklamış."

Ekonomik krizden sonra İstanbul'da yaşanan gasp ve hırsızlık olaylarında ciddi bir artış yaşanmıştı. Bana sorarsanız, Türkler gene de iyi dayanmıştı. Yoksulluğun adi suçları arttırdığı kimse için sır değil. Fukaralık, toplumların karakterini bozuyor. Bazı toplumların

karakterini düzeltmeye ise zenginlik bile yetmiyor. Bakın Almanlara. Berlin'de belediye otobüsünün beş dakika geciktiği bir durakta yolcu olmayı bir deneyin, yüreğiniz yetiyorsa. Hepsinin cebinde taksi tutacak parası olan o canavarlar ordusu nasıl da birbirini dirsekleyerek, iterek ve çiğneyerek otobüse biniyorlar, görün. Dünyada barışın sağlanması için Almanların asla işsizlik parası ve sosyal yardımdan mahrum bırakılmaması gerektiğine o dakika ikna olursunuz.

"Daha işin var mı burda? Sana çay ısmarlayayım," dedim.

"Savcıyı bekliyorum. Uzun sürmez. Senin dükkâna gelirim."

"Yok," dedim. "Çay bahçesine gel, meydanda olana değil, aşağıdakine. Muhtarlığı sor, hemen onun yanında: Cafe Ceneviz."

Yürürken cep telefonum çaldı. Bence bir telefonun çalabileceği en uygunsuz an. İnci'ydî. Dün burcumu sormayı unutmuş. Unutmazmış normalde de, bu ara kafası dağınmış.

"Akrep," dedim.

"Biliyordum!" diye bir çığlık attı. "Aynı gruptanız benimle. Ben de yengcim."

Yirmi bir yaşındayken burç eşleştirmelerine inanarak âşık olduğum balık erkeğinden fena halde ağzım yandıktan sonra bu işleri bıraktığımı söylemedim ona. Yaşlandıkça insanın inandığı şeylerin sayısı nasıl olsa azalıyor. Kimseyi vaktinden önce yaşlandırmak istemem.

Dükkân Pelin'in emin ellerinde olduğu için rahat rahat sigaramı tüttürerek ve çayımı içerek Batuhan'ı beklemeye başladım. Telefon bir daha çaldı. Bazen böyle oluyor. Günlerce çalmayan telefonum birdenbire susmamaya başlıyor. Ekranda numara görünmemesinden bile kıllanmadım. O kadar umudu kesmişim yani Selim'in beni aramasından. Yaşlandıkça insan kendini bulunmaz Hint kumaşı zannetmekten de vazgeçiyor.

"Nasılsın?" dedi. Cam kırıklarının üstünde yürüyormuş gibiydi sesi. Bir tek sözcükten anlaşılır mı böyle bir şey? Öyleydi işte.

"Bok gibiyim. Bok!!" diyebilmek için neler vermezdim. Fakat diyemem. Yaşım uygun değil ayrılıklardan trajedi üretmeye. Hayatımın ilk otuz yılında ondan sonra yaşanacak her ayrılığa yetecek kadar trajedi üretmiş buldum bir kere.

Gene de anlamlı bir şey söylemek istedim bu soruya yanıt olarak. Günlerce aramayıp sonunda aradığında da laf olsun diye insana nasıl olduğunu soran bir sevgiliye ne kadar anlamlı bir yanıt verilebilirse o kadar anlamlı işte.

"İdare ediyorum," dedim.

"Ne demek bu?"

"Ne demekse o demek."

"Gene sinirli misin?"

"Bunu sormak için mi aradın?"

"İstersen sonra konuşalım. Hoşça kal."

Benim hoşça kal dememi beklemeden kapattı telefonu. Bekleseydi de hoşça kal demeye niyetim yoktu aslını isterseniz. Gene de onu aradım.

"Telefonu yüzüme kapattın."

"Kati, istersen sonra konuşalım. İkimizin de daha olumlu olduğu bir zamanda." Apaçık değil miydi, sen daha olumlu olduğunda konuşalım demek istediği?

"Ben çok olumluydum biraz önceye kadar. Beni olumsuz yapan faktörün senin varlığın olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Bu durumda daha fazla konuşmamızın anlamı yok."

"Evet, bence de yok. İyi günler." Bu kez telefonu kapatan ben oldum.

Ağlamamak için baş parmağımı ısırđım. İçimden ona kadar saydım. Bine kadar saysam da faydasızdı. Bu bir şeyleri sayma teranesi kabak tadı verdi ayrıca. Uykun kaçınca koyun say, sinirlenince sayı say...

Kahvenin tuvaletine gidip yüzümü yıkadım. Aynada suratıma bakıp, ağzım benden bağımsız kararlar alan bir varlıkmiş gibi, neden böyle bir şey yaptığım sordum ona. Yanıt vermedi tabii.

Birdenbire otuz kilo almış kadar ağır hissettim kendimi. Ruhsal durumuma bağlı olarak kilom da değişiyor durmadan. Ayak bileklerine ağırlık bağlayıp koşan sporculardan biri olmuşum. Üstelik sporcu falan değildim, o yüzden de ayaklarımı yerden kaldıramıyordum. Birazdan Batuhan gelecekti. Kendimi toplamam lazımdı. Esasen başka çarem de yoktu. Eve gidip battaniyenin altına giremezdim. Fatma Hanım ve tiz perdeden türküleri ordaydı. Lale'ye de gidemezdim. Kendini antidepresanlarla ayakta tutan bir kadına ağlaya ağlaya anlamsız aşk sorunlarım anlatamaz insan.

Batuhan geldiğinde kendimi toplamış olduğuma kimse inanmaz ama toplamıştım işte. Yaşlanmak her zaman kötü bir şey değil. Daha önce bir yığın ayrılık acısı atlattığına dair bir bilgicik kafasının bir köşesinde kazılı duran bir kadın, yeni bir ayrılık acısını da eninde sonunda atlatacağım biliyor demektir. Bilinçaltında bir yerlerde mevcuttur bu bilgi. Öyleyse bu meçhul bir zamana işaret eden 'eninde sonunda', neden 'hemen şimdi'ye çevrilemesin? Bu kadar basit değil tabii. Maalesef değil. Bir erkek bana hayatını kompartımanlara bölerek yaşadığını söylemişti. Bir kompartımandan diğerine geçerken de arkada kalanın kapısını kapadığını. Kendisiyle övünerek anlatmıştı bunu. Böyle bir teorim olsa bilmem ben övünerek anlatır mıyım sağda solda? Her neyse. Ashına bakarsanız, Batuhan geldiğinde kendimi toparlamış olmamı sağlayan şey, ne 'hemen şimdi', ne de kompartıman teorisiydi. Birden olayı kavramıştım. Önemli olan Selim'in benden önce pes etmesi değil miydi? O da olmuştu işte!

Bir sürü şey için yaşım geçmiş olabilir ama ilişkilerdeki küçük oyunlar için değil.

Geldiğinde Batuhan'ın sululuk yapacak hali kalmamıştı. Neyse ki! Hiç sululuk çekecek halim yoktu.

"İnsan vücudunda ne kadar kan var, biliyor musun?" dedi.

En ufak bir fikrim yoktu.

"Ne kadar?"

"Dört, dört buçuk litre."

"Yani?" dedim.

"Öyle aklıma geldi. Yaşlı kadından ne kadar kan çıkmıştır acaba? Vücudundaki bütün kan boşalmış gibi geldi bana. Çok kan vardı."

Koskoca cinayet masası komiserini şoka sokacak kadar çok mu kan vardı? Kendi kendine konuşur gibi anlatmaya devam etti.

"Cinayet silahını cesedin yanına fırlatıp atmış. Bakalım, bizi katile götürecektir bir iz bulabilecek miyiz? Sanmam. Artık çocuklar bile parmak izi diye bir şey olduğunu biliyor. Neden atıp gitsin kamayı? Kanlı diye yanında götürmek istememiştir. Tamam ama üstü başı, hiç olmazsa eli de kan olmuştur. Evin kapısı açıktı. İçerde kimse olmadığını da farkında olmalı. En azından kadının bağırtısına kimse gelmemiş. Evde biri olsa... Sadece parmak izi meselesi değil ki, bir sürü daha tetkik yapılacak. Hele kamanın üstünde parmak izi bulursak, zekâ geriliği olan biri yapmış bu işi diyeceğim. Ama parmak izi bulamazsak, işte o zaman çok garip. Taammüden işlenmiş bir cinayet olamaz. Yaşlı bir kadını..." Kendi kendine konuşuyordu. Bazen insan kendi sesini duyunca düşüncelerini daha iyi sistematize edebilir.

"Kamayı atmadan önce silmiştir belki," dedim. İrkilerek bana döndü.

"Ne dedin?"

"Kamayı atmadan önce izleri silmiştir belki, dedim."

"Silinmiş gibi bir hali yoktu. Sapında da kan vardı. Silinse, kan izleri de kaybolurdu parmak izleriyle birlikte. Ufacık bir kirpik bile bizi katile götürebilir artık, biliyor musun? Tamam, teknolojinin bu kadar geliştiğini sıradan bir insan bilmeyebilir ama parmak izi... Bilmem, belki parmak izi diye bir şeyin varlığını bilemeyecek durumda olanlar da vardır.

Kiminle uğraştığımızı bilmiyoruz ki. Kuledibi'nde yaşayanları da Manhattan sakinleriyle bir tutamazsın." Başka semtlerin insanları Kuledibi'nde yaşayanları polisler bile nasıl küçümsüyor. Buraya taşınmaya karar vermeden bu hususu da dikkate almalıydım.

"Katil eldiven giymiş olamaz mı?"

"Olabilir elbette. Ben olamaz mı dedim? Ama bu durumda ilk teorimizin elle tutulur yanı kalmıyor. Yaşlı bir kadının kolundaki iki bileziği almak için soyguncu neden elinde eldivenle dolaşsın? Tabii, niyeti baştan beri bilezikleri alıp gitmekse. Kadının kolunda zorlama da yok. Bilezikleri çıkarmaya çalıştığına ve çıkaramadığına dair iz yok. İlk bakışta yok en azından. Üstelik bilezikler rahatça çıkacak kadar bol. Kadın kansermiş. Son zamanlarda çok kilo vermiş. Gelini söylüyordu az önce. Katil istese kadına dokunmadan bilezikleri çekip alabilirmiş. Bir tuhafılık var."

"Yani, bu söylediklerinden ne sonuç çıkaracağız?"

"Oğluyla gelininin, ya da o ikisinden birinin bu işi yapmış olabileceği sonucunu çıkaracağız."

Polislerin aklı bu kadar çalışır işte. Birisi öldürülünce hemen en yakınındakileri; öldürülen kadınsa, kocasını, erkekse de karısını suçlarlar. Herhalde bunu destekleyen bir istatistikleri bile vardır ellerinde. Oysa iyi bir polisiye okuru olarak ben her zaman karının ya da kocanın gizli aşıkları ya da karanlık bir geçmişleri olduğundan şüphelenirim. Pek de yanılmam.

Yaşlı bir kadın öldürülünce de katilin gelini ya da oğlu olabileceğini düşünecek kadar polis ruhlu değilim. Benim şüphelerim bambaşka bir şeye işaret ediyordu.

Açıkçası Batuhan'la sohbete doyum olmuyor. Özellikle cinayetler üzerine konuşurken. Osman cinayeti hakkında konuşurken de hiç susmasın istedim. Evet, bundan sonra beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmayacağıma karar vermiştim a^z önce, ama karanlıkta yolunu bulmaya çalışan bir cinayet masası komiserini dinlemekle insan hiçbir şeye burnunu sokmuş olmaz ki.

"Anlamıyorum, bacağına aldığı bir kurşun yarasıyla insan nasıl ölür? Filmlerde gözdağı vermek için bacağına ateş edilir. Bir sonraki sahnede ekrana gelen de yaralı bacağıyla topallayarak yürüyen biridir, bir mezar taşının başında ağlaşan insanlar değil."

Göstermek için bacağına tuttu. Ya da ben 'göstermek için' tuttuğunu umdum diyelim.

"Şuradan bir atardamar geçiyor. Kurşun onu parçalamış. Mesela dize ateş edilseydi ya da bacağın herhangi başka bir yerine, senin dediğin gibi tehlikesizdi."

"Bilerek mi tam oraya ateş etmiş?"

"Uyluğa. Orası dediğin yerin adı uyluk."

"Bilerek mi uyluğa ateş etmiş?"

"Bunu bilmemize imkân yok. Kötü bir tesadüf olduğunu sanıyorum. O kadar anatomi bilgisi yoktur herhalde meşhur amcanın. Hah şimdi sen söyle bakalım, neden Özcan'la konuştun?"

"Ben zanlı değil miydim bu cinayet vakasında? Kendimi aklamak için delil toplayamaz mıyım?"

"Bu kadar ciddiye alacağını bilsem böyle bir şaka yapmazdım sana. Merkezde ifade vermedin mi sen?"

"Verdim. O yüzden bana şaka yapmadığından emin oldum ya zaten."

"Sen o ifadeyi hangi sıfatla verdin kardeşim? Bir de amatör detektif geçiniyorsun."

"Bana, 'sizin sıfatınız şu' diyen çıkmadı orda."

"Nasıl çıkmadı. Okuyup imzaladığın ifadenin üstünde bile o ifadeyi verenin sıfatı yazar. Sanık sıfatıyla mı ifade vermişsin, tanık sıfatıyla mı vermişsin, bellidir."

"Benim sıfatım tanık mıydı yani?"

Komik olduğunu düşündüğü bir şekilde benim bu söylediğimi tekrar etti. Bu da kendince bir flört yöntemi olsa gerekti.

"Yahu sen polisleri, savcılarını ne kadar küçümsüyorsun. Memlekette bir akıllı sen misin? Orada otoparkçı bir serseri öldürülmüş, hem de tabancayla, biz iki sokak ötede kendi halinde yaşayan kitapçı kadını mı katil diye tutup götürüreceğiz?"

"Polislerin ne kadar parlak olduğunu sakın bana anlatmaya çalışma," dedim. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı galiba. 'Kendi halinde biri' olmak pek de tercih edeceğim bir nitelendirilme değildir hayatta.

"Hele de Türk polisinin ne kadar parlak olduğu konusunda ciddi şüphelerim var," diye devam ettim. "Daha geçen sene kerli ferli bir işadamı öldürüldüğünde sokaktaki ayakkabı boyacısı çocuğu katil diye götürün siz değil miydiniz? Şimdiki büyük başarınız da niye 'iki sokak ötedeki kitapçı kadını' götürmek olmasın?"

Yüzü karardı. Zaten hiçbir zaman akça pakça olmamıştı ya, şimdi her zamankinden daha karaydı. Haftada bir kez bile günlük gazete okumamama rağmen ben bile arka arkaya on tane polis rezaleti sayabilecek durumdaydım. Ama ne faydası olacaktı? Kişilerle değil, kurumlarla uğraşmak lazım. Batuhan da şu anda ait olduğu kurumu temsil eden biri gibi görünmüyordu gözüme.

Bir sessizlik oldu. İkimizden birinin cep telefonunun çalmasını deli gibi istediğim bir andı. Şu sessizlik bozulsun hesabına. Böyle birden sessizlik olduğunda annem, "Üstümüzden bir melek geçti," der. Annemin dediği gibi bir sessizlik meleği varsa eğer, İstanbul'un 200 km. yakınına bile yanaşmayacağından eminim. İstanbul'un gürültüsüne hangi melek dayanır? Değil ki sessizlik meleği"

Bir sigara yaktım.

"Osman'ı vuran tabanca ruhsatlı mıymış?"

Dalga geçer gibi, "İşimiz genellikle o kadar kolay olmuyor," dedi. "Arada bir bizim de kafayı çalıştırmamız gerekiyor."

"Ama merminin nasıl bir silahtan atıldığını biliyorsunuz."

"Biliyoruz."

"Nasıl bir silahmış?"

"Bunu öğrenip ne yapacaksınız?"

Omuz silktilim. Ne yapacaktım sahiden?

"9 mm. çapında bir ateşli silah mermi çekirdeği bulduk. Bir toplu tabancadan ateşlenmiş. Eee, ne oldu şimdi sen bunu öğrenince? Anladın mı neden bahsettiğimi?"

"Hayır, anlamadım," dedim. Ama anlamamam, anlamamanın bir yolunu bulmayacağım anlamına gelmiyordu. Çocukluğumdan beri beynim silahlarla ilgili bilgileri kaydetmeyi reddetse de ben iyi bir polisiye okuruydum.

Gene bana kıza kıza çekti gitti. Batuhan'la ilişkimiz günden güne iyice mide bulandırıcı hale geliyor bana sorarsanız. Bu adamın ne diye hâlâ çevremde dolaşıp durduğunu da bilmiyorum. Aslında geçen Cuma yeniden karşılaşmamıza kadar yakamdan düştüğüne yemin bile edebilirdim. Bir yıldan uzun zamandır bir kez bile aramamıştı ne de olsa. Gene de aramaması yeniden karşılaşınca kaldığı yerden devam etmesine engel olmamıştı maşallah. Bu devirde ölümsüz aşk, seks, şehvet, her ne ise bana karşı beslediği his topağının adı, kaldı mı?

Kırk dört yaşındayım ve şu yaşımda bile erkekleri anladığımı iddia edemem. Neyi, neden yaptıklarına ya da yapmadıklarına anlam veremiyorum bir kere. Anlam vermeye çalışmaktan vazgeçtiğim bile söylenebilir, aslına bakarsanız. Acaba kadınlar erkeklerden usandıkları için mi lezbiyen oluyorlardır? Hem kadınlardan hem erkeklerden usananlar da aseksüel. Peki, nekrofiller nasıl nekrofil oluyor öyleyse? Yok, bu kadarı bana bile fazla.

Şu kadarını söyleyeyim, insanın bir cep telefonu varsa arkadaşlarının o numarayı çevirmek suretiyle kendisine ulaşmasını da bekliyor. İstanbul sokakları bir bir cep telefonuyla konuşan insanlarla dolup taşıyor. Demek ki herkes birbirini arıyor bu aletten. Bir tek benim

arkadaşlarım cep telefonum yokmuş gibi davranmaya devam ederek, beni ya evden ya da işten arıyorlar. Dükkâna gittiğimde Pelin burnuma uzun bir arayanlar listesi dayadı. Aralarından ilk olarak Lale'yi aradım ve neden bana cebimden ulaşmamakta ısrar ettiğini sordum.

"Rahat konuşulmuyor ki cepten," dedi.

"Bence pintilikten aramıyorsun, itiraf et."

"Canım, Alman olan sensin, ben değil. Duyduğuma göre sizin dilinizde 'ucuz' yerine 'fiyatı uygun' dermişsiniz siz. Hiçbir mal bir Almanya göre ucuz olamazmış da ondan. Yanlış mı biliyorum?"

"Yok canım, doğru biliyorsun," dedim, sesimi onunla dalga geçtiğim anlaşılacak şekilde gülünçleştirerek.

Lale'yle didişme fırsatlarını pek es geçmem aslına bakarsanız, ama bu kez yeterince dert vardı başımda. Lale'nin de yeterince derdi vardı anlaşılın, bu konuyu uzatmadı.

"Bu akşam yemeğe gidelim mi? Cuma akşamını telafi etmeliyiz," dedi.

"Sen mi davet ediyorsun?" dedim.

"Yoo. Alman usulü yaparız. Herkes ne yediyse onu öder."

Günün geri kalan kısmını dükkânda pinekleyerek ve Pelin'in aramamı söylediği kitap dağıtım şirketlerine telefon ederek geçirdim. Üstümü değiştirmek ve arabayı almakla uğraşmadan bir taksiye atlayıp karşıya geçmeye karar verdim. Nasılsa hayatımın erkeğine Çengelköy'deki balıkçıda rastlayacak halim yoktu. Ayrıca rastlasam ve diyelim üstümde sırt dekoltesi olan siyah ipek bir elbise ve ayağымda topuklu nefti terlikler olmadığı için o erkeği ve o büyük aşk fırsatını kaçırsam bu duruma üzüleceğimi de sanmıyordum.

Tabii sadece 'sanmıyordum'. Oysa böyle bir durumla karşılaştığında gerçekten ne hissedeceğini insan hiçbir zaman önceden bilemez. Bu nedenle tedbiri elden bırakmamakta, köşedeki manava giderken bile topuklu terlikleri, terlik mevsimi değilse de hiç olmazsa file çorapları giymekte fayda vardır.

"Sen menopoza giriyor olmayasın sakın," dedi.

Böyle gerzek seksist lafları sadece erkeklerin ettiğini düşünürüm ben. Bir de kadın düşmanı göt eşcinsellerin. Mesela Fofu hayatta böyle bir şey söylemez, kadın düşmanı olmadığı için değil, SD (Siyaseten Doğru) bir eşcinsel olduğu için. Selim de böyle bir şeyi düşünür ama hayatta telaffuz etmez, Fofu'yla aynı nedenle. Ben, böyle aptalca fikirleri olan insanların, hangi gerekçeyle olursa olsun, seslerini kesip fikirlerini kendilerine saklamalarına taraftarım.

Sesini kesmemekte direnenlere karşı geliştirilebilecek tek çözüm de söyledikleri zırvaları duymazlıktan gelmek, sözün uçtuğuna, kalıcı olanın yazı olduğuna duyulan inancı tazelemektir.

Öyle de yaptım. Lale bunu söylememiş gibi davrandım.

"Düşünsene, Selim telefonu yüzüme kapattı," dedim.

"Adet kanamaların düzensiz mi?" dedi.

Şiddete yatkınım ya, içimden bir ses, masadaki su şişesini kır, şu karının bağırsaklarını deş, diye bağıyor.

"Farkındaysan daha kırk dört yaşındayım," dedim.

"Bu işin yaşı mı var canım? Hem kırk dört erken bir yaş değil ki. Hatta bana sorarsan tam yaşı."

"Siz gençler, yaşlılara karşı ne kadar acımasız olabiliyorsunuz." Bu, kinayeye söylenmiş bir cümleydi, yanlış anlaşılmasın. Lale, benden sadece beş yaş küçüktür. Genç falan değildir yani. Hızımı alamadım.

"Hele de mesleki anlamda geleceği kalmamış gençler," diye de ekledim. Doğrusu belden aşağı vurmuştum. Canım arkadaşım, bir yıldır iş teklifi almayı bekleyerek evde pinekliyor da!

"Hah, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," dedi.

Hayret! Bu depresyon tedavisi işe mi yarıyor, ne?

"Ne konusu?" dedim.

"Bir iş teklifi var. Medya değil, o yüzden de kararsızım. Fakat sanırım artık bir gazetenin başına geçmem çok zor. Kimse bu saatten sonra bana muhabirlik de önermeyeceğine göre..."

"Teklif ne?"

"Reklamcılık. Yeni kurulan bir şirket ama iddialı başlayacaklar."

Reklamcı arkadaşım Yılmaz'ın anlattıklarından bildiğim kadarıyla Türkiye'de reklamcılık tüyleri diken diken eden bir işti. Reklamcılar da öyle. Sanırım Türkiye dışındaki ülkelerde de böyledir ama oralarda içerden bilgi alabileceğim arkadaşlarım yok, sadece birtakım otobiyografik romanlar yazan eski reklamcılar var.

"Yılmaz'la bir konuş istersen. Sana uygun bir iş olmayabilir," dedim.

"Param iyice azaldı. Para gerginliği yaşamak istemiyorum. Bu krizin biteceği de yok. Hem başka ne iş yapacağım ki?" Bunları söylerken gergin ve düşünceliydi. Birden gülümsedi.

"Almanlar gelip iş olanaklarımızı elimizden almasalardı, polisiye satan kitabevi açardım," dedi gülerek.

Lale'nin açılınca yatak olan rahatsız kanepesinde uyumaya çalışırken akşamüstü eve gidip üstümü değiştirmekle zaman harcamadığıma sevindim. İnsan zorda kalınca nelerden kendine sevinç yaratabiliyor şu hayatta.

YEDİ

((

İyi tanımadığınız biri bile ölse geride kalanlara taziyeye gidebilirsiniz. Türkler öyle. Üstelik komşusanız gitmenizi kibarlık olarak da algırlar. Varlığınızdan sevinç duyarlar.

Bu yüzden tereddüt etmedim, bir gün önce yaşlı kadının öldürüldüğü binadan içeri girerken.

Bodrum katındaki dairenin kapısı ardına kadar açıktı. Önünde eski püskü bir ayakkabı yığını duruyordu. Karmakarışık. Kafamın içi gibi. İstanbul sokakları gibi. Türkiye'nin siyasi, iktisadi, sosyal durumu gibi. Aralarına benim son moda, pahalı ve yepyeni kırmızı terliklerim de katılınca bu kapının önündeki ayakkabılar gerçek bir temsil değerine kavuştular. Yirmi çiftten biri değişti; tapon ayakkabılar değil, sık terliklerdi çünkü ve ondokuz ayakkabıya ödenen toplam paranın bile bu terlikleri satın almaya yeteceği şüpheliydi. Türkiye'de gelir dağılımı da üç aşağı beş yukarı böyle: Toplumun şanslı yüzde beşi, geri kalan yüzde doksan beşin toplamı kadar para kazanıyor.

Çiçekli elbiseler, etekler ve bluzlar giyen başörtülü kadınlarla dolu odaya girdim. Müslümanların yas giysisi adeti yok. Her günkü dallı güllü giysileri giymek normal. Herkes alçak sesle fısır fısır konuşuyordu. Beni fark edince fısıldaşmayı kestiler. Bana bakmaya başladılar. Yerde, halının üstünde oturan yaşlı bir kadın eliyle pat pat yanına vurup, "Gel kızım böyle otur," dedi.

Yere çöktüm. Bir sürü meraklı gözün izlediği biri olmak hiç de hoş değil. Bir kadın oturduğu yerden kalkıp elimi sıktı.

"Hoş geldiniz," dedi.

Benim de bir şey söylemem, kim olduğumu açıklamam gerekiyordu.

"Komşuyuz. Biraz ilerde dükkânım var," dedim. "Başınız sağ olsun. Dün burdan geçiyordum..."

"Allah razı olsun. Allah razı olsun," dediler hep bir ağızdan.

Başı örtülü genç bir kadın, "Şu kitap satılan dükkân mı sizin?" dedi.

Kadının başının örtülü olması bir farklılık değildi aslına bakarsanız, odadaki hiçbir kadının saçı gözüküyordu.

"Evet. Lokum Sokak'ta."

"Bizim kızın okul kitaplarını almaya girdiydim. Gençten bir kız vardı, bizde öyle kitap yok, dedi." Başka bir kadın söylemişti bunu.

"Öyle kitap, böyle kitap mı olurmuş?" dedi biri.

"Okul kitabı yok bizde. Roman satıyoruz," dedim.

"Tabii," dedi genç bir kız. "Roman kitabı var, şiir kitabı var, değil mi abla? Hepsi aynı yerde bulunmaz ki."

"Evet," dedim. Oldukça tuhaf bir diyalogtu. Bana, hoş geldiniz, diyen kadına, "Sizin kayınvalideniz miydi?" diye sordum.

"Ben kızımı. Yengem işyerine izin almaya gitti. Böyle ani olunca..." Ağlamaya başladı. Kadınların bir iki tanesi ayağa fırladı, onu teskin etmek için fısır fısır bir şeyler söylemeye başladılar. Dua okuyor gibi kıpırdıyordu dudakları.

Yanımda oturan kadın kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Benim ablamdı. Çok hastaydı rahmetli. Allahüteala'nın takdiri. Sevdiği kuluna acı çekti. Bu şekilde olması... Rabbimin gücüne gitmesin... Bizi üzen, ecelinin böyle gelmesi."

Televizyonun yanından kaptığı kolonyayı odadakilerin eline boca eden bir kadın, "Gelini gece yarılarna kadar sokaklardaydı rahmetlinin. Bir kadın evinin yolunu akşam ezanından önce bulmadı mı, o evde dirlik düzenlik olmaz. Parti işi kadın kısmına mı kalmış?" dedi. Bir anda buz gibi bir hava esti. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu sanki. Sessizliği demin 'roman kitabı' diyen genç kız bozdu.

"Kanserdi ebem."

"Siz torunusunuz demek," dedim. "Bana bir bardak su verir misiniz?"

Kız ayağa kalkınca ben de peşinden gittim. O odadan kurtulduğuma ne kadar sevinsem azdı.

"Bu evde mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Dün akşam geldik. Abimle köye gittiydik yaz tatili için. İşlere yardımcı oluyoruz. Annemle babam gidemiyorlar. İkisi de çalışıyor."

"Nasıl olmuş bu iş?"

Kızın gözleri dolmuştu. Kendimden utanmam gerektiğini düşündüm. Eliyle ağzını kapatıp hiçkürmeye başladı kız. Başını omzuma koyup ağlamaya başlayınca saçlarını, daha doğrusu başörtüsünü okşamak zorunda kaldım.

"Hastaymış. Bu onun için kurtuluş oldu," dedim. "Çok acı çekecekti. Tanrı'nın sevgili kuluymuş, acı çekmeden..."

"Öyle deme, abla. Bütün ev kan olmuş. Böyle bıçakla karnını deşmişler bütün." Eliyle, karın deşme hareketi olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı.

"Neden acaba?" Kız artık ağlamıyordu.

"Ne bileyim. Artık, bilezikleri için mi? Bilezikleri de görsen, satsan para bile etmez. İncecik teneke gibiydi. Öğretmen çıkarsa kızıma vereceğim bu bilezikleri, diyordu."

İçerden, "Figen," diye seslendi biri. "Nurten Ablangil gidiyor."

Bu kalabalıkta sorularına doğru düzgün yanıtlar alamayacağım besbelliydi.

"Ben de gideyim," dedim.

"Abla, senden bir şey istesem?" dedi.

"Aa tabii," dedim heyecanla. Bu, benim de ondan bir şey isteyebileceğim anlamına geliyordu.

"Dur o zaman, n'olur hemen gitme."

"Tamam."

"Burda bekle n'olur," deyip Nurten Ablasıgil'i uğurlamaya gitti.

Mutfakta yalnız kalınca her iyi detektifin yapacağı gibi etrafı incelemeye başladım. Yerde, mutfak tezgâhının önünde, köyden gelen kışık erzak olduğunu tahmin ettiğim bir sürü çuval diziliydi. Tahta bir masanın üstünde de tencere tencere yemekler. Duvarda Aydınlık Yarınlara Elele Partisi'nin (AYEP) büyük bir afişi vardı. Afişte başı beyaz tülbentle örtülü yeşil elbiseli küçük bir kız ellerini dua eder gibi açmış, mavi gözlerinden yaşlar boşanarak bir kitaba bakıyordu. Kafasının tam üstünde de partinin amblemi görölüyordu: Yemyeşil bir Türkiye haritasının ortasından bembeyaz bir hilal masmavi göğe doğru yükseliyordu. Hilalli amblemlerin İslamcı partilere ait olduğunu bilmek için her gün iki gazete okumaya gerek yok. AYEP'in şu sıralar Türkiye'nin hızla yükselen İslamcı partisi olduğunu bilmek için de.

Üstünde elektrikli fırının durduğu buzdolabının yanında da aynı partinin başka bir afişi vardı: Türkiye'yi kurutanlara HAYIR de! Aydınlık Yarınlara EVET de! AYEP'le Elele Aydınlık Türkiye'ye! Bu afişte susuzluktan kuruyup çatlamış bir toprak resminin ortasından malum yeşil Türkiye haritalı amblem çıkıyordu.

Figen döndüğünde mutfaktaki tabureye oturmuş, hatta bir de sigara yakmıştım. Bir Türk evinde sigara içmek için izin almaya gerek yoktur. En azından benim arkadaşım olmayan ve Cihangir'de yaşamayan Türklerin evinde. Cihangir'de yaşayıp Bach dinleyenler ise evde sigara içirtmemenin modern bir davranış olduğunu sanıyorlar. Açık havada bile yanlarında sigara içseniz, ellerini hayali bir sineği kovalar gibi yüzlerinin önünde sağa sola sallıyorlar.

"Abla," dedi, kulağıma eğilip fısıltıyla ve çok önemli bir sır verir gibi. "Benim mutlaka evden çıkmam lazım."

"Neden?" dedim. Bu kadarını sormaya da hakkım olsun, madem onun kaçış planına yardım edeceğim.

"Bir arkadaşımı görmem lazım. İki aydır köydeydim, görüşemedik."

"Erkek arkadaş mı?" Ne yapalım, bu da benim yaradılışım. Meraklıyım.

"Sözlüm sayılır. Kendi aramızda söz kestik. Uzun sürmez hemen dönerim ama evden nasıl çıkayım şimdi? Sen bana dükkândan bir kitap verecek olsan, ben de seninle birlikte çıksam gelsem. İki saate dönerim vallaha billaha."

Benimle konuşurken yemin etmesine gerek olmadığını söylese miydim acaba?

"İyi de inanırlar mı kitap hikâyesine?"

"Sen söylersen inanırlar," dedi.

"Nasıl yani, sen söylersen inanmazlar da ben söylersen mi inanacaklar?" dedim.

"Evet," dedi. Bu işte bir mantıksızlık yok muydu yani?

"Kime söyleyeceğim?"

"Ben halamı mutfığa çağırırım, ona söylersin. 'Kız çok bunalmış, ebesine de çok üzülmüş,' dersin. Ben de sen konuşurken ağlarım hep. 'Ona bir kitap vereyim okusun avunsun,' dersin."

Bana deli saçması gibi gelmişti bunlar. Dudaklarımı büzdüm.

"Sen şimdi 'kitap' deyince onlar önemli bir şey bilir onu. Vallaha billaha geç kalmam, iki saate dönerim abla."

Havada uçuşan yeminler, o acayip parti afişlerinin üstüne iyice ruhumu sıkıştı. "İyi, çağır o zaman halanı," dedim. Böyle bir şeye kalkıştığıma inanamıyordum. Ama ne kaybeder ki insan?

Hala, kafasındaki başörtünün ucuyla gözlerini silerek geldi.

"Oturmadınız. Kusura kalmayın ilgilenemedim sizinle. Akraba çok, sağolsunlar yalnız bırakmıyorlar."

"Ben zaten şöyle bir uğramıştım," dedim. Başka bir şeyler daha söylemeliydim sanırım. Ama Türkçem bu kadarına yetiyordu.

"Figen çok üzülmüş babaannesine, ben ona bir kitap vereyim de okusun," dedim. Kendimi uyduruk, gerçeküstü bir filmin içine girmiş gibi hissetmeme engel olamıyordum. Haksız mıydım?

"Benimle dükkâna kadar gelsin. İyi gelir."

Figen harcanmış bir yetenek olarak omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu o sırada gerçekten de. Gözünden sızır sızır yaşlar akıyordu.

"Bilmem ki. Anası babası ne der?" dedi hala.

Figen daha sesli sesli ağlamaya başladı. Sümüğünü çekerek.

"Hala, ben çok fena oldum. Vallaha billaha iki gözüm aksın hala. Na burama ateş düştü hala. Ebem. Ebem."

Figen, bir göğüs kafesinin üstüne yumruklar atıyor, bir dizlerine vuruyor, bir yandan da "Ebem, ebem," diye bağıriyordu.

Biraz önce söylediğim şeyleri tekrarladım. Kitap mitap, dükkân mükkan hikâyesini. Feciydi.

"İyi, git bakalım. Ne kitabıymış bu? Anan gelirse ne diyeceğim ben?"

"Kitap almaya gitti, dersin. Okul için lazım bana. Öğretmen ödev verdiydi. Köyde nerden kitap bulayım. Haftaya okullar açılmıyor mu? Okul için kitap almaya gitti dersin anneme. Ablada varmış, 'para da istemez,' dedi. Onun işine yaramıyormuş ki. Ne yapsın koca kadın kitabı? Bana verecek. Bedava bulmuşken alayım, sonra para vermek lazım. Hep masraf. Gene nerden baksan beş milyon, değil mi abla?" Biraz daha konuşursa düşüp bayılacaktım.

"Evet. Ben ne yapayım kitabı, koca kadını," dedim. Yutkunmam kolaylaşsın diye de bir bardak su istedim. Buraya gelmek de nerden çıkmıştı? AYEP seçmeniyle bu kadar içli dışlı olmama, onları böyle yakından tanımama ne gerek vardı durup dururken?

Figen evin bir odasında kayboldu. Döndüğünde eskisinden daha şık değildi ama üstünde daha çok kumaş olduğu kesindi. İnsan nasıl olup, da üstünde o kadar çok kumaş taşımayı başarabilir? Elleri ve alnının yarısıyla burnu ve dudakları dışında hiçbir yeri görünmüyordu. İstemsizce tişörtümün askılarını çekiştirdim. Neremi ne kadar çekiştirsem faydasızdı, onun yanında çırılçıplak sayılırdım.

Birlikte çıktık. Sokağa adım atar atmaz derin bir nefes aldım.

"Abla, burdan gidelim. Annem öbür yoldan gelir. Beni sokakta görürse eve çevirir," dedi. Kolumdan çekiştiriyordu bir yandan.

"İyi, sen ordan git. Burda ayrılalım," dedim. Kızdan alacağımı düşündüğüm bilgilere bile boş vermişim. O kadar sıkıntı basmıştı.

"Yok abla, olmaz, Mahmut'a telefon etmem lazım. Senin dükkâna gelsin, orda görüşelim. Annem yolda belde görürse beni, bacaklarımı kırar."

Aklımı kaçıracaktım. Cidden. Kız ağlamaya başlayacakmış gibi yüzüme bakıyordu. İsteddiği zaman sır sır ağlamaya başlayabildiğini de bir kez daha ispatlamasına gerek yoktu.

Çantamdan cep telefonumu çıkardım.

"Mahmut'u şimdi ara, bir yerde buluşun. Benim dükkânımda olmaz, rahat konuşamazsınız," dedim.

"Abla, n'olur abla. Beni yolda belde gören olmasın," dedi.

Migrenim sinyal yollamaya başlamıştı.

"İyi. Dükkâna gidelim," dedim.

İçerde, rafların önünde kararsızlıkla kitapların birini alıp diğerini bırakan iki müşteri ve onlara yardım etmek için çırpınan Pelin'i görünce medeni dünyada olmanın bana ne kadar iyi geldiğini anladım. Figen'e telefonu gösterdim, müşterilerin gitmesini beklerken bir sigara yaktım. Kız bu arada fısır fısır telefonda konuşuyordu.

Kapı son müşterinin arkasından kapanır kapanmaz, "Geliyor mu sözlün?" dedim.

"İzin almaya çalışacak. On dakika sonra gene ararım, dedim. Kusura bakmazsın, değil mi abla? O işyerinden telefon edemiyor da."

"Siz AYEP'li misiniz?" dedim. Sesim beton gibiydi.

Partisinin adımı duyunca yüzü ışıltılı oldu.

"Tabii abla, hepimiz AYEP'liyiz. AYEP'li olmayan Müslüman olur mu?" dedi.

Önce başörtüsünü, sonra da saçlarını çekmemek için kendimi tuttum. Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmama kararı almıştım zaten.

"Çalışıyor musunuz partide?"

"Anam çalışıyor hepimizden çok. Evleri geziyor, kadınlarla toplantı yapıyor."

"Annen işte çalışmıyor mu?"

"Çalışıyor. Haliç Spor Kulübü'nde temizlik yapıyor. İşten çıkınca da Allah'ın yolunda çalışıyor. En büyük sevap. Sen nereye oy vereceksin?"

Birkaç ay içinde genel seçimler yapılacaktı.

"Henüz bilmiyorum," dedim.

Kafasını salladı. "AYEP'e ver abla. Diğer hepsinin kanı bozuk. Türkiye'yi hatırdılar. Müslüman halkın başı yerden kalkmıyor. Kadınların kızların hepsi fuhuş batağına düştü."

"Annen geç saatlere kadar mı çalışıyor partide?"

"Bazen gece yarısı geldiği olur abla. O kadar kendini verdi partiye. Babam da ses çıkarmıyor. Allah'ın yolunda çalışıyor, gezmeye gitmiyor ki anam. Bir tek oy kazandırsa partiye, o bir tek oyun bile büyük sevabı var."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Belediye'de çaycılık yapıyor."

"Beyoğlu Belediyesi mi?"

"Evet."

Beyoğlu Belediye Başkanı da AYEP'liydi.

"Babaannen de mi AYEP'liydi?"

"Tabii abla. Hepimiz Allahüteala'nın yolundayız."

"Sence bilezikler için mi öldürüldü babaannen?"

Soruma yanıt vermedi. Saatine bakmakla meşguldü.

"Abla, bir telefon daha açsam. Kusura kalma, abla."

Pelin fal taşı gibi açılmış gözlerle kızı ve beni seyrediyordu. Mutfak gibi kullandığımız bölmeye giderken kaş göz işaretiyle onu da çağırdım. Bir açıklama borçluydum.

Yeniden içeri döndüğümde Figen bir karış suratla ayakta duruyordu.

"Gelemiyor. İzin alamamış. Müşteri çokmuş bugün. Boşuna geldim buraya kadar. Ben hemen gideyim abla," dedi.

"Yook," dedim. "Dur bakalım. Sana birkaç soru soracağım."

"Abla, anam bekler evde," dedi.

"Müslümana yakışmıyor hiç. Öyle anlaşmadık mı? Ben sana, sen bana yardım edecektin." Pelin iyice delirdiğime ikna olmuştu sanırım.

"Çabuk sor o zaman, abla. Gelen giden çok olur eve. Anama yardım edeyim."

"Çok mu hastaydı babaannen?"

"Ağrısı sancısı yoktu ama elden ayaktan düştüydü. Sokağa çıkamıyordu hiç. Kontrole gitmesi lazımdı. Köyde doktor yok. Olsa da İstanbul'daki gibi olmazmış doktorlar. Büyük şehrin hali başka."

"Hep sizin yanınızda değil miydi yani?"

"Yok abla, hastalandıktan sonra geldi bizim yanımıza. Tarlasını, hayvanını bırakıp gelir miydi hiç ebem? Biz de emmime yardıma gittiydik köye, ebem buraya gelince."

"Hırsızlık için mi öldürdüler sence?"

"Bizim burda hırsızlık olayı olmaz, abla. Abim diyor ki, hırsızlar hep bizim komşumuz zaten, kendi mahallesinde oturan adamın evine girmez hırsız. Hem nemiz var bizim çalacak? Ebemin kolunda iki bilezik vardı işte, onu da almamış zaten. Başka nedeni vardır desen... Bizden ne istesinler abla? Kimin bize düşmanlığı olacak?"

"Belki bu parti işleri yüzündendir," dedim.

"Yok abla, olur mu öyle şey? Hem ebemi ne yapsın başka partinin adamı?"

"Eee? Ne o zaman? Abin ne diyor?"

"O da bir şey demiyor."

"Babaannen ne yapıyordu bütün gün evde?"

"Yatıyordu. Ağrısı sancısı yoktu ya, halsiz kalmıştı. Öyle çevik kadındı, tuttuğunu koparırdı zamanında... Bu hastalıktan sonra hiç hali kalmadıydı."

"Sıkılmıyor muydu bütün gün evde?"

"Sıkılmaz mı? Çalışmaya alışmış kadın sıkılmaz mı hiç? Hem köyün işi burası gibi de değil. Sabah 5'ten akşam karanlığına kadar iş var. Hiç boş durulmaz köyde. Ona alışmış kadın, boş durunca sıkılmaz mı? Burda da anama ev işlerinde yardım ediyordu, yemeği yapıyordu, patik örüyordu beş şişe. Abim pazarda satsın diye. Kışın çok iyi gider patikler. Ebem de çok güzel örerdi rahmetli. Sana da getiririm bir çift." Son cümleyi söylerken ayağa kalkmıştı.

"Ev işi yapmadığı zamanlar camdan dışarıyı seyreder miydi?"

"Seyrederdi tabii. Herkes seyretmez mi abla? Neden ki?"

"Camın önünde mi oturuyordu, diye merak ettim. Size geldiğimde sedirin üstünde kimsenin oturmadığı bir yer vardı ya."

"O köşe işte ebemin yeri idi, abla. Hep ordan mahalleyi seyrederdi, gelene geçene bakardı. Televizyonu da açmazdı hiç. 'Biz alışmadık kızım,' derdi. Halam, kimseyi oturtmadı anasının yerine. Orası boş kalsın, dedi."

"Gazete okur muydu?"

Bu kez güldü Figen.

"Yok abla, ne gazetesi? 'Okuma yazması var mıydı?' diye sorsana."

"Resimlerine bakardı belki gazetelerin?"

"Yok abla. Köyde ne gazetesi? Bizim eve de girmez hiç öyle şey. Her gün kim verecek o kadar parayı?"

Yaşlı kadının Osman'ın katilini gördüğü için öldürüldüğünü düşünüyordum. Katili ikinci bir cinayet işlemeye itecek kadar sağlam bir tanık olmalıydı kadın. Katilin gözünü korkutacak, ciddi bir risk almasına neden olacak kadar sağlam bir tanık. Katil, kadının kendisini tanıyabileceğini düşünüyordu. Öyleyse, ünlü biriydi. Ya da ünlü olmayan ama sık sık oralarda dolaşan biri. Örneğin: Amca.

Amca hâlâ benim de şüpheliler listemdedi.

Ya da Osman'ın çevresinden, yaşlı kadının tanıma ihtimali olan ünlü birileri. Eğer öyle birileri varsa tabii. Osman'ın tanıdığı ünlüler varsa...

Oluşmadığını öğrenmenin tek yolu İnci'yi aramaktı.

Öyle de yaptım. Akşam yemeğine gelmemi söyledi. Dolma yapacaktı.

dükkânı kapattıktan sonra birlikte eve doğru yürürken Pelin onun yüzünden mi gecelerimi sürekli dışarda geçirdiğimi sordu.

"Ben başka bir arkadaşına gidebilirim seni rahatsız ediyorsam," dedi.

Pelin, Türk. Unutuyorum zaman zaman bunu. O da benim Alman olduğumu unutuyor. Unutmasa bile Almanları yeterince tanımıyor zaten.

"Ben Türk değilim. Rahatsız olsam sana çekip gitmeni söyleyecek kadar kaba bir Almanım hala," dedim.

"Söyler misin böyle bir şeyi gerçekten?"

"Kesinlikle."

"Ben öleceğimi bilsem söyleyemem."

"Biliyorum," dedim. "Sen kibar, misafirperver bir Türksün. Ben de hâlâ şu kadarcık Alman." Başparmağımla işaret parmağımın ucunu göstermişim bunu söylerken. Yıllara direnen bir şeyler kahyor insanın içinde.

Osman iyi bir hayat yaşamıştı. Karısını hiç tanımasam da sevgilisi bunu düşündürecek kadar harika bir sofraya hazırlamıştı bana.

"Çok kalamayacağım," dedim. Yemeği yedikten sonra söylemişim bunu elbette. "Dün gece de dışarıydım. Yorgunum biraz. Sana sormak istediğim bir şey var."

Yaşlı kadının öldürülmesini de, şüphelerimi de anlattım İnci'ye. Beni dikkatle dinledi. Hatta haddinden fazla dikkatle. Kendimi önemli bir insan sanmaya başlamışım.

"Bugün polis geldi. Sonunda benim varlığımı öğrenmişler. Bak, sen polisten daha hızlısın." Hayallerimin bile ötesinde bir komplimandı bu. Boynumu omuzlarımın arasına gömerek gülümsedim. Polisten daha hızlıydım ha!

"Ne sordular?" Sesim şımarık bir küçük kızınki gibi çıkmıştı.

"Bir sürü şey sordular. Perşembe akşamı 7.30'la 9.30 arası nerde olduğumu sordular. Evde olduğumu söyledim. Televizyon seyrediyordum tek başıma."

"Ne izlediğini sordular mı?"

Dik dik baktı bana.

"Hayır sormadılar," dedi. "Sadece yalnız olup olmadığımı sordular."

Sarkmaya başlayan gıgım o anda aklıma geldi. Düşünmek için de iyi bir yöntem birtakım ritmik hareketlerle masaj yapmak.

Osman'ın hayatında "meşhur insan" sıfatını hak edecek iki kişi olduğunu öğrenmişim İnci'den: Biri, eski bir futbolcu. Birinci lig takımlarının birinde oynamış, 1989'da gol kralı olmuştu. Türk futbolunun şimdiki gibi pırıl pırıl parladığı yıllar değildi 80'ler. Öyle olsa bile yaşlı bir kadının futbolcuları tanıyacağını sanmam.

İkinci meşhur, bir dönem merkez sağ bir partiden milletvekilliği de yapmış bir oyuncuydu. Türk sinemasının eski bir gözdesi. Aşk filmlerinin unutulmaz oyuncusu. Genç kızların idolü. Posterlerini duvarlarına astıkları bıyıklı, yağız Anadolu delikanlısı. Osman'ın köylüsü. İsmet Akkan. Kral.

İnci, adamın kumar oynadığını, Osman'la aynı köyden olmaları nedeniyle başlayan ahablıklarının ortak kumar tutkuları nedeniyle ilerlediğini söylüyordu. Türkiye'de kumarhanelerin yasaklanmasından sonra yaklaşık altı yıldır da birlikte kumar gezilerine çıkıyorlardı. Önceleri sık sık Bulgaristan'a, şimdilerde de Kıbrıs Türk kesimine gidiyorlardı. Kumar yüzünden Osman'dan alınan ve geri ödenemeyen bir borç muydu bu cinayetin nedeni? Ya da? Aklıma şimdilik başka bir neden gelmiyordu.

İsmet Akkan yeterince meşhurdu. Yaşlı bir kadının bile tanıyacağı kadar. Ortalama bir Türk'ün hiç olmazsa üç dört İsmet Akkan filmi sekans sekans bildiğine şüphe yoktu. Televizyonların gündüz kuşağında haftada bir dönenlerden bir iki tanesini ben bile ezbere bildiğime göre, İsmet Akkan'ı tanımak için iyi bir TV izleyicisi olmaya da gerek olmadığı sonucuna varabilirdik.

İnci'den istediğim kadar erken çıkamamışım. Dolayısıyla, Lale'yi arayamayacağım kadar geç bir saatte eve geldim. İsmet Akkan'a beni ulaştırması için elbette ona başvuracaktım.

Yeşil çay yaparken Pelin cephesindeki son gelişmeleri dinlemeye duygusal olarak kendimi hazırladım. Arada bir hoşumuza gitsin gitmesin çevremizdekilerle ilgilenmek gerekiyor. Ne de olsa insan sosyal bir varlık.

Sabah uyandıgımda gözümün etrafındaki kırışıklarda bir azalma olmuş gibime geldi. Bazen, iyi bir uykunun bu tür etkisi olabiliyor. Aynanın karşısında yüzüme minik daireler halinde masaj yaparak kremlerimi sürdüm, günlerdir yapmadığım kadar iyi bir makyaj yaptım. Geçerken berbere de uğrarsam eski günlerimdeki kadar muhteşem olmam için hiçbir engel kalmayacaktı.

Evden çıkmadan Lale'yi aradım. İsmet Akkan'ı tanıyan birilerini bulabileceğini söyledi. Reklam şirketiyle yapacağı görüşme ertesi gün öğleden sonra olduğuna göre bu gün telefonun başında oturmak için yeterince zamanı vardı.

Mahalle berberinde saçlarıma fön çektirdim, manikür pedikür yaptırdım. Bunca yıl sonra hâlâ her berbere gidişimde İstanbul'da yaşadığıma, sokakta bakımlı kadınlarla karşılaştığımda da berber fiyatlarının makul olduğuna şükrediyorum.

Dükkân müşteri kaynıyordu. Yaklaşan seçim öncesi kesenin ağzını açan partiler ve varını yoğunu ortaya koyan milletvekilleri sayesinde ekonominin hareketlendiği söyleniyordu. Sokaklarda uçuşan parti amblemlerli plastik bayrakları sineye çekmek için benim bile bir nedenim vardı demek ki. Bütün gün müşterilerle uğraştım, kitaplar önerdim.

İşlerin yoğunluğundan Osman'ın öldürüldüğü binaya gitmeye ancak akşamüstü fırsat bulabildim. Binanın sokağa açılan mermer merdivenlerinde ayakta durunca, yaşlı teyzenin hep oturduğu söylenen köşe görünüyordu. Tahmin ettiğim gibi kadının katili görmüş olma ihtimali çok yüksekti. Merdivenlere oturup bodrum katındaki dairenin camına gözlerimi diktim, olayın nasıl olduğunu kafamda canlandırmaya çalıştım. Cinayetin saat kaçta işlendiği konusundaki tahminleri bilmiyordum. İnci, polisin kendisine perşembe akşamı 7.30'la 9.30 arası nerde olduğunu sorduğunu söylemişti. Bu, cinayetin bu saatler arasında işlendiğini düşündükleri anlamına mı geliyordu?

Eh, çaresiz Batuhan'ı aradım. O sırada araba kullanmakta olduğunu, benimle uzun uzun konuşamayacağını söyledi. Gene de bu kadarlık bir şeyi söyleyebilirdi. Söylemedi. Üzerinde çalıştığı vakalarla ilgili dışarıya bilgi sızdırması yasakmış. Dengesizliklerine çoktan alıştığım için sinirlenmedim bile.

Pelin, akşam arkadaşlarıyla gideceği, ucuz bira veren rock bara beni de davet etti. Sanırım nezaketten. Yoksa, bu halimle ucuz bira satılan hiçbir rock barda oturamayacağımı benden daha iyi biliyor olmalı. Ayrıca kot giymeye ve saçlarıma at kuyruğu yapmaya niyetim olsa bile, bu geceyle ilgili başka planlarım vardı.

Kendime yoğunluğundan müslü hazırladım. Evde yalnız geçirdiğim gecelerde yenecek en uygun şeyin bu olduğunu düşündüğümde değil elbette. Arada bir de olsa sağlıklı yaşamın insana zararı dokunmaz. Elimde müslü çanağıyla bilgisayarın karşısına oturdum. Superonline'ın sayfasını açtım. Birazdan ne yapacağımı size söylemekten utanacak halim yok. Hem, 'utanıyorsan yapma kardeşim,' demezler mi adama? Ayrıca utandığım, çekindiğim falan yok. Hem neden utanacakmışım?

Selim'in e-posta kutusunun şifresini bulmayı deneyecektim. Neler olup bittiğini bilmek benim hakkımdı. Tabii.

Sorun şifreyi bulmaktı. Bir cracker olmadığına göre şifreyi deneyerek bulmaya çalışacaktım. Önce rakamları, sonra sözcükleri deneyecektim. Aklımda dört basamaklı birden fazla ihtimal vardı.

İlk ihtimal, Selim'in doğum yılı: 1950.

İkinci ihtimal, üniversiteyi bitirdiği yıl: 1976.

Üçüncü ihtimal, en sevdiği ve üstüne sürekli okuduğu tarihi olayın yılı: 1789.

Hiçbiri değildi. Tarih okumayı seven bir avukata uygun olduğunu düşündüğüm için ansiklopedinin birinden Magna Carta ve Bill of Rights'ın tarihlerine bakıp, onları da denedim. Değildi. Çaresizlik içinde en sevdiği film yönetmeni olan Tarkovski'nin adını

yazdığım da saat 12'yi geçmiş, bana da fenalık gelmişti. Diabolo ya da diabolos olarak şeytanın her iki yazım biçimini de, veritas'ı da, vino'yu da, justitia'yı da, sevgili filozofu Kant'ı da, sevdiği yazar Stephen King'in hem adını hem de soyadını da, annesinin, babasının ve kardeşlerinin adlarını da -şifresi akrabalarından biri çıksaydı, onu sonsuza dek terk etmeye karar vermiştim- denerken gözümünden uyku akıyordu. İçtiği sigaranın, sigarillonun ve kullandığı traş kolonyasının markalarını da denedim. Bu işe girerken, Selim kadar yoğun çalışan bir insanın ancak kolaylıkla anımsayacağı bir şifre seçeceğini düşünüyordum. Demek ki yanılmıştım. Pek çok konuda olduğu gibi. Selim'in kolayca anımsayacağı şeyler üzerine düşündüm bir kez daha. İkimizin tanıştığı tarihi anımsamasına olanak yoktu. Evli olsaydık belki evlenme tarihimizi, geçen yıl unutmamış olsaydı kendi doğum günümü deneyebilirdim.

Leş gibi kokan bitki çayından bir yudum içerken kendi adımları denemediğimi fark ettim. Ne de olsa adımları şimdiye kadar hiç unutmamıştı. Neden olmasındı? Kati. Yazdım.

Tırrrt. Selim'e gelen e-postalar önümde açılıvermişti.

Şifresi benim adımdı. Adımın dört harfi.

Canım. Canım. Canım. Benim.

Ne kadar duygulandığımı anlatamam. Kaç erkek sevgilisinin adını e-posta şifresi yapmıştır? Bu adama yaptığım ve yapmaya devam ettiğim kötülükler yüzünden ömrümün kalan kısmını utanç içinde sürünerek geçirmeliydim. Romantik Türk erkeğim benim. Gönlümün prensi. İmparatoru hatta.

Gözyaşları damlalar halinde yanaklarımdan süzülüyor, pıtır pıtır sesler çıkararak bilgisayarın klavyesine damlıyordu. Ben ona şifre olarak diabolo'yu layık görüyordum, o ise meleğinin, yani benim adımları şifre yapıyordu. Böyle bir erkek beni hak ediyor muydu? Benim gibi doğuştan kötü ruhlu bir kadını...

Utançtan kıvranıyordum. Hemen onu aramalı, yaralı ruhumu kollarında tedavi etmeliydim. Küçük göbeğine başımı dayamalı ve kötülüklerin kafamdan silinip gitmesini ummalıydim. Ona ömrümün sonuna kadar sadık kalmalı, narin duygularını asla incitmemeliydim. Onunla evlenmeli, dolma yapmayı öğrenmeli, hatta içli köfte yapmayı da öğrenmeli ve onu ellerimle yaptığım yemeklerle beslemeliydim. Sabahları öpücüklerle uyandırıp, kahvaltısının hazır olduğunu kulağına fısıldamalıydim. Donlarını ütülemeliydim. Eski karısına verdiği nafakanın miktarını asla sorun yapmamalıydim. Saçlarımı sarıya boyatmalı, gerekiyorsa röfle yaptırmalı, arkadaşlarının kanlarıyla çay içmeliydim. Eve geldiğinde şen şakrak kapıda karşılanmalıydim onu. Gergin omuzlarına masaj yapmalıydim. Kedileri, kuşları, çiçekleri, böcekleri, çocukları, insanlık alemini ve bu alemin içinde de en çok onu sevmeliydim. Canım benim. Bu kadar sevilmeyi hak ediyor muydum ben gerçekten? İçim titriyordu. İsmi dudaklarımı yakıyordu. Dudaklarım yanıp kavruluyordu. Kalbim pır pır ediyordu.

Salona gidip bir viski koydum. Bardağın içindeki buzları tıngırdatarak evin içinde dolaştım biraz. Bir dikişte içtim. Bir tane daha koydum. Bir gecede alkolik olunmaz nasıl olsa. İkinciye de hızla içtim. Bir noktada gerçekçi olmak lazımdı. Dolma yapmayı öğrenecek değildim. Don ütülemek de pek bana göre sayılmazdı. Kimseyi kapılarda karşılayacak halim de yoktu. Üçüncü viskiyi de koydum.

Şifremi 'Selim' olarak değiştirirsem ona olan borcumu ödemiş sayılırdım. Uluslararası ilişkilerde bile mütekabiliyet esası denen şey bu kadarını gerektirir. Daha fazlasını değil.

Zırlı zırlı öten telefonun sesiyle uyandım. Uyandırıldım. Evdeki tek telefon aletinin durduğu çalışma odama gittim koşarak. İnsan uyanır uyanmaz ne kadar ya da nasıl koşabilirse öyle... Duvarlara çarpa çarpa. Batuhan'dı. Dün araba kullanıyormuş aradığımda, konuşamamış falan filan. Pişmanlık krizi. Birden aklıma bu adamın evli olabileceği geldi. Dün ben onu aradığımda da yanında karısının olmuş olabileceği. Uyanır uyanmaz aklıma

gelen şeylere bak. Bu kumaştan domates dolması dolduran, don ütüleyen bir kadın çıkar mı zaten? Çıkamaz. Olmaz öyle şey.

Batuhan aynen cır cır konuşmaya devam ediyor. Sus iki dakika be adam. Kafam kazan oldu. Sabah sabah. Bu gün bizim mahalleye gelecekmiş de, Kuledibi'ne yani. Öğle yemeği yiyebilirmişiz birlikte. Bu hasıl polis maaşı, kebabları ye ye, yedir yedir bitmiyor. Deniz olsa dayanmaz. Sen, benim vergi rekortmeni ticaret avukatı sevgilim mi sandın kendini? Memur maaşları düşük değil mi bu memlekette? Polisler de memur değil mi?

"Ancak ben ısmarlayacaksam çıkarım seninle yemeğe," dedim. Bu devletin polisine benim de bir katkı olsun hesabına. Ne de olsa burada yaşıyorum, koskoca TC pasaportu taşıyorum. TC polisine bu kadar kıyağım olsun.

Uyanır uyanmaz saçmalıyorum işte. Selim iyi bilir bu halimi.

"Çok geç kalma," dedim. "Seni götüreceğim yerde yemekler erken bitiyor."

Kapkaranlılık, ışsız bir hava vardı dışarda. Yağmur havası. İki hafta öncenin sel bastıran yağmurları geri dönüyordu anlaşılın. Pelin dün gece eve gelmemişti. Arayıp dükkânda olup olmadığını kontrol ettim. Bir Alman gazetecinin benimle röportaj yapmak için randevu istediğini söyledi. Türkiye AB'ye girebilir miymiş? Türkiye'de yaşayan bir Alman olarak herkesin yanıtını bilmemi beklediği meşhur soru. Öğlene doğru tekrar arayacakmış. Mutlaka görüşmeliymiş benimle.

Evden çıkmadan Lale'yi aradım. İsmet Akkan işi için.

"Adama ulaşamadı hâlâ arkadaşım. Cep telefonu kapalıymış. Kardeşini bulmuş ama. Bu gün olmazsa mutlaka yarın bir şey ayarlayacaklar, merak etme," dedi.

İş görüşmesi için başarılar diledim Lale'ye.

Dükkânın kapısında Çaycı Recai'yle karşılaştım. Elinde çay dolu askı, gökyüzüne bakıyordu endişeli bir suratla.

"Çok durmaz, yağar şimdi. Hep Amerikalıların işi bu abla. Dünyayı mahvetti adamlar. Çivisi çıktı. Her yeri sel götürüyor. Haberleri izledin mi dün akşam? Evler suda yüzüyordu. Savaşlarda kullanılan silahlar yüzünde diyorlar. Hani elinde aletler vardı, mağaraların bile içini görüyordu, silah kullanmaya gerek yoktu, n'oldu? Yakalayabildiler mi Bin Ladin'i? Hepsi hikâye abla bunların," dedi.

Kendimi dükkândan içeri atmaya çalışıyordum.

"Çayların soğuyor, Recai," dedim.

"Çayın ne önemi var abla, ağız tadıyla içemedikten sonra. Halk inim inim inliyor." Eliyle selam vererek ilerledi meydana çıkan daracık sokak boyunca.

Siyasetten kaçmaya çalışsanız da yolu yok. Herkesin fışkırtmaya hazır beklettiği en az otuz tane değerli fikri var. Konuşan Türkiye. Almanlar böyle değildir. Hakkında canla başla fikir beyan ettikleri bir tek konu vardır: Ülkedeki yabancılardan nasıl kurtulunacağı. Bulaşmazlar öyle önlerine çıkan her siyaset işine dükkâna adım atar atmaz Pelin elime telefon ahizesini tutuşturdu. Benimle görüşmek isteyen Wochenzeit Gazetesi'nin muhabiriydi: Günther Schmidt.

"Çok yoğunum bu ara," dedim. Dünyadan Çaycı Recai kadar haberi olmayan Alman gazetecilerle usanç getiren görüşmeler yapmaktan vazgeçeli çok oluyor.

"Bir hafta İstanbul'dayım, size ne zaman uygunsa o zaman görüşelim."

"Öyleyse gitmeden tekrar arayın," dedim.

Yağmur başlamıştı. Bu havada herhangi bir insanın kitap almaya geleceğini sanmıyordum. Üzüldüğüm de söylenemezdi. Batuhan telefon edip randevumuzu iptal edince de üzülmedim. Bütün gün Pelinle pinekledik, hatta bir ara gazete bile okudum. İnsan sıkıntıdan neler yapabiliyor şu hayatta.

Akşam Pelin yemek pişirdi: etli bamya. Böyle bir sebzenin varlığına hala alışabilmiş değilim. Tadı fena olmuyor aslında. Bol limonlu, domatesli. Gene de kırk yıl bamyasız

kalacak olsam bir gün bu sebze yi yemenin aklıma geleceğini sanmam. Pelin bamyanın Almancasını da, tadını da, Almanların çoğunun bilmediğini duyunca çok şaşırıldı. Ne var bunda? Bamya yemeyen, kabağı hıyar gibi salatanın içine doğrayan, uyduruk pizzayı insanlık tarihinin en büyük buluşu sanan bir halk olamaz mı? Ayrıca güzelim Türk mutfağının çeşitliliği ile kim yarışabilir? Ashna bakarsanız zaman zaman, her şeyi yemek konusunda, Türklerin aşırıya kaçtığını da düşünmüyor değilim. Bir hayvanın içkembesini neyse de, beynini yemeyi hafif sapkın buluyorum.

Biz erkenden yatmaya hazırlanırken Lale aradı. İş görüşmesi iyi geçmiş. Olmuş o iş. İsmet Akkan'a da ulaşılmış, yarın saat 5'te beni bürosunda bekleyecekmiş. Adresi ve büronun telefonunu verdi. Hava raporunda yağmursuz geçeceği söylenen ertesi gün neler yapacağımı planladım uyumadan önce.

Dün deli gibi yağın yağmurun ardından bu gün güzelim ışınlarıyla odamın içine süzölmeye çalışan bir güneşle uyandım. İnsanın moralinin havanın durumuyla bu derecede ilgili olması ne kötü. Bir gün tamamen güneşsiz kahrısak depresyondan hızla yaşlanacağız demektir bu. İşte o zaman zorla kaşıkkladığımız tabak tabak müslilerin, selülitler azmasın diye içmediğimiz kahvelerin, genç kalmak için sürdüğümüz kremlerin, yaptığımız cilt maskelerinin, bırakmaya çalıştığımız sigaraların da anlamı kalmayacak. Güneşin hatırına bu sabahlık kahve içmeye karar verdim. Buna karşılık duştan sonra selülit kremi sürecektim. Düzenli olarak kullanılmadığında bu kremin hiçbir yararı olmadığı yazıyordu üstünde ama psikolojime iyi geliyorsa selülitlere de bir şekilde iyi geliyor demektir bence.

İte kaka Pelin'i uyandırıp dükkâna yolladım. Bende kalmaya başladığından beri dükkânı her sabah kendisinin açtığını söyleyerek tantana çıkardı. Ben de, yaşlanmak üzere olan bir kadın olduğumu, zaten selülitlerim ve kırışıklarım yüzünden yeterince üzgün olduğumu, ayrıca farkındaysa, sevgilimden de ses seda çıkmadığını, beni geceleri ucuz bira veren rock barlara götürüp efkar dağıtmama yardımcı olacak arkadaşlarım da olmadığını, hayatın benim yaşımda ki kadınlara karşı çok acımasız olduğunu, ikimizin koşullarının eşit olmadığını söyledim. Anlaşılan ikna oldu. Ayaklarını sürükleyerek evden çıkıp gitti. Ben de saçımı boyatmaya berbere gittim. Bu kez bizim mahalledekine değil, sadece ayda bir kez boya yaptırmak için o kadar yolu tepmeyi göze aldığım Nişantaşı'ndakine. Şimdi yanlış anlaşılmasın, Nişantaşı Cihangir'e uzak değil. Fakat bu semte gitmek manevi olarak benim için öyle ağır bir yük ki kendimi kilometrelerce yol gidiyormuş gibi hissediyorum. Bu semtin saçları sarı ya da röfleli, elinde markalı alışveriş torbalarıyla sağa sola koşturan kadınlarına dayanamıyorum. Asabımı bozuyorlar. Lale, bilinçaltında bu kadınlar gibi olmaktan korktuğum için, daha doğrusu kendimde böyle bir potansiyel gördüğüm için onlara tahammül edemediğimi söylüyor.

Neyse ne.

Berber çıkışı dükkâna uğramadan Karaköy'e gittim. Burası sokaklara kurulan işporta tezgâhlarında e vitamini tabletlerinden prezervatife kadar akla gelebilecek bir yığın tuhaf şeyin satıldığı bir semt. İşporta tezgâhlarının arkasında kaldığı için pek göze çarpmayan dükkânlardan birinde ise silah ve avcılık malzemeleri satılıyor. En azından, iki üç ay önce buralara son olarak geldiğimde öyleydi.

Hâlâ da öyleymiş. Vitriini silahlar ve fişeklerle dolu dükkânı görünce rahatladım. Üç tane tezgâhtar ve dört müşteri vardı içerde. Müşterilerin ikisi gidene kadar kapının önünde durup vitrindeki silahlara baktım.

"Bir toplu tabanca görmek istiyorum," dedim tezgâhtar çocuğa. Bisiklet yakalı siyah bir kazak almaya gelmişim gibi söylemişim. Çocuk bön bön yüzüme baktı.

"Özel bir şey mi istiyorsunuz?"

Müşteri numarasını sürdürebilmek için silahlar hakkında daha çok şey bilmem gerekiyordu anlaşılır.

"Aslında bilgi almak istiyordum. Toplu tabancaların özelliklerini öğrenmek istiyordum," dedim. Bir ölüyü bile canlandırabilecek kadar sevimli bir tavırla gülümsedim tezgâhtara. Üstelik saçlarım da turuncuydu.

"Buyurun oturun," dedi çocuk. Tezgâhın yanında duran tabureyi işaret etti.

Filmlerde Rus ruleti oynayan insanların kullandıklarından, mermi konulan kısmı hareketli bir tabancayı cam tezgâhın üstüne koydu.

"İşte bu toplu tabanca," dedi. "Ne öğrenmek istiyordunuz?"

"9 mm. çapında ateşli silah mermi çekirdeği mi atıyor bu?" diye sordum. Galiba gülünç laflardı söylediklerim. Çok bilimsel falan, tezgâhtar bu kez ensesini kaşıyarak gülümsedi. Kaba davranmak istemediği, yoksa katıla katıla güleceği her halinden belliydi.

"Hanımefendi siz ne için..." Elini havada salladı.

"Bir kitap okuyorum. Bir polisiye... Orda böyle bir şey geçiyor... Sizin dükkân da yolumun üzerinde... Merak ettim... İçeri girdim... Zamanınız yoksa, sonra da uğrayabilirim," dedim. Önceden hazırlanmış olsaydım, hiç olmazsa bu cümleyi bir kerede ağzımdan çıkarabilirdim.

"Ben de bayılırım polisiyeye. Kitap okumaya zamanım olmuyor, daha çok film izliyorum ben. James Bond'ların hepsini izlemişimdir. Defalarca. Millet futbol maçına gider, ben sinemaya giderim hafta sonları. Hiç kaçırmam."

"O zaman beni anlarsınız," dedim. Konuşmuyor, sevinç içinde şakiyordum adeta.

"Sizi benden daha iyi anlayacak birini zor bulursunuz," dedi. "Çay içer miyiz? Yoksa kahve mi?"

"Çay iyi olur," dedim.

Silah dükkânından çıktığımda saat 4'e geliyordu. 5'te İsmet Akkan'la randevum vardı. Geç kalmak istemiyordum. Sokağın hemen köşesindeki bir büfede akıl almaz derecede yağlı bir börek yedim. Bir hafta boyunca kendimden nefret etmeme neden olacak kadar adi bir nesneydi ama başka çarem de yoktu. Bütün gün aç karnına sokaklarda dolanamam. Otoparka bıraktığım arabamı aldım. Tanita Tikaram dinleyerek Mecidiyeköy istikametine saptım.

Zorunlu olmadıkça uğramadığım bu İstanbul semtinde yolumu kolaylıkla buldum sayılır. 5'e 10 kala arabayı park etmiş, elimdeki adreste yazılı numarayı arıyordum. Karanlık suratl, boyaları yer yer dökülmüş, camlarından klima boruları sarkan bir apartmandı 123 numara. Akkan İthalat-İhracat yazılı zile bastım. Kapı açılmayınca biraz bekleyip tekrar zile bastım. Bu kez ilkinden daha uzun.

Binanın camlarından birinin gürültüyle açıldığını duydum.

Kafasını aşağı doğru sarkıtan bir kadın, "Kim o?" diye bağıırıyordu.

Kadının beni görebilmesi için sokağa doğru geri yürüdüm.

"Randevum vardı 5'te. İsmim Kati Hirşel."

Kadın hiçbir şey söylemeden kafasını içeri soktu. Pencereyi de kapadı. Beklemeye devam ettim. Kapı hala açılmıyordu. Tekrar zile bastım. Gene bir hareket olmayınca Lale'nin yazdırdığı telefon numarasını aradım cep telefonumdan.

"Akkan İthalat-İhracat," diye açtı bir kadın telefonu.

"Ben zilinizi çalıyorum aşağıdan. Kapı açılmıyor. Randevum vardı 5'te."

"Kapının otomatığı bozulmuş. Aşağı inip açmam lazım. Telefon çalınca inemedim. Burda yalnızım. Siz alt katlardan birinin zilini çalsanız."

"Ben?... Rahatsız etmek istemem kimseyi. Sizin aşağı inmenizi beklerim ben," dedim.

"İsmet Bey de gelir zaten birazdan. Onda anahtar var. Kusura bakmayın valla. Yalnızım, telefon da durmadan çalıyor."

"Siz bana camdan anahtarı atsanız," dedim. Bu da bir çözümdü.

"Aaa. Hiç aklıma gelmedi. Durun atayım."

Telefonu kapadı. Bir saniye sonra da kafası yeniden pencerede gözüktü.

Binada asansör yoktu. Kadıncağız merdivenleri tırmanmayı istememekte haksız sayılmazdı.

Beni sekreter odası olarak kullanılan antreye, kendi masasının karşısındaki leş gibi kadife koltuklardan birine oturttu. Koltukların kadife döşemesi uzun süredir kullanılmaktan ve kirden süete benzer bir görünüm almıştı. Yerde zamanında kahverengi olduğu izlenimini veren duvardan duvara bir halı vardı. Havadaki yıllanmış sigara kokusunu hissetmemek için burnumdan soluk almamaya çalıştım. Ağzımdan soluk aldığımda da bütün pislikleri yalamışım hissine kapıldım. Midem bulandı. Kusarsam buranın tuvaletini de görmek zorunda kalacağımı düşündüm. Ödüm patladı. Başka bir şeye konsantre olmaya kendimi zorladım: Yemyeşil kırlar, otlayan inekler, kuzular, kiraz ağaçları, spagetti yiyen mutlu İtalyan aileleri... Nedense 'mutlu aile' prototipi olarak aklıma hep İtalyanlar gelir. Türk ve Alman ailelerini mutlu olmadıklarını bilecek kadar yakından tanıdığım içindir herhalde.

Bu büro kadar pis bir yer hayatımda görmemiştim. Kadın da büro kadar acayip ve pisti. Kırk kilodan fazla değildi bir kere. Avurtları çökmüştü. Kırılmış, yağdan yapış yapış olmuş saçları vardı. Gene midem bulandı. Yemyeşil kırları düşünmeye zorladım kendimi.

Neyse ki kadın bana bir şey ikram etmeyi önermeden kapı açıldı.

"İsmet Bey," dedi, kadın oturduğu yerden fırlayarak.

Filmlerinden hatırladığım haline göre bir hayli yaşlanmıştı adamcağız. Gene de yakışıklı olduğunu söylemek için tereddüt etmeme gerek yoktu. Bir kere bıyığın bu kadar yakıştığı adam az bulunur. Hali tavrı da acayip erkeksiydi. Maço demeliyim aslında. Beni ilgilendirmezdi maçoluğu. Hayatımın bundan sonrasını bu adamla geçirmeyi planlamıyordum nasıl olsa. En fazla şu büroda bir saat. Bilemediniz iki. Bir tek gece bile değil. Değil tabii. Benim Selim'im vardı. Vardı. Var yani. Üstelik bu adam şüpheliler listemin başında yer alıyordu. Katil olabilirdi.

O güzelim kapkara, kocaman gözlerini, yürek kadar gözlerini üstümde gezdirerek bana doğru yürüdü. El sıkıştık.

"Beklettim sizi. İstanbul'un cuma trafiğinde ancak bu kadar... Karşıdan geliyorum. Köprüde de çalışma varmış..."

"Önemli değil," dedim. Bu feci yerde bile olsa beş dakikacık beklemiş olmanın ne önemi olabilirdi gerçekten de. Beklenen kişi o olduktan sonra.

"Almam gereken evraklar var, o yüzden size de büroda randevu verdim. İsterseniz hemen çıkabiliriz. Bu güzel havayı değerlendirelim. Yarın yeniden yağmur geliyormuş. Ne dersiniz? Boğazda bir yere gidelim mi? Daha rahat konuşuruz."

Ne konuşacağımız hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum. Olsaydı böyle bir şey teklif etmek yerine beni bir an önce sepetlemeye çalışacağını düşündüm.

"Çok iyi olur," dedim. Bu adamı bu büroyla özdeşleştirmek istemiyordum. Burda fazladan bir tek dakika bile geçirmek de.

"Ben sizi aşağı kapının önünde bekleyeyim," dedim.

Geldiğinde kapının önünde bir sigara içmiştim. Türkiye'de kadınlara pek yakıştırılan bir davranış değil sokakta sigara içmek. Ben de genellikle içmem. Bugün bir istisnaydı. O acayip büroda geçirdiğim dakikalardan sonra hak etmiştim.

"Yemeğe gidelim diyeceğim ama vakit çok erken," dedi. Eliyle dirseğimi tutuyordu. Ne bu samimiyet, değil mi? En ufak bir şikayetimi yoktu samimiyetinden doğrusunu isterseniz.

"Bilseydim daha geç bir saate randevu verirdim size."

Atladım. Bazen sazanımdır. Sadece bazen.

"Neyi bilseydiniz?"

"Bu kadar hoş bir hanım olduğunuzu."

Sahte bir kibarlıkla güldüm. Gevrek bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttuğumdan, ancak böyle kişner gibi gülmeyi becerebilmişim.

"Buyurun, nereye gideceğimizi arabada düşünelim isterseniz."

"Benimki de burda," dedim. İstanbul'da otomobil şu ya da bu şekilde insanın başına bela oluyor. İnsan ne park yeri bulabiliyor, ne de hoş adamların otomobillerine gönül huzuruyla binebiliyor.

"Kalsın arabanız, sonra aldırırım ben," dedi.

İşte adam gibi bir adam. Benim okumuş yazmış, evde fasulye ayıklayan erkeklerimden biri olsa, "Kalsın araban burda, dönüşte ben seni buraya bırakırım," derdi. Bunları duymak için mi yıllardır bağımsızlık mücadelesi veriyoruz, sorarım size.

Eli hala dirseğimdedi.

"Peki o zaman," dedim.

Dev siyah cipin kapısını açmayı da şoföre bırakmadı. Şoförlü bir cip, sadece fikir olarak bile tuhaf bir şey, itiraf edeyim. Şoförlü bir cipte arka koltukta oturup seyahat etmek ise tamamen tuhaf. Ama böyle detayları kafaya takmayacak kadar kendimden geçmişim. Maçoların da özlenebilen yaratıklar olduğunu keşfetmişim az önce. Çok değil, bundan birkaç yıl önce, bu tip erkeklerin içime fenalık getirdiğini iddia etmeye kalkışmışlığım bile vardır. Şimdi ise yanımda oturan maçonun Allah'ın erkek kokusunu derin derin içime çekmek, adaleli kollarının arasında kendimden geçmek, yüzümü göğsündeki tüylere gömmek, başını bacaklarımın arasına bastırmak için dayanılmaz bir istek duymaktaydım. Bu benim için bir ilerleme mi, gerileme mi sayılırdı bilemeyeceğim. Ayrıca, gerileme olsa ne olurdu? Hissettiğim neyse onu yaşayacak ve sonuçlarına paşa paşa katlanacak yaşa geleli yıllar oluyordu.

Boğaz'da bir bara gittik.

"Burda bir iki kadeh içelim, yemeğe başka bir yere gideriz," dedi, kapının önünde cipten inmeme yardım ederken. Gece için başka bir planım olup olmadığını sormasını beklemiyordum elbette. Gene de gecelerimi televizyonun karşısında Pelin'le geçirdiğimi herkesin bilmesi gerekmediğini düşündüm.

"Ben de çok isterdim yemeğe gitmek ama bu gece bir randevum var," dedim, bu yüzden.

"İptal et," dedi.

Maço, maço deyip duruyorum ya, bu kadar terbiyesiz ve Özgüvenlisini de hiç görmemişim, onu da belirteyim. Bu işin de dereceleri var galiba. Fakat tuhaf olan, terbiyesizliğinin bile hoşuma gitmesiydi. Hoşuma gitmemiş olsa neler yapacağımı, o maço dilini neresine nasıl sokacağımı kimseye ispatlamama gerek yok zaten.

"Bakalım bu geceki randevuma iptal edebilecek miyim," dedim, en kıyıdaki masalardan birine oturduğumuzda. Cep telefonumdan Pelin'i arayıp, mırıl mırıl konuştum. Telefonumu çantamdan çıkardığımda İsmet'in yüzünün gerildiği gözümünden kaçmamıştı. Telefonun modeli nedeniyledi herhalde. Görüşmem biter bitmez telefonu elimden aldı.

"Bu ne ya? Taş devrinden mi bu?"

"Verir misin?" dedim. Anında senli benli olmuştuk işte.

"Nasıl telefon bu? Antika mı?" Gülüyordu.

"Yakında antika olacak," dedim. Telefonu elinden kapıp kapadım, çantama attım. Arayacağı tutarsa bu gece Selim'le konuşmak için uygun bir zaman olmayabilirdi. Telefonu kapatmak en iyisiydi.

Buzlu viski içeceğimi öğrendiğinde sevincini koluma pat pat vurarak belli etti. Erkek içkisi içen kadınları severmiş. Bu devirde benim gibisini bulmak zormuş. Çevresindeki bütün kadınlar kalorisi düşük olduğu için beyaz şarap içiyorlarmış. Üstelik bütün bir gece boyunca tek bir kadeh. Ben Allah bilir, rejim de yapmazmışım. Ortalık zargana gibi karılardan geçilmiyormuş. Zargana hiç etsiz, kılçık dolu bir balıkmış. Derisi kemiğine yapışmış kadınlara böyle denirmiş. Haa, ben onunla ne konuşmak istiyormuşum?

Bu arada viskim gelmişti şükürler olsun. Gecenin ilk yudumunu aldım. Az önceki heyecanım yerini yavaş yavaş sıkıntıya bırakıyordu. Bu adama ayık kafayla katlanmanın kolay olmadığını düşünmeye başlamıştım. Belki de kadının mücadelesinin en çok başarıya ulaştığı alan, erkekleri katlanılabilir yaratıklar haline getirmesiydi. Fasulye ayıklayan erkeklerle konuşacak iki laf bulmanın bu kadar zor olmadığı kesindi.

"Osman Karakaş diye bir tanıdığın var mı?" diye sordum.

"Vardı. Osman öldürüldü," dedi. Bunu söyledikten sonra bağıra bağıra garsondan beyaz peynir getirmesini istedi.

"Biliyorsun demek öldürüldüğünü," dedim.

"Bilmez miyim? Dün cenazesindeydim. Hemşerimdir. Öldürüldüğünde tatildeydim. Her sene gittiğim bir yer var Kemer'de. Bir yardımım olamadı ailesine ama cenaze namazını kılmaya gittim." Başını düşünceli düşünceli salladı. "Ailenin yaşça en büyüğü değildi rahmetli ama akılcı en büyükleriydi. Harbi çocuktu." Kaşları çatılmıştı şimdi. "Ee, Osman'la senin ne alakın var?"

"Osman'ın bürosunu bilir misin?" Bu soruyu o kadar sıradan bir şey gibi sormayı becermiştim ki asıl artist olanın ben olmam gerektiğine karar verdim.

"Kule'nin ordaydı. Bir iki kez gittim. Neden?"

"O daireyi ben satın alıp ev yapmak istiyordum..." lafımı kesti.

"Öyle yerlerde oturulur mu yahu? Doğru düzgün bir yere taşın sen. Bizim sitede ev baktırayım sana. İstanbul'un en güzel manzarası bizim orda. Kapıda bekçi, yüzme havuzu, tenis kortu, ne istersen var. Kuledibi bir bayanın oturacağı yer mi?"

"Benim bütçeme uygun. Hem ben siteleri sevmem," dedim. Uzun yeşil kulakları olan bir yaratıkmişim gibi baktı.

"Böyle bohem ayakları ha?"

"Ayak değil, gerçek," dedim. Benden anında soğumuş gibi geldi. Hesabı isteyip kalkıp gitmemek için kendini zor tutuyordu adeta.

"Osman'la senin alakın, bürosunu ev yapmak istemen onu anladık. İyi de Osman'la benim ne alakam var?"

"Polis Osman'ı benim öldürdüğümü düşünüyor," dedim. Söyler söylemez yanlış bir laf ettiğimi anladım. Osman'ın cenazesine gittiyse, polis kimden şüphelendiğini de biliyor olmalıydı.

"Osman'ı sen mi öldürmüşsün? Yok yahu. O amcası olacak pezevenk öldürmüştü hani. Kardeşlerinin haberi var mı polis sende şüphelendiğinden? Dur bakayım.." Cep telefonunu çıkardı.

"Dur bir dakika," dedim. "Bir numaralı şüpheli amcası, ben iki numaralı şüpheliyim." Bu sefer iyice çuvalladım gibi geldi. Ağzımdan çıkan laflar 'ben yalanım' diye bağırıyordu adeta.

"Baştan anlat bakayım, güzelim. Ne oldu şimdi?"

Kül tablası hikayesini anlattım. Gözünde yeniden saygınlık kazanmıştım. Ses çıkarmadan sonuna kadar dinledi anlattıklarımı.

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Sen Osman'ın kimlerle iş yaptığını biliyorsundur diye düşündüm. Kimin bu işi yapmış olabileceğini."

"Yav anladık da, senin ne işin var? Elin herifi öldürülmüşse öldürülmüş. Sen kendi işine bak. Polis de tutup katil diye seni götürmemiş ya. Allah Allah!"

"Ama," dedim ciddi ciddi. "Mesela cinayet işlendiği zaman ben evde yalnızdım. Tanığım yok. Amcanın bu işi yapmadığı anlaşılırsa polis..." Durmadan lafımı kesiyordu, gene öyle oldu.

"Ne tanığı yahu? Kimsenin seni suçlayacağı yok."

"Senin o gece için tanığın vardır, değil mi? Benim yok işte."

"Ben tatildehydim zaten. Hem tanığı ne yapayım ben? Benim ne alakam var yahu?" İyice aklı karışmıştı.

"Anlamıyor musun?" dedim. "Bu iş aydınlanmazsa hepimizi sorgulayacaklar, o gece nerede olduğumuzu soracaklar."

Omuz silkti. Adamın aktör olduğunu bilmesem hali tavrından kesinlikle bu işle bir ilgisi olmadığı sonucunu çıkaracaktım. Ama bir aktöre güven olur muydu?

"Ağustos'un 12'sinden beri tatildehydim ben. Tatil köyünde kime isterlerse sorsunlar. Koca yaz dizi çekimlerim vardı, onun yorgunluğunu attım. Tatil köyünün dışına adım bile atmadım." Oturduğu yerde bir erkek tavuk gibi, yani horoz gibi dikleşti.

"Allah Allah, polis niye sorsun bana böyle şeyler. Adamı tanıyordum diye mi? Ben kaç milyon kişi tanıyorum bu memlekette, haberin var mı senin? Aralarından biri cinayete kurban gittiye benimle ne alakası var?"

"Osman'ın kimlerle iş yaptığını biliyor musun?"

Benden kıllanmaya başlamıştı.

"Sen o güzel kafanı niye yoruyorsun böyle şeylere?" dedi. "Gel yemeğe gidelim."

Büyük bir törenle cipe bindik. Garsonlar bizi, daha doğrusu onu uğurlamak için kapının önüne dizilmişti. Gecenin devamında Osman konusunun bir daha açılmayacağı, bu adamla yemeğe gitmenin bana bir faydası olmayacağı şimdiden belliydi. En iyisi bir taksiye binip arabamı almaya gitmekti. Ordan da eve. Yol yakinken. Gece ilerlemeden. Akıselim, selim, akıl, Selim'in sesi... Böyle diyordu.

Denetleyemediğim duygularım ise bu yemeğe gitmemi fısıldıyordu. Akıselim ile başka herhangi bir şey arasında seçim yapmak durumunda kaldığımda akıselimi seçtiğim görülmemiş bir şeydir hayatımda. Bu kez de öyle oldu.

Cipin arka koltuğunda, bu koltuk daracak bir koltukmuş gibi bacaklarımız birbirine yapışmış bir halde Ortaköy'e doğru ilerledik. Milim milim falan. Trafik feciydi.

"Bizi birlikte görüntülemesin gazeteciler," dedi İsmet.

"Nasıl yani?" dedim.

"Restoranın önünde bekliyorlardır şimdi. İstersen sen in, bir taksiyle gel."

"Ne taksisi. Hemen şurası değil mi?"

"Yürüyerek mi geleceksin yani?" Gülüyordu.

"Yürürüm tabii," dedim. Tek yaptığım spor yürümekti zaten. İstanbul'da ne kadar yürünebilirse o kadar yürüyor, arabamı eskiye oranla çok daha az kullanıyordum. İnsan yaşı ilerledikçe yaşam biçimini değiştirmeye çalışmalı.

"Sen bilirsin," dedi. Bu durumun hoşuna gitmediği belliydi.

Bir İtalyan lokantasıydı gideceğimiz yer. Paparazziler kapının önünde öbek olmuş, fotoğrafını çekmeye degecek birinin gelmesini bekliyorlardı. Benim yüzüme bile bakmadılar. Yolumu kesen garsona, "İsmet Akkan'la burda buluşacaktım," dedim.

Garson acele adımlarla uzaklaştı.

"Buyurun efendim, size yolu göstereyim," dedi geri döndüğünde.

Yemek boyunca İsmet bana sorular sordu. Ana yemeği yerken hayatımda hiçbir giz kalmadığını düşünmeye başlamıştım. Aktörler insanları açmak hususunda usta mı oluyor, yoksa ben içkiyi fazla mı kaçırmıştım, doğrusu bilmiyordum, bilebilecek durumda da değildim.

Tathya yaklaştığımızda, yani tatlı siparişini verdikten sonra pat diye elini bacağıma koydu. Söylemiş miydim hatırlamıyorum; üstümde etek vardı. Moda olanlardan: Volanlı ve etek ucu yamuk yumuk kesilmiş. Eli, eteğin kısa tarafından bacağıma dokunuyordu. Yukarlara, baldırlarıma doğru tırmanmadan önce yan gözle yüzüme baktı, bir tepki göstermemi bekledi.

Ne tür bir tepki göstereceğimi bilemediğim için ben de bekliyordum: İçimden bir tepkinin çağlayarak akmasını.

Böyle anlarda kendimi olayların akışına bırakırım. Her ne ise o akış. Arzuların akışı demeliyim aslında. Bence arzular söz konusu olduğunda aklınızı kullanamazsınız. Hem, aklın kullanılması gereken bir sürü yer dururken, insan, aklını arzularını denetlemek için kullanarak neden hem kendine, hem aklına, hem de arzulara yazık etmeli? Akıl, mesela evliliklerde kullanılmalı, ya da ilişkilerde. İlişkilerde!

Selim! Akhselim!

Selim'i düşününce yüzüm kızardı birden. Kızarmadıysa bile ben öyle hissettim. En azından ateş bastı.

Kendini olayların, duyguların, arzuların... Her ne ise içimde gürül gürül akan şeyin adı, onun akışına kaptırabilecek durumda değildim: İstikbali belli olmasa da ilişkisi olan bir kadındım. Monogam olması gereken cinsten bir kadındım. Sevgilisi, sevgilisinin arkadaşları ve onların kanlarıyla yemeklere giden, sevgilisinin tuvalete kadar kendisine eşlettiği, tuvalete lavabo demesi gereken bir kadındım.

Kaderin cilvesine bakın: Eli bacağına gezinen bir adamla yan yana oturan kadınla, saçları röfleli avukat kanlarıyla yemek yiyen kadın, aynı kadın.

Biri çıksa elinde Tarot kartlarıyla, söylese bu adamın elini şu anda, hemen, derhal, acilen itmezsem ya da hiç olmazsa bacaklarımı çekmezsem gecenin geri kalanında ne olacağı.

Bunu söylemek için Tarotçu olmaya gerek yok mu?

O zaman, bu gecenin geri kalanını boş verip yarın ne olacağını söylesin Tarotçu. Yarın sabah bu adamla birlikte kahvaltı mı edeceğim? Yoksa sabah o uyanmadan evinden tüymeye mi çalışacağım? Hatta sabahı beklemeden gece yarısı yollara mı düşeceğim? Kendimi nasıl hissedeceğim?

Biraz önce "akla gerek yok" mu dedim? Af buyurun. Bu eski bir alışkanlık, düzenli ilişki içinde olmadığım zamanlardan kalma bir ilke benim hayatımda. Şimdi ise görüyorsunuz, lavabo hikayeleri ve kravatlı adamlarla röfleli kadınlar hayatımı kuşatmış durumda.

Orta sınıfa özgü kaybetme korkularıyla canınızı sıkmak istemem ama yaşadığım ikileme de kaybetme korkusu denemez zaten. Olsa olsa her şeye birden sahip olma isteği denebilir.

Yeterince iyi anlatabildiğimi umarım.

...Biraz önce "akla gerek yok" mu dedim? Kendisine gerek duyulsun duyulmasın akıl, bir tür, çağrılmadan geliyor Her zamanki gibi de tıkr tıkr işliyor. Herkesinki değil tabii, benimki tıkr tıkr işliyor.

Neydi durum, bir özetleyeyim. Hem kendim, hem de siz sevgili okurlar için:

- 1) Düzenli bir ilişki içinde olan bir kadındım
- 2) Bu hayattan sıkılmışım.
- 3) Bir kereden bir şey olmazdı.

Bacağımanın üstündeki eli okşamaya başladım.

Yanlış anlaşılmasın, o rahatsız sandalyelerde oturuyorduk hâlâ ve çevremiz garson ve müşteri kaynamaya devam ediyordu. Yanımdaki adam da rengarenk bir köpek kadar tanınan biriydi.

Ve ben heyecandan sırsıklam olmuşum.

"Gidelim burdan," dedim. Bu saçma cümleyi boğuk bir ses tonuyla ve neredeyse dilimle onun kulağını yalayarak söyledim.

"Kapıdan birlikte çıkamayız," dedi. O kendi saçma cümlesini benim kulağımı değil, neredeyse boynumu yalayarak söylemişti. O yüzden de ne dediğini tam olarak duyamadım. "Ne?"

"Kapının önü paparazzi kaynıyordu, burdan birlikte çıkıp aynı arabaya binemeyiz," dedi.

Meşhur insanlarla tek gecelik aşk yaşamının kendine göre zorlukları vardı anlaşılır.

Sadece hayatımdan sıkıldığım için bu zorluklara katlanıp katlanamayacağımdan ise emin değildim.

Yoksa katlanmalı mıydım?

"Sen önden çık, taksiyle benim evime git," dedi.

"Olur," dedim, bana hiç yakışmayan bir kuzulukla. Gönül isterdi ki filmlerdeki gibi olsun, tuvalete gidelim birer dakika arayla ve birer dakika arayla da çıkalım tuvaletten. Fakat ben bırakın tuvalette seks yapmayı, filmlerdeki insanların nasıl yaptığına da akıl erdirebilmiş değilimdir şu yaşıma kadar. Hem tuvaletler pis olur. Hijyen delisi olmaya gerek yok bunu düşünmek için. Hem hangi pozisyonda seks yapılır bir tuvalette? Aklıma gelmiyor değil birkaç alternatif; hepsi birbirinden rahatsız. İnsanın o jimnastikçi pozisyonlarında nasıl olup da zevk aldığı konusuysa beni aşar. Bacağımı boynuna nasıl dolarsın ve neden dolarsın, yatakta, salonda kanepenin, mutfakta masanın, holde halının üstünde yapılacak medeni pozisyonlar dururken?

Hem her an basılma korkusu, sıkıştığı için kapıyı yumruklayan birinin kapının altından eğilip iki çift ayağı görmesi düşüncesi de beni tahrik etmez. Ayrıca biriyle seks yapmak için bu tür şeylerden tahrik olmaya ihtiyacım varsa o insanla seks yapmam daha iyi.

İşte bu nedenlerle ayrı ayrı kalkıp tuvalete gitmek yerine ayrı ayrı kalkıp kapıdan çıkmak benim için daha uygun bir çözümdü.

Fakat doğrusu taksiye binene kadar, bacağımda bir el olmadan otururken aklımdan geçecek düşünceler hususunda hiçbir fikrim yoktu.

Bilmiyorum, içinizi mi daraltıyorum sürekli değiştirdiğim kararlarımla. Yanlış anlamayın, siz sevgili okurlar kadar ben de bu gecenin bir seks gecesi olmasını ve hatta gecenin sabaha kadar sürmesini istiyorum. Söz konusu adam, bir kadına bunu istettirecek biri ayrıca. Ya da benim üzerimde yarattığı izlenim böyle, diyelim.

Gene de ben tek başıma taksiye bindiğimde işlerin renginin değiştiğini kabul etmek zorundayız hepimiz.

Bir taksinin arka koltuğunda kentlin Asya yakasına geçmek, orada elime sıkıştırılan kâğıtta adresi yazılı olan siteyi aramak, bulmak, hiç tanımadığım bir eve girmek, pek tanımadığım, altı, yedi saat öncesine kadar katil olduğumu sandığım bir adamla bir gece geçirmek isteyip istemediğimi düşünecek kadar zamanım vardı şimdi. Üstelik ağır tahrik altında da değildim. Akhıselim, akıl, Selim falan hepsi birden kafama üşüşmüştü.

Bu yaşımda yaşayacağım tek gecelik aşk da böyle olmamalıydı.

Olmamalıydı.

Taksi şoförüne, "Karşıya geçmekten vazgeçtim," dedim. "Mecidiyeköy'e gideceğim."

Taksiden inince sokakta durdum. Bir sigara yaktım. Arada bir geçen otomobiller dışında sokak boştu. Saate baktım. 12:20'ydi. Cep telefonumu açıp, Selim'i aradım.

"Sarhoşsun sen," dedi bana.

"Ne olacak sarhoşsam ben?"

"Sakın araba kullanmaya kalkma bu halde. Ben gelip seni alayım."

"Kullanmayacağım tabii. Ben Türk müyüm? Taksiye binip geleceğim," dedim.

"Binmezsün sen taksiye para gitmesin diye," dedi.

"Saçmalama. Ben Alman mıyım?" dedim.

"Seni özlemişim galiba," dedi e-posta şifresi Kati olan sevgilim.

"Galiba mı?" dedim.

SEKİZ

((

Kolum küt diye birine çarptı. Panik içinde fırladım. Bu yaylı yataklar da acayip sarsılıyor. Kendi yarattığım sarsıntıyı deprem sandım. Odada altına saklanacak bir masa aradım, gözlerimi aralamaya çalışarak. Masa falan yoktu. Yatak odasında ne işi var masanın? Bir yatak odasıydım. Tanıdık ama benim olmayan bir yatak odasında. Kafam omuzlarıma ağırdı çok. Kolumun çarptığı insana bakana kadar nerede olduğumu anlayamadım. Selim'in kelini görünce dün gece hayal meyal gözümde canlandı. Ayakta duramayacak bir halde gelmişim. Ağlayarak bir şeyler de anlatmışım hatta. Utanç verici şeylerdi herhalde. Ayık kafayla asla söylenmeyecek türden. Ağzım yırtılırcasına esnedim. Yeniden kafayı vurdum. Uyumak ne mümkün! Cumartesi olmalı bu gün. Hafta sonu yani. Gerçi benim için fark etmez, sorumluluklarım devam ediyor. Çözmem gereken bir cinayet vakası var. Buluşmam gereken bir arkadaşım var. Saatin kaç olduğunu bir bilsem!

Selim'in başucunda duran saate bakmak için gene yatağı sarsa sarsa dirseğimin üstünde doğruldum. Dijital bir saat. 8:34. Bir Cumartesi sabahı uyanmak için acıklı bir vakit. Gene ağzım yırtılırcasına esnedim. Elimle ağzımı kapamadan hem de. Kalkıp kahvaltı mı hazırlasam ikimize? Duşa mı girsem? Duş almak da kurtarmaz beni. Çok içince feci oluyorum. Feci.

Kendimi zorlayarak kalktım yataktan. Selim horul horul uyuyordu. Mutfağa gittim. Çok içki içilen gecelerin sabahında alınan efervesan tabletlerden bir adet attım suya. İğrenç bir tadı vardı. Bir sandalyeye oturdum, kahve suyunun kaynamasını beklemeye başladım. Su kaynadıktan sonra evde kahve olmadığını fark ettim. Bu ilahi bir işaret olabilirdi. 'Kahveye gerçekten ihtiyacın olduğu anlarda bile selülitlere boş verme,' demek istiyordu birileri bana. Öyle yorumladım yani. 'Bakkala telefon edip kahve iste,' diye de yorumlanabilirdi. Ya da 'çay demle,' diye.

Duşa girmek için banyoya gittim. Bir duş süresince bile ayakta duracak halim yoktu. Küveti doldurmaya karar verdim. Ahududulu banyo köpüğü duruyordu rafta. Sevgilimin böyle meyve kokulu şeyler kullanması tuhaf değil mi? Başka erkekler hep insanın genzini yakacak kadar keskin kokular sürerler saçlarına sollarına. Su akarken bol bol ahududulu köpük akıttım küvetin içine. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdum, suyun dolmasını beklemek için. Ağzım yırtılacak gibi esniyordum hala durmadan. Kendimi umarsız bir zavallı gibi hissettim. Bu kadar olur. Pencereyi kapatırken parmağımı araya sıkıştırmışım gibi bağıra bağıra ağlamaya başladım birdenbire. Ciyak ciyak. Bir salyangoz gibi kıvrılarak ağlarken, klozetin üstünden yere düştüm. Bacağım acımişti. O yüzden sesim daha da yükseldi. İç çekiyor, haykırıyor, yerlerde sürünüyor ve ağlıyordum. Selim'in yatak odasından sesimi duymasına imkan yoktu. Gönül huzuruyla, kendimi yırtta yırtta ağladım.

Ağlamak da, gülmek de, fazla mimik yapmak da iyi değil aslında. Yüzün vaktinden önce kırışmasına neden oluyorlar. Ancak ağlamanın şiddeti azaldıktan sonra aklıma geldi bu. Gene de bazen ihtiyacı oluyor insanın. Ağlamaya da gülmeye de.

Banyodan çıkınca anneme telefon ettim. "Yaşlanıyorum ben," dedim. "Düzenli uyuyor musun?" dedi. "Çok düzenli değil ama uykusuz kalmıyorum," dedim. "Sebze yiyor musun?" dedi. En çok kaşarlı tost yiyordum. Kırk yılın başı da . bamya. "Eh," dedim. "Spor yapıyor musun?" dedi. "Hayır," dedim. "O zaman yaşlanırsın tabii," dedi. Bu anneler ne kötü insanlar. Onları gördükçe anne olmadığımı seviniyorum. "Daha yaşın kaç, şimdiden yaşlanmayı ne diye kafana takıyorsun?" deyip konuyu kapamaz hiçbir anne. Ahret soruları sorar, sonra da abuk sabuk bir yorum yapar.

"Asıl yakında menopoza girince fark edeceksin yaşlandığımı," dedi annem. Bu kadın öz annem. Düşmanım olamaz değil mi?

"Bu yaşta menopoza girilmez anne," dedim.

"Bizim ailenin kadınları bu yaşlarda girer hep. Birkaç seneye kalmaz seninki de," dedi.

"Eklem romatizman nasıl?" dedim. Konu değişsin hesabına. Değişti de. Sonraki on beş dakika boyunca bana romatizmasını, Mallorca'daki Alman Huzur Evi'ndeki en yakın arkadaşı Frau Hellersdorf'un yataktan düşüp kolunu nasıl kırdığını ve havanın ne kadar güzel olduğunu anlattı. Ekim ayı içinde ziyaretine gitmeye söz verdim mecburen. Yoksa o beni görmek için İstanbul'a gelmeyi bile göze alacaktı. İstanbul'u sevmez annem. Mecbur olmayan insanların, örneğin benim, neden burada yaşadığını anlayamaz. Sokaklarını fazla kalabalık, caddelerini fazla dar, insanların haddinden fazla cana yakın bulur. Tanışır tanışmaz ahbab olmak istemez kimseyle. Vır vır her şeyden; yerlere tüküren Türk erkeklerinden, çöp atanlardan, sokak hayvanlarından şikayet eder. Bana hayatı zindan eder.

Dün bütün gün üstümde olan eteği ve bluzu giymek istemedim. Selim'de bıraktığım giysileri aramaya yatak odasına gittim. Hala horul horul uyuyordu duyarsız insan. Gardırobun kapağını biraz sert kapamıştım sanırım, yatağın içinde huzursuzca döndü. Ben komodinin çekmecesini iterken de uyandı. Bağdaş kurup yanına oturdum. Saçlarımı okşadı.

"Bu renk çok güzel oldu," dedi.

"Çok sarhoştum dün akşam," dedim.

"Farkındayım," dedi.

"Ne söyledim sana?"

"Osman ve İsmet diye iki adamdan bahsettin. Biri öldürülmüş anlaşılan. Türk polisiyesi okumaya mı başladın?"

Ne tatlı bir sevgilim vardı. Yüzümü boynuna gömdüm. Tam bir yüz gömülecek kadardı boynu. Elimi poposuna koydum.

"Ne yaptın ben yokken?"

"Herkeseye yalan söyledim. 'Kati tatile çıktı,' dedim. Biriyle yolda karşılaşacaksın diye korktum."

"Ne yaptın peki?"

"Televizyon seyrettim. Senin bende bıraktığın romanlardan birini okudum."

Hiç roman okumamakla övünen sevgilim, yokluğumda roman mı okumuştun yani?

"Hangisini?"

"Almancaydı. Magic Hoffmann diye bir şey. Okumadıysan mutlaka oku. Sen ne yaptın?"

"Sonra anlatırım," dedim. "Yılmaz'la randevum var biliyorsun. Geçen hafta gitmedim zaten."

"Ne yani, çıkıyor musun hemen?"

Kulak memesini öptüm.

"Lale işe girdi. Bir reklam şirketinde."

"Akşam görüşecek miyiz?"

"Ararım seni. Cebim açık. Sen de ara. Pelin bende kalıyor."

Selim'in evinden Mecidiyeköy'e kadar taksiyle gidip arabamı almıştım. Evin önüne park ettim. Hafta sonu gündüz saatlerinde park yeri bulmak daha kolay. Bağıra bağıra şarkı söylemek geliyordu içimden. Bakkalın çırağıyla salsa yapmak... Ah, becerebilsem, göbek atmak... Darbuka çalmak. Çıs tak. Tak ta tak tak.

Aşağıdan zile bastım. Pelin camdan sarktı yarı beline kadar.

"Anahtarını mı unutmuşsun?" diye bağırdı.

"Yoo," dedim. "Firuzağa'daki kahvede Yılmaz'la buluşacağım, gelmek ister misin sen de?"

Yüzünü buruşturdu. Yılmaz'dan hoşlanmıyor hiç. Bana söylemeyecek kadar da kibar.
"Benim evde biraz işim var," dedi.

Yılmaz yeni başlayan bir filme gitmek için kalktıktan sonra Batuhan'ı aradım.

"Amca'yı bulduk," dedi. "Köye gitmiş. O kadar para var cebinde, gene de adamın aklına köyde saklanmaktan daha iyi bir şey gelmiyor. Bu gün İstanbul'a getirilecek. Bu iş bitti sayılır."

"Eh, gözün aydın," dedim. "Gözümüz aydın." Ein Glück kommt auch selten allein. Demek istediğim şu: Sadece felaketler değil, iyi olaylar da birbirini kovalar.

"Islatalım bunu," dedi.

"Bence ıslatmak için acele etmeyelim," dedim. "Bana çok basit bir çözüm gibi görünüyor."

"Polisiye romanlardaki kadar karmaşık olmuyor cinayetler gerçek hayatta, ne yapalım. Cinayet masasında çalışmak da o yüzden heyecan verici değil zaten."

"İyi de insan biraz zeka ürünü bir şey bekliyor," dedim. "Yaşlı kadını kimin öldürdüğünü bulabildiniz mi?"

"Sen iki olay arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kuledibi'nde buluşalım istersen, sana bir şey göstereceğim," dedim. Polisten bilgi saklayıp suçlu duruma düşmek istemem. Sorumluluklarının bilincinde bir yurttaş sayılırım. Ayrıca neşesi yerinde bir yurttaş da sayılırım.

"Gelemem. Çocuklar yola çıktı Van'dan. Amca'yı getiriyorlar dedim ya. Yarın öğlen buluşalım. 12'de. O çaycıda."

"Olur," dedim. Kalkıp eve gittim canım istemeye istemeye.

"Komşu aşiretten kan davalıları olduğunu söylüyor. 'Yaptılsa onlar yapmıştır,' diyor Amca."

Batuhan'la Kuledibi'ndeki çay bahçesinde oturuyorduk. Günlerden pazardı ve hava Türkiye standartlarında dışarda oturacak kadar sıcak değildi.

"Kardeşlerin köyde kan davalıları olduğundan hiç söz etmemeleri tuhaf değil mi?"

"Evet, tuhaf tabii. Kan davalıları olduğundan niye söylemediler? Gerçi otuz yıldır iki taraftan da kimse öldürülmemiş. O işe kapanıp gitti gözüyle bakılıyormuş."

"Kapanır mı kan davası?"

"Kapanır tabii. Barış yaparlarsa."

"Bu devirde kapanmalı zaten... Adetleri bilmiyorum ama... Babam, Almanya'daki Türk göçmenlerin kan davası cinayetlerine ilişkin bir bilirkişi raporu yazmıştı. O raporu okumuştum."

"Baban mı?" dedi.

"Babam ceza hukukçusuydu. Türkiye'de uzun yıllar yaşadığı ve Türkçe bildiği için Türklerle ilgili davalarda bilirkişilik yapardı."

Meraklı gözlerle bana bakıp, kafasını salladı.

"Türkiye'de kan davası cinayetlerinde ceza indirimi yapılmıyormuş, o rapordan öğrenmiştim. Düşünsene, planlayarak birini öldürüyorsun, buna rağmen az ceza alıyorsun, çok acayip."

"Baban ne diyordu bilirkişi raporunda?"

"Almanya'da işlenen kan davası cinayetlerinde de ceza indirimi yapılmasını istiyordu."

Eliyle ağzını kapatıp güldü.

"Şimdi Almanya'da bu benim kan davam diye birini öldürsem az ceza mı alacağım yani?"

"Hâlâ öyle mi bilmiyorum ama babamın bilirkişi olduğu o davada hakim cezayı indirmişti."

"Bir de az ceza alırlar diye küçük oğlan çocuklarına işlettiriyorlar cinayetleri."

"Kan davası nasıl başlıyor ki?"

"Herhangi bir husumetle başlıyor. Tarla sınırı yüzünden mesela. Biri, diğerinin tarlasını işgal ediyor, öbürü de onu öldürüyor. Karşı taraf da o aileden birini öldürüyor bunun üzerine. Öyle devam edip gidiyor."

"Öldürülecek kimse kalmayınca da bitiyor."

"Öldürülecek birileri hep kalıyor. Çocuklarını saklıyorlar, büyük şehirlere göç ediyorlar kurtulmak için. Öldürülme sırası hangi ailedeyse o kaçıyor, diğer taraf da kovalıyor."

"Öldürülme sırası Osman'ın ailesinde miymiş?"

"O yüzden İstanbul'a göç etmişler zamanında."

"Diğer aile Van'da mı kalmış?"

"Sağa sola göç etmiş onlar da. Adana'ya yerleşmiş bir kısmı. Bir kısmı hâlâ Van'da."

"Ne yapacaksın?"

"Sorguya alacağız. Osman'ın kardeşlerini de alacağız."

"Osman'ın öldürüldüğü silahın bir toplu tabanca olması sana şüpheli gelmiyor mu?"

"Toplu tabanca mı? Sen nerden biliyorsun bunu?" Gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Sen söyledin," dedim.

"Ben mi söyledim? Hiç hatırlamıyorum. Ne olmuş toplu tabancaya?"

"Osman'ın amcası ya da kan davalısı toplu tabanca kullanır mı sence?"

Elleriyle pat pat ceketinin cebine vurarak sigarasını aradı. Sigara paketiyle birlikte bir fotoğraf çıktı cebinden.

"İşte amca," dedi, masanın üstünden bir fotoğrafı bana doğru iterek.

Kara kuru, avurtları çökük, bıyıklı, iri gözlü bir adamdı. Ortalama bir Alman'ın kafasındaki Türk erkeği prototipiydi. Fotoğrafı ona geri verdim.

"Bu adamların toplu tabanca kullanıp kullanmayacağını ben de düşündüm," dedi.

Gözleri gene kısılmıştı.

"Sen nerden tanıyorsun silahları?"

"Pek tanımam ama toplu tabancanın ne olduğunu biliyorum. Çok pahalı bir silah. Meraklısı için. Mermisini bulmak bile kolay değil. Gariban birinin harcı değil böyle bir silah."

"Doğru diyorsun. Doğru diyorsun da, bu dediklerin bizi nereye götürecektir?"

"Yaşlı kadına," dedim.

"Yaşlı kadın mı? Bıçaklanan kadın mı?"

"Bu iki cinayetin birbiriyle ilgisi var. Kesin. O kadın hep camın önünde oturup sokağı seyredermiş. Eğer cinayet havanın kararmadığı bir saatte, yani 7.30'daya da 8'de işlendiyse kadının katili görmüş olma ihtimali çok yüksek. Katil, kendisini o binadan çıkarken gördüğünü bildiği için ilk fırsatta kadını da öldürdü. O kadın bir tanıktı, anlamıyor musun?"

Çakmağıyla oynayarak düşündü bir müddet.

"Hayal gücün iyi çalışıyor," dedi.

Terslememek için kendimi zor tuttum. Bulduğu en kolay çözüme yapışıp elindeki dosyayı kapatma derdine düşen bir polise ne denebilir?

"Sana göstereyim istersen. Yaşlı kadının oturduğu bir köşe var evde. Camın önünde duran yüksek bir sedir. O açıdan karşı binanın merdivenleri görülüyordur. Kadın katili görmüş olabilir."

"İyi de alnında katil yazmıyordu herhalde. Nerden bilecek o adamın, ya da kadının katil olduğunu?"

"Kadının mı?" dedim. O anda katilin erkek olduğu fikrine fazlaca yoğunlaşmış olduğumu fark ettim.

"Niye 'kadının' dedin?"

"Lafın gelişi. Kadınlar da katil olabilir biliyorsun. Polisyelerde hep erkekler mi katil oluyor yoksa?"

Hayır. 'Lafın gelişi' demesi hikayeydi. Düpedüz katilin bir kadın olabileceğini düşünüyordu.

Batuhan cep telefonundan biriyle konuştuğundan sonra acilen gitmesi gerektiğini söylediğinde, ben de kara kara ne yapacağımı düşünmeye başladım.

İstanbul'da bir pazar günü geçirmenin en iyi yolu otomobile atlayıp ordan oraya gitmek değildir. Aslında haftanın hiçbir günü ordan oraya gitmeseniz iyi olur İstanbul'da. Hayatınız buna bağlı değilse.

Arka arkaya iki cinayetin işlendiği sokağa kadar yürüdüm. Pazar günleri Kuledibi inanılmaz oluyor. Çoğunlukla işyerlerinden oluşan bütün semtlerde olduğu gibi sessizliğe gömülüyor. Keşke Kuledibi'nde her gün pazar olsa.

Osman'ın bürosunun bulunduğu binanın kapısı ardına kadar açıldı. İçeri girdim. Yücel Bey'in dairesinin önünde kısa bir tereddüt geçirdikten sonra zile bastım. Hiçbir hareket olmadı. Yukarı kata çıktım.

Dev ahşap kapı ucunda sarı bir kağıdın sallandığı kırmızı bir mühürle kapatılmıştı. Dokunmaya korktum. DNA testleri, parmak izleri falan... Ne olacağı belli olmaz bu devirde. Merdivenlere oturup Selim'e telefon ettim.

"Bir kapıdan polisin koyduğu mührü sökerek içeri girsem ne olur?"

"Delirdin mi sen? Neredesin sen?"

"Mühür sökmenin cezası nedir?"

"Kati!" dedi. Çocuğunu azarlayan bir baba gibi.

"Öyle bir şey yapmaya niyetim yok. Sadece soruyorum," dedim.

"Mühür fekkinin cezası nedir?" dedi yanındaki birine. "Ben ticaretçiyim kardeşim, unuttun mu? Nerden bileyim mühür fekkinin cezasını. Hadi ya! Evet ilk kez suç işliyor. E iyi o zaman, bir şey değil."

"Neymiş?" dedim.

"Cezası çok değilmiş, bir aydan üç aya kadarmış. Paraya çevrilecek tabii. Günlüğü yedi milyon liradan. İstedğin gibi sökebilirmişsin, davaya girecek avukatın da hazır. Yanımda oturuyor."

Aklı sıra dalga geçiyordu benimle.

"Sen neredesin?" dedim.

"Bürodayım. Yarın iki tane duruşmam var, çalışıyorum. Gel istersen buraya, birlikte çıkarız," dedi. İlişkiye kaldığımız yerden ve aynı hızla devam ediyorduk. İnsanların birbirlerine karşı geliştirdikleri bir davranış biçimi var. Çok kötü bir şey yaşanmadıkça ilişkilerde o davranış biçimi de değişmiyor. Sanırım.

"Ararım seni yoldan. Kuledibi'nde geziniyorum şimdi," dedim.

"O mührü ellemeyeceksin, değil mi? Şaka yaptım demin."

"Ellemeyeceğim. Mührü açıp da kapıyı açamayacak olduktan sonra neye yarar zaten," dedim.

Böyle saç tokasıyla, firketeyle falan kilitli kapıları açan insanlar vardır, sadece filmlerde, romanlarda değil, gerçek hayatta da. Onlardan biri olmak istedim. Olsaydım, günlüğü yedi milyonluk cezayı da takmazdım kafaya.

Şu dairenin içini bir görebilseydim. Kesin bir ilham gelecekti cinayeti kimin işlediğine dair.

Mermer merdivenlere oturup bir sigara yaktım. İlham bekleyerek. Şairler ilham bekliyorlar ya, onlar gibi elimi çeneme dayayıp oturarak. Daha önce hiç oturmadığım bir yerde, üstelik duygusal olarak bağlandığım bir evin kapısının önünde oturursam ilham gelebilir diye düşünüyordum.

Cinayeti kimin işlediğini bulma konusunda bir yararı olmadı gelen ilhamın. Ama okuyacağımız bu şiir çıktı ortaya:

9 mm.lik bir kurşundu

bir rus ruleti tabancasından atılan
bacağındaki atar-damar
damar-atar param-parça
parça-parain atar-damar
kapıya kadar süründün
kandan bir iz
koridor boyunca
up-uzun
uzun-up
çığlğın havada yığıldı kaldı
yardıma koşan olmadı

Sigara izmaritini sokağa çıktuktan sonra yere attım. Her zaman dikkatli olmakta yarar vardır.

Arabamı Neve Şalom Sinagogu'nun yakınlarında bir yere, sokağa park etmişim. Pazar günleri park yeri arama sorunu bile yok Kuledibi'nde, düşünün. Anahtarlıkla oynayarak sinagoga doğru yürüdüm. Yaşlı kadının ailesiyle konuşabilsem beni bir ipucuna götürebileceklerini hissediyordum. Daha doğrusu, umuyordum. Ama hiçbir sıfatım olmadan ikinci bir kez o eve gitmek niyetinde değildim. Hiç olmazsa özel detektif olsaydım. O zaman insanlara soru sormak için geçerli bir nedenim olduğu izlenimi yaratabilirdim. Ne emrimde sağa sola koşuşturan polis memurları, ne bana raporlar yollayan kriminal laboratuvarlar, ne de sorguya çekebileceğim tanıklar vardı. Tıkanmışım.

Oflaya puflaya arabayı çalıştırdım.
Durum parlak görünmüyordu.
Hiç parlak değildi.
Katil Amca'ydı.
Ya da kan davalılardan biri.
Yaşlı kadının öldürülmesinin de Osman'la bir ilgisi yoktu.

.....
Sinmiyordu içime.
Ama böyleydi.
Diyelim ki böyleydi.
Bana neydi?
Özel detektif bile değildim.
Bir hiçtim.
Yok canım o kadar da değil!
Polisiye romanlar satan bir kadındım.
İşime gücüme bakmalydım.
Ev işi ne olmuştu sahi?

Kontağı kapatıp Kasım Bey'i aradım. "Ben de seni arayacaktım. Gözün aydın. Cuma günü mahkemesi görülmüş, hakim kalemi kırmış."

"Kalemi mi kırmış?" Hakim sanığın idamına karar verince böyle denmez miydi? İdam cezası kaldırılmamış mıydı? Ayrıca kim idam edilecekti?

"Hee. Bitti bu iş demek. Halk arasında kalemi kırmış dev.bir-"

Kasım Bey'e Türkçeyi ben öğretecek değildim.

"Neye karar vermiş?"

"Mirasçılar bulunamadığından hazineye devrine karar vermiş. Şimdi top bende. İş hızlandıracağım, hemen satışa çıkacak. Sen parayı hazır et. Ben açık artırma tarihi belli

olunca bildiririm sana. Kalbini ferah tut. Yalnız bir arkadaş yamuk yapıyor, onu konuşmamız lazım."

Yeniden para istiyordu. Türklerin şifrelerini anlayacak kadar uzun süredir yaşıyorum burada.

"Ne kadar?" dedim.

"Nasıl?"

"Ne kadar daha istiyorsun?"

"Yok ben değil, bizim arkadaş."

"İyi o zaman, arkadaşın ne kadar istiyor?"

"Telefonda konuşmayalım, ben seni ararım, buluşuruz."

"Telefonumu çaldırırsın, ben seni ararım," dedim. Bu adam midemi bulandırıyor. Ayrıca Osman'ın kardeşlerinin bu daireyi bana yar edip etmeyecekleri meselesi de ruhumu sıkıyordu. Gene de umutsuzluğa kapılmaya gerek yoktu. İyi giden, ayakta kalmamı sağlayacak bir şey vardı: Aşk hayatım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi yavrum?" dedi Selim. Neyse ki etrafta bana 'yavrum' diye hitap eden başka birileri yok.

Gözlerimi devire devire, "Şaka yapmıyorum," dedim. "Hem neden şaka yapayım böyle manasız bir konuda?"

"Lafın gelişi söyledim 'şaka yapıyorsun' diye. Biliyorum böyle konularda şaka yapmayacağını merak etme."

Hayatımdaki herkes lafın gelişi aklına geleni söylüyor durmadan.

"Milli Emlak Kurumu'nda kayyumluk bölümünde çalışan Kasım Bey'e rüşvet verdim bana ev ayarlasın diye."

"Senin gerçekten birine rüşvet vermiş olman fikri... İnanılır gibi değil."

"Nedenmiş o? Sen adliyede memurlara rüşvet dağıtmıyor musun?"

"Rüşvet değil yavrum, ben bahşiş dağıtıyorum. Lokantada hizmetini gören garsona bahşiş vermiyor musun? Onun gibi bir şey."

"Saçmalama. Düpedüz rüşvet veriyorsun."

"Normalde yapmayacakları bir hizmeti yapmaları için vermiyorum o parayı. Görevlerini yapıyorlar, ben de karşılığında bahşiş veriyorum. Eğer yapmamaları gereken, hukuka aykırı bir şey yapmaları için para versem o zaman rüşvet olurdu."

"İyi işte ben de hukuka aykırı bir şey yaptırmak için değil, hukuka uygun olarak kendime ayrıcalık sağlamak, normalde alamayacağım bir daireyi alabilmek için bahşiş verdim. Seninki bahşiş de benimki neden rüşvet olsun?"

"Olur canım. Seninki de bahşiş olsun. Ne diyeyim? Yani... Söz konusu kişi sen olduğun için tuhaf geldi. Seni rüşvet verirken canlandıramadım gözümün önünde. Nasıl verdin, zarfın içinde mi?"

"Öfff! Sen nasıl veriyorsan ben de öyle verdim. Üstelik gurur da duymuyorum bu yaptığımınla."

Selim'e Kasım Bey meselesini anlatma nedenim açık artırmaya benim adıma girmesini ya da girecek birini ayarlamasını sağlamaktı. Yoksa ne işler becerebildiğimi sevgili sevgilime ispatlamak değil.

"Olur bulurum açık artırmaya girecek bir avukat," dedi sonunda.

Kanepeye uzanmış, ayak parmaklarını birbirine sürterek ses çıkarıyordu. Yanına oturdum, elimi karnına koyup, göbeğini okşadım.

"Sen bir tanesin," dedim. Gerçekten inanarak söylemiştim.

Haftanın ilk iki günü yoğunluktan nefes almaya fırsat bulamadım. Ev sahibimin dırdırından kurtulmak için birikmiş çöp vergilerini yatırdım, muhasebecimle görüştim,

boşanmak üzere olduğu kocasıyla bir zamanlar birlikte yaşadığı evdeki eşyalarını almaya giderken Özlem'e eşlik ettim, hatta Pelin'in sevgilisiyle arasını bulmaya bile çalıştım. Pelin ve sevgilisi hususunda çuvalladım, diğer işler tereyağından kıl çeker gibi yürüdü. Pelin işi inada bindirmişti.

Çarşamba günü dışarda gene şakır şakır yağmur yağar ve içerde Pelin beni duygusuz olmakla suçlarken Batuhan geldi. Osman, kan davalıları ve amcası silinip gitmişti kafamdan. İnci'nin günlerdir aramadığı da, Batuhan'ı karşımda görünce aklıma geldi. Detektiflik işini ciddiye almamam bir yana, yeni kurulan arkadaşlıklar konusunda da vefasızım.

Pelin'e yeterince fenalık gelmişti anlaşılın, Batuhan'ın gelişini fırsat bilip yağmura aldırmadan kendini dışarı attı. Ne düşündüğünü sanırım tahmin edebiliyorum: Onu evimden postalamak için sevgilisiyle barışmasını istediğimi sanıyor. Alakası yok halbuki. Sadece doğru düzgün adam bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Daha iyisini bulana kadar elindekini bırakmayacaksın, diyorum. Gençler sözümüzü dinleseler hayatları kolaylaşacak, ne yazık ki bunun farkında bile değiller.

"Rahatsız mı ettim?" dedi Batuhan.

"Ne münasebet," dedim.

"Kız beni görünce çıkıp gitti de."

Bu Türkler böyle işte. Dünya onların etrafında dönüyor ya. Bazen ruhumu yoruyorlar gerçekten. Almanlarla hayat daha kolay.

"Seninle ne alakası var? İş vardı, zaten gidecekti," dedim.

"Ne oldu kan davalılar?"

"Bir şey olduğu yok. Bürodan yirmi dört farklı parmak izi almıştık, o izlerin hiçbiri amcanınkine uymuyor. Adam 'Ben o büroya hayatımda adım atmadım,' diyordu zaten. Parmak izlerine bakılırsa gerçekten de atmamış olabilir. Paraları çalıp evden çıktığından beri aynı giysileri giymiş, karısı da doğruluyor. Üstü başı da pislik içinde adamın. Fakat giysilerinde barut izine rastlanmadı."

"Elinde barut izi var mıydı?"

"Elinde mi?"

"Eliyle ateş etmiyor mu insanlar?"

"Cinayet işleneli iki hafta oldu, adamın elinde barut izi mi kalır bu kadar zamanda?"

"Kalmaz mı?"

"Kalmaz."

"Kan davalılar?"

"Onlardan da bulabildiklerimizin parmak izini aldırдық, bürodakilerle karşılaştırdık. Hiçbirininki uymuyor."

"Sen de bu cinayetin yaşlı kadınla bir alakası olabileceğini düşünmeye başladın mı?"

"Güzelim, ben ne düşüneceğimi şaşırđım. Yaşlı kadının öldürüldüğü evden geliyorum şimdi. Haklı olabilirsin. Kadının hep oturduğu söylenen pencere önündeki sedire oturdum. Karşı binanın kapısından giren çıkan görünüyor gerçekten de. Bizim çocuklardan birini binanın kapısında beklettim ben kadının yerinde otururken. Net gözüküyor. Merdivenlerde duran insan seçiliyor. Dar bir sokak zaten. Binalar kucak kucağa. Gözükmeyecek gibi değil ki. Adli tabiple de konuştum bir daha cinayet saati hakkında. Akşam 7.30'la

9.30 arası, ama daha çok 7.30'a yakın bir saatte olması mümkün diyor. 29 Ağustos günü İstanbul'da güneşin batma saatini göz önüne alırsak, 7.30'da, hatta 8'de bile olsa, yaşlı kadının katili binadan çıkarken görmüş olma ihtimali yüksek. Katilin, havanın aydınlık olduğu bir saatte binayı terk ettiği ihtimali üzerinde yoğunlaşıyoruz. Gece olsa kadın zaten katili görmüş olamazdı. "

"Çok iyi," dedim. "İyiden iyiye ikna olmuşsun demektir bu."

"İkna olmayıp ne yapacağım? Amca da, kan davalısı teorisi de fos çıktı."

Gülerek, "Yeni şüpheliler bulmalısın öyleyse," dedim. "Yaşlı kadının gözleri iyi görüyor muymuş?"

"Vallahi bravo sana. Çok iyi bir noktaya temas ettin. Kadın yakını göremiyormuş, torununun dediğine göre. Erkek bir torunu var, akli başında bir çocuk. Üniversitede öğrenci. 'Gözlüğü vardı babaannemin ama uzağı görmek için kullanmıyordu,' diyor. Miyop gözlüğü yokmuş kadının ve torununun ifadesine göre uzağı çok iyi seçermiş. Bunun mümkün olup olmadığını araştırmadım daha. Kadının gözlüğünü aldım, incelettireceğim. Gözleri de görüyorduysa, kadının kapıdan çıkan katili görmemesi için hiçbir neden yok. O zaman meselemiz kadının kimi gördüğü ve o gördüğü kişiden neden şüphelenmiş olabileceği. Kadın o saatte o binadan çıkarken kimi görse şüphelenir? Osman'ın kardeşlerinden biri değil herhalde. Onlar her gün defalarca girip çıkıyorlar. Binanın en üst katında inşaat var. Senin entellerden biri çatı katındaki daireyi satın almış, onartırıyor. Gün boyu insanlar gidip geliyor: Mimarından, entelinden tut, inşaat işçisine kadar. Onlardan biri ya da onlara benzeyen biri de kadının şüphesini çekmezdi. Ben, Osman'ın katilinin kadının tanıdığı ve kendi oturduğu sokakta gördüğünde şaşıracağı biri olduğunu düşünüyorum bu yüzden. Kadın İstanbul'a yeni gelmiş. Akrabaları dışında tanıdığı yok burda. Bir de konu komşu. Mahalledeki herkesin ve bütün akrabaların parmak izlerini aldırıyorum. Kadının tanıdığı herkesin. Bakalım, göreceğiz. Eğer bürodaki parmak izlerine uyan yoksa içlerinde, fikir jimnastiğine devam edeceğim."

"Katil kadının kendisini görüldüğünü nerden biliyordu ve neden korkuya kapıldı? Kadın camdan katile mi seslendi acaba? Yoksa göz göze mi geldiler? Bir şey mi söyledi katile?"

"Yaşlı kadının oturduğu sedire bizim arkadaşlardan birini oturtup, kendim merdivenlerde durup da denedim. Yaşlı kadın merdivenlerde duran kişiyi rahatlıkla görüyor ama katil aynı rahatlıkla bodrum katında pencerenin arkasında oturan kadını görmüyor. O yüzden muhtemelen kadın camı açıp katile seslendi diye düşünüyorum. Belki bir görgü tanığı vardır, kadını katille konuşurken gören."

"Mahallede biri daha öldürülürse anlarız, görgü tanığı olup olmadığını."

Sinir içinde baktı bana.

"Çocuklar tek tek her evi, her dükkânı dolaşıp 29 Ağustos'ta akşam 7'den sonra yaşlı kadını biriyle konuşurken gören olup olmadığını soruyorlar şu anda," dedi.

"Bir de aynı gün bir silah sesi duyan olup olmadığını sorsalar keşke," dedim.

"Onu sorduk çoktan. Bir Allanın kulu yok silah sesi duyan. Gürültülü bir muhit orası, kimsenin dikkatini çekmemiş olabilir silah sesi." İstanbul'un gürültüsünde bir silah sesinin kaynayıp gideceğine inanmak bana hiç de zor gelmedi.

"Ben katilin yaşlı kadının tanıyacağı kadar ünlü biri olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Bu ne demek şimdi?"

"Bir film artisti, bir şarkıcı, televizyon sunucusu... Ne bileyim, işte öyle medyatik biri."

"Osman'ın çevresinde de emin ol ünlüden geçilmiyor." dedi. Ağzını yamultup gülerek bu sözlerinden zeka fışkırdığını onaylamam için beni seyretmeye başlamıştı.

"Neden bu kadar küçümsüyorsun Osman'ı? Herkesin hayatında ünlü birileri olabilir."

"Bir otoparkçının hayatında değil," dedi.

"Gene de adamın bir pırıltısı varmış belli ki. Sıfırdan başlayıp on, on beş yıl içinde İstanbul'da bir yığın otopark, lokanta, kahve, otobüs şirketi sahibi olmayı kaç kişi becerebiliyor?"

"Ohooo, iyi araştırmışsın kurbanı. Başka ne işler yapıyormuş? Kahvesinin altında kumar oynattığını, karı kız pazarladığını da öğrendin mi? Bu seçimlerde AYEP'ten milletvekili adayı olması için teklif aldığını da öğrendin mi?"

"AYEP mi?" dedim. Sigara dumanı gözüme kaçmıştı. Rimelimi dağıtmamaya çalışarak gözümü kırıştırdım.

"İstemişler. Bunlar Van'ın en kalabalık aşiretindenmiş. Osman da adı sanı bilinen biri olmuş. Aşiretten sevilen birini aday yapan parti, oyları alıyor, bunda şaşıracak ne var? Osman da hevesliymiş başta. Sonra güvenemedi herhalde geçmişi açığa çıkar diye."

"Meclisteki katiller, çeteciler, rüşvetçilerden çok daha temiz bir geçmişi varmış bence. Kumar oynatmak, kadın ticareti yapmak nedir ki bu devirde?"

"Tarihi eserleri yakıp, arsalarını otopark yapmak, ruhsatsız silah bulundurmak... Biraz sıkıysak birkaç şey daha buluruz."

Bir sigara yaktı. "Senin bana yemek borcun vardı," dedi sonra, birden aklına gelmiş gibi.

"Yaa," dedim. "Vardı da, Pelin gelmeden yemeğe çıkamayız. Hem bu yağmurda... İstersen tost söyleyeyim."

Batuhan'la Karaköy'deki balıkçıya gitme havasında değildim.

"Söyle o zaman bana iki tane karışık, bir de ayran."

Tostlarımızı yerken cep telefonum bir kez çalıp kapandı Kim olduğuna bakmama gerek olmadan arayanın Kasım Bey olduğunu biliyordum. Fakat rüşvet verdiğiniz bir devlet memuruyla bir polisin yanında konuşmak yapılacak doğru işlerden biri olmayabilir. Aramayı Batuhan'ın gidişinden sonraya bıraktım.

"Geç aradın," dedi Kasım Bey. Türk erkekleri böyle, azıcık yüz buldular mı, insana hesap sormaya başlıyorlar.

"Öyle oldu," diye tısladım. Bütün Türk erkeklerini ben adam edecek değilim ya. Selim'i etsem bana yeter.

"Senin bu daire işi karıştı. Bu gün bakmaya gittik muhammen bedel tespiti için. Açık artırmaya kaç paradan çıkacağını belirlemek lazım. O dairede işgalciler varmış, büro olarak kullanıyorlarmış. Adam iki hafta önce orada öldürülmüş. Kapı mühürlüydü, giremedik. Şimdi mühürü açtırmak için uğraşacağım. Bir de sana söyleyeyim dedim, hani içinde bir adamın öldürüldüğü daireyi satın almak istemezsen diye."

"Beni ilgilendirmez," dedim. Çevremde duygusallığımla tanınmıyorum ne de olsa. "Açık artırma tarihi ne zaman belli olur?"

"Muhammen bedel tespit edilsin, hemen çıkartacağım artırmaya. Bugün içeri girebilseydik haftaya çıkardı. Ama işin üstündeyim."

"Sen geçen gün bir arkadaştan söz etmiştin. O iş ne oldu?" dedim, daha kaç para istediğini öğrenmek için.

"Onu konuşuruz. Hele bir halledelim şu işi. Yalnız baştan söyleyeyim, sen de kendini ona göre ayarla. Muhammen bedelin yüzde 20'sini hazır etmen lazım ki açık artırmaya katılabilesin. Bankadan teminat mektubu getirsen senin için daha iyi. Bir hesap aç, paramı dolara yatır, bankadan al teminat mektubunu koy cebine. Hem banka faizinden kazanırsın, hem de o arada dolar yükselir, ordan kazanırsın."

Kasım Bay'e verdiğim bahşişler havaya gitmiyordu anlaşılan.

"Ne kadar bu yüzde 20?"

"Çok bir şey tutmamasına çalışacağız işte. Ona göre sen de bizi görüyorsun ya."

"Bir el diğer eli yıkar."

"Ne?" dedi.

Bu lafın Türkçede olup olmadığından emin değildim.

"Hiç," dedim.

Pelin cep telefonunu da kapatıp ortadan kaybolduğu için kapanma saatine kadar dükkândan kıpırdayamadım. Bir kitaba başladım, üç sayfa okuduktan sonra canım sıkıldı. Yeşil çay yaptım, içmedim. Sigaralarımı bile yarıda söndürdüm. Gelen müşterilere de surat astım. Bir şeyi eksik yaptığıma, ya da yapmam gereken bir şeyi yapmadığıma dair tahammül edilmez bir duygu vardı içimde: Suçluluk duygusu. Bu, çocukluğumda içime sokulmuş,

benliğime kazınmış, büyüdükten sonra da varlığından kaçamadığım bir duygu. Zamanlı zamansız saklandığı yerden başını gösterip ağzından ateşler saçan bir ejderha gibi içimi yakıyor. Babamın girmemiz yasak olan çalışma odasına girmişim, karıştırmamam gereken defterlerini okumuşum... Dokunmamam gereken kitaplarını ellemişim... Öğrenmemem gereken bir şeyi öğrenmişim...

Birine bir soruyu eksik sormuşum, verilen bir yanıtı iyi dinlememişim, bir ipucunu iyi değerlendirmemişim gibi geliyordu. Neden bu işin içinden çıkamıyordum? Yaşlı kadının Osman'la, Osman'ın çevresinden biriyle bağlantısı ne olabilirdi? Yoksa ortada değerlendirilecek bir ipucu falan yoktu da, ben basit bir tesadüfü abartıyor muydum? Bir sokakta peşpeşe iki cinayet işlenemez miydi? Birbiriyle alakasız iki cinayet?

Peki, ya bu iki cinayetin arasında bir bağlantı varsa?

Batuhan'ın tahmin ettiği gibi, katil mahalleliden biri olabilirdi. Ya da benim tahmin ettiğim gibi ünlü biri... Yaşlı kadının tanıyacağı kadar ünlü. Gene İsmet Akkan'a, bir anlamda başladığım noktaya dönmüş sayılırdım. Eh, kabul etmek gerekir ki cinayetin işlediği gece bir tatil köyünde olduğunu söylemesi, aklanması için yeterli sayılmazdı.

Beni huzursuz eden duygunun kaynağının bu olduğuna karar verir vermez telefona sarıldım. Batuhan'ı aradım. İsmet Akkan'ın bir de polis tarafından sorgulanma zamanı gelmişti. Hatta Osman'ın diğer ünlü arkadaşı emekli futbolcu Yalçın Tektaş'ın da.

Genellikle eliniz çenenizde düşünerek cinayet çözemersiniz. Cinayet çözmek için sokağa çıkmak, insanlarla konuşmak gerekir. Maktulün geçmişini, hatta geleceğe yönelik planlarını bilmek gerekir. Detektif maktulü tanıdığı, ne yapıp ettiğini, hayatındaki gizleri bildiği ölçüde çözüme de yaklaşmış sayılır: Cinayete giden yol, maktul eylemleri taşlarıyla örülmüştür. Örneğin son okuduğum romanı ele alalım: Yaşlı adam, evinin bahçesini bir inşaat firmasına satmak üzere olan komşusunu öldürüyor. Komşu bahçede yapılacak inşaatların gürültüsüne tahammül edemeyeceğinden, emeklilik günlerini huzur içinde geçirmek istediğinden elini kana buluyor zavallı adamcağız. İşte, maktulün inşaat şirketiyle imzalamak üzere olduğu anlaşmadan haberiniz yoksa, bu cinayeti çözemersiniz demektir ki, katilin motivi bence acayip anlaşılabilir, hatta paylaşılabılır. İstanbul'da yaşayan bir şahsiyet olarak, bizzat nasıl katil olmadığımı anlayabilmiş değilim zaten. Belki de nedeni gayet basittir: Bende katil geni yoktur.

Fakat Türklerde şair geni olduğu kesin. Allahım, bu topraklar nasıl da şair kaynıyor! Fokur fokur. En normal sanılan tanıdıklar bile nasıl da gizli, keşfedilmemiş, anlaşılmamış bir şair çıkıyor, nasıl da insanın burnuna deri kaplı şiir defterleri dayayıyorlar. O utanç verici küçük pislikleri bir de gururla sunuyorlar. Üstelik -genetik dedim ama- yeterince uzun bir süre burda, bu duygu yüklü şairler ülkesinde yaşayanlar da şiir yazmaya başlıyorlar. İşte, alın ben. Geçen gün Osman'ın öldürüldüğü dairenin kapısında oturup şiir yazan ben değil miyim? Elim çenemde düşünerek yapacağım eylem olarak şiir yazmayı seçmem basit bir tesadüften öte bir şeydi elbette: Türkleşiyordum.

Şüphesiz Türkleşiyordum. İnsanların kalbini kırmamak, dostlukları bozmamak, başıma dert almamak için gerçekleri de söylemiyordum artık. Kadın arkadaşlarımın inek yalamış gibi duran kafalarına baka baka, "Yeni saçın harika olmuş," diyor, oturunca kucaklarına düşen göbeklerini göre göre, "Yok canım senin neren şişman," diye iltifat ediyordum.

İnci'nin şiir adı verilen küçük pisliklerle dolu defterini geri verirken de, "Harika şeyler bunlar," dedim.

Batuhan'a telefon ettikten sonra dükkânı kapatıp çıkmış, sokakları arşınlamadan bu cinayetleri çözemeyeceğime göre de soluğu İnci'de almıştım.

"Beğendin mi gerçekten? Doğruyu söyle," dedi.

Doğruları duymak Türklerin kalbini kırar. Ben de, diyorum ya, Almanlar kadar kaba değilim bir süredir. En azından Berlinli Almanlar kadar.

"Çok güzel. Başkalarına da okuttun mu?"

"Hayır. İlk okuyan sensin. Arkadaşlarımla bağlantım Osman yüzünden koptu. Kimse yok ki çevremde, kime okutayım?"

"Bu Osman nasıl biriydi böyle? Seni kimseyle görüştürmediğine göre tahammül edilmez biri olmalı." Konuyu ustaca değiştirmiş sayılırdım. Yok canım, ne demek 'sayılırdım', düpedüz ustacaydı.

"Hiç de tahammül edilmez değildi. Kıskançtı sadece biraz."

"Biraz mı?"

"Kapıyı üstüme kilitleyip gitmiyordu ya. İstedğim zaman istediğim yere gidebilirdim. 'Ben sana güveniyorum da, insanlara güvenmiyorum. Yoksa seni bir manga askerın arasına bıraksam, gittiğin gibi tertemiz geleceğinden şüphem yok,' derdi. Haksız mı? İnsanların ne kadar kötü olduğunu bilmiyor muyuz? Bak işte başımıza gelene. Öldürdüler Osman'ı."

Bu kadın Osman'ı özlemeye başlamıştı. İlk tanıştığımızda böyle şeyler söyler miydi hiç?

"İyi de, bu kitap okumanı istememeler falan..."

"Bak, ben lise mezunuyum. Osman'ın ilkokul diploması bile yoktu. Yoksulluktan okuyamamış. Diploması olmadığı için ehliyet alamıyordu. Okuması yazması vardı tabii. Kendini geliştirmeye de çalışıyordu. 'Ben hayat üniversitesini bitirdim,' derdi. Doğruydum da, öyle bilge bir kişiliği vardı..."

"AYEP'ten gelen milletvekilliği teklifini kabul etmeme nedeni ilkokul diploması olmaması mıydı acaba?" Milletvekillerinin en az ilkokul mezunu olması gerekliydi bildiğim kadarıyla.

"AYEP'ten teklif mi gelmiş? Bana söylemedi öyle bir şey. Allah Allah. Dincilerle falan işi olmazdı onun. Hayret. Kim söyledi sana bunu?"

"Kuledibi'ndeki çaycı. Her dedikoduyu bilir." Yalandı bu söylediğim de. Korkunç. Ama ne diyecektim? Başkomiser arkadaşımın duydum, mu deseydim?

"Gerçi iş meselelerini konuşmazdı hiç benimle. Benim yanımda telefonla konuşursa haberim olurdu ancak. Ama senin sandığın gibi biri değildi. Bilgiye, kültüre çok değer verirdi. Bak, dört tane çocuğu var, hepsini özel okulda okutuyor. Özcan'ı okutmayı da çok istedi. Özcan kendisi okumadı. Okuldan kaçtı. Okuyan insana saygısı büyüktü Osman'ın. Çok değişik bir insandı. Bu dünyada onun gibisi az bulunur..." Kesinlikle özlemeye başlamıştı.

"Peki, bu telefon konuşmaları sırasında kulak misafiri olduğun bir şey var mı? Ne işlere bulaşmıştı Osman?"

"Hepimizin geçim yükü onun sırtındaydı. Bu otopark işi vardı. Kanuna aykırı bir işi yoktu. Kanuna saygılıydı, Aksaray tarafında bir lokantası vardı. Laleli'de galiba. Ben hiç gitmedim. 'Namuslu kadınlara göre bir yer değil,' diyordu. Dansöz çıkıyormuş. Bir de otobüs şirketi vardı. Özcan da söyledi ya sana geçen gün. Van ile İstanbul arasında çalışan bir firma. Kaç tane otobüsü vardı kendisinin bilmiyorum ama otobüsü olan insanlar da onların firmada çalışabiliyormuş. Bunlar firmanın adını veriyormuş, otobüs sahibini de kâra ortak ediyorlarmış galiba. Tam anlamadım."

"Bu kadar mı? Sektörel olarak epey yayılmış."

"Yok, Osman'ın gözü karaydı. Aklına yatan işe girerdi. İnşaat işine girmeyi de düşünüyordu mesela. 'Çoluk çocuğa ekmek yediririm,' diye bakıyordu. Bunların akrabaları çok ya, onlar da inşaat işindeymiş. Yani inşaat işçisi. Böyle bir firma kurup, hem iş yapacak hem de akrabalarına iş kapısı açmış olacaktı. Ama ömrü yetmedi işte."

Sonunda ağlamaya başlamıştı. Zırl zırl. Ağlayan kadın görmeye dayanamadığımı falan söylemeyeceğim, birtakım gerzek erkekler gibi. Benim sadece sinirim bozuluyor karşımda biri ağlayınca: Erkek, kadın fark etmez, kim ağlarsa ağlasın sinir oluyorum. Ne diyeceğimi, nasıl teselli edeceğimi de bilemiyorum genellikle.

Gene öyle oldu işte. Elim ayağım birbirine dolaştı.

"Allanın sevgili kuluymuş, kurtuldu," dedim.

"Kurtuldu mu? Neden öyle dedin?" Ağlamayı kesmiş, kaşlarını çatmış yüzümü inceliyordu.

Türkçem yüzünden tabii. Bu durumlarda söylenecek klişe lafları hep birbirine karıştırdığımdan.

"Yani fazla acı çekmeden ölmüş," dedim. Gene şüursuzluktan.

Yeniden ağlamaya başladı.

"Sen ona 'acı çekmemiş' mi diyorsun? Kapıya kadar sürünmüş yardım istemek için. Daha nasıl acı çekecek? Ayağa bile kalkamadan, sürünerek ölmüş." Ağlaması şimdi haykırış haline dönüşmüştü. Bir bardak su getirmeye mutfığa gittim.

Buzdolabını açınca su işinden vazgeçtim. Bir kutu birayı iki bardağa paylaştırdım. Bu kadarcık alkolün hamile kadınlara da zararı olmaz herhalde.

Birayı içerken bir de sigara istedi benden. Normal koşullarda evde sigara içirtmediği için sevindim. Ben de bir tane yaktım hemen.

"Miras işi sonuçlanana kadar senin maddi durumun ne olacak?" Sinirlerinin parasızlık yüzünden bozulmuş olabileceğini düşünüyordum.

"Benim adıma bankada hesap açtırmıştı. Çok bir para değil ama üç dört ay idare ederim. Bu daireyi de benim üstüme yapmıştı. Özcan da beni zor durumda bırakmayacağını söyledi gerçi ama bu daireyi Osman'ın bana aldığını bilmiyor. Öğrenince problem çıkaracağını düşünüyorum."

"Ne sanıyor peki?"

"Kirada oturduğumu sanıyor."

"İyi, sen de kirada oturmadığını söylemezsin olur biter."

"Masrafların çok yüksek, burdan daha ucuz bir yere taşın derse?"

"Taşınırsın. Bu semtte doğmadın ya." Hakaret etmek gibi bir niyetim yoktu ama bozulduğunu hissettim.

"Yani kiralarnın daha makul olduğu, daha güzel yerler var İstanbul'da. Burayı da kiraya verirsin."

"Sen anlamıyorsun," dedi. Gözleri dolmuştu yeniden.

"Neyi anlamıyorum?"

"Biz çok fakirdik. Çocukluğum fakirlik içinde geçti. Yokluğun ne demek olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Annem bir otobüs bileti parası olmadığı için evden sabah karanlığında çıkar, işe yürüyerek giderdi. Bütün kardeşler, hepimiz çalışıyor, gene de geçinmiyorduk. Şimdi o günlere dönmek istemiyorum ben. Bir kere paranın tadını aldım, anlıyor musun? Altımda arabam, evimde hizmetçim var. En pahalı yerlerden giyiniyorum. O zamanlar beni tezgâhtar olarak işe almayacakları mağazalarda müdürler bana 'hanımefendi' diyor. Buradan sonra geri dönüşüm olmaz benim. Yeniden Bağcılar'da, Güngören'de oturamam. Üstelik aileme de ben bakıyorum. Her ay ne kadar masrafları olduğunu biliyor musun? Benim kadar da onlar para harcıyor."

"İyi de, diyelim davayı kazandın ve senin çocuğun mirastan pay alacak. Nedir ki Osman'ın mal varlığı? Fabrikaları, yalıları olan bir adam değildi sonuçta. Otoparkları işleterek, otobüsleri çalıştırarak para kazanıyordu. İşin başında olması gerekiyordu kazanmak için. Senin eski yaşam standardını sürdürmene, mirasçı da olsan, Özcan sana her ay bir miktar para da verse imkân yok zaten."

"İşte, ben de onu diyorum ya."

"Ee, o zaman?"

"Osman'ın katili asıl beni vurdu! Beni! Karnımdaki çocuğu! Mahvoldum ben!" Birdenbire sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Hayatım mahvoldu!" Yüzünü elleriyle kapatmış, dizlerinin üstüne kapanmış ağlıyordu.

Gene ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim dersem, sürpriz mi olur sizin için? Kokoz gibi oturup karşımda zırl zırl ağlayan kadını seyrettim bir müddet. Bu durumda biranın

kesmeyeceğine karar verdim sonunda. Salondaki vitrinde dizili duran içki şişelerinin arasında viski aradım. Vardı. Elimde şişeyle mutfağa gidip ikimize birer içki hazırladım. Buzlu.

Yeniden salona döndüğümde ağlamanın şiddeti azalmıştı. Hiçbir şey söylemeden içkisinden bir yudum aldı.

"Katilin ben olduğumu düşünüyor galiba bu olaya bakarı komiser," dedi. "Benim hayatım kararmış, adam bir de beni Osman'ı öldürmekle suçlayacak nerdeyse."

"Nerden çıkarıyorsun senden şüphelendiğini?"

"Parmak izimi aldı. Kesin Özcan ona bir şeyler anlattı. Adamı bana karşı doldurdu. O gece Osman eve gelmeyince Özcan beni aramış. Abisine bir şey mi soracaktıymış, merak mı etmişmiş, her neyse. Yalan! Neden aradığı belli değil. Osman'ı benden araması hiç olmayacak bir şey. Osman en azından haftada dört gece bende kalırdı. Eve hiçbir zaman haber vermezdi. Kimse de onu merak etmezdi. Neden o gece eve gitmeyince merak ediyorlar? Neden özellikle öldürüldüğü gece merak ediliyor bu adam? İki gece önce de bendeydi, telefon hiç çalmadı. Koca adamı ne diye merak ediyorlar, değil mi?"

"Cep telefonu cevap vermemiş ya, ondandır herhalde," dedim. Öyle demişti Özcan.

"Ya, cep telefonu açık olsa da aramazlardı ki adamı. Tamam, acil bir iş çıkmış olabilir. Basit bir tesadüf olabilir ama tesadüfün bu kadarı da bana fazla geliyor."

"Hımmm," dedim. Ein Zufall zuviel. Sizce de aşırıya kaçmıyor muydu bu tesadüfler?

"Özcan sana telefon ettiyse ne olmuş?"

"Benim evde olmadığımı öğrenmiş. Telefona cevap vermediğim için."

"Nasıl yani? Sen o gece evde değil miydin?"

Bu kez yırtınarak ağlamıyordu. Gözyaşları şıpır şıpır damlıyordu yanaklarından."Sır saklar mısın?" dedi boğuk bir sesle.

Ne der insan böyle bir soruya cevaben? "Hayır, saklamam," denir mi?

"Saklarım tabii," dedim.

"Evde yoktum."

Boynuma masaj yapma ihtiyacı doğmuştu. Kafamı sağa sola çevirip kazık gibi olan adalelerimi ovdum. Pek bir işe yaramadı doğrusu. İnsanın kendi kendine masaj yapması mastürbasyon yapmaya benziyor. Ben ikisini de beceremem pek. Daha doğrusu etkili olmaz. Uzun süre uğraşır didinir, verim alamam.

"Bir sevgilin mi var?" dedim.

Bağıra bağıra ağlamaya başladı yeniden.

"Sandığın gibi değil," dedi bağırtılar arasında.

"Bir şey sandığım yok. Sakin ol. Senin katil olduğumu düşünmüyorum. Seni yargılayacak durumda da değilim." Değildim tabii. Selim'e kadar hayatıma giren her erkeği aldatmıştım. Selim'i aldatmam da an meselesiydi.

"Polise ne söyledin, o gece nerde olduğunuzu sorduklarında?"

"Evde televizyon izlediğimi söyledim." Bana da öyle söylemişti.

"Özcan yanında mıydı sen bunu söylerken?"

"Hayır değildi ama Özcan da bana sordu nerde olduğumu."

"Ona ne söyledin peki?"

"Ona da evde televizyon izlediğimi söyledim." Bağırarak ağlamaya başlamıştı yeniden.

"İnci!" dedim otoriter bir sesle. Omzundan tutup sarstım. "Biraz sakin ol. Kendini topla, tamam mı. Kalk, bir yüzünü yıka istersen önce."

Burnunu çeke çeke banyoya gitti.

Bir sigara yaktım.

Bu detektiflik hevesimden vazgeçip, kendi güvenilir, ahlaklı, orta sınıf arkadaşlarıma dönmek istiyordum. Gözünü sevdiğimin burjuva ahlakı. Bu hususta ben nasibimi almamış olsam bile iyi bir şeydi bizim burjuva ahlakı.

"Özcan beni o gece aradığını söylememişti. Bilsem başka bir şey uydururdum. 'Sen nerdeydin?' diye sorunca, 'Evdeydim,' dedim. Normal olan da benim evde olmamdı zaten. Bir kere öyle demiş bulunduğum için de geri dönemedim. 'Sen aradığında banyodaydım herhalde, telefonu duymadım,' dedim. Bilmiyordum ki sabaha kadar beni arayıp durduğunu."

"Sabaha kadar seni mi aramış?"

"Öyle dedi."

"Geç saatte gelen telefonları açmadım,' deseydin."

"Aklıma gelmedi hiç. Öyle bakakaldım. Üstünde durmamış gibi yaptı ama kesin kılandı. Domuz. Beni polise ihbar etmiştir. Yoksa polis benim parmak izimi ne yapsın?"

"Neden parmak izini aldıklarını söylemediler mi?"

"Herkesten aldıklarını söylediler. Rızamla vermezsem mahkemedem emir getireceklermiş. 'Rızanızla verirseniz biz de uğraşmak zorunda kalmayız,' dediler. Ben ne yapayım, 'vermem,' desem iyice şüphelenecekler diye verdim. İmha edeceklermiş sonradan bütün parmak izlerini."

"Bence normal bir şey parmak izini almaları. Hem polise o gece evde olmadığını söyleyen de bir şey olmaz. Sevgilin seninle birlikte olduğuna tanıklık eder. Polis cinayeti çözmeye çalışıyor, senin kiminle, nerde, ne yaptığınla ilgilenmiyor onlar."

"Özcan?"

"Polis gidip Özcan'a senin Osman'ı aldattığını mı söyleyecek sanıyorsun?"

"Bilmem... Ya ortaya çıkarsa diye düşündüm."

"Yalan söylediğin için asıl şimdi ortaya çıkma riski var. Sen Özcan'a bir şey uydur bence, polise de doğruyu söyle, isterlerse sevgilini arasınlar."

"Sevgilimi arayamazlar," dedi. Ağlamamak için dudaklarını ısırıldı.

"Neden?"

"Beni öldürür de ondan."

"Evli mi?"

Cin görmüş gibi baktı. Yuh yani! Ne vardı şaşıracak? Bugüne bugün kırk dört yaşındayım. Bir kadının sevgilisinin kim olduğunu neden saklamaya çalıştığını bilmez miyim? Yani demem o ki, bunu tahmin etmek için sıkı bir polisiye okuru olmaya bile gerek yoktu.

"Benim çocukluk aşkı. İlkokulda aynı sınıftaydık. Babası öğretmendi. Oğlunu da okuttu. Mühendis çıktı. Daha geçen sene. Patronunun kızıyla evlendi. Sevmiyor kadını. Karısını gördüm. Çirkinin biri. Ama patronun kızı işte. Babası çok zenginmiş. Şimdi ortaya çıkarsa... İlişkimiz duyulursa..."

Viski boğazımı yaktı cayır cayır.

"Bir dakika!" dedim. "Bir dakika!" Sustu. Dalgın dalgın bana baktı. Kendi anlattıklarına dalmıştı. Tırnağımla sehpanın yüzeyine vurdum. Tık tık tık tık... Karmaşık bir şey değildi aslında. Düzenli bir ilişki içinde olan bir kadın sevgilisini evli bir erkekle aldatıyordu. Eh, az buçuk bilirim bu işleri. Erkeklerin vakit geceyse iş yemeğine, gündüzse bankaya, iş görüşmesine, telefon faturası yatırmaya, vs. gittiklerini söylediklerini. Kadınlar ne der peki? Dış dünyayla hiçbir ilişkisi olmayan bir kadın ne der? İş yemekleri olmayan bir kadın gece vakti evden çıkmak için ne der? Gündüz bile evden çıkmak için bahanesi olmayan bir kadın..."

"Sen Osman'ı nasıl atlatıyordun?"

"Osman'ın gelmeyeceğinden emin olduğum zamanlarda buluşuyordum."

"Geceleri?"

"Gece hiç buluşmuyorduk hemen hemen. Başta nereye gideceğimizi de bilmiyorduk zaten. Altı ay önce bu yakınlarda evi olan bekar bir arkadaşıyla konuştu. Onun kirasını paylaşıyordu. Bize evinde bir oda verdi. Gece buluşmalarımız toplasan altı yediyi geçmez. Onun karısı, benim Osman... Gece buluşmak tehlikeliydi. Karısı tatilde olduğu için... Bir aylık tatile çıktı kadın. Ailesinin yazlık evi varmış, oraya gitti...."

"O gece Osman'ın sana gelmeyeceğini sen nerden biliyordun?"

"Telefon ettim."

"Osman'a?"

"Tabii Osman'a. Başka kime?"

"Saat kaçta?"

"Bilmem? Aaaa! Dur bakayım. Yoksa Osman'la son konuşan kişi ben miyim?"

Başımı salladım. Gözlerimi kısarak dikkatle yüzüne bakmak istiyordum aslında. Ama bu göz kısmalarının sonucu iyi olmuyor. Kırışıklıklar bakımından. Göz çevresindeki kaz ayağı denen çizgilerin oluşma nedeni insanın gözünü kısması. Kaşlarımı kaldırıp baktım ben de.

"Kaç olabilir? Alp bana telefon etti. Ondan hemen sonra aradım Osman'ı. Bir haftadır görüşmemiştik Alp'le. Karısının yanında tatildeydi. Çok özlemişim..."

İnci'nin hamile olduğunu düşünmemeye çalıştım. Küçük burjuva kafalar böyle şeylere takılıyor işte.

"Bak. Sadece Alp'in numarasını bildiği bir cebim var. Osman evde yoksa açık tutuyorum. Aramızda şifre gibi. Telefon açıksa, evde yalnız olduğumu biliyor. Dur bir dakika." Biraz önce deli gibi ağlayan o değilmiş gibi bir enerji ve heyecanla koştu.

"Telefonda aradığı saat kayıtlıdır. Yediye doğruydun sanırım. Belki biraz daha erken. Bakalım. O günden sonra bu telefonu kullanmadım zaten. Gerek kalmadı. Normal cep telefonumu kullandım."

Telefonun açılmasını bekledik sabırla. Elleri hızla aletin tuşları üzerinde gidip geliyordu. Bir gün ben de cep telefonumu böyle profesyonelce kullanmayı öğrenecek miyim acaba?

"Ağustos'un 29'uydu. O gün bir kaç kez konuştuk. En sondan bir önceki konuşmamız olmalı. Son on aramayı kaydediyor alet. Şimdi fotoğraf çekenleri de çıkmış cep telefonlarının. Hem fotoğraf çekiyorsun hem de yolluyorsun." Bir çığlık attı. Bu çığlıklar, ağlamalar, zırlamalar bana çok fazlaydı. Çok. Olduğum yerde sıçradım.

"İşte burda! Bak!"

Ekranı burnuma doğru uzattı. Ne anlarım ben?

"Eeeee?" dedim sabırsızlıkla. "Kaçta konuşmuşsun?"

"19:14 yazıyor. Allahım sen büyüksün." Derin derin iç çekti. "Osman Öldürülmeden önce konuşmuşum. Belki on, onbeş dakika önce. Polis, 7.30 ile 9.30 arasında nerde olduğumu sordu bana. Demek cinayet 7.30'da işlenmiş olabilir. Alp beni aradıktan hemen sonra ben de Osman'ı aradım. 7'yi çeyrek geçe falan."

"Cebinden mi aradın?"

"Cebinden... E, Özcan 'Abimin cebi kapalıydı,' diyor. Ben konuştuysam 7'yi çeyrek geçe..."

"Seninle konuştuktan sonra kapattı herhalde."

"Herhalde." Durdu.

"'Bu akşam ne yapacağız,' diye sordum. 'Ben gelmeyeceğim, işlerim var,' dedi. 'Burda bir sayın abim var, bir iş konuşuyoruz,' dedi. Önemli insanlara 'sayın abim' derdi. Yanında biri vardı yani." Birden heyecanlandı gene. Elini dizime koydu.

"Ne dersin? Sence yanındaki katil miydi?"

Sadece başımı salladım.

"İyi düşün, adamın kimliği hakkında bir şey söylemiş miydi?"

"Çok kısa konuştuk. Söylese kesin hatırlardım."

"Senin tanıdığın biri olsa gene sadece 'sayın abim' mi derdi?"

"Nasıl yani?"

"Mesela İsmet Akkan olsaydı yanındaki..."

"Katilin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silkтім.

"Bilmem ki. 'İsmet Abim' derdi belki. Emin değilim. Gizli bir şey konuşuyorlarsa, kiminle konuştuğunu anlamayayım diye..."

"Sen nasıl emin oldun sana gelmeyeceğinden?"

"Sesinin tonundan. Kafası çok karışık gibiydi. Öyle durumlarda... İşe daldığı zamanlarda bana gelmez. 'Ben buraya gelince tatile çıkmış gibi oluyorum,' derdi. İşle güçle çok uğraşıyorsa, bir sorun varsa, tatile çıkmazdı."

"Sorun çıkaran işi neydi?"

"İnşaat işi problemliydi. Kulağı telefonda idi iki aydan fazladır. Telefonla konuşup, fırlayıp gittiği oluyordu. Galiba paraya sıkışmıştı. Hiç sorun yapmazdı parayı eskiden. Benim kendime aldığım üst başa bile mırın kırın etmeye başlamıştı. Eli sıkı biri değildi. Yurt dışına tatile gidiyorduk. Paris'i, Londra'yı gezdik geçen sene. İstedğim kadar alışveriş yaptım. Bu sene yaz geldiğinde kıyafet almaya giderken para istedim de eli titredi verirken. Yemeğe bile gitmiyorduk son zamanlarda."

"Belki başka bir kadın..." Cümlemi tamamlamadım. Aldatan insanlar bile karşılardakinin onları aldattığını düşünmek istemezler.

"Ben de düşündüm bunu. Olsa hissederdim, bir. Ya bendeydi, ya kendi evinde, iki. Özcan'ı arayıp kontrol ediyordum bende olmadığı gecelerde ne yaptığını. Özcan onun nerde olduğunu bilir."

Özcan'ın yalan söyleyebileceği ihtimalinden bahsetmek istemedim.

"Hem bana olan ilgisinde azalma yoktu. Öyle bir şey değildi yani. Paraya sıkıştı belli ki. Arabasını yenilediğine bile pişman olmuştu. Ekonomik kriz yüzünden dara düştüğünü söylerken de duydum bir kere telefonda. Arabasını satılığa çıkarmayı da düşündü. Çok para vermişti. Ben de cip istiyordum aslında ama durum böyle olunca isteyemedim. Sisley'den aldığım iki üç uyduruk tişörte laf eden bir adamdan nasıl cip isteyeyim, değil mi? Akıl var, mantık var."

"Ne zaman başladı para sıkıntısı?"

"Başta 'Ekonomik kriz bizim işleri etkilemedi,' diyordu. Etkilenmedi de. Daha geçen sene gittik Avrupa gezisine. Kriz başlamıştı o zaman da. Sonradan, bu sene içinde..."

"İnşaat işine o yüzden mi girmeye karar verdi?"

Düşündü. İşaret ve orta parmağını zafer işareti gibi açıp sallayarak bir sigara daha istedi. Paketi uzattım.

"Nakit darlığıyla inşaat işinin bir bağlantısı olup olmadığını hiç düşünmemiştim. Haklısın, galiba vardı. Ama bu iş konuşulmaya başladıktan sonra... İnşaat işi parasını tüketti galiba. Elinde para tutamazdı zaten. Akraba falan çok olunca hepsinin ihtiyacı oluyor. Öyle senin benim ailem gibi değil ki... Doğulular kalabalık oluyor. Bir de savaş sırasında bunların köyünü de yaktılar mı! İyice çoğaldı mı İstanbul'a gelenler. Nerde iş bulacaklar? Osman'ın yanına geliyorlardı. Kan davalıları bile geldiler yardım istemeye. Bu devirde kan davası mı kalır? Adamlar aç. Göç edecekler, para yok. Düşünebiliyor musun? Meğer İstanbul'a gelebilenleri en zenginleriymiş. Fakirler, köyden çıkıp ancak Diyarbakır'a, Adana'ya gidecek kadar para bulabiliyormuş. Orda da çöplüklerin yanındaki semtlerde oturup, çöplük karıştırarak yaşıyorlar. Otobüse binip İstanbul'a gelecek parası olmayan insanlar yaşıyor bu memlekette, düşün. İnşaat işine de o yüzden girdi. Akrabalarına, köylülerine iş sahası açılın diye..."

"Kan davalıları mı vardı?"

"Varmış. Onlar bile geldiler, iş, para istediler. 'Barış yapalım,' dediler. Para vermiştir herhalde. Yanında o kadar çok insan çalıştıramıyordu. Bir de hepsi köylü. Tarlasını ekip, hayvancılık yapıp yaşamış adamlar. Şehirde ne iş yapacaklar söyler misin? Otoparkta çalışmak için bile araba kullanmayı bilmek lazım."

"İnşaat işi parasını tüketti yani."

"Öyle oldu sanırım. Şimdi düşününce..."

"Arazi aldı mı inşaat yapmak için?"

"Bilmiyorum aldı mı? Kasımpaşa taraflarında bir yer buldu galiba. Bana anlatmazdı, dedim ya. Konuşmalarından çıkardım. Kasımpaşa lafı geçiyordu. Kasımpaşa'da başka işi yoktu. Belki de orda bir otopark aldı... Ama yok, yok... Bu inşaat işiyle ilgiliydi kesin."

"Telefonda konuşurken kulağına çalınan bir isim yok muydu?"

"İsim söylemezdi ki. 'Abi,' derdi herkese." Bir an durdu, omuz silkerek, "Ya da ben dinlemezdim," dedi. Eliyle ağzını kapattı. Tavana bakarak düşündü.

"Bak, bir Temel Abisi vardı. Çok acayip bir isim ya, ilk kez duyunca şaşırmıştım. Tipik Karadenizli adı. Ama nedense sırf fıkralarda olur gibi geliyordu bana bu isim. Osman telefonda konuşurken 'Temel Abi' diye birinden söz edince şaşırmıştım. Aklımda kalmış. Son zamanlarda onun ismi çok geçiyordu. Bir borcu vardı ona, ödeyemiyordu sanırım. Telefonda onun numarası çıkınca açmıyordu bazen telefonu."

"Soyadını bilmiyorsun tabii."

"Yok, bilmiyorum. Ama kesin inşaat işiyle bir ilgisi vardı. Hatta otoparklarla da ilgiliydi. 'Çok açıldım ama toparlarım. Biraz zaman verin,' dedi bir gün konuşurken."

İkimiz de sustuk. Buzları tıngırdatarak boş viski bardağıyla oynadım. Aç karnına içmemem lazım aslında. Mutfağa gidip bir viski daha koydum. Gene buzlan tıngırdatarak salona geri döndüm. Şunu da içip tüymenin zamanı gelmişti.

İnci, bluzunun eteğiyle oynayarak oturuyordu.

"Ne oldu?" dedim.

"Aklıma bir şey geldi ama emin değilim. Osman'la yaptığımız telefon konuşmasını düşünürken... Biz tam telefonla konuşurken kapı çaldı sanki. Osman aceleyle telefonu kapadı. Yanlış hatırlıyor olamam. Çok kısa bir görüşmeydi. Telefonu hemen kapamaya çalışıyordu zaten. Ama o kadar kısa kesme nedeni kapının çalmasıydı."

"Emin misin?" dedim.

"Emin değilim. O görüşme üzerine hiç düşünmedim daha önce. Unutup gittim yani. Ama şimdi düşününce... Hani bir an bir şeyin farkına varırsın, sonradan üstünde durmazsın ya... Bunu uyduruyor muyum acaba diye şüpheleniyorum. O görüşmeden bir ipucu yakalamaya çalıştığım için şimdi..."

"Tabii kapının çalmasının hiçbir anlamı olmayabilir. Belki çaycı gelmişti."

Biraz düşündü.

"Evet," dedi. "Belki de çaycı gelmişti."

"Sen Osman'ın amcasını tanıyor muydun?"

"Hiç görmedim. Yarı deli gibiydi Osman'ın sözlerinden anladığım. Tembel, işe yaramayan bir adam."

"Bu cinayeti kardeşler onun üstüne yıkmaya çalıştılar, biliyorsun."

"Öyle mi oldu?"

"Adamın katil olamayacağı besbelliydi bence. Osman'ın öldürüldüğü tabanca bile Amca'ya uygun bir silah değil. Silah meraklısı birinin taşıyacağı bir şey."

"Sen nerden biliyorsun?"

"Anlarım silahlardan biraz," dedim. Ha ha ha! Tavuklar bile güler buna.

"Yok, Osman'ın nasıl bir silahla öldürüldüğünü nerden biliyorsun?"

Burnumu elledim.

"Soruşturmayı yürüten polise sordum," dedim.

"Batuhan Bey'e mi?"

"Hi."

"Ne yakışıklı adam, değil mi? Ben esmer erkekleri çok severim. Sarışın olduğum için herhalde. Sen de açık tenlisin. Kendi saçın ne renk?" Turuncu saçım şüpheye yer bırakmayacak şekilde boya olduğunu ele veriyordu anlaşılır.

"Kumral."

"Kendi rengin de yakışır sana." Tavana baktı hülyalara dalarak.

"Ciddi adam ama Batuhan Bey. Pas vermiyor hiç. Bu burunları iri olan erkeklerin şeylerinin de büyük olduğu doğrusa, adamınki nah bu kolum kadar olmalı." Kolunu ileri doğru uzatıp, bana gösterdi.

Batuhan'ın burnunun boyutlarına hiç dikkat etmemiştim doğrusu ama İnci'nin burun-penis ilişkisi teorisini destekleyecek bir şeyler biliyordum Batuhan hakkında. Söylemedim tabii hiçbir şey. Öksürerek boğazımı temizledim. Bu, konuşulan konudan memnun olmadığım, konunun değişmesini talep ettiğim anlamında bir işaretti. Başka kültürlerde de öyle mi, bilmem. Ama Türkler böyle şifreleşiyor. Hiçbir şeyi açık açık söylemedikleri için bir yığın şifreye ihtiyaçları var.

"Ne var bunda?" dedi İnci. Bu da bir sitem cümlesiydi.

"Bir şey yok," dedim.

Gene sustuk bir müddet. Viskimi bir dikişte içtim.

"Sen, 'Cinayeti Amca'nın üstüne yıkmaya çalıştılar,' diyorsun ha! Olabilir valla. Hiç öyle düşünmedim. Peki, adam paraları çalmamış mı yani?"

Aaaa olaya bakın! Batuhan'a sormayı unutmuşum paraların akıbetini. Ne aptiyim. Aptal yani. O da bir şey söylememişti. Yoksa söylemiş miydi? Yordu bu işler beni. Kiminle ne konuştuğumu bile hatırlamıyorum. Teybe kaydetmeye mi başlamalıyım konuşulanları?

"Neyse işte," dedim İnci'ye. "Öyle bir fikirdi benimki. Sen laf arasında Özcan'a sor bakalım, paralar ne olmuş diye."

Yarı sarhoş araba kullanarak Selim'e gittim. Yapmam normalde böyle şeyler. Ama ertesi sabah İnci'nin oturduğu siteye arabamı almaya gitmeyi hiç istemiyordu canım.

Selim kapılarda karşıladı beni. Yüzünde güller açarak. Mesafe koymanın, ayrı ayrı tatillere çıkmanın falan ilişkilere yaradığı türünden kadın dergilerinde promosyonu yapılan tricklere inanasım geldi. İlişkinize heyecan katmanın on yolu falan. Midemi bulandırır bu tür reçeteler. Ayrıca o kadar beyinsiz ve kazma ve bu dergilerdeki yöntemleri uygulayıp da ilişkisine heyecan katma peşinde bir kadın, ne anlar heyecanlı ilişkiden ve aynı anda 'doruğa' ulaşmaktan? Bu işlerden anlayacak birinin de ihtiyacı mı olur bu dergilerde çalışan kokoz kadınların verdiği akıllara? Ayrıca, erkek dergileri erkek okurlarına neden bu tür akıllar vermez? İlişkilere heyecan katma, ilişkinin ömrünü uzatma ve aynı anda orgazma ulaşma işleri kadınlardan mı sorulmalıdır?

Diyelim ki, dünyanın düzeni böyle ve bu işler kadınlardan soruluyor. Bizim ilişkimizde öyle değil. En azından bu gece öyle değildi. Selim beni kapıda karşılayıp, elini kalçalarımnda, dudaklarını boynumda gezdirerek sıkı bir deneme yaptı, aynı anda orgazma giden yolun ilk adımı olarak. Çok hafifçe, kalbini kırmayacak kadar hafifçe iterek kendimden uzaklaştırdım benimkine yapıştırmaya çalıştığı bedenini. Kafam başka şeylerle meşguldü. Seks için de sağlam kafa gerekiyor sağlam vücudun yanı sıra. Oysa ben cinayet işlerine dalıp gitmiştim. Kadınlık görevlerimi ihmal etmek pahasına.

Direkt buzdolabına gittim. Böyle acayip gösterişli bir buzdolabı var Selim'in. Nedendir bilinmez. Eski karısıyla birlikte yaşadığı evden koparabildiği eşyalardan biri herhalde. Sormuyorum. Sormayacağım da. Sevgililerimin eski ilişki hatıralarını dinlemekten nefret ederim. Kim etmez ki? Ama her ilişkinin başında anlatılır böyle şeyler. Erkekler anlatır genellikle. Kadınlar, yeni sevgililerine hayatlarına giren tek erkeğin o olduğunu düşündürtme çabasında olduklarından, eski defterleri açmazlar pek. Erkekler de inanırlar buna, inanmak isterler, en azından duymak istemezler eskilerle yaşananları. Oysa kendi 'eskilerini, o ilişkilerde yaşadıkları acıları anlatmaya bayılırlar.

Buzdolabının kapağını açtım. Bir şey yoktu içinde. İşime yarayacak bir şey yoktu diyeyim. Yoksa bir kutu hardal, üstelik de içinde yuvarlak tanecikler bulunan sevdiğim cinsten bir Fransız hardalı, kimbilir ne zamandan beri dolapta duran iki tane yumurta, açılmış bir paket dayanıklı süt, kapkara olmuş bir adet muz ve mebzul miktarda içki şişesi vardı.

"Sen ne yedin?" diye seslendim salona doğru.

Konuşarak mutfağa doğru yürüyordu anlaşılın, sesi gittikçe yaklaşıyordu çünkü.

"Ben de açım. Pizza söyleyelim mi?" dedi. Parmaklarını omuriliğimin üstünde bir aşağı, bir yukarı gezdirirken.

"Pizza mı?" dedim. Yüzümü buruşturmuştum. "Deve hamuru yani."

"Bir de evlere servis yapan kebabçı var."

Seçeneklere bakın: Pizza mı, kebab mı? İkisi de birbirinden beter.

"Pizza," dedim.

Telefonla yemek siparişi vermenin en kötü yanı siparişi verdikten sonra açlığın iyice dayanılmaz hale gelmesi. Bastırmak için bir sigara yaktım. Bu gidişle gerçekten vaktinden önce yaşlanacağım.

"Sana ortaklarından birinin adını versem, bana bir şirketi bulabilir misin?" dedim Selim'e. Televizyonda aptal bir film izliyordu ve rahatsız edilmek istemediği her halinden belliydi.

"Bulurum," dedi. "Kola da sipariş ettin mi?"

Evli olsak bu kadar olurdu yani.

Ertesi gün öğleden sonra Selim'i aradım. Sabahtan duruşmaları vardı, Osman'ın ortağı olduğu şirketi bulmakla uğraşamayacağım söylemişti.

"Ne oldu? Buldun mu?" dedim.

"Neyi buldun mu?"

"Osman Karakaş'ın ortağı olduğu şirketin diğer ortaklarını," dedim. Sinir içindeydim.

"Unuttum ben onu be yavrum. İyi ki aradın. Bir daha söylesene şu adamın adını. Hemen yolluyorum birini. Birazdan ararım seni. Burnumuzun dibinde zaten, Eminönü'nde gideceği yer."

Kendimi rahat bıraksam tırnaklarımı yiyecektim sinirden. Bırakmadım. Tırnak etlerimle idare ettim.

Pelin'in sevgilisiyle olan sorununa kafa yordum zaman geçsin diye. Yumuşamaya başlamıştı kız. Yumuşamayıp ne yapacak zaten? Ömrü billah benim evimde kalacak hali yok ya.

Telefon çalınca üstüne uçtum. Selim'di.

"Yavrum, bu adamın hiçbir şirkette ortaklığı yok. Bizim stajyeri yollamıştım. Becerikli kızdır. Olsa bulurdu. Adam ne işle uğraşiyor demiştin sen?"

Selim söylediklerimi hiç dinlemediği için her şeyi en az iki kez tekrarlamam gerekiyordu.

"İnşaat işinde olmalı," dedim.

"Hımm. Başlamış mı inşaat yapmaya?"

"Bilmiyorum başlayıp başlamadığını. Galiba Kasımpaşa'da bir yer almış da..."

"Kasımpaşa'da mı?"

"Evet."

"İyi, Beyoğlu Belediyesi... İnşaat ruhsatı almıştır. İnşaat yapmak için şirket kurmasına gerek yok ama inşaat ruhsatı alması şart. Ben Asu'yu bir de Belediye'ye göndereyim, Fen İşleri'nden sorsun. Orda adamım var zaten. Ruhsat aldıysa bulurlar."

"Bahşış verdiğin biri mi var yani?"

Güldü.

"Görüyorsun, dağıttığım bahşışler sadece müvekillere değil, sana da yarıyor," dedi.

Doğru söze ne denir?

Çok değil yarım saat sonra cep telefonum çaldı. Bir kadın sesiydi.

"Kati Hanım?"

"Evet, benim," dedim.

"Ben Selim Bey'in bürosunda çalışıyorum. Stajyer avukat Asu Ketenci. Sizi aramamı Selim Bey söyledi. Belediye'den çıktım şimdi. Sizin bir işinizmiş. Öğrendiklerimi anlatmak için size gelebilir miyim?"

"Siz Tünel'deki Kaffeehaus'a gidin. Orası Belediye'ye benim dükkânımdan daha yakın. Ben de on dakikaya orda olurum," dedim.

Koşa koşa gittim.

Tünel, Londra metrosundan sonra dünyanın en eski ikinci metrosu. Bunu da İngilizler inşa etmiş. Katettiği mesafe maalesef çok kısa: Sadece bir durak. İstiklal Caddesi'ni denize bağyor; yüksekçe bir tepeyi, bizim Kuledibi'ni yeraltından iniyor. İstiklal Caddesi'nin sonu, bu mini metronun kapısının olduğu semt de 'Tünel' olarak anılıyor. Son yıllarda burada da barlar ve kahveler açılmaya başladı. Bunlardan biri Kaffeehaus.

İçeriye girince Asu Hanım'ı pat diye tanıdım. Fönlü kulak hizasında saçları ve düğmeleri gırtlığına kadar ilikli bluzuyla tanınmayacak gibi değildi zaten. Bana sorarsanız, gelecekte Selim'in 'vergi rekortmeni avukat' unvanını elinden alacak kadar büyük bir hırs küpüne benziyordu. El sıkışmak için ayağa kalktı. İşini de biliyor yani. Ne de olsa, 'patronun sevgilisi' durumu var, ona göre muamele etmesi lazım.

"Bu Osman Karakaş'a belediye arazi tahsisi yapmış efendim," dedi. Bana kalsa biraz havadan sudan konuşurduk ya, o pat diye asıl konuya girmişti. "Arazi tahsisi ne demek?" dedim.

"Belediyeye ait arazilerden biri, ederinin altında bir bedelle tahsis edilebiliyor.. Bunun için Belediye Meclisi'nin karar alması gerekiyor. Geçen haziran ayındaki toplantıda alınmış bu tahsis kararı."

"Bir kişiye mi tahsis ediyor Belediye araziye?" "Hayır efendim. Osman Karakaş bir konut yapım kooperatifi kurmuş. Ya da kurma aşamasında. Kuruluş işlemleri uzun sürebiliyor. Ticaret ve Sanayi Bakanlığı'nın onay vermesi bekleniyor kooperatifin kurulması için. Fakat Kooperatif Kurucular Kurulu kuruluş işlemleri tamamlanmadan arazi alımı yapabiliyor, hatta üye kaydı da yapıyor. Tamamen yasal. Sizin olayla ilginizin boyutunu bilmediğim için..." "Nasıl öğrendiniz bu arazi tahsisi işini?" "Selim Bey Belediye'nin Fen İşleri Müdürlüğü'ne gitmemi söyledi. Müvekkillerimiz nedeniyle arada sırada işimiz düşüyor bu birime. O nedenle daha önceden bağlantımız olan memurlar var. İrfan Bey'e gittim. Osman Karakaş adını duyar duymaz tanıdı İrfan Bey. Bu şahsın kurucuları arasında olduğu kooperatife arazi tahsisi yapıldığını biliyordu. Neşe-kent Konut Yapı Kooperatifi. İsterseniz Ticaret ve Sanayi Müdürlüğü'nden dosyayı da bulabilirim." "Kooperatifin bir adresi vardır herhalde." "Evet efendim. Papağan Sokak, 3/6. Kuledibi'nde." "Diğer kurucuların da isimlerini öğrenebildiniz mi?" "Evet efendim. Bir dakikanızı rica edeyim," dedi. Resmîyetten içime daral gelmişti.

Evrak çantasını karıştırıp, el yazısıyla yazılmış bir kâğıt çıkardı. Şöyle bir göz attım. Yedi adet isim yazılıydı. Hepsinin de soyadı Karakaş'tı. Özcan aralarında yoktu. Temel adında biri de.

Özcan niye yoktu, hadi Temel neyse de?

Dükkâna dönünce Selim'i aradım.

"Çok nadiren arazi tahsis eder belediye. Hele de böyle ne idüğü belirsiz adamlara mümkün değil... Mesela sanatçılar, avukatlar şu bu kooperatif kurunca onlara arazi tahsisi yaptıklarını duyuyorum ama böyle ipsiz sapsız tiplere... Büyük paralar dönmüştür bu işte mutlaka," dedi.

"Büyükşehir Belediyesi'nden birilerini mi ayarlamak gerek?" dedim.

"İlçe belediyesinden ayarlamak yeter. Büyükşehir'in de onayı gerek tahsisi yapmak için ama işin onay kısmını halletmek sorun değildir. Zaten Beyoğlu Belediye Başkanı ile İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı aynı partiden. Birbirlerinin işlerine taş koymazlar. O tür

engellemeler farklı partiden belediyeler arasında olur. Ben Belediye'de dönen dolaplar konusunda fazla bir şey bilmem. Biliyorsun, Belediye'ye işimi düşürecek dava yok elimde. Geçen sene bir inşaat ruhsatı aldırıştım, bu İrfan denen adamla da o zaman ilişki kurdum. Fakat Beyoğlu Belediyesi'nin bütün girdisi çıktısını bilen bir ahabım var. Ondan iyisini de bulamazsın. Hangi iş için kime, ne kadar para verilecek, nasıl verilecek, hepsini bilir. Beyoğlu'nda sekiz, on tane lokantası vardır. En güzel lakerdayı da o yapar."

"Gitmiştik ya lakerda yemeye. Kios Meyhanesi değil mi?"

"Hah, Balıkpazarı'nda. Unutmuşum seni oraya da götürdüğümü. Kios, Sakız Adası'nın Rumcası. Baki de Sakızlıdır. Ailesi tabii. Yıllar önce İstanbul'a yerleşmişler. Kazandığının belki onda birini lokantalardan, meyhanelerden kazanır, çoğunu da belediyede iş takibinden. Ben onu bir arayayım, seninle görüştürmeye çalışayım. Zamanı varsa hemen atlayıp gidebilir misin sen?"

"Giderim tabii," dedim. Kaçırır mıyım hiç?

Ben oturmuş kokoz kokoz Selim'den telefon beklerken pelin yemeğe çıktı. Daracık sokağımızdan sağa sola çarpa çarpa bir kamyon geçmeye çalışıyordu. Bir sigara yakıp adamların çabalamasını seyrettim candan. Bir süredir super light bir sigara içiyorum. Bu yüzden de daha fazla sigara içiyorum. Ya da sinirli olduğum için daha fazla sigara içiyorum. Sinirli olmam menopoza girmek üzere olduğum içinse, diye düşündüm birden. Korktum. Ürktüm, daha doğrusu. Menopoza kaç yaşında girildiği konusunda fikrim yoktu. Çocuk sahibi olmak için yaratılmamıştım. Hayatımda bir çocuğa bakıp, aman ne tatlı şey, diye düşünmemiştim. Gene de menopoza girmek sevimsiz bir şeydi. Kelimenin kendisi bile sevimsizdi. Menopoz. Gözleri yuvalarına kaçmış, sinirden kuruyup kalmış, boynundaki mor mor damarları seçilen bir kadını çağırıyordu. Çantamdan pudrierimi çıkardım. Burnumu pudralamak için değil, suratıma bakmak için. Kendimi ilk kez görüyormuş gibi baktım, her yerimi dikkatle inceleyerek. Menopoza girmek üzere olan bir kadının suratı böyle mi olurdu? Cildim ıslık ıslık. Nasıl olmasındı? Varımı yoğumu DNA ve RNA'lı, somon balığı yumurtalı kremlere, serumlara yatırıyordum. Kendi kendime dil çıkardım. Bir salaktım. Ancak bir salak benim menopoza girmek üzere olduğumu düşünürdü. Menopoz falan değil, elbette Selim yüzünden sinir küpüne dönmüştüm.

Bu yanıtla pek tatmin olmamıştım gene de. Öyleyse Selim'le birleştikten sonra hâlâ neden... Bu cinayetler yüzünden tabii. Arapsaçına dönen bu iki cinayet yüzünden. Detektifliği bu kadar ciddiye almam da bu yüzden değil miydi? Yoksa bana neydi elin adamının, kadınının öldürülmesinden.

Ay gerçekten ya, bana neydi?

Ah bir inandırabilseydim kendimi, bana ne olduğuna!

DOKUZ

((((

Bir saat sonra bu güne dek gördüğüm hâlâ yürümeyi becerebilen en şişman adamla karşılıklı bir masada oturuyordum. Normal boyuttaki sandalyelere sığmayacağı için özel, battal boy bir sandalyesi vardı. Daha doğrusu koltuğu. Konuşurken nefes nefese kalıyordu. Gömleği 70 beden olmalıydı, eğer öyle bir beden varsa tabii. İki güçlü el gömleğini iki yandan çekiyormuş gibi gerilmişti ilikleri. Aralardan pespembe teni görünüyordu. Bir miktar da kıl. İğrenç değildi. İlginç denebilirdi olsa olsa. Şaşkınlıkla uzun uzun bakılacak, izlenecek bir yaratıktı insandan çok. Köpekler gibi ağzından soluk alıyordu. Her soluk alışında nefes nefese kalıyor, dilini hafifçe dışarı çıkarıyordu gene köpekler gibi. Kafası, bedeninin üstünde

küçücük görünüyordu. Benimkinin iki katı büyüklüğünde bir kafaydı gene de. Onun bedenine oranla küçüktü, demek istediğim.

Bir çikita muzun kalınlığındaki parmaklarını masaya dayayarak, bu destekten güç alarak konuştu.

"Neden ilginizi çekiyor bu mevzular?"

Garsonlar, meyhaneyi akşama hazırlama telaşı içinde koşuşturup duruyordu. Bir tanesi yanımıza geldi,

"Çay aldırayım mı, patron?" diye sordu.

"Bir şeyler yaptıralım mı ortaya? Mezeler tazedir. Getirsin mi çocuklar bir iki şey?"

"Çay iyi olur. Aç değilim," dedim. Akşamki pizzadan beri bir şey yememiştim aslında ama bu kadar şişman bir adamın karşısında oturunca insanın iştahı kapanıyor.

O da çay içeceğini söyledi.

"Doktor tavsiyesiyle rejime başladım. Üç kilo verdim," dedi. Koca bir okyanustan bir kaşık suyun eksilmesi gibi bir şey olmalıydı bu. Gülümsedim başımı sallayarak.

"Almak kolay da vermek zor kiloları," dedi. Eliyle göbeğini gösteriyordu. İliklerin arasından görünen pembe tenine bakmamaya çalışarak gene gülümsedim.

"Siz Selim Bey'in neyi oluyorsunuz?" dedi.

"Kız arkadaşım," dedim.

"Çok iyi müşterimdir kendisi. Saygıdeğer bir abimizdir. Zamanında çok yardımı da olmuştur bize. Benim kardeşim haylazın tekiydi. Kafası çok çalışır ama... Bu sağ sol işlerine bulaştı..."

"Kafası çalıştığına göre sol taraftan bulaşmıştır herhalde sağ sol işlerine," dedim.

Elini güçlkle göbeğinin üstünden yüzüne götürdü, yanaklarını sıvazladı. Bir yorum yapmadı.

"Kendisi bakmazmış Selim Bey'in siyasi işlere..."

"Evet, o ticari davalara bakıyor," dedim.

"Biz de etti, kebaptı yapmayız hiç. Uzmanlık alanımız balık, balık yaparız. Herkes anladığı işi yapacak. Öyle başarılı olunur. Ben yirmi metre uzaktan balığın tazesini anlarım. Restoranımda da balık veririm. Kebap iyi gidiyor diye kebabçı açsam kime ne faydası olacak? Bu işler böyle."

Göbeğinin üstünden uzanıp çayına güçlkle iki tane tatlandırıcı koydu.

"Siz bu belediye mevzuuyla niye ilgilisiniz?" dedi yeniden.

Gelmeden önce bir yanıt hazırlamıştım bu soruya verilecek.

"Benim bir kitabevim var, Kuledibi'nde. Fena da değil işler..."

"Allah artırsın," dedi.

"Bir arkadaşım bar açmayı önerdi bu civarda. Daha yer bulmadık gerçi ama ben Belediye'yle ilişkinin nasıl kurulacağını öğreneyim dedim Selim sizden söz edince."

"İyi olmuş mekan bulmadan geldiğiniz. Dikkat etmek gereken şeyler var. İbadet yerlerine, okullara, dershanelere yüz metreden yakın olmayacak bir kere bulduğunuz yer. İbadet yeri deyince; cami, kilise, havra hepsi dahil. Bu kuralı kesin kesen uyguluyorlar. Siz bir yer bulun, kiralamadan çevresine bir bakalım ruhsat almaya elverişli mi diye. İçine girdikten sonra geri dönüşü masraflı olur size."

"Çevresinde ibadet yeri ya da okul olmayan bir yer yoktur ki Beyoğlu'nda. Bar açmak imkansız o zaman."

"Zor tabii bulmak. O yüzden genellikle eskiden ruhsatı olan yerleri devralıyor insanlar. Bu da devir parasını yükseltiyor. Yüzbinlerce dolar telaffuz ediliyor. Böyle bu işler. Mekan açmak da işletmek de zor. Belediyesi var, polisi var, mafyası var, şusu busu var. Gece işi zordur. Bir bayan için daha da zor. Selim Bey'in işten döndüğü saatte siz işe başlayacaksınız. Aile hayatıyla bir arada yürümez bar çar işi."

Çayımın bir yudum içtim.

"Pek ruhsat verilmiyor o zaman," dedim. "Bu kadar sıkıysa şartları."

"Artık eskisi kadar yok. Ruhsatsız, kaçak çalıştıranlar var. Akla hayale gelmedik yerlerde gençlerin gürültülü, tuhaf müzikler dinleyip bira içtiği, bilmem artık hangi uyuşturucuyu çektiği barlar var. Polis kontrole gidince eline bir iki şey sıkıştırıyorlar, polis görmezlikten geliyor. Böyle bu alem; kim kime dum duma. Benim surda İstiklal'in üstünde bir dairem var. Adam binanın bodrumunda kaçak bar açmış, sabahlara kadar güm güm güm... affedersiniz kafa oyuyor. Bir sene uğraştım kapattırmak için. Mahkeme açıp çıkardım sonunda. Polisi doyurmuşlar, belediye desen 'Yetkim yok,' diyor, bakmıyor. Rezillik. Kime anlatacaksın derdini? Daireyi kiraya veriyorum. Şahane Boğaz manzaralı yer. İcini yaptırdım pırıl pırıl. Kiracı bir ay durmuyor, kaçıp gidiyor. Nasıl dursun adam o gürültünün içinde? O barı çalıştıran da iki kuruşa bira satıyor. Nasıl dönecek o dükkân? Besbelli orda başka şey de satılıyor. Ama nasıl ispatlayacaksın? Hem ispatlasan ne olacak? Polis zaten bu işin içinde. Polis içinde olmasa döner mi uyuşturucu çarkı? Hepsi cebini doldurduğuna bakıyor. O kadar rezil adamlar bunlar, aklınız durur."

"Siz şimdi ruhsat işi yapmıyorsanız, Belediye'de hangi işi çözüyorsunuz?"

"Aman yenge, iş mi yok? Mesela gürültülü müzik çalmaktan kapatma cezası geliyor dükkânına. Adam gelip beni buluyor cezayı kaldırtmak için. Benim İtfaiye Müdürlüğü'nde de ilişkilerim var. İtfaiyeden izin almaya da yardımcı olurum. Ne bileyim yani, aklına ne gelirse..."

"Belediye'nin arazi tahsisi işleri nasıl oluyor?"

"O büyük iş yenge, bizi aşar. Çok tepeden girmek lazım onun için."

"Belediye Başkanı mı?"

"Vallaha yenge, Beyoğlu da kesmez, Büyükşehir'de de adam ister tahminim. Önüne gelene arazi tahsisi yapmazlar. Çok para döner, çok ilişki ister. Mesela spor kulübü olacaksın, ya da huzur evi yapacaksın ki adam sana arazi tahsis etsin. Öyle konut yapacak adama tahsis etmez kolay kolay."

"Kooperatiflere?"

"Olmuyor demem. Oluyor illa ki. Baro bir kooperatif kurmuştu, onlara Şişli Belediyesi arazi tahsisi yapmış mesela. Ama kaçak gecekonducuların olduğu bir bölgeymiş, oradaki gecekonducuları çıkarmak o kadar pahalıya patlamış ki, adamlar hala inşaata başlamamış. Bu dediğim altı, yedi sene oluyor. Tahsis yapılabiliyor yani. Demem o ki her arazi tahsisi de karlı olmuyor. Zaten işe yarayacak yeri belediye tahsis edecekse, kendi çevresine tahsis eder. Baroya, tabipler odasına, sana, bana yedirtmez."

"Beyoğlu civarında bir Belediye arazisinin tahsisini sağlamak için kimle..." cümleyi tamamlayamadım.

"Bar işinden vazmıgeçtin yenge?" dedi.

"Yok, merak ettiğim için soruyorum."

"Bunlar çok büyük iş. Racon nedir bilmem. Şimdi sallamış olmayayım ama bana kalırsa Başkan'da, bilemedin Başkan Yardımcısı'nda biter. Şimdi Beyoğlu Belediyesi dincilerin elinde. Bundan önce sosyal demokratlar varken farklıydı. Adamlar oturup anlaşıyordun, kesiyordu neyse günahını, tak eline sayıyordun, bitti. Dincilerin yöntemi farklı. Bunlar kendi adına almıyor parayı. Rüşvetin de bir kısmı parti kasasına, bir kısmı kendi ceplerine gidiyor. Bak, sosyal demokratlar adam oldu mu? Olamadı. Neden? Çünkü hepsi kendi cebini düşünüyordu. Dincilerde o yok. Partiye de koltuk çıkıyor, bir kendine alacaksa, bir de partiye alıyor adam. Partiye dediysem, direktman partiye değil. Bunların kurduğu bir spor kulübü var. Belki de Türkiye'nin en zengin spor kulübüdür. O kadar para yağıyor yani. 'Git,' diyor 'Haliç Spor Kulübü'ne şu kadar bağış yap, sonra gel'. Bunların yöntemi bu. Hiçbir tanesi parayı ellemez. Spor Kulübü'nün bağış makbuzuyla gidersen, koyarsın masaya makbuzu, işin olur. Raconu budur. Başka türlü de en olacak işini bile gördüremezsin. Hele de adamlarla zıtlarırsan, kavgaya şuna buna kalkışırsan, hiç olmaz. Herkesin yapacağı iş değil."

Herkesten almaz çünkü parayı. Güvendiği adama der, 'Git başışını yap, gel,' diye. Yoksa ne olacak, ben de işimi başışla yaptırıyorum, Ahmet Mehmet de öyle yaptıracak. Ama ona yolunu söylemez kokusu çıkmasın diye. Bana güveniyor adam. Başkası olsa güvenmez. Onun için Belediye'de işi olan adam bana geliyor. Bedava iş yaptırmaya değil. Bedavadan ben de yaptırمام, kimse de yaptırمام..."

"Haliç Spor Kulübü demek," dedim. Bu ismi daha önce nerde duyduğumu uzun uzun düşünmeme gerek yoktu.

"O kadar paraya rağmen futbol takımlarında iş yok. Mahalle takımı gibi. Ben gittim, tesisi gördüm. İçerde erkeklere ayrı, bayanlara ayrı havuz, tenis kortu falan yapmışlar. Bunlar böyle. Hiçbir şeyden geri kalmazlar. Sporunu da yapar, okulunu da okur. Üniversitelere türbanla girilsin, diyorlar. Hani kardeşim sizde bayanlar çalışmayacaktı, evinde çocuk büyütecekti? Ona da cevapları hazır; çocukları anneler yetiştirecekmiş, annenin de kültürlü olması lazımmiş. Bak bak bak... Bunlar böyle plan yapıyor. Adam bir sonraki nesli yetiştirecek anneleri yetiştiriyor şimdi. Bu nesilde adam yok zaten. Hepsi mahalle kabadayısı. Oyları da en alttaki kesimden alıyorlar. Dünyadan haberi olmayan, köyden dün gelen adam bunlara oy veriyor. Neden? Bu dünyada kaybettim, bari öbür tarafta kazanayım, diye bakıyor. Adamına göre cennette tapu, iş, para, altın dağıttı bunlar zamanında, öyle iktidar oldular. Ben gözümle gördüm Yenge Hanım, dağıttıkları cennet tapularını. Tapuyu veriyor, sonra da Kur'ana el bastırıyorlar oyları garantiye almak için. Bizim Hanım da saftır, dini bütün Müslümandır. O bile bunlara verecekti de ben zor çevirttim. Biz aileden gelme Atatürkçüyüz. Babam rahmetli, hep anlatırdı Yunan gavurunun yaptıklarını, Sakız adalıyız biz, gavurla içice yaşamışız. Bizi Atatürk gavurun elinden kurtardı. Şimdi Atatürk düşmanlarına mı oy vereceğiz? Olmaz öyle şey."

"Siz böyle konuşuyorsanız nasıl oluyor da Belediye'de iş yürütüyorsunuz?"

"Herkes bilir benim ne olduğumu. Ben dükkânımda da içki satıyorum. Kendim de akşamcıyım. Saklım gizlim yok Allah'a şükür. Neden saklayacakmışım? Onlar saklıyor gerçek yüzlerini. Takıyyeci olan onlar. Ben dürüst adamım. Hepsinden de iyi Müslüman benim. Hanım'a da öyle dedim. Ahiret gününde ben cennette hurilerle oynasırken, bunlar cayır cayır yanacak. Kimin cennete gideceğine bu adamlar mı karar verecek? Müslümanlık doğruluk, dürüstlük değil mi? Öyle sakalla, kafaya bez bağlamakla Müslüman olunmuyor."

"Yani size güvendikleri için mi?"

"Elbette öyle, Yenge Hanım. Bunlar birbirine güvenmiyor, güveneceği birine muhtaç. İçyüzünü bildiği, kendisi gibi adama güvenir mi? Hepsi farkında birbirlerinin ne mal olduğunun. Herkes iki kuruşun peşine düşmüş. Düzgün adam bunların arasında barınamaz zaten. Bir gün duramazsın. Öyle şeytanın aklına gelmeyecek dolaplar dönüyor. Benim elimde belge yok. Olsa bir gün durmam. Para mara da umrumda değil benim. Açıklarım. Gel gör ki belgem yok. Kim dediği zamanında, 'Rüşvetin belgesi mi olur,' diye? İşte o hesap. Milyarlar yatırmışım Haliç Spor'a."

Göbeğinin üstünden güçlükle uzanarak çay bardağına tombik parmaklarım yapıştırdı. "Lafa daldık, çayı buz ettik. Gevezenin sigarası sönermiş, benimki de o hesap." "Oğlum!" diye seslendi boşluğa. "İki çay daha söyleyin. Bir şeye de benzemiyor ya bu kahvecinin çayları. Kahve mi içersiniz yoksa Yenge Hanım?"

"Yok, ben gayet memnunum," dedim.

"Selim Bey benim çok güvendiğim bir insandır. Ben elimden gelen ne ise onu yaparım sizin için. Selim Bey benden 1 milyon dolar istesin, senet sepet almadan veririm. Sinirlenince kendimi tutamıyorum. Bende yüksek tansiyon da var, şeker de var, ne ararsan var. Doktor, 'Mutlaka kilo vermen lazım,' dedi. 'Senin yediğin baklava, börek değil, zehir,' dedi. Fakat gel gör ki can boğazdan geliyor. Yeme şu meredi be adam, değil mi? Yok, tutamıyorum kendimi. Bir oturuşta bir kilo baklava bana mısın demez. Dışimin kovuğuna gitmiyor. Hanım'a yasakladım evde tatlı, börek yapmayı. Benim Hanım Arnavut. Öyle güzel pırasalı börek

pişirir namussuz. Parmaklarını yersin. Hele bunların bir tatlısı var. Bilir misiniz? Kaymaçına diye. Nerden bileceksiniz, bilmezsiniz tabii. Amman, amman! Yani Hanım evde yapmıyor da ne oluyor, çocuklara çarşıdan tatlı aldırıp gene yiyorum. Tüh!" Göbeğine doğru hayali bir tükürük fırlattı. "Şiştikçe de şişiyorum. Doktor perhiz listesi yaptı. İki kibrit kutusu kadar peynir yiyecekmişim sabahları. Ben bir oturuşta 1 kilo peynir yerim. Neymiş o iki kibrit kutusu öyle. Darülaceze mi burası yediğimiz peyniri kibrit kutusuyla ölçelim, affedersin. Ama yediğimi içtiğimi azalttım demek ki, üç haftada üç kilo verdim."

Türklerle konuşurken beynim uyuşuyor.

"Bu arazi tahsisi işine dönersek...." dedim.

"Ya, kusura bakmayın Yenge Hanım. Dediğim gibi büyük başlardan birini ayarlamak lazım, onun da Belediye Meclisi'ni ayarlaması lazım. Beyoğlu'nda Meclis'in çoğunluğu da bunların elinde olduğu için sorun değil. O kısmı halledilir. Meclis senede iki kere toplanıyor: Ekim ve Haziran aylarında. Önümüzdeki ayki toplantıya kadar bir şey ayarlamak zor. Yetişmez. Ama siz ilgileniyorsanız ben Belediye'nin arazilerinin yerlerini öğreneyim, bir de kimin bu işi ayarlayabileceğim... Bir bakalım Haziran'a kadar ne yapabiliyoruz. Ama dediğim gibi işe yarayacak bir şeyi bize tahsis etmez bu adamlar, kendi içlerinde hallederler."

"Belediye Başkanıyla mı konuşacaksınız?"

"Yok, direktman Başkan'a çıkmayız. Başkan uğraşmaz bu tip işlerle zaten."

Sırf meraktan sordum.

"Ne tip işlerle uğraşır Başkan?"

"O kendi ekibini kurmuş diyorlar. Tarihi Eserler Kurulu'nun başındaki Fevzi Bey, bizim Başkan, bir de bunların arkadaşı bir müteahhit var, onlar üçü birlikte çalışıyorlarmış. Rantı yüksek olacak yerlerde binaları ayarlıyorlar. Mesela şu İstiklal Caddesi'nde büyük bir Külliye vardı, ta Osmanlı'dan kalma, oranın otel olması için Tarihi Eserler Kurulu karar çıkardı. Bizim Belediye Başkanı da onayladı. Olacak şey mi koskoca külliye otel yapmak? Oluyor işte Yenge Hanım. Eee, oteli kim yapacak? Müteahhit Tarık tabii. Ordan gelecek parayı da üçü bölüşecekler. Böyle dönüyor bu işler. Osmanlı 700 sene boyunca yapmış, korumuş, bunlar talan ediyor. İnsanın vicdanı sızlar be. Tüyü bitmemiş yetimin hakkı var. Bu kadar namussuz, şerefsiz adamlar bunlar..."

"Siz kiminle temas halindesiniz?" Tanrım, ne iyi formüle etmişim bu soruyu.

"Belediye Başkanı'nın sağ kolu vardır, Başkan yardımcısı Temel Bey. Biz kendi aramızda Reis deriz. Temel Reis manasına. Karadeniz uşağıdır kendisi. Onunla konuşurum."

Yüzümün renginin değiştiğini düşündüm. Sarı, kırmızı ya da bir ara ton, mesela turuncu olmuş olmalıydı.

"Temel mi?" dedim. 1500 metreyi 3:54'de koşmuşum gibi nefes nefese söylemişim.

"Temel Ekşi. Belediye Başkanı'nın bir numaralı adamıdır. Her iş onda biter. Başkan kendisi bulaşmaz zaten. Bu Temel eski müteahhittir. O yüzden de diyorum, iyi bir yerlerde arsa arazi varsa oraları parsellemiştir. Ben bizim çocuklara bir sorayım, yapılan arazi tahsisi var mı, diye."

"Ben aslında öyle bir sorayım demiştim. Daha çok bar işi aklıma yatıyor benim. İnşaat işinden anlamam pek," dedim. "Bu Temel nasıl biridir."

"12 Eylül ihtilalinden önce silahlı külahlı gezen bir adammış. Solcu avına çıkarmış kendisi gibi arkadaşlarıyla. İhtilal'den sonra yatmış çıkmış. Gene dincilerden çok milliyetçilere yakındır. Benimle de ilişkisi ondan iyidir. İçlerinde iki laf edilecek bir adam varsa o da Temel'dir."

"Silahlı mı gezer?"

"Bunlar boş dolaşmaz. En kötüsünün cebinde tüfekten bozma silah vardır. Böyle tüfeği kesiyorlar, rahatça cebe girecek kadar küçültüyorlar. Mermisi de ucuz. Dinciler o tip silahları kullanır. Temel öyle değildir. Meraklıdır bu işe. Adamın hobisi. Evinde koleksiyonu var. Üstünde de altın kabızalı magnum taşır. Muhteşem bir alet. Bir keresinde bizim

dükkânda kavga çıkmıştı, o da içerdeydi de silahı gösterdi. Sadece gösterdi, çekmedi. 'Çeksem, ateşlemeden koymam yerine,' dedi. Öyle delikanlı adamdır. İçkisini de alır. Onlara benzemez. 'Edebinle içtikten sonra haram mı olur?' der. Hazreti Peygamber de bu meredi içmeyi bilmeyene yasaklamış zaten, dediği doğru adamın."

Sırtım ağrımaya başlamıştı. Kesinlikle psikolojiktir. Saatime baktım.

"Ben gideyim artık," dedim. "Bar işini yapıp yapmayacağımıza karar verince sizi ararım."

"Bir şeyler yeseydiniz. Hiçbir şey ikram edemedik size," dedi. İşte klasik bir Türk sevimliliği daha! Hangi Alman bir misafirine illa da yemek yedirmeye çalışır, sorarım size. İnsana bir kahvecik ikram ederken bile tüm vücutlarını soğuk bir ter basar.

"Sağ olun, ben yemek yiyip de gelmiştim," dedim.

"Selim Bey'e çok selam söyleyin. Epeydir uğramıyor. Bir akşam kafaları çekelim," diye seslendi arkamdan.

ON

((

Dükkâna dönmedim. En son leziz Türk icadı olan sucuk dönerden alıp eve gittim. Gidene kadar buz gibi olmuştu ekmeğin arasındaki sucuk dönerler, yağları da donmuştu. Turuncu turuncu yağlar ekmeğe sıvanmıştı. Yemeden çöpe attım. Yeşil çay yapıp çalışma masama oturdum. Kafamı kurcalayanlar listesi yaptım. Bütün olup bitenlerle alâkasız gibi görünmesine rağmen yanıtını en çok merak ettiğim soruyu da en başa yazdım:

İnci'nin çocuğu kimden?

İnci'yle ilgili yanıt bekleyen birkaç sorum daha vardı: Şu Hafize Hanım mesela. İnci'nin ev işlerine yardım ettiği söylenen kadın. Neden kendisiyle bir türlü müşerref olamıyordum? O eve gidiş gelişlerimin hiç olmazsa birinde...

Habibe Büyüktuna ile İnci'nin ortak geçmişleri de beni rahatsız eden mevzular arasında yerini almıştı. Bu kadınlardan biri Osman'la İnci'nin ilişkisinin nasıl başladığı hususunda yalan söylüyordu. Neden? Hangisi?

Biraz düşündükten sonra bu sorunun yanıtının cinayeti çözmemde yararı olmayacağına karar verdim.

Bir yalancıyı değil, katili arıyordum ne de olsa.

Sorunun üstünü çizdim.

İnci'nin evli sevgilisi... Adamın üç harfli bir ismi olduğundan emindim ama hatırlayamıyordum ne olduğunu. Her neyse. O adamın oynadığı bir senaryo mevcuttu kafamda: Sevgilinin varlığını öğrenen Osman hesaplaşmak için adamı bürosuna çağırır, çıkan kavga sonunda da vurulur. Kelek bir senaryoydu, çünkü İnci'nin anlattığı öğretmen çocuğu mühendis resmi bu senaryoda bir türlü yerine oturmuyordu. Bu işler de sosyolojisiz olmaz. Üstelik şöyle bir durum daha mevcuttu: Öğretmen çocuğu mühendisler bile ceplerinde magnum olmadan sokağa çıkmıyorsa, bu memleket bir dakika daha durulmaması gereken bir yere dönmüştü ve şu ana kadar bundan benim haberim yoktu. Bu ihtimalde detektiflik ve kitapçılık kariyerimi ABD'de de sürdürebilirdim; değişen bir şey olmazdı.

Senaryonun aksayan bir diğer yanı da yaşlı kadını, yani ex-görgü tanığını nereye sokuşturacağımı bilemememdi. Evli sevgili yaşlı kadının kendisini gördüğünün farkında olsa bile bu durumdan ne demeye kıllansın da yaşlı kadının işini bitirsindi?

Ayrıca arada bir buluştuğu kadının hayatındaki erkeği temizleyerek ne gibi bir fayda elde etmeyi umardı bir insan? O kadını başına bela edeceğini düşünmez miydi? Gerçi kurşunun öldürme maksadıyla sıkılmadığı hususunda adli tıp hekimleri hemfikirdi. Bu durumda...

Evet, bu durumda, sadece, "Ayağını denk al, sana bu alemi dar ederim," demek istemişti öğretmen çocuğu mühendis. Kurşunun maksadını aşacağını bilemezdi.

Özcan'a gelince... Neden kooperatifin ortakları arasında ismi yoktu? Osman'la ilişkileri bu yüzden sarsılmış olabilir miydi? Büyük kavganın sonunda da Özcan silahına davranmış...

Üstelik Osman'ın ölümünden sonra Özcan işlerin başına geçtiğine göre bir kazanç da elde etmişti. Al sana, baba gibi motiv.

Unutmamam gereken bir husus daha vardı: Yaşlı kadının Özcan'ı tanınması muhtemeldi. Cinayet günü onu elinde silahla şaşkınlık içinde binadan çıkarken görmüş ve böylelikle kendi ölüm fermanını imzalamış olabilirdi. Özcan'ın elinde silahla kendini sokağa atması olmayacak şey değildi. Abisine ateş etmişti, korku içindeydi. Yaşlı kadının onun katil olduğunu düşünmesi için elinde silahla sokağa fırlaması dışında bir alternatif ise, kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bulamıyordum.

Belediye Başkan Yardımcısı Temel Ekşi yazdım" kağıda. Osman'ın kooperatifine arazi tahsisi yapılmasını sağlamış ama bunun karşılığı olan bağışın parti kasasına girmesini sağlayamamıştı. Parti ileri gelenleri onu sıkıştırıyorlar, o da Osman'ı sık sık telefonla arayıp taciz ediyordu. Hatta Osman'ın bürosuna da gidiyordu. Osman'la gırtlak gırtlığa geldiğimiz, daha doğrusu onun benim gırtlığuma sarıldığı gün içerden gelen meçhul sesin sahibi pekala Temel Reis olabilirdi. Benim onu tanıyabileceğimi düşündüğü için de kafasını uzatıp ne olup bittiğine bile bakmamıştı.

Cinayet günü karşı evin penceresinden kendisini gözleyen yaşlı kadından da rahatsız olmuş, kadını kafaya takmıştı.

Bu ihtimalde motiv hususunda çuvallıyor sayılırdım. Temel Reis, Osman'ı yaralayarak (öldürerek değil!) ne elde etmeyi ummuştu? Parasını almak için Osman'ın sağlam bir bacakla çalışıyor olması işine gelirdi: Kazansın ki borçlarını da temizlesin. Neyse ki, Türk erkeklerinin benim gibi sağduyulu olmadıkları aklıma geldi de kendi kendimi teskin ettim. Bir anlık kızgınlıkla silahını ateşlemişti Temel Reis. Bir kere belinden çektiği silahı ateşlemeden yerine koyması uygun olmazdı çünkü. O bir erkekti çünkü. Hem de en âlâsından bir erkek. Bir Türk erkeği.

Bir zamanların meşhur artisti İsmet Akkan hakkındaki sorularımı, yanıtlanmak üzere Batuhan'a havale etmiştim. Kağıda adamın sadece ismini yazmakla yetindim.

Eski şöhret futbolcunun ismini bile yazmadım. İnsanın arada bir önsezilerine güvenmesinde yarar vardır. Esasen benim katiller hususundaki önsezilerimin, erkekler hususundakilerin aksine, pek de gelişkin olmadığı Kurt Müller cinayeti vakasında (bkz. bir önceki macera) ispatlanmış sayılırdı. Buna rağmen ben bir kez daha onlara güvenmekte kararlıydım. Başından beri o adamın cinayetle bir ilgisi olmadığını seziyordum.

Bir sigara yakıp, yazdıklarımı baştan sona kadar okudum. Pek uzun bir liste değildi zaten.

Duşa girdim. Midem açlıktan büzülüyordu. İnci'nin kapıcısıyla görüşmeye gitmeden önce Bambi Büfe'nin önünde bir mola vermeye karar verdim.

Kumru yedim. Bana sorarsanız yemesem de olurdu. Manasız bir şey. Üstelik iyi kızarmış bir çift kaşarlı tostun yerini hiçbir şey tutamaz hayatta. Fakat ne de olsa dengeli beslenmeye çalışıyorum. O yüzden içinde bir yığın salam, sucuk ve sosis olan kumruya da katlandım, sadece ette bulunan B12 vitamininin hatırına. Bu B vitaminin hepsi rakamla ifade edilen bir yığın çeşidi var. Aklını karıştırıyor tabii insanın. B'nin yanına bir rakam koyacaklarına, birine T vitamini, diğerine Z vitamini deseler olmaz mı? Bu işi anlamıyorum; hem dengeli beslenmemiz bekleniyor bizden, hem de her şey olduğundan daha karmaşık bir hale getiriliyor.

Taksim meydanındaki geri sayımlı trafik lambalarında takıldım. Acelem yoktu. Sakin sakın 40 saniyenin dolmasını ve yeniden yeşilin yanmasını bekledim. Bir kapıcıyla çene çalmak için günün hangi saatinin uygun olduğunu bilmiyorum. Bizim binada kapıcı yok. Bu,

orta sınıf Türkler açısından felaket sayılır. Yılmaz mesela çok tuhaf karşılıyor bu durumu. "Çöpleri kim atıyor peki?" diye sordu bir keresinde. "Sokağın başında çöp varili var zaten, ben atıyorum," deyince hayretle dudaklarını ısırıldı. Geçenlerde de, "Hâlâ bir kapıcınız yok mu?" diye sordu duyduklarına bir türlü inanamıyormuş gibi bir tavırla. Çöp attırmak ve haftada bir merdivenleri sildirmek için bir insan istihdam edilir mi Allah aşkına?

Gerçi benim de haftada bir gelen bir temizlikçim var. Ama pek de aynı şey sayılmaz, değil mi? Hızlı solculuk günlerimde karşıydım tabii, pisliğimi parayla başkalarına temizletmeye falan. Üstelik annemin bir temizlikçisi olduğuna göre benim de olması düşünülemezdi. Annemle benzeşmemek uğruna bir dönem saçımı bile arkadaşlarıma kestirttiğimi hatırlıyorum. O saça başa rağmen sevgili bulabilmişim, asıl hayret verici olan oydu bana sorarsanız.

Arabayı İnci'nin apartmanının bahçesine park etmek istemediğim için sokaklarda fırıl fırıl dönerek park yeri aradım. 'Temkinli olmak lazım. İnci balkondan kafasını uzatıp da beni otomobilden inerken görürse hiç iyi olmaz. Ajan gibi. Kapıcıyı sorgulamaya giderken.

Zillerin en alttakinde kapıcı yazdığı daha önceki gelişlerimde dikkatimi çekmişti. Bir adı sanı yok muydu bu adamcağızın? Ahmet Efendi, Mehmet Efendi gibi bir şey. Türkler kapıcılara ... Efendi diye hitap ediyorlar. Onlar dışında bu toplumda yaşayan herkes ... Bey. Sınıfsal bir sorun değil anladığım kadarıyla. Öyle olsa bahçıvanların, bakkalların, çaycılarının da Efendi olması gerekirdi. Oysa onlar Bey, bir tek kapıcılar Efendi.

Üzerinde kapıcı yazan zile bastım. Tık açıldı kapı. Nerdeyse ben zile basarken açıldı. Kapı açmak da kapıcıların asli görevlerinden biri sayılır ya. Kimse kapıcılar kadar hızlı kapı açamaz o yüzden.

Kalbim pıt pıt atarak merdivenleri indim. Kapıcılar bodrum katlarında otururlar hep. Apartmanında kapıcı olsun olmasın herkes bilir bunu. Kapıcı ailesinin Hafize Hanım'ı tanıdığından emin değildim. Durumu nasıl idare edeceğimden de.

Bodrum kattaki kapıyı çaldım. Yukardan zile basanın kendilerine gelen biri olduğunu düşünmemişlerdi anlaşılan, daire kapısında bekleyen kimse yoktu.

Kapının açılmasıyla birlikte bir yoksulluk kokusu kapladı ortahğı: Kavrulmuş soğan, iç yağ, kaynaya kaynaya koyulaşmış çay, parmak uçları delik çorap, naylon terlik, belden lastikli basma etek ve pazardan alınmış penye don kokusu. Burnumdan nefes almamaya çalıştım. Pek mümkün değil tabii.

Genç bir adamdı kapıyı açan. Esmer suratında masmavi gözleri parlıyordu.

"Kapıcı siz misiniz?" dedim. Bir adı yok muydu bu adamın?

"Evet abla," dedi. Kafasını selam verir gibi öne doğru uzattı.

"Hafize Hanım'ı arıyordum ben. Bu binada oturan birinin yanında çalışıyordu. İşten ayrılmış sanırım."

"Kadriye, hele bir bak, Hafize Yenge'ni soruyorlar," diye içeri doğru seslendi adam. Karısının adındaki K'yi, G gibi söylemişti, gerçi bunun konumuzla ilgisi olduğunu sanmam.

Başörtüsünü düzelterek bana doğru yürüdü Kadriye. Beni hala içeri davet etmemişlerdi ve bu, Türkler söz konusu olduğunda, pek de normal bir davranış biçimi sayılmazdı Köyden kente göç insanları bozuyor.

"Hafize Yenge'yi mi sordunuz?" dedi kız. Ancak kız denebilirdi. Çok gençti daha. Cildi pırl pırl parlıyordu. Bir yaştan sonra ancak DNA RNA'lı kremlerle böyle bir parlaklık verebilirsiniz suratınıza.

"Evet,1" dedim.

"Onlar burda kalmıyor," dedi.

"Biliyorum. Kendisini nasıl bulabilirim diye soruyordum," dedim.

"İşi bıraktı," dedi.

Bu kez bir şey söylemedim. Kızın suratına baktım.

"Telefonunu verelim ablaya," dedi kocası.

"He, verelim," dedi kız.

Ee, versenize kardeşim!

"Ne için sorduydunuz yengemi?" dedi kız.

"Yanımda çalışacak birini arıyordum," dedim.

"Ben ablayı 13 numaraya girerken gördüydüm birkaç sefer," dedi kocası. Tahmin edileceği gibi 13 numaralı dairede İnci oturuyordu.

"İnci Ablamın akrabası mısınız?" dedi kız. İnci Ablasının adını söylerken yüzü aydınlanmıştı. İnci, eskitemediği Escada'larını bu aileye veriyordu herhalde.

"Değilim," dedim. Başka da bir açıklama yapmadım.

Adam küçük bir kağıda yazdığı bir numarayı elime tutuşturdu.

"Hafize Yenge yakın oturuyor. Onlar da bir apartmana bakıyorlar," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Kendimi yeniden sokağa attım.

Etiler'in bu mahallesinde de, bizim Cihangir'deki gibi, bütün kapıcı aileleri aynı köyden gelen akrabalarla anlaşılır. Sistem şöyle işliyordu: Bir kapıcı ailesi bir mahallede işe giriyor, ardından yavaş yavaş akrabalarını o muhitteki apartmanların bodrum katlarına dolduruyordu. Türkiye'de köylerde yaşayanların hemen hepsi birbiriyle akraba. Üstelik akraba olmasalar bile Türklerin hemşerilik dediği, örneğin Almanca'da karşılığı olmayan bir şey var. Aynı köyde, aynı ilçede, hatta aynı şehirde doğan insanlar, birbirlerine "Hemşeri" diyorlar, metropollere göç eden hemşeriler kendi aralarında dayanışma gösteriyorlar. İstanbul'da bu amaçla kurulmuş bir yığın da dernek var: Malatyalılar, Sivashılar, Erzurumlular Dayanışma Derneği ya da Iğdır'ı Güzelleştirme, Koruma, Azeri Kültürünü Yayma Cemiyeti... Bu hemşericilik meselesi Almanları da etkiliyor anlaşılır. Duyduğuma göre onlar da Türkle Evli Alman Kadınlar Derneği'ni kurmuşlar. Bu dernek çatısı altında ne tür faaliyetler yapıldığını ise bilemeyeceğim; şu ana kadar bir Türkle evlenmedim. Aslına bakarsanız hiç kimseyle evlenmedim.

Hafize Hanım'dan çıkmış, eve dönüyordum telefonum çaldığında. Selim'di. Yarın annesinin doğum günüymüş, daha geç haber verirse kızarım diye cep telefonundan aramak zorunda kalmış. Direksiyon başındayken cep telefonundan aranınca da kızarım. Kızdım da nitekim.

Bir de Selim'in annesine hediye arama derdi çıkmıştı. Yakın kız arkadaşınıza hediye almak bile başlı başına sorundur, değil ki mızımız bir yaşlı kadına. Kadıncağızın mızımız olduğu falan yoktu aslında. Mızımız olan benim annemdir. Elmas bir yüzük olmadığı müddetçe ne alsanız burun kıvrır. Ben sanki elmaslar içinde yüzüyorum da ona koklatmıyorum. Selim'in annesi ise bir çiçekle bile mutlu olacak bir kadına benziyordu. Sadece benziyordu tabii. Bu güne kadar kadıncağıza bir şey almışlığım yoktu. Dolayısıyla hediyeler karşısındaki tutumunu da bilemezdim. Ben hediye gelen etnik müzik CD'lerine bile sevinmiş gibi yapacak kadar kibarımdır. Karşımdaki insanlardan da bunu beklerim.

Sevgilinin annesine hediye almak hassas bir konudur. Değerli bir şey alırsanız oğluna kancayı taktığımızı, hiç olmazsa takmaya çalıştığımızı, düşünüp kıllanırlar. Uyduruk bir şey alırsanız da, sen de kimsin moruk, oğlun beni seviyor, seni taktığımız bile yok, demek istediğinizi düşünüp, kırılırlar. Dengeleri bozmayacak kadar değerli ve dengeleri bozmayacak kadar değersiz bir şey bulmak gerekir bu yüzden.

Bütün gece bu uğurda kafayı kırdım. Böyle zamanlarda hep ressam olmak isterim. Ressam olsam birine hediye alma sorunum kalmaz. Tık tık bir kağıdın üzerine bir baykuş çizerim mürekkeple ve onu hediye ederim. Picasso'nun baykuşu gibi bir şey olmalı tabii. İnsanın içine işleyen bir baykuş. Oysa ben düz bir çizgi bile çizemem. Olsa olsa bir yamuk olur benim çizdiğim şey.

Besteci olsam da durumum görece daha iyi olurdu. Pıt, bir beste yapardım: Bir doğum günü şarkısı. Gene de ressam olmak daha iyidir. Hediye alan kişi o resmi duvarına asar. Oysa doğum günü hediyesi beste ancak piyano başına oturulduğunda vardır. Diğer zamanlar piyanonun üstündeki dosyanın içinde duran bir kâğıt parçasından ibarettir.

Seramik sanatçısı, takı dizayneri falan olsam da yaratıcı bir çözüm bulabileceğimden emindim. Ama polise kitaplar satan bir kitapçıydım altı üstü: Hediye seçiminde harikalar yaratmama imkan ve ihtimal yoktu.

Sonunda kendi kitaplığımdan bir kitap götürmeye karar verdim: 1946 baskısı İngilizce bir Lord Byron seçkisi. Bu kitapla çeşitli beklentilere yanıt veriyordum:

- 1) Çok değerli değildi, çünkü gravürlü, vs. bir baskı, ya da bir ilk baskı değildi.
- 2) Değersiz değildi; ciltli ve iyi bir baskıydı.
- 3) Kitapçı bir kadının verdiği bir hediye olmaya uygundu.
- 4) Son görüştüğümüzde Lord Byron'ı ve Türk düşmanı olmasının nedenlerini konuşmuştuk. Bu yüzden anlamı olan bir hediyeydi.

Sabah uyandıgımda başucumda duran kitabı görünce kendi kendime sevindim. Bugün zamanımı hediye aramakla geçirmeyecektim hiç olmazsa. Pelin'i uyandırıp dükkâna yolladım. Yapmam gereken bir sürü iş olmasa onu uyandırmakla uğraşmak yerine, dükkâna kendim gitmeyi tercih edeceğim. O kadar bıktırdı beni yani. Sevgilisiyle bozduğundan beri eski mutlu günlerindeki gibi çalışkan bir kız değil artık Pelin. Yataktan kaldırmak için de vinç gerekiyor.

Zaman geçirmeden telefonun başına oturdum. Batuhan'ı aradım. Hem İsmet Akkan hakkında bulduklarını öğrenmek istiyordum, hem de elimde ona aktarmak istediğim yeni bilgiler vardı. Sen tut, bu yaşından sonra polisle ortak çalış. İnanılır gibi değildi. Hele beni birazcık tanıyanlar için. Fakat hayat insanları savuruyor, ihtiraslar sınır tanımıyor. Detektiflik konusunda kendimce bir hırs geliştirmiştim, ne yapayım.

İlk çalışta yanıtladı telefonu Batuhan.

"Zamanın varsa buluşalım mı?" dedim.

"Var ama ancak akşamüstüne doğru. Gelip seni alayım, birlikte yemek yiyelim mi?"

Bu akşam sevgilimin annesinin doğum günü olduğunu söyleyecek değildim. Bazı umutları her dem ayakta tutmakta fayda vardır. Özellikle bu umutlar sizin hırslı olduğunuz birtakım konularda işinize yarıyorsa.

"Bu akşam için sözüm var. Bir kız arkadaşıyla sinemaya gideceğiz," dedim.

Sinemaya gitmek, erkeklerin gözünde iki kadının birlikte yapabileceği en masum sosyalliktir. Yoksa sıcak çikolata eşliğinde televizyon izleyeceğinizi bile söylemeniz erkekler cadı ayini düzenlediğinizi düşünürler.

"Kaçta gideceksiniz?" dedi.

"7:45 seansına," dedim. Bu saatte başlayan bir seansın gerçekten var olup olmadığından emin değildim ama Batuhan'ın da bu konuda benden fazla fikri olmadığından emindim.

"Öyleyse 5'de senin dükkânına geleyim," dedi.

Saat henüz sabahın 9'u bile değildi.. Önümde araştırmalarıma adayacağım upuzun saatler duruyordu. Evden çıkmadan akşam ne giyeceğime karar verdim. Böyle önemli bir konu dar vakitlere sıkıştırılmaya gelmez.

Yaklaşık on gün önce yaşlı kadının öldürüldüğü kapının önünde durduğumda Batuhan'la telefonlaşmamızın üzerinden bir saat geçmişti. Yolda yepyeni yalanlar kurgulamıştım. Zile bastım. Çalmıyordu. Kapıya vurdum.

Kapıyı açan kadın Figen'in annesi olmalıydı. Bir elmanın iki yansı kadar birbirlerine benziyorlardı. Bu benzerliğin sadece fiziksel olduğunu umdum. Düğmeye basılınca zırlı zırlı ağlamaya başlayan bir kadını daha çekecek halim kalmamıştı.

"Kimi aramıştınız?" dedi kadın. Ne hoş bir karşılamaydı! 'Konukseverlik' sadece Türkiye'ye turist çekmek için verilen seyahat acentası reklamlarında karşılaştığımız bir slogana mı dönüşmüştü son zamanlarda?

"Biz komşuyuz. Benim biraz ilerde dükkânım var. Başınız sağ olsun," dedim.

"Allah razı olsun," dedi. Beni hala içeri davet etmemişti.

"Figen'e bir kitap ödünç vermiştim," dedim.

Kadın gözlüğünü düzeltti. Başörtüsünün yanlarını kıvrırarak kulaklarının arkasına doğru itti. Kızını tanımama şaşırdığı belliydi.

"Figen okulda. Ben de bilmem ki hangi kitap sizin? Buyurun içeri, kendiniz bakın," dedi.

Kaçırır mıyım bu fırsatı? Kapının önünde ayakkabılarımı fırlatıp içeri daldım. Sanki kadın son anda beni içeri çağdırmaktan vazgeçecekmiş gibi bir telaşla. Geçen gelişimden tanıdığım odaya girdim. Camın önünde yaşlı kadının her zaman oturduğu söylenen yere kuruldum. Bu sedir diğer iki divana göre yüksekti. Oturunca insanın kafası camla aynı hizaya geliyordu. Bu yüzden de sokak rahatlıkla görünüyordu.

"Kayınvalidem de hep oraya otururdu," dedi kadın. Benim peşimden o da odaya girmişti.

"Sokak görünüyor. İnsanın canı sıkılmaz," dedim.

"Bu dünya Sultan Süleyman'a bile kalmamış, işte o da toprak olup gitti. Hepimizin eninde sonunda gideceği yer orası," dedi. Gözleri boş boş bakıyordu.

"Çay yapayım mı? Neskafe de var isterseniz."

"Zahmet olmasın," dedim iyi bir Türk gibi. Şifreli Türk diyaloglarında konuğun bir şey içmek istediği anlamına geliyordu bu laf.

"Yok canım, ne zahmeti? Çay mı içersiniz, neskafe mi?"

"Zahmet olmazsa çay," dedim.

Mutfaka gitti Figen'in annesi. Ben de peşinden.

Son görüşümden bu yana mutfağın dekorasyonunda değişiklik yoktu. Aynı afişler duvarları süslüyordu.

"Siz partide mi çalışıyorsunuz?" dedim. AYEP'i kastettiğim her halimden belliydi.

"Bu ara pek çalışmıyorum. İşten de izin aldım. Kayınvalidem rahmetli olunca... Hastaydı. Bekliyorduk. Ama böyle olunca... Allanın gücüne gitmesin. Çok ağır geldi hepimize. Kadının çekeceği varmış. Ne yaparsın Allahütealanın takdiri." Başım iki yana salladı.

"Buyurun, içeri geçelim isterseniz. Figen'in kitaplarına bakın siz. Hangisi sizinse..."

"Önemli değil kitap," dedim. "Figen bir gün uğrar bana bırakır."

Kadın soran gözlerle yüzüme baktı. Öyleyse ne demeye içeri girmiştim, değil mi? Neyse ki gözlerin sorduğu sorulara yanıt vermek gerekmiyor.

Odaya döndüğümüzde gene yaşlı kadının yerine oturdum.

Bir soru sormak için kadına doğru başımı çevirir çevirmez de duvardaki resmi gördüm. Dua eden gözleri yaşlı küçük kız resimli -mutfaktakinin aynısı- parti afişinin yanında asılıydı. Dört tane erkek Beyoğlu Belediyesi'nin güzel pembe binasının önünde poz vermişlerdi. Resmin altında kocaman harflerle Belediye Başkanımız Yüksek Mühendis Sayın Hayri Tokcan ve Yardımcıları: Elele Aydınlık Yarınlar yazıyordu. Gözüm seğirmeye başladı. Heyecandandı herhalde.

"Bu resimdekiler???"

"Belediye Başkanımız ve yardımcıları," dedi kadın. O kadarını ben de okumuştum.

"Temel Bey de aralarında mı?"

"Evet," dedi. Parmağıyla içlerinden birini işaret etti.

"Tanır mısınız Temel Bey'i? Çok iyi insandır. Allah razı olsun, bizim Bey'i Belediye'de işe o soktu." Televizyonun üstünde duran çerçeveli bir resmi alıp bana uzattı.

"Bizim Bey'le Temel Bey. Kendisi bizim Bey'i çok sever. 'Dürüst adama her yerde ihtiyaç var,' der."

Dilim tutulmuş gibiydi. Tek kelime edemeden fotoğrafa baktım bir süre.

"Siz de tanıştırıyor musunuz?"

"Biz partiyi tanıtmak için evlere ziyaret düzenliyoruz. Mahallelerde evlere gidiyoruz, misafir olduğumuz evlerin hanımları mahalleli Müslüman hanımları çağırıyor, hep birlikte oturuyoruz, konuşuyoruz, meseleleri tartışıyoruz. Hanımların partimiz hakkında soruları oluyor, o soruları cevaplıyoruz. Partimiz iktidara gelirse yapacaklarımızı anlatıyoruz hanımlara. Gündüz saatlerinde biz hanımlar birarada oluyoruz, geceleri de beylerle birlikte... Gece toplantılarına Temel Bey de katılır. Onun hemşerilerine gidildiğinde bazen gündüzleri hanım toplantılarımıza katıldığı da olur, bize konuşma yapar."

"Size de gelir gider miydi? Ya da kayınvalideniz onun da katıldığı toplantılara katılmış mıydı?"

Kaşlarını çattı kadın. Çok heyecanlanmışım tabii. Yoksa bu soruyu yontarak, dikkat çekmeden sorabilirdim.

"Kendisinin çok iyi bir konuşmacı olduğunu biliyorum da ailecek yararlanıyor muydunuz onun bilgilerinden, diye merak ettim?" dedim.

Bu söylediklerim ne kadar saçma görünürse görünsün kadını ikna etmişim. Övücü bir şey söylediğinizde insanlar bunun bir zırvalık olduğunu düşünmezler.

"Tabii bizim evde de toplantı düzenliyoruz. Temel Bey kendisi de teşekkür eder. Kayınvalidemin rahatsızlığında en büyük yardımı kendisinden gördük, Allah razı olsun. Hanımıyla da görüşürüz. Temel Bey'in her konuda çok engin bilgisi vardır. Dinimizi de çok iyi okumuştur kendisi. Rabbim her kuluna onun gibi olmayı nasip etsin."

"Siz inançlı değil misiniz?" dedi. Kılık kıyafetime bakarak söylemişti bunu herhalde. Oysa onlara gelmek üzere evden çıktığımdan özellikle en kapalı, bisiklet yakalı tişörtlerimden birini ve kot pantolon giymişim.

"Ben inançsızım," dedim.

"Tövbe deyin. Olmaz öyle şey. İnançsız insan mı olur?" dedi.

Tartışacak değildim.

"Ben zaten Türk değilim," dedim.

"Ne fark eder? Her milletten Müslüman var. Müslümanlıkta ırk, dil ayrımı yoktur," dedi kadın.

Öğreneceğimi öğrendikten sonra bu evden bir an önce çıkıp gitmekten başka isteğim yoktu aslına bakarsanız. Erkekler gibi sünnet olmam da gerekmediğine göre, şuracıkta Müslüman bile olabiliyordum sırf bu konuyu kapatmak uğruna.

Kendime yediremedim tabii, iyi bir politikacı olduğu su götürmeyen bu kadının karşısında yelkenleri suya indirmeyi.

"Dinsizim ben ve öyle de kalmak istiyorum," dedim. Sanırım sert bir sesle söylemişim bunu.

Kadın kafasını iki yana sallayarak benimle uğraşmaya değmeyeceğini anladığını gösterdi. Dua okur gibi dudaklarını kıpırdattı. Uğraşılmazdı tabii benim gibilerle. Bir Hıristiyanla ya da Museviyle saatlerce hangi dinin daha iyi olduğu konusunu tartışabilirdi ama bir dinsizle neyi konuşacaktı? Dinin, dinsizlikten iyi olduğunu mu?

Ortak konumuz olmamasına rağmen gene de bana çay ikram etti. Uzun uzun düşündükten sonra, ben kapının önünde ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken de son sözünü söyledi:

"Sen şimdi Allah'a inanmıyorsan cinayet de işleyebilirsin, hırsızlık da, zina da yapabilirsin. Seni tutan hiçbir şey yok ki! Bak müsaade et ben seninle konuşayım. İslam'ı tanı, ondan sonra karar ver."

"Çay için teşekkürler," dedim.

"İslam hoşgörü dinidir. İslam'da herkese yer vardır..." diye seslendi arkamdan.

"Tembel kadın," diye tısladım, merdivenleri çıkarken. Hıristiyan misyonerler hiç olmazsa kıtalar aşırı yol tepiyorlar. İşte, onca yolu gidip güzelim Budist Güney Kore'nin yarından fazlasını Hıristiyanlaştırmadılar mı? Üstelik aralarına mezhep ayrılığı sokarak. Çalışıyor adamlar harıl harıl. Müslümanlar ne yapıyor? Partilerine oy toplamak için Müslüman kardeşlerinin kapılarını aşındırıyor, iki sokak ötedeki dinsizlerden ise ancak onlar kapıya dayandığında haberdar oluyorlar. Evime gelene ben de propaganda yaparım. Oh! Otur, bekle bir dinsiz gelsin. Pes yani.

Saat 5'i dar ettim. Berbere gitmem kendimi tutamayıp, daha erken bir vakitte buluşmak için arardım Batuhan'ı. Neyse ki Kuledibi'nde yeni açılan The Tower Oteli'nin berberinde biraz sakinleştim. Nerden baksanız heyecan vericiydi: Bir cinayet daha çözmüştüm! İddialarımı ispatlama işini de gönül huzuruyla Türk polisine bırakabilirdim. Kriminal laboratuvarları, adli tıp doktorları olan onlardı ne de olsa.

Gene de Özcan'la ilgili birkaç, daha doğrusu bir tek noktanın karanlıkta kalması sinirime dokunmuyor değildi. Hatta başarı sarhoşu olmamı bile engelliyordu. Kooperatifin kurucuları arasında Özcan neden yoktu? Hele ki en becerikli, en iş bilir kardeş oysa.

Dükkânı Pelin'e teslim edip, Batuhan'la çay bahçesine gittim. Kendimi aşağılık bir patron gibi hissettim dükkândan çıkarken. Hem durmadan kızın tembel olduğundan yakınıyor, hem de firt firt istediğim saatte istediğim yere onun sayesinde gidiyordum. Gerçi o da benim evimi otel gibi kullanıyordu. Bavullarınızı toplayıp hangi patronun evine sığınabilirsiniz? Haksız mıyım?

8:30'da en ıslıl ıslıl halimle Selim'in annesinin Nişantaşı'ndaki evinde olmak istiyorsam geyik yapacak vaktim yok demekti. Çaylarımızın gelmesini beklemeden damardan girdim.

"Katilin kim olduğunu biliyorum."

Eliyle ağzını kapatarak güldü Batuhan.

"Yaa. Kimmiş bakalım?"

Aklı sıra benimle dalga geçiyordu. Bir Türk erkeğinin ağzını yüzünü dağıtsam rahatlar mıydım acaba? Gene de kafatasını parçalayacağım herifin polis olmamasında yarar görüyordum kendi açımdan. Aptal gülüşünün üzerimde yarattığı gerginliği üç adet derin nefes alarak yok etmeye çalıştım.

"Beyoğlu Belediye Başkan Yardımcısı Temel Ekşi," dedim.

Yüzü titredi. Ağzıyla "tçık" diye bir ses çıkardı.

"Bebeğim," dedi. İiiii! Ne iğrenç bir laftı. Bunu da sineye çektim. Allah sonumu hayır etsin.

"Ne alâka Belediye Başkan Yardımcısı?"

Polis yüksek hizmet madalyası denen bir şey varsa, bu gerzeklikle rüyasında bile göremeyeceği o nesneyi almaya benim sayemde hak kazanacaktı, karşımda oturan şu herif. Belki maaşına zam da gelirdi sayemde. Hatta terfi ederdi. Emniyet Müdürü olurdu.

Bu kadarı da fazlaydı!

"Ne alâka yavrum?" dedi bu kez de.

Terbiye sınırları içinde kalmaya karar verdim.

"Ben sana 'Batuhan' diye hitap ediyorum. Senin de benimle konuşurken ismim dışında birtakım laflar kullanmana gerek yok," dedim.

"Efendim?" dedi. Sanki karmaşık bir cümle kurduğum için değil de dediklerimi duyamadığı için anlamamış gibi, beyninin tamamı üç hücreden ibaret şu gerzek, kulağını ağzımın içine sokmaya çalışıyordu.

Direkt olmakta yarar vardır. Ne demek istediğinizi herkes anlar böylelikle.

"Bana sadece 'Kati' desen yeter," dedim. "Bebeğime, yavruma falan gerek yok."

Boynunu iki yana çevirip iki kere küt diye bir ses çıkardı.

"Peki, Kati. Söyler misin, ne alakası var Belediye Başkan Yardımcısı'nın cinayetle?"

"Bir kez 'cinayet' değil, cinayetler," dedim.

"Peki. Anlatır mısın lütfen?"

Anlattım.

Ses çıkarmadan beni dinledi.

"Bu bir teori elbette," dedi lafım bitince. "Sağlam bir teori."

"Emrimde çalışan bir yığın polis memuru, laboratuvar şu bu olsaydı..."

"Anlaşıldı," dedi. "Bugün benden hoşlanıyoruz."

İiii!

"Yok canım, senden her gün hoşlanıyoruz," dedim. Bunu kinayeye söylediğimi belirtecek değilim. Anlamışsınızdır o kadarını.

"Başka neler buldun?"

Cinayetleri araştırmakla görevli komiserin sorduğu soruya bakın!

"Senin şüphelin kim, önce onu söyle," dedim. "İsmet Akkan'ı araştırdın mı?"

"Adamın sapaşğlam en az dört tanığı var. Tatil köyü çalışanlarını saymazsan."

"Cinayetin işlendiği gece hep birlikte miymiş bu insanlarla?"

Başımı salladı.

"Kim o zaman senin şüphelin?"

Güldü.

"Herkesten bir kez şüphelendim. Şüphelenecek adam kalmadı etrafta," dedi. Aman ne espriydi! Ha ha ha!

"Osman'ın sevgilisi?"

"İnci Hanım." Alayla gülümseyerek söylemişti ismini.

"Hm," dedim.

"Ben de sana bir şeyler anlatayım, bak dünyada neler oluyor," dedi..Garsona iki çay daha istediğimizi belirten bir işaret yaptı.

"Bu İnci Hanım'ın bir sevgilisi varmış. Adı sanı bilindik birinin damadı. Bizim Osman durumu çakmış. Öldürülmeden on beş gün önce kadının peşine kardeşlerinden birini takmış. Buradaki otoparka bakan. Musa. Gece gündüz kadını takip ediyormuş bu. Bak bak bak! Adamlardaki kafaya bak. Kendi kendilerine detektifçilik oynuyorlar. Kimin aklına gelir? Kadın hiçbir şeyden şüphelenmemiş. Bulduğu adamı da takibe almışlar. Kim olduğunu öğrenmişler. Fakat Osman işe el koyamadan öldürülmüş."

"Kim anlattı sana bunları?" dedim.

"O ufaklık. Özcan."

"Neden ta başında anlatmamış?"

"Şimdi onu boş ver. Cinayetin işlendiği gece de İnci evde yokmuş..."

"Ve tesadüf bu ya, Musa da onu takip etmeyi bırakmışmış. Nasıl olsa Osman'ı aldattığı ortada ya, daha fazla takip etmesine gerek olmadığını düşünmüş," dedim yarı sinirli.

"Hah! Aynen öyle olmuş"

"Sen İnci'nin o gece evde olmadığını nerden biliyorsun o zaman?"

"Kendisi itiraf etti. Bu sabah merkeze aldık. Bütün olup bitenleri anlattı. Sevgilisinin adını vermedi bir tek. Bizim bilmediğimizi sanıyor. Kadın cinayete suçlanmaya razı ama sevgilisinin adını vermiyor. 'O akşam Osman'ın bürosuna gitmediğini ispat et,' diyoruz. 'Edemem,' diyor. Kesinlikle ispat edemeyecek olsa da etmeye çalışabilir halbuki. Onun da farkında değil."

"Neyin farkında değil?"

"Osman öldürülmeden önce saat 7:14'de kadının ev telefonundan Osman'ın cep telefonu aranmış."

"Aha! Telefon kayıtlarını çıkardıysan, Osman'la Temel Ekşi'nin görüşüp görüşmediğini de biliyorsundur."

"Dur, şimdi oraya geleceğim. Sabırlı ol biraz."

Olamazdım sabırlı mabırlı. Sevgilimin annesinin doğum günüydü.

"Çabuk anlat, sinemaya gideceğim," dedim.

"Yahu Allahını seversen şu sinemayı iptal etsene," dedi. Cep telefonunu çıkarıp elime tutuşturdu.

"Edemem. Lale'ye ulaşamam. Bir toplantıdan çıkıp sinemaya gelecek."

"Şöyle güzel bir yemeğe giderdik."

"Mümkün değil."

"Çok iyi bir kebabçı buldum. Etin bütün sinirlerini ayıkıyor adamlar. Özel besi. Şalgam suyu Adana'dan geliyor. Parmaklarını yersin kebabla birlikte."

"Mümkün değil," dedim gene. "Hem bırak şimdi yemeği. Telefon kayıtlarını anlatıyordun."

Masanın üstünde duran elimi tuttu. Çekmedim.

"Konuşmak istiyorum seninle," dedi.

'Çattık,' diye geçirdim içimden.

"Ne olacak bizim bu halimiz?" dedi.

"Ne var bizim halimizde?" dedim.

Dik dik yüzüme baktı;

"Sen sinemana geç kalma o zaman. Kalkalım," dedi. Küsmüştü. Hayatım boyunca böyle oldu bu. Hep hisli erkekler bana aşık olur. Oysa ortalık ayıdan geçilmiyor, değil mi? Onlardan biri aşık olsa ya. Ben de uğraşmak zorunda kalmasam.

Ayağa kalkmıştı.

"Oturur musun?" dedim.

Hemen oturdu. Hisli ama naz yapmaya da cesareti yok. O kadar tanıyor beni tabii. Kimsenin nazını çekmem.

"Sen evli misin?" dedim.

"Nerden çıktı şimdi bu? Sorunumuz benim evli olmam mı? Hem nerden çıkarıyorsun evli olduğumu?"

"Evli değilsen yemeğe de illa bu gece çıkmamız gerekmiyor. Yarın gece de çıkabiliriz," dedim.

"Yarın gece olmaz," dedi.

Kafamı salladım. Karısına bu gece işi olduğunu söylemişti. İki gece üst üste aynı yalan söylenmez ne de olsa.

"O zaman haftaya," dedim.

"Olur," dedi. Başını önüne eğdi.

"İnci'den şüpheleniyor musun gerçekten?"

"Sadece merak ediyorum." Başını kaldırmıştı şimdi.

"Neyi?"

"Çocuğun kimden olduğunu."

Bir kahkaha attım. Diğer masalarda oturanlar dönüp bize baktı.

"Osman'dan değil," dedim.

"Hadi ya!" dedi. "Bir dakika. Sen nerden biliyorsun?"

"İnci'nin kovduğu hizmetçisiyle konuştum. Adresini vereyim, sen de konuş istersen. Kadın her şeyi anlatmaya çok hevesli."

"Ne biliyor da neyi anlatıyor?"

"İnci'nin özel hayatını. Anlaşılan zengin damadı sevgili tek değilmiş."

"Hadi ya!" dedi tekrar. "Nasıl beceriyorlar bu trafiği ayarlamayı?"

"Her sevgili için ayrı bir cep telefonu alarak," dedim.

"O ne demek?"

"İnci her sevgilisi için bir cep telefonu almış. Numarasının sadece o sevgilide olduğu bir cep telefonu. Diyelim o gün X ile buluşmak istiyor. O zaman numarasını sadece X'in bildiği cep telefonunu açıyor, diğerleri kapalı. Ertesi gün Y'nin bildiği numara açık. Kaç tane erkek

varsa, o kadar da cep telefonu oluyor. Ya da cep telefonu kartı. Ben anlamam bu işlerden. Her neyse işte. Teknolojinin nimetlerinden faydalanıyorlar."

"Bir dakika. Musa İnci'yi takip ettiyse, diğer sevgililerden de haberdar olmalıydı."

"Bence de," dedim.

"Eeee, teorin ne bu durumda?"

"Musa İnci'yi takip etmedi," dedim.

"O zaman?"

"Osman'ın kardeşleri İnci'yi tehditle konuşturdular. Ya da para vereceklerini söylediler. Ne bileyim, öyle bir şey. O da 'sadece bir sevgilinin ortaya çıkmasıyla bu işten yırtarım,' diye düşündü. Biraz daha sıkıştırırsanız, size de sevgilisinin adını adresini verecek zaten, merak etme. Adam öldürmekten hapse girecek değil ya." Birden durdum.

"Bir dakika, bu kadına işkence yapmıyorsunuzdur değil mi?" dedim.

"Dalga mı geçiyorsun? Ne işkencesi? Avrupa Birliği'ne girmeye hazırlandığımız şu günlerde. Bir hukuk devletinde. İşkence mi kaldı? Olur mu öyle şey?"

"Bence de olmaz," dedim. Gene de gözlerimi kısıp yüzünü inceledim. Bu polis milletine güven olmaz bana sorarsanız.

"Eee, çocuğun babası?"

"Hizmetçi, Osman'dan olmadığını söylüyor. Bilemem. Kimse bilemez. Nerden bileceksin böyle bir şeyi?"

"Neye dayanarak Osman'dan olmadığını söylüyor?" «.

"İnci babalık davası açmaktan vazgeçmiş. Birkaç kere bir avukatla görüşmüş, sonunda dava açmamış. Kadın da İnci'nin telefon konuşmalarından takip etmiş olup bitenleri." Omuz silktim.

"Yav, ne kadar şerefsiz insanlar var. Bu kadın hamile yahu. Tüh!" Masanın üstüne hayali bir tükürük savurdu. Bu İnci'nin ya da onunla birlikte olan erkeklerin yüzüne tükürdüğü anlamına geliyordu.

"Temel Ekşi'yle görüştüm ben," dedi. Suratı az önce bir bütün limon yemiş gibiydi.

"Nasıl yani?" dedim.

"Osman'ın cep telefonu kayıtlarında sık sık arananlar arasındaydı adamın numarası. Belediye'ye gittim, görüştüm. Bu arazi tahsisi işinden bahsetmedi o zaman. 'Kendisini tanıyorum, otoparkları var Beyoğlu'nda. Kasımpaşa'da otopark yapmak için bir yer daha almak istiyordu, son günlerde onun için sık sık görüşüyorduk,' dedi. Bana da mantıklı geldi söyledikleri, çıktım geldim. Ne bileyim?" Başını ellerinin arasına aldı. "Finale yaklaştık ha!" dedi.

"Bilmiyorum, ne kadar yaklaştık? Yaşlı kadının öldürüldüğü bıçakta parmak izi var mıydı?"

"Çok iyi bir noktaya temas ettin. Çok doğru bir nokta. Bravo!"

"Yani?"

"Yoktu parmak izi." Öyle söylemişti ki, başka bir şey olduğunu anladım.

"Ne vardı peki?"

"Kadının elinde bir saç teli. Bıçağı yeyince katilin kafaya sarılmış herhalde. O arada koparmış olmalı."

"Kiminmiş?" Bunu nasıl heyecanla söylediğimi tahmin edemezsiniz.

"Bakıyoruz. Örnekler alındı, karşılaştırılıyor."

"Kimden örnek aldınız?"

"Herkesten. Görüyorsun herkes hala şüpheli."

"Temel Ekşi?"

"Ondan almadık. Seninle konuşana kadar... Kendi rızasıyla vereceğini de sanmam zaten. Somut bir delil bulmak lazım. Telefon görüşmeleri dışında da elle tutulur bir şey yok. Savcıyı ikna etmek zor iş. Bakalım. Göreceğiz."

Saatime baktım. Zaman uçuyor. Hemen kalkmam gerekti.

"Bir şey daha var," dedim. "Bu kooperatifin kurucuları arasında herkes var, bir tek Özcan yok. Osman bütün aileyi ortak etmiş de neden Özcan'ı etmemiş? Sence de tuhaf değil mi?"

"Tuhaf," dedi. Parmak eklemlerini kıvrırarak çıt çıt diye sesler çıkardı. "Çok tuhaf."

"Bir de başından beri önce Amca, sonra İnci... Sürekli birilerini ortaya sürmeye çalışıyorlar ailece. Beni bile denediler. Şanslarını denediler yani."

"Ama dış geçiremediler sana," dedi.

"Aman ne geçiremediler. İfademi aldınız ya."

"Büyüt bakalım bu meseleyi. Adamlara babanın içişleri bakanı olduğunu sen mi söyledin?"

"Benim babam öldü," dedim.

"Bunu onlar bilmiyor ama. Gözlerini korkutmuşsun."

Bacak bacak üstüne atmıştım. Öbür bacağımın ağırlığını taşımayan ayağımı salladım. Birtakım insanların benden korktuğu fikri nedense hep hoşuma gitmiştir.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordum.

"Karımın kollarında dertli başıma teselli arayacağım," dedi.

Gözlerimi kocaman açıp baktım. Gayri ihtiyari. Ayağımı artık sallamadığımı da tahmin edersiniz.

"Benim karım yok," dedi. "Yok! İstersen nüfus cüzdanımı göstereyim."

Bana neydi Batuhan'ın karısından canım? Beni ne ilgilendirir insanların evlilik hayatı? Ya da evli olup olmadıkları.

"Göster," dedim.

Cebindeki bütün malları masanın üstüne boşalttı. Cüzdan, anahtarlık, yarısı kullanılmış bir paket kâğıt mendil, bir tükenmez kalem, kenarları kıvrılmış küçük bir bloknot çıktı. Cep telefonu ve sigarasıyla çakmağı bu aksiyon başlamadan önce de masanın üstündeydi zaten.

"N'oldu?" dedim.

"Yanımda değilmiş nüfus cüzdanım," dedi.

"Hadi ya," dedim. "Bir de cüzdanın içine bak istersen."

Cüzdanın gözlerini tek tek açıp gösterdi. İki kuruş parası vardı yazık. Bu devlet memurlarının Türkiye'de işi cidden zor.

"İyi o zaman bir dahaki buluşmamıza gelirken getirirsin," dedim.

Son derece başarılı bir akşam yemeği oldu. Bir: Selim'in annesi Belkis Hanım hediye çok sevindi. İki: Selim'in bütün akrabaları ordaydı ve kimse benden konuşmamı beklemiyordu. Sadece bana soru sorulduğunda konuşarak puan bile topladım. Böylece ağır, saygıdeğer, gizemli bir kadın olduğuma dair bir izlenim yarattım çevremde. Türkler bayırlar böyle şeylere.

Selim kılıandı tabii durumdan. Asansöre biner binmez neden 'dut yemiş bülbül gibi' olduğumu sordu. "O da ne demek?" dedim. Daha önce hiç duymamıştım. İlginç bir tanımlama. Her zaman cır cır konuştuğu halde böyle benim gibi arada bir susanlara denirmiş.

"Kafam karmakarışık," dedim. "Tohu va-vohu."

"O da ne demek?" dedi.

"Kaos demek," dedim. "Tevrat'ta geçiyor. Birinci kitabın ikinci cümlesinde. İbranice orijinal metinde Tanrı'nın düzenlemeye başlamasından önce dünyanın halini tanımlamakta bu sözcük kullanılıyor. Tevrat başka dillere çevrilirken tohu va-vohu, yani kargaşa ya da kaos yerine farklı farklı sıfatlar koymuşlar: Yeryüzü ıssız ve boştu/ biçimsiz ve boştu/ düzensiz ve boştu/ yer boştu ve yeryüzü şekilleri yoktu, demişler. Oysa, yeryüzü karmakarışık, deniyor orada."

"Kitap gibi konuşan kaotik sevgilim," dedi. "Tohutu muydu, neydi?"

"Tohu va-vohu. Kaotik olan da ben değilim, sizin memleketiniz." •

Saçlarımı geriye itip boynumu öptü. Erkekler kadınların entelektüel ve siyasi kaygılarını neden ciddiye almazlar?

"Nesi kaotikmiş bizim memleketimizin Frau Hirşel?" Şimdi de belime sarılıp kendine yapıştırmıştı beni.

"Bu cinayet var ya," dedim.

Saçlarımı parmağına doluyordu.

"Evet var," dedi.

Otoparkın olduğu kata gelmiştik. Asansörden indik.

Selim'in evine gidene kadar yolda olayların bir kısmını anlattım. Hiç ağzını açmadan dinledi beni. Kanepede konyak içerken de diğer kısmı anlattım.

"Sorun ne şimdi?" dedi, lafım bitince.

"Sorun mu nerde? Ne demek bu?"

"Senin kafana takılan ne?"

"Acaba olayın Temel Ekşi'yle bir ilgisi yok da Osman'ın ailesi mi bu işi planladı, diye düşünüyorum. Özcan'ın yaşı küçük olduğu için az cezayla kurtulacağını düşünüp, cinayeti ona işlettirdiler. Yaşlı kadını öldürmek de kaçınılmazdı, eninde sonunda Osman'ın katilini gördüğünün farkına varacaktı kadın. Ya da bir ihtimal daha: Özcan kooperatife kurucu olmayınca kızdı, abisiyle bu konuyu konuşmaya gitti ve kavga çıktı... Aile de Özcan'ın katil olduğunu biliyor ama polise teslim etmiyor... Bu ihtimal sanki daha mantıklı."

"Pek değil," dedi. "Özcan'ın abisiyle arasındaki husumete kooperatif kurucusu olmaması dışında gösterecek bir alternatifin yoksa hiç de mantıklı değil."

"Nasıl yani?"

"Eğer söylediğin gibi Özcan'ın yaşı küçükse, kooperatife kurucu da olamaz. Kurucuların on sekiz yaşını doldurmuş olması gerekir. Kooperatife hissedar olabilir velisi aracılığıyla, ama kurucu olamaz."

Gözlerim biber sürülmüş gibi yanıyordu.

"Bir daha söyle bakayım," dedim.

Aynı cümleyi tekrarladı:

İnsanın avukat sevgilisi olması ne iyi bir şey hayatta. Ne faydalı insanlar avukatlar. E-posta şifresini sevgilisinin ismi yapan bir avukat ne iyi bir avukat. Ne güzel bir sevgili. Bazı şeylerin çözümü ne basit. Avukatları seviniz. Sayınız. En basit şeyleri nasıl göremiyor insan. Özcan abisine düşman değil miydi yani? Düşmansa bile benim elimdeki verilerle bunu bilmeme imkan yok muydu? Yaşlı kadının elindeki saçlar kime aitti? Temel Reis? Avukatlar...

Bir cumartesi sabahıyla daha karşı karşıyaydım uyandığımda. Selim'i uyandırmadan evden çıktım. Bir insan hafta içi her gün sektirmeden 7'de nasıl uyanır ve hafta sonu da 12'den önce nasıl yataktan kalkmaz, aklım almıyor. Fırzuzağa'da Yılmaz'la buluşmaya giderken giyebileceğim bir tek giysi bile bırakmamışım Selim'in evinde. Eve uğramak zorundaydım üstümü değiştirmek için. Uğradım da.

Pelin uyuyordu. Çalışma odama girip telesekretere baktım. Işık yanıp sönüyordu. Çöp vergisini hatırlatmak için ev sahibim aramıştı. Bu kadın ciddi bir vakaydı. Yatırmıştım ya çöp vergisini. Geçen senelerinkilerle birlikte.

Başka arayan yoktu.

Pantolonumu giyerken cep telefonu çaldı. Açmadan biliyordum kimin aradığını. Batuhan'dı.

"Adli Tıp'tan analiz sonuçları geldi," dedi.

Yutkundum.

"Kim?" diyebildim ancak.

Bir çakmağın çakılırken çıkardığı sesi duydum telefonda.

"Elimizdeki hiçbir örneğe uymuyor," dedi.

"Özcan'dan örnek almış mıydınız?"

"Almıştık. Dün bütün gece uyumadım, senin teoriyi düşündüm. Bana akla yakın gibi geliyor. Belli olmuyor gerçi bu işler, biliyorsun. Deneme yanılma yöntemiyle çalışır duruma düştük. Bir tane elle tutulur delil yok. Bakalım Temel Bey kendi rızasıyla örnek verecek mi? Beyoğlu'nda görevli arkadaşlarla konuştum. Beyoğlu'nun en renkli simalarındanmış senin Temel. Hep yüklü gezdiğini söylüyorlar. Altın kabızalı bir Magnum'u varmış. Çok gurur duyarım onunla. Kovboy gibi yürürmüş İstiklal Caddesi'nde. Fransız Kültür Derneği'nin önünde bir zabıta'yı yaralamaktan sabıkası da var." '

"Ne yani, ruhsatsız mıymış silahı?"

"Altın kabızalı ruhsatlı herhalde. Ruhsatlara baktırdım. Tek bir tabanca için ruhsat almış. Onu kontrol ettirdim. Osman'a o ruhsatlı silahla ateş etmemiş ama bunlarda bir tane olmaz ki tabanca. Karadenizli adam silaha düşkün olur.

Sana bildirmek için aradım. Bakalım bu sefer bir şey çıkacak mı? Çıkarsa, bir teşekkür borcum olacak sana."

"Rica ederim," dedim. "Benim vatandaşlık görevim." Sormadan duramazdım. "İnci'nin çocuğunun kimden olduğunu öğrenebildin mi?" dedim telefonu kapamadan önce.

"Yemekte konuşuruz," dedi.

ON BİR

((

Çarşamba gecesi Batuhan'la yemeğe çıkarken Selim'e yalan söyledim. Bir polis, peki tamam: Cinayet masası komiseriyle yemeğe çıktığımı her önüme gelene anlatacak değilim. Hele de sevgilime asla!

Batuhan'ın kırmızı otomobiliyle, onun yeni keşfettiği kebabçıya gittik. Aksaray'ın tuhaf ara sokaklarından geçip, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde birden deniz kıyısına çıktık. İstanbul o kadar büyük ki, burada yaşayan birinin bütün semtleri tanımasını beklemek haksızlık olur, hele de benim gibi sonradan İstanbullu olan birinden. Üstelik biricik güzelliği bir cami olan Aksaray adındaki bu semtte kent güzelliklerine düşkün bir insan ne arar? Bu cami de az buz güzellik değildir aslına bakarsanız, bir kere bütün camilerin en süslüsüdür ve bir kadının, Pertevniyal Valide Sultan'ın adını taşır. Gene de içimi tir tir titreten tek bir cami seçmem gerekse, oyumu kesinlikle Süleymaniye Camii'ne veririm. Hem çevresindeki diğer eserler, örneğin İstanbul Üniversitesi'nin insanı ilim ve irfana teşvik eden ana binasıyla yan yana gelişindeki eşsiz uyum, hem de kentin tarihi yarımadasına hakimiyeti, Mimar Sinan'ın İstanbul'un yedi tepesinden birine kurduğu bu camiyi benim için vazgeçilmez kılar.

Batuhan'ın kebabçısı Aksaray'a yakın, Samatya adında, on beş seneye yaklaşan İstanbul ikametimde birkaç pazar günümü sokaklarını arşınlayarak geçirdiğim bir semttiydi. Samatya, çok güzel bir eski İstanbul muhittir; kebabçının mezeleri ve fındık lahmacunları da bu güzelliğe yaraşır lezzetleydi doğrusu. Kebaplara sıra gelmeden ise, konu seçimimiz nedeniyle, maalesef iştahım kapanmıştı.

Temel Ekşi'nin yaşlı kadının katili olduğu kesinleşmişti: Kadının elinde bulunan saç teli ile Temel'den alınan örnek birbirine uyuyordu. Temel, başta inkar eder gibi olduysa da sonunda yaşlı kadının katili olduğunu kabul etmişti.

Bunu hazmetmek için biraz zaman ihtiyacım olduğu kesindi. Bu cinayeti ben çözmüş sayılırdım! Alçakgönüllülüğe gerek yok. Düpedüz ben çözmüştüm. Karşımda oturan adama baktım. O, bir dilim ekmeğin üstünü acılı ezmeyle kaplamakla meşguldü. Karşılıklı iki binada işlenen iki cinayetin birbiriyle ilintisi olduğunu düşünmeyecek miydi gerçekten? Eninde sonunda o da benim vardığım sonuca varmayacak mıydı?

Belki varacaktı.

Gene de bu, neyi değiştirirdi.

Benim duyduğum haklı gururu azaltır mıydı?

Azaltmalı mıydı?

Hayır!

Bu cinayeti ben çözmüştüm!

"Osman," dedi, Batuhan ekmeğin dilimini ağzına tıktırırken.

Evet Osman'a gelince... Temel Ekşi, Osman'la kavga ettiğini, kavga sertleşince kendisini korumak için bir el ateş ettiğini, Osman'ı bacağından yaraladığını söylüyordu. Bu yaralama olayının ardından Osman'ı büroda bırakıp çıkıp gitmiş, öldüğünü gazetelerden öğrenmişti.

"Yani," dedim. "Yaşlı kadını öldürmekten ama Osman'ı yaralamaktan mı hüküm giyecek?"

"Büyük ihtimalle, kastın aşılması suretiyle ölüme sebebiyet vermektir," dedi Batuhan.

"Hm," demekle yetindim. Haddinden fazla karmaşık gelmişti kulağıma bu cümle.

"İyi de sonuçta Osman adamın tabancasından çıkan kurşunla öldü."

"Anlamıyorsun," dedi Batuhan. Başını iki elinin arasına almıştı. Ağzı kıpırdıyordu. Hala ekmeği çiğniyordu. Gırtlığından aşağı doğru bir yumrunun indiğini gördüm.

"Evet," dedim.

Anlatacaklarının ona sıkıntı verdiği belliydi.

"Neyi anlamıyorum?"

"Eğer Osman yardım çağırıyorsa ölmeyecek, bir ameliyatla kurtulacaktı."

Omuzlarımı silktim.

"İyi de sonuçta çağırmadı. Ambulans numarası bilmiyordu belki. Ya da düşerken kafasını yere vurdu, bayıldı... Ne bileyim, telefona ulaşamadı..."

Sözümü kesti.

"Odada telefon yoktu."

Bir yudum beyaz şarap içtim. Beyaz şarap, bir kebabçıda içilecek en uygun içki olmayabilir ama ben de bir Almanım. Kimse benden Türk davranış kalıplarına uymamı bekleyemez. Hiç olmazsa işime geldiği yerlerde.

"Yani sabit bir telefon mu yoktu?"

"Hiç telefon yoktu."

Açık söyleyeyim, bu mevzunun üstünde durmadım. En azından başta.

"Camı açıp bağırabilirdi, mi diyor Temel?"

Yüzünde sorumu tuhaf bulduğunu belirten bir ifadeyle,

"Temel mi? Temel niye desin bunu?" dedi.

"Kendisini kurtarmak için," diye açıkladım.

"Temel'i unut," dedi. Sanki ben Temel'i anımsamaya bayılıyorum da.

"İyi de, adam katil değil mi yani?"

Büyük bir yudum rakı içti.

"Bak şimdi: Temel'le Osman kavga ediyorlar. Yok, evveliyatı var, onu da anlatmalıyım." Kendi kendine konuşur gibi söylemişti.

"Osman'ın cebini çalıyor. Anlaşılan İnci'yle konuşuyor. İnci telefon ettiğini söylüyor o saatte, Temel de Osman'ın biriyle kısa bir konuşma yaptığını. O sırada kapı çalıyor. Telefondaki İnci de doğruluyor bunu."

Bu kadarını ben de biliyordum.

"Eee," dedim.

"Osman telefonu kapatıp, kapıya gidiyor. Temel, bir kadınla konuştuğunu, daha doğrusu bağıştığını duyuyor."

Gene, "Eeee," dedim. Sonra birden oturduğum yerde dikleştim.

"Kadın Temel'i görüyor mu? Gördüyse şimdiye kadar neden polise gitmiyor?"

"Hayır, kadın Temel'i görmüyor. Mesele o değil. Benim konuşmama müsaade eder misin? Bir dakika durursan izah edeceğim."

Elimle, kısa kesmesini belirten bir işaret yaptım.

"Tamam anlat," dedim.

"Osman kadını içeri almıyor. Kapıda konuşup, post alıyor. Ama bağırmamasından Temel kadının bir şeylere kızmış olduğunu anlıyor. Osman'a hakaret ediyor, Osman da ona bağırp çağırıyor ve kadın gidiyor."

Yemin ederim hala hiçbir şeye uyanmamıştım. Sakin sakin, "Osman'la Temel'in kavgası bundan sonra mı başlıyor?" dedim.

Başıyla onayladı. "Sonrasını biliyor sayılırsın. Kavga ediyorlar, Temel ateş ediyor ve çıkıp gidiyor. Temel giderken Osman'ın cep telefonu masanın üstünde."

"Sabit bir telefon yok muymuş o büroda?" dedim yeniden.

"Kullanılmayan bir telefon varmış, bir süredir borçtan kapalıymış. Osman işlerini cep telefonuyla hallediyormuş."

"Cep telefonunu biri mi almış yani?"

Başını salladı.

"Osman'ın telefon edip yardım çağırmasını engellemek isteyen biri. Yardım çağırmamanın Osman'ın sonu olabileceğini kestirebilecek, bunu akıl edebilecek kadar zeki biri."

Bana kompliman yapar gibi söylemişti.

Yan yan bakarak yüzümü süzerek.

Hatta çapkın çapkın bakarak.

Gene de hemen uyanmadım.

Sonunda uyandığımda da elimle göğsüme bastırıp, son nefesimi verir gibi, "Ben? Ben mi?" dedim. Osman'ın telefonunu benim aldığımı mı düşünüyordu? Yardım çağırmasını benim engellediğimi mi düşünüyordu?

Hiç dalga geçiyor gibi değildi. İfademin alındığı günden bile daha ciddi bir hali vardı.

"Temel büroda olduğu sırada kapıya gelen kadın," dedi.

"Bir dakika," dedim. Kafam çalışmaya başlamıştı.

"Temel bürodan giderken cep telefonunu da yanında götürmüş olamaz mı?"

"Olabilir. Elbette olabilir."

"Bu kadın meselesini de uydurmuş olamaz mı?"

"Olabilir."

"Öyleyse?"

"Temel zaten Osman'ı öldürdüğünü düşünüyor. 'Öldürmek için vurmadım ama bir kaza çıktı elimden,' diyor. Bu telefon meselesine dikkatimi çeken de Temel değil."

"Ee, daha iyi ya. Adam telefonu aldıysa, bu konuya senin dikkatini neden çeksin?"

"Temel Osman'ı vurduğunu kabul ediyor. Saatten emin değil, tahminen 7:30 diyelim. Hava kararmamış dışarı çıktığında. Sokakta birisi sesleniyor: Yaşlı kadın. Kadın camı açmış, Temel'i onlara yemeğe çağırıyor. Temel kadınla iki laf etmek zorunda kalıyor, yemek davetini reddediyor, sonra da yürüyerek Karaköy'e iniyor."

"Silah?" dedim.

"Silah mı?"

"Silahı Karaköy'den denize mi atıyor?"

"Yok. Osman'ı vurduğu tabanca baba bir mal. Magnum. Atar mı hiç! Namluyu değiştirip, üretim numarasını silmiş. Evinde bulduk tabancayı. Elimizde tabancadan başka delil

olmasaydı, büroda parmak izi bulunmasaydı mesela, katil olduğunu ispatlamamız zordu. Gerçi adam bizi fazla zorlamadan kabul etti suçunu."

"Bu namlu değiştirme hikâyesi sık yapılan bir şey midir?"

"Kirlense de bu tür pahalı tabancaları atmaya kıyamazlar, böyle usullere başvururlar."

"Kirlense de mi?"

"Cinayette kullanılan silahlara 'kirli' denir." Bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

"Bak, neler öğreniyorsun benden."

"Yaaa. Hep faydalı şeyler."

"Peki, yaşlı kadını neden öldürmüş? Onu da söyledi mi?"

"Senin de baştan beri tahmin ettiğin gibi..." Lafın burasında beni takdir eden gözlerle süzdü.

"Soruşturma derinleşince yaşlı kadına ulaşacağımızdan korkmuş."

"Yersiz bir korku," dedim. "Birtakım kitapçı kadınlarla uğraşmaktan komşuları sorgulamaya zamanınız olmuyor ki."

Ensesini kaşdı, hemen ardından boynunu iki yana çevirip malum 'küt' sesini çıkardı.

"Bir şey daha var tabii," dedi. Biraz durdu. Yüzümü inceledi.

"Neymiş o?" dedim.

"Osman'ın büro olarak kullandığı o daire yakında satılığa çıkacak, sen de orayı almak istiyorsun, değil mi?"

"Ne var bunda?" dedim.

"Hiiiç," dedi. "Hiçbir şey yok."

"O daireyi almak istediğimi, içeriyi bu nedenle görmek istediğimi, Osman'la da bu yüzden tartıştığımı polise verdiğim ifadede kendim söyledim."

Başını salladı.

Durumun pek de lehime görünmediğini kabul ediyorum.

Cinayetten bir gün önce Osman'la büro kapısının önünde kavga etmiş, adamla itişip kakışmıştım. Cinayet günü de o benim dükkânıma gelmiş, kafasına bir kültablası yemişti. Hızımı alamamış olmam, aynı akşam bürosuna gidip kapının önünde yeni bir kavga çıkarmam, kapı yüzüme kapatılınca çekip gitmemem, merdivenlerde beklemem, o arada silah sesini duymam, Temel gittikten sonra da içeri girip Osman'ın yardım istemesini engellemem... Bunların hepsi mümkündü. Hatta bir motivim bile vardı: O daireyi satın almak istemiyor muydum? Osman yaşasaydı bunu becerebilecek miydim bakalım? Esasen şimdi becerebileceğim de meçhuldü. Kardeşler bana orayı bırakacaklar mıydı?

"Temel büronun kapısını açık mı bırakmış?" dedim.

"Hatırlamıyor. Açık bırakmış olması mümkün."

"Ertesi sabah... Cesedi kim bulmuştu? Kardeşlerden biri... Adını unuttum."

"Musa."

"Evet. Musa. Musa geldiğinde kapı kapalı mıymış?"

"Kapalıymış."

"Ve sen Temel'in bürodan çıkmasıyla, Musa'nın gelmesi arasında bir kadının gelip, cep telefonunu masanın üstünden aldığını, Osman'ın gerçek katilinin de bu kadın olduğunu düşünüyorsun."

"Düşünüyorum," dedi.

"Osman camı açıp bağırabilirdi," dedim. Daha önce de söylemiştim bunu ve tatmin edici bir yanıt almamıştım.

Derin bir nefes alıp, pööf diye bir ses çıkararak dışarı verdi.

"Camı açıp bağırma sesini kime duyuracak? Çık, sabahtan akşama kadar Boğaz'a doğru bağır, Karaköy'den balıkçılar gelir mi yardıma bakalım? Binada kimse yok ki..."

"Osman'ın bürosu sokağın olduğu tarafa bakmıyor demek," dedim.

Gözlerini kısıp beni inceledi.

"Neyi ispatlamaya çalışıyorsun? O büroyu hiç görmediğini mi?"

"Bunu ispatlamaya çalışmama gerek yok. O büroyu hiç görmedim. Alt kattaki atölyeyi gördüm, orada da sokağa bakan bir odada oturdum," dedim.

Arkasına yaslandı.

"Bir saniye," dedim. "Ne dedin sen?"

"Ne mi dedim?"

"Binada kimse yoktu,' dedin. Yukarı katta çalışan işçilere ne oldu?"

"Kaçak işçiler," dedi. Ne önemi vardı şimdi adamların kaçak olmasının?

"İşçiler hiçbir şey duymamış mı?"

"Tesadüf bu ki, aynı gün Belediye, inşaat izni yok diye yukarı daireyi mühürlemiş. Bina tarihi eser sayıldığı için en ufak bir tadilatla bile izin almak gerekiyormuş, onlar da bu izni almamışlar. Bu işin Temel Ekşi'nin başının altından çıktığını, binayı boşaltmak için inşaatı mühürlettiğini ispatlayabilsek, Osman'ı taammüden öldürdüğünü de iddia edebiliriz. Ama doğrusu pek sanmıyorum."

"Bunu ispatlayabileceğinizi mi, yoksa Temel'in inşaatı bir amaç doğrultusunda mühürlettiğini mi?"

"Mühürlemenin .Temel'le hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor. Komşulardan birinin şikayeti üzerine Belediye harekete geçmiş. Kuledibi'nde yaşayan kaçık entellerden biri inşaatı görünce bir dilekçe vermiş."

"Kim?"

"Aklını Kuledibi'yle bozmuş bir adam. Amatör mimar." Kıs kıs güldü. "Kaçıktan bol ne var memlekette."

"Sen konuştun mu bu adamla?"

"Konuştum tabii, dilekçe vermiş sahiden. Adam Belediye'den çıkmıyormuş anlaşılan. Kim bir çivi çaksa hemen bir dilekçe veriyormuş. Bu ilk değil yani."

"İyi yapıyormuş bence," dedim.

İhbarcılara bayıldığım sanılmasın sakın. Ama tüm ihbarcılar da aynı kefeye koymamak lazım: Alman faşizmi sırasında bodrumlara saklanan Yahudi aileleri ihbar edenlerle; yaşadığı kenti, semti canavarlardan korumaya çalışanlar bir olur mu?

Hayatında bir kez Kuledibi'ni gören biri niye 'canavarlar' dediğimi anlar. 1970'lerde, 1980'lerde Kule meydanını çepeçevre saran o şahane binaların hepsinin üstüne en az bir iki kaçak kat çıkmış, hemen her binanın bir taşıyıcı duvarı, gelmiş geçmiş tüm İstanbul depremlerine nanik yapar gibi, balyozlarla yerle bir edilmiştir. Üstelik o şekilsiz -ayrıca şekilli olsa ne yazar?- kaçak katlara binbir katakulliyile ruhsat verilerek, sonradan yıkılamamaları da temin edilmiştir.

"İşçiler cinayet işlendiği saatte binada değilmiymiş yani?"

"O daire mühürlenince onlar da mallarını alıp gitmişler."

"Ne malları?"

"Adamlar tamirat yaptıkları dairenin içinde yaşıyorlarmış aynı zamanda. Yatacak yere para vermemek için."

"Buldun mu peki işçileri?"

"Sen ne kadar kaçak işçi olduğunu biliyor musun bu memlekette?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bir milyondan fazla olduğunu sanıyoruz. İkamet yeri, adı sanı belli olmayan bir milyon kaçak işçi var Türkiye'de, bunların çoğu da İstanbul'da."

Böyle konular beni hiç açmaz, açık söyleyeyim. İnsanların da metalar gibi sınırsız dolaşım hakkına sahip olması için az çalışmışlığım yoktur zamanında.

"Yani adamları bulamadın."

"Bulamadım, aramadım da. Biz ertesi sabah cinayet mahallinde araştırma yaparken üst katın kapısındaki mühür sapsağlam duruyordu, geceyi birilerinin orada geçirdiğini iddia etmek için hiçbir nedenimiz yok."

Söylediklerine burun kıvırdım.

"Cep telefonunu bir kadının aldığı iddia etmek için de pek bir nedenin yok," dedim.

Daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Karşılaşmam da beklenmezdi zaten. Yanımda, arabanın direksiyonunda, katil, ya da hiç olmazsa 'dolaylı katil' olduğumu düşünen bir adam oturuyor ve bir yandan arabayı kullanırken, bir yandan da elini bacaklarımın arasına sokmaya çalışıyordu. Bacaklarımı kapıya doğru yaklaştırıp, kolunun ulaşabileceği mesafenin dışına çıkardım.

"Bir zanlı değil miyim?" dedim.

Avucuyla direksiyona vurdu. Hiçbir şey söylemedi.

Valide Sultan Camii'ni geçmiş, Unkapanına doğru gidiyorduk.

"Cep telefonu o gecedan sonra bir daha kullanılmamış mı?" dedim.

Gene hiçbir şey söylemedi.

"Cep telefonu..." diye başladım yeniden. Sözümlü kesti.

"Karımla ayrı yaşıyorum," dedi. "Boşanacağız."

Otomobilin tavanına doğru gözlerimi kaldırdım. Ne demeliydim?

"Üzuldüm," dedim.

"Üzuldün mü?"

"İnsanların boşanması üzücü bir şey. Çocuğunuz var mı?"

Bir sigara yakıp düşünceli düşünceli kafasını salladı.

"Anladım," dedi. "Çok iyi anladım seni."

Biraz sonra, ben arabanın içindeki bu sessizliğe dayanamadığımı düşünmeye başladığım anda, "Cep telefonu bir daha kullanılmamış. Muhtemelen Boğaz'ın derinliklerinde yatıyordur," dedi, deminki soruma cevaben.

"Daha önce dikkatini çekmemiş miydi telefonun ortada olmadığı?"

Kendini toplamış gibiydi.

"Çekmişti ama Osman'ın hep yanında taşıdığı söylenen tabancası da ortada yoktu ve katilin ikisini de yanında götürdüğünü düşünmüştüm o zaman. Tabancayı, polis cinayet mahalline gelmeden Osman'ın kardeşlerinin yok ettiğini anladık sonradan. Ruhsatsız olduğu için. Ama telefonun akıbeti hala karanlıkta."

"Temel'in 'Telefonu ben almadım,' derken yalan söylemediği ne malum? Belki gerçekten de o aldı."

"Ya," dedi. Tçık diye bir ses çıkardı dişlerinin arasından.

"Adamı görsen ne demek istediğimi anlarsın."

"Nasıl yani?" dedim.

"Adam çok gariban biri. Cebinde bol para olan, dalavereci bir gariban. Böyle bir şeyi akıl edecek, 'Şu cebi alayım da yardım çağırmasın, ölsün,' diyecek biri değil. Osman'ı gerçekten öldürmek istese bir kurşun daha sıkar, öldürürdü, öyle cep telefonu ile falan uğraşmazdı."

"Satmak için telefonu almayacak kadar da zengin," dedim.

"Evet. Yani Temel'in o telefonu almış olması ihtimali bu puzzle'da yerine oturmuyor."

"Ne?" dedim.

"Uymuyor," dedi.

"Ama kapının önünden geçen birilerinin içeriye girip, masanın üstünde duran telefonu alıp gitmeleri mümkün. Telefon kartını çöpe atıp, telefonu da satmışlardır." Bunu söylerken aklımda yukarı dairede yaşadığı söylenen işçiler vardı.

"Bu mümkün ama çok da uygun değil. Osman'ın cesedi daire kapısına çok yakın bir yerdedi bulunduğunda. Oraya kadar sürünerek gelmiş. Telefon masanın üstünde duruyor

olsaydı, kapıya kadar sürüneceğine, masaya doğru sürünüp telefonu alırdı. Kapıya, yani yardım isteyebileceği tek yere gitmiş oysa. Demek o kişi elinde telefonla çekip gittiğinde Osman hala sağdı."

"Bundan ne sonuç çıkıyor?" dedim.

"Bir: Osman telefon edip yardım isterdi, kapıya sürünmezdi. İki: Hiç kimse bir cesedin üstünden atlayıp, cep telefonu çalmak için bir yere girmez. Bir tek telefonu çalıp gitmez, öyle diyeyim. Osman'ın cebinde cüzdanı, kolunda saati, masasının çekmecesinde tabancası duruyordu. Hırsız olsa onları da alırdı."

ON İKİ

((

Batuhan beni kapının önünde bıraktığında salonun bütün ışıkları yanıyordu. Pelin evdeydi anlaşılın. Kibarlık olsun diye anahtarımınla kapıyı açmak yerine aşağıdan zili çaldım.

Tanımadığım genç bir adam kocaman botlarıyla salonumdaki kanepeye uzanmıştı. Misafir olduğunuz eve kendi misafirlerinizi taşımanız tuhaf bir şeydir; o misafirlerin çocuk mezarı ayaklarıyla ev sahibinin designer kanepesine yayılmaları ise tek kelimeyle: Rezalet.

Al al yanaklarıyla bana kapıyı açan Pelin'e isteksiz bir selam verip, çalışma odama doğru yürürken kanepemde yatan zevzeğin arkamdan, "Patronun da taş gibiymiş," dediğini duydum.

Genç erkeklerin hoşlanacağı yaşa gelmişim ve işin kötüsü bunun hiç de sevinilecek bir durum olmadığını farkındaydım.

Üstümü değiştirmeden masama oturup geçen hafta yaptığım listeyi elime aldım. Yazdıklarımı yeniden gözden geçirdim. Bir cümlenin üstünü çizmişim o gün:

Habibe mi yalan söylüyor, İnci mi?

Salondan gelen sesleri duymamak için kalkıp oda kapısını kapadım. Yeniden oturur oturmaz susadığımı fark ettim, su almak için mutfığa gittim. Büyük bir bardak su, buz dolu bir bardak ve viski şişesiyle odaya döndüm. Neyse ki ev üç insanın birbirleriyle karşılaşmadan dolabilecekleri kadar büyüktü.

Tekrar masanın başına geçtim.

Gözlerim kitap dolu raflara dikili, sigara ve viski içerek öylece oturdum.

Gece, makyajımı temizlemek, yüzüme minik daireler halinde masaj yaparak gece kremi sürmekle uğraşmak içimden gelmemişti. Sabah uyandığımda sağ gözümün alt ve üst kirpiklerini birbirinden ayırmak için bir miktar kirpiğimi yoldum. Yatarken dişlerimi de fırçalamamıştım. Şimdi çok kötü hissediyordum kendimi. Çok.

Banyoya gittim. Aynada kanlanmış gözlerimi görünce kendimi daha da kötü hissettim. Küveti doldurdum. Sabah küvete girmek çok acayip bir şey: Bir kere kendinizi çalışmak zorunda olmayan, bu tür zevklere günün her saati zaman ayırabilecek şanslı bir insan gibi hissetmenize yarıyor ki bu iyi yanı. Kötü yanı ise bir küvet dolusu su, hiçbir zaman üstünüzden akıp giden suyun, yani düşün yaptığı dinçleştirici etkiyi yapmıyor; küvetin içinde, eskisinden daha uyuşuk bir şekilde oturup duruyorsunuz.

Bornozumu giyip, kafama bir havlu bağladım, çalışma odama gittim. Dün gece odayı havalandırmamıştım, leş gibi sigara kokuyordu. Bir sigara yaktım. Pelin uyanmıştı. Anlaşılın yalnızdı. Kafasını içeri uzattı. Gülücükler saçarak, "Günaydın," dedi.

"Dükkânı açmaya gidiyor musun?" dedim.

Keyfi o kadar yerindeydi ki bu bile onun neşesini kaçırmadı.

"Hemen çıkıyorum canım," dedi.

İçersi havalansın diye balkon kapısını açıp, sigaramı söndürdüm. Giyinmeye gittim.

Habibe'yi aramak için elimde bir fincan yeşil çayla çalışma odama döndüğümde bir işte çalışmak zorunda olmayan insanlar için hala erken bir saatti.

Telefon açılmadan uzun uzun çaldı. Sonunda uykulu bir kadın sesi, "Alo," dedi.

"Merhaba, ben Kati," dedim. Kim olduğumu açıklayacak uygun bir cümle bulmak için sustum.

"Merhaba, nasılsın," dedi uykulu kadın sesi.

"Hatırladın mı?" dedim.

"Unutulacak bir kadın mısın?" dedi.

İkimiz de güldük. Uyanır uyanmaz gülebilen nadir insanlardan biriydi anlaşılan Habibe.

"Daha dönmedin demek," dedim.

"Bu mevsimde pansiyonda çok müşteri olmuyor. Ortağım hallediyor işleri," dedi.

"Uyandırdım mı seni?"

"Yok, uyanmıştım ama yatağın içinde dönüp duruyordum, iyi oldu."

"Seninle buluşmak istiyordum... Bir konuda fikir soracaktım," dedim.

"Sen karşı taraftaydın değil mi?" dedi.

"Evet," dedim.

"Bu gün Teşvikiye'de bir randevum var zaten, istersen akşamüstü o taraflarda buluşalım," dedi. "Ne oldu? Hala şüpheliler arasında mısın?"

"Öyle de denebilir," dedim.

"Saat 5 uygun mu?"

"Uygun," dedim. "Nerde?"

"Sen söyle," dedi. "Sen daha iyi bilirsin."

Buluşma yeri seçme konusunda yaratıcı olduğumu iddia edemem.

"Benim evime gel istersen," dedim. Adresi verdim.

Bütün gün dışarı çıkmadım. Evi arşınlayarak ve sigara içerek düşündüm durdum. Batuhan'ın puzzle'nın aksine benimkinde her şey eşsiz bir uyumla yerine oturuyordu. Beni ürküten de bu eşsiz uyumdu esasen: Ya yanılyorduysam?

Her şeyin çok iyi gitmesi, ilişkilerin sorunsuz olması, işlerin tereyağından kıl çeker gibi yürümesi beni korkutur. Hak etmediğim bir mutluluk, bir zafer duygusu, bir aşk yaşadığımı falan düşünürüm. Mutlaka bütün iyiliklerin ardından beni acıdan kıvrandıracak bir kötülük geleceğini düşünürüm. Hiçbir şey mükemmel olmamalıdır benim hayatımda. Ancak o zaman gerçekten mutlu olabilirim. Diyelim işlerim iyi gidiyor, dükkân tıkr tıkr çalışıyor, büyük bir aşk yaşıyorum, seks iyi... İşte o zaman kuruntularla kendi kendimi yerim. Mutlaka ayağımı sıkın ayakkabılar giyerim. Ya da sigarayı bırakır, üstüne de haftada üç gün ağırlık çalışmaya başlarım. Hiç kahve içmem. Hatta çay bile içmem. Kaşarlı tost yemeyi de yasaklarım kendime.

Dedim ya, işlerin tıkrında olması, benim başıma gelebilecek en feci şeylerden biridir aslında.

Bir cinayeti tıkr tıkr işleyen bir saat gibi çözmüş olmak da inanılması güç bir zafer değil midir? Amatör bir detektif için müthiş bir başarı değil midir? Öyleyse mutlaka yanılyor olmalıyım.

Durup dururken birilerini cinayetle suçlamak istemem. Gözü dönmüş bir polis değilim ne de olsa. Kendi halinde bir kitapçıyım. Cinayet çözmek, katilleri yakalamak, adaletle teslim etmek değil işim. İşaret parmağımı insanların burnuna doğru uzatıp, 'Sen katilsin,' diye bağırarak değilim. Bu cinayeti çözdüğüm için kariyer yapacak, maaşıma zam alacak, fazladan on gün tatille, üstün hizmet madalyasıyla falan ödüllendirilecek de değilim.

Beni ilgilendirmezdi. Osman acı içinde kıvrılırken cep telefonuyla çıkıp giden gerçekten bir kadın olabilirdi. O kadın Habibe olabilirdi. Tüm bunları intikam için yapmış olabilirdi. İyi yapmış olabilirdi. Ya da korkunç bir şey yapmış olabilirdi.

Beni ilgilendirmezdi.

Birazdan Habibe geldiğinde de ona cinayet hakkında hiçbir şey söyleyecek değildim.

Herhangi bir iddiada, suçlamada bulunacak değildim.

Gerçi suçlama sayılmazdı söyleyeceklerim.

Doğrularıp doğrulamamak Habibe'ye kalmıştı. Benimle bu konuyu konuşmak istemiyorsa çekip giderdi. Olur biterdi. Tahminlerimi dinlemeye onu zorlayacak değildim.

Kanepeye kıvrılıp uyudum.

Zil çalıyordu uyandığımda. Kapıya koşup otomatiğe bastım. Zil sesi kesilmedi. Çalışma odama, telefona koştum. Zil sesi gitgide uzaklaşıyordu. Tekrar salona koşmaya başladım. Cep telefonuma. Zil sesi kesildi.

Elimde cep telefonuyla kendimi kanepeye attım. Beni kimin aradığını bulmak için tuşlara basmaya başladım. Ekranda görünmeyen bir numaraydı, demek ki: Selim.

Konuşacak enerjim yoktu.

Saat tam 5'te kapı çaldığında kendimi toparlamıştım. Türklerden dakik olmalarını beklemem. Aslında İstanbul'da bir Alman'ın dakik olması bile zordur. Sürekli trafik tıkanır, bir yerden bir yere gitmek için gereken zamanı asla hesaplayamaz, mutlaka geç kalırsınız.

Kapı otomatiğine bastım.

Uzun siyah tuniğini savura savura merdivenleri çıktı Habibe. İlk karşılaşmamızda olduğundan çok daha şıktı. Saç modeli de değişmişti.

"Yakışmış saçın," dedim. Yanaklarımızı hafifçe birbirine değdirdik.

"Berberden geliyorum, yeni kestirdim," dedi. Elindeki paketi bana uzattı. "

"Pasta aldım. Rejimde değılsindir inşallah."

Hem evet, hem de hayır anlamına gelebilecek bir ses çıkardım.

Önce salonda oturduk. Bacaklarını kıvrıp pofuduk koltuklarda otururken insanın içinden sıkıcı konular konuşmak gelmediğini o sırada anladım. İki gün boyunca burada oturup, çikolatalı pasta yiyerek kış modası, Nişantaşı pastaneleri, Etiler kuaförleri, Yamamoto'nun yeni açılan butiği gibi konulardan konuşabilirdik. Ve cinayet, Osman, cep telefonu, İnci aklımızın ucuna gelmeyebilirdi.

"Balkonda oturalım mı? Yılın son sıcak günlerini değerlendirmek gerek," dedim.

Kendi binamızın ve bir yığın başka binanın daha arka bahçesine bakan bir balkonum var. Boğaz manzaralı değil ama İstanbul'da son kalan ağaçlardan beş, on tanesini görüyorum. Üstelik sokağın gürültüsünden uzak.

Çalışma odamdan geçerek balkona çıktık.

"Güzelmiş burası," dedi Habibe.

Çayı ve pastayı sehpanın üstüne koydum. Ayaklarımı balkon demirlerine uzattım.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var," dedim.

"Evet," dedi. "Sabah telefonda söylemiştin."

Dudaklarımı kemirdim.

"Eee?" dedi.

"Şu, Osman'ın öldürüldüğü gece..." Bir an durup soluk aldım. "Akşamüstü."

Heyecanlanmıştım.

"Osman'ın öldürüldüğü akşam sen Osman'ın bürosuna uğramış olabilir misin?"

Gözlerini kısıp baktı. Kadının çok güzel bir göz rengi var: Çimen yeşili.

Yüzü asılmıştı hafiften.

"Nerden çıkarıyorsun bunu?"

Ayaklarımı balkon demirlerinden çekip, bacak bacak üstüne attım.

"Bak," dedim ona doğru eğilerek. "Ben polis değilim. Polisle işbirliği yapacak da değilim." Bir cinayeti çözdüğüm ilk seferin ardından, cinayetle suçladığım insanlara sadece meraklı bir amatör detektif olduğumu en başta söylemek gerektiğini öğrenmiştim.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" dedi. Gözleri hala kısıktı.

"Yani," dedim. "Senin doğrulayabileceğini düşündüğüm bir teorim var. Sadece bir teori. Ve sen doğrulasan da bu bir teori olarak kalacak."

Önünde duran pasta tabağını eliyle sehpanın ortasına doğru itti.

"Yani polise gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım.

Dilini dişlerinin üstünde gezdirdi.

"Neden?" dedi.

"Nasıl neden?"

"Neden polise gitmeyeceksin?"

"Neden gideyim?" dedim. Pek anlamlı bir yanıt sayılmazdı, biliyorum.

"Öyleyse düşündüklerini bana doğrulatıp ne olacak?"

Şimdi, polisiye okuru olmayan birine cinayet çözme merakınızı nasıl anlatırsınız? Hadi, diyelim ki siz anlattınız, o sizi anlar mı? Gene de denemeye değerdi.

"Biliyorsun, ben polisiye satıyorum," dedim.

"Kuledibi'nde," dedi.

"Satmaktan öte, polisiye okuyorum da."

"Ben hiç polisiye okumadım," dedi. "Bizim İnci çok polisiye okurdu. Çocukluğundan beri."

Boğazımı temizledim. Direkt konuya girmek daha iyiydi.

"İnci senin kuzenin," dedim. İnci'nin ex-hizmetçisi Hafize Hanım'dan öğrendiğim bu bilgiyi konuşmanın başında ona doğrulatsam iyi olurdu.

"Teyzemin kızı," dedi. Türkçe'de akla gelebilecek her akrabalık derecesinin tek sözcüklük bir karşılığı var. Bunlar arasında bir tek 'kuzen' yaygın olarak kullanılmıyor, Türkler kuzenlerine teyzemin kızı, amcamın oğlu, vs. demeyi tercih ediyorlar.

"Teyzenin kızı," diye onun söylediğini tekrarladım.

"Ama kardeşim kadar yakındı bana. Kendi kardeşimden çok onu severdim."

"Osman'la birlikte olana kadar."

"Osman'ı benim elimden alana kadar," dedi. Güzelim gözlerini kısarak bana baktı.

"Kabul etmiyor böyle bir şey yaptığını, değil mi? İnkâr ediyor. Biliyorum. Suçu olmadığını söylüyor."

"Ben İnci'yle bu konuyu konuşmadım," dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı. En azından uzun uzun konuşmamıştım.

Pembe ojeli tırnaklarına baktı.

"Öyleyse teyzemin kızı olduğunu nereden biliyorsun?"

"İnci'nin hizmetçisiyle konuştum," dedim.

"Meşhur hizmetçi." Geçmişte yapılan eylemlerin gelecekteki sonuçlarını görebilen biri gibi kafasını salladı. "Kadın bizim ailenin bütün girdisi çıktısını öğrendi tabii. 'Bu kadını tutma, laf dinliyor,' dedim. Biz salonda oturuyoruz, kadın salonun camlarını siliyor; biz mutfağa geçiyoruz, kadın bulaşık yıkıyor. Biz nerdeyse o da orda." •

"Sen İnci'nin evine mi gidip geliyordun?"

Alayla gülümsedi. "Hizmetçi söylemedi mi sana? Başta gidiyordum tabii. İnci'nin aklını başına toplaması için hâlâ umut olduğunu düşündüğüm zamanlarda."

"Neden Osman'dan ayrılması için ısrar ettin ki?" Çok tuhaf bir şey sormuşum gibi kaşlarını çattı, gözlerini kısarak bana baktı.

"Osman'ı seviyordum. Osman'dan hamileydim. Osman'la bir hayat kurmak istiyordum. Osman'ın çocuklarını doğurmak istiyordum." Başını eline dayadı. "Neden olacaktı?" dedi.

"İnci'yi düşündüğün için değil yani."

"İnci'yi de düşündüm tabii. Önünde geleceği vardı. Okuyabilirdi. Ben okuturdum onu. Gencecik yaşında bir adamın metresi olmasına gerek yoktu. Kafası o kadar çalışkan bir kız..."
Bir sigara yaktım.

"Osman'dan ayrıldığında hamile miydin sen?"

Karşı binaların camlarına dikti gözlerini.

"Çocuğa ne oldu?" diye sordum. Sesim çatal çatal çıkmıştı.

"Karnımda öldü," dedi. "İlaç alıp intihar ettim. Çocuğu kurtaramadılar."

"İntihara teşebbüs ettin yani. İntihar etsen şimdi burda olmazdın." Türklerin Türkçelerini düzeltmek benim üstüme vazife miydi? Söylediğimin üstünde durmadı zaten. Boş boş bana baktı sadece.

"Osman hastaneye geldi..." Derin bir nefes aldı. "Osman'ın parası İnci'yi çekti, İnci'nin gençliği, güzelliği de Osman'ı."

"Sonra işin ucunu bıraktın ama sen. İnci'ye gidip gelmemeye başladın."

"Başka çarem yoktu. Bütün aile üstüme yürüdü. Benim yapamadığımı İnci yaptı. Üstüne ev aldirtti Osman'a, bütün aileye baktırdı. Kaz gibi yoldu adamı. Annemi, teyzemi, abilerimi, hepsini kendi yanına çekti. Her ay bir tomar parayla gidiyordu. Hepsini satın aldı. Benim yüzümü bile görmek istemiyorlardı. Kendi öz annem bana sırt döndü. Annem gibi bildiğim teyzem... Biz İnci'yle birlikte büyümüştük. Onu çok iyi tanıyordum güya..."

"Ama sonunda bu işin peşini bıraktın."

"Başka çarem mi vardı? Araya biraz zaman girsin diye düşündüm. Kimsenin ettiği yanına kalmaz. Bir kaset çıkardım."

"Eftalya," dedim.

"Tutmadı. Tutmayınca da kimse benimle bir daha kaset yapmaya kalkışmadı. Sonunda İstanbul'dan gideyim, dedim. Dayanamıyordum artık burda olmaya. Osman'la birlikte gezdiğimiz yerlerde dolaşmaya..."

"Bir kent bir insan için biter bazen," dedim. Fısıltıyla ama içten gelen bir çığlık gibi söyledim. Gözlerim dolmuştu. Ne kadar gerçek bir kadındı Habibe.

"Geri getiremiyorsun hiçbir şeyi. Keşke bunları yaşamasaydım. Bambaşka olurdu hayatım. Biz çok fakirdik. Senin aklın alamayacağı kadar fakir. Ama hep kurtulacağımızı umut ediyorduk. Hepimiz okula gidiyorduk. İnci liseyi bitirdi. Ben bitiremedim, erken ayrılmak zorunda kaldım."

"Türklerde gördüm ben bunu," dedim. "Okumayı kurtulmak için bir araç olarak gören hırslı, yoksul gençler var."

"Artık yok. Şimdi fakir gençler şarkıcı, futbolcu olmak istiyor."

"Gerçi sen de sonunda şarkıcı oldun ya."

Ağlamakla gülmek arası bir ses çıkardı.

"Herkesin de okuması gerekmiyor ayrıca," dedim.

Benden bir sigara alıp alamayacağını sordu. Kendi paketi bitmişti.

"Osman'ın öldüğü akşam büroya gittiğimi nerden biliyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum," dedim.

"Allanın dağında oturup düşünecek zaman çok oluyor," dedi.

"Pansiyonu mu kastediyorsun?"

Gözlerini kırptı 'evet' anlamında.

"Düşündükçe de, bu olup bitenlere kazanamayacağımı anladım." Kalbini işaret etti.

"Şuramda birisi bir delik açmış gibi. Çocuk görmeye dayanamıyorum, iki sevgili görmeye dayanamıyorum, hamile kadın görmeye dayanamıyorum... Dayanamıyorum oğlu dayanamıyorum."

"İyi de birden, bunca sene sonra... Ne oldu?"

"Ne mi oldu? Ne mi oldu?" Pıt diye bir yaş damlası sehpanın üstüne düştü. Başka damlalar da ardından.

"Anneme telefon ettim. Zaten çok az konuşuyoruz. Babam biz çocukken bizi bırakmıştı. Almanya'ya gitti işçi olarak, bir daha da dönmedi. Başta para mara yolluyordu, sonra parayı da kesti, Almanya'da başka bir kadınla yaşıyor diye duymuştuk o zaman. Ama annemle boşanmadılar."

Çok bildik bir hikâyeydi bu benim için.

"Babamın o kadından olan kızı, bizi arıyormuş, Almanya'da Türk konsoloslğuna başvurmuş, oradan da benim numaramı bulmuş nasıl olduysa."

"Baban?"

"Babam öldü." Tek nefeste söylemişti. "Kızı telefon edince, 'Türkiye'ye gelmek istiyorum, sizinle tanışmak istiyorum,' diye, ben de annemi aradım. Ben kıza, 'Kalk, gel,' diyemem."

"Eeee?" dedim.

"Annemi arayınca İnci'nin hamile olduğunu öğrendim. Bir hafta uyku uyumadım."

"Senin kaçırdığın mutluluğu İnci yakalayacaktı."

"O da değil! Neden benim sahip olamadığım bir şeye İnci sahip olsun diye düşünmedim. Ben mutsuzum, diye düşündüm. Ben mutsuzum!" Bir damla daha düştü sehpanın üstüne.

Ağlayan kadınları teselli etmek kaderim olmuştu.

"Bir içki içer misin?" dedim.

Başımı salladı.

AYAKLI KÜVET, SOBA VE YENİ KOMŞU MESELELERİ

((

İstanbul'da tadını çıkara çıkara bir sonbahar yaşamak olacak şey değildir. İlkbahar da öyle. Biz İstanbulluların hayatında iki mevsim vardır topu topu: Yaz ve kış. Bu sene sıkı bir istisnaydı. Sonbahar bitmek bilmedi. Gerçi kış da öyle oldu. Bitmedi. Hiç olmazsa şimdi de ilkbahar uzun sürse...

Havalar nasıl giderse gitsin moda değişiyor tabii. Geçen seneden kalan giysilerle idare edecek halim yok; çaresiz yeni renklerde, yeni modellerde giysiler alınmalı. Acilen! İşçi tulumları, Asya tipi yüksek yakalı elbiseler, delikli tişörtler...

Hem de bu parasızlıkta, banka hesabımı o muhteşem evi almak uğruna boşaltmış ve bir türlü yeniden dolduramamışken. Sağdan soldan borç bulup ayakkabıya, giysiye yatırmak da, ne yalan söyleyeyim, tuhaf geliyor. Bu yaşımda... Ne durumlara düştüm kendime ait bir ev uğruna.

Anlayacağınız Papağan Sokak'taki o muhteşem daire artık benim tapulu malım. Kuruşları hesaplayarak içini yaptırmaya başladım. Ödün vermediğim şeyler de oldu elbette: Mesela banyoya ayaklı küvet koydurumama hiçbir güç engel olmadı.

Kalorifer yaptıracak param kalmadı gerçi. Selim, ev hediyesi olarak bu kalemi üstleneceğini söylüyor. Bakalım, göreceğiz. Ayrıca Berlin'de yaşamış biri olarak soba yakmak da beni bozmaz. Bu işte usta sayılırım hatta. Bisiklete binmek, yüzmek gibi bir şeydir umarım soba yakmak, bir kez öğrendiyerseniz bir daha unutmazsınız.

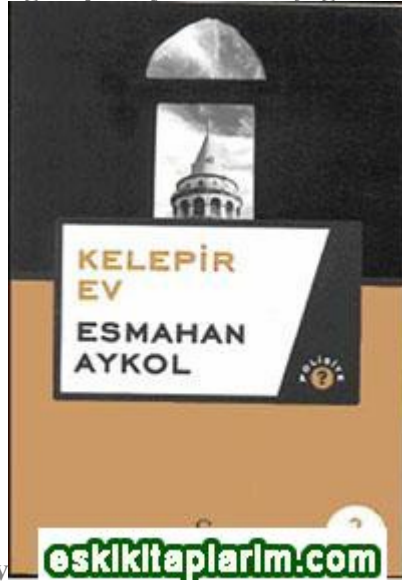
Pelin eski sevgilisine dönmedi ve bütün kışı benim evimde geçirdi. Fofu'yla olan ev arkadaşlığım kadar eğlenceli değil gerçi. Gene de varlığına alıştım sayılır. Ben bir türlü Mallorca'ya gidemediğim için annem arkadaşı Frau Hellersdorf la beni ziyarete geldiğinde evde biraz sıkıştık ama o da katlanılmaz bir şey değildi. Üstelik annemle yalnız kalmaktansa etrafta insanların olmasını tercih ederim.

Yeni evime Mayıs'ta taşınacağım. O zamana kadar Pelin de kalacak bir yer bulacağımı iddia ediyor. Kanepeme botlarıyla yatan o çocukla ilişkisi var anladığım kadarıyla. Benden gizlemeye çalışıyor. O çocuğun evine taşınacak herhalde.

Lale yeni işinden çok şikayetçi. İşsiz kaldığı günleri hatırladıkça istifa etmekten vazgeçiyor. Yakında, işsiz günleri uzak bir anı olunca istifayı basar. Deprem bölgesinde olmayan bir köye yerleşmeyi ve çeviri yaparak yaşamayı hayal ediyor. Küba'ya yerleşmekten daha gerçekçi bir hayal değil bence. Bunu ona söylemedim elbette.

Bu arada inanılmaz bir şey oldu ve Özlem kocasıyla barıştı. Üstelik boşandıktan sonra. Eskisinden daha mutlu olduğunu söylüyor. Bir daha evlenmeyeceklermiş, evlilik aşkı öldürüyormuş. Bana sorarsanız, şu ya da bu şekilde aşk mutlaka ölüyor. Ama ölüyor diye aşık olmayacak halimiz de yok.

Apropos. Benim dairemın üst katını aldığı söylenen meçhul şahısla tanıştım geçen hafta. Sakallı, muhteşem bir adam. Mutfağımın fayanslarını seçmeye birlikte gittik. Pek anlıyor bu işlerden. Eve taşınınca yapacağım partiye onu da çağıracağım.

Esmehan Aykol _ Kelepir Ev

ESMAHAN AYKOL

1970, Edirne doğumlu. Bornova Anadolu Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Öğrenciyken Sokak dergisinde gazeteciliğe başladı. Güneş, Nokta ve Radikal İki'de çalıştı. Berlin Humboldt Üniversitesi'nde hukuk yüksek lisansı yaptı, şimdi aynı üniversitede doktora yapıyor. İstanbul ve Berlin'de yaşıyor. Kitapçı Dükkâmı adlı ilk polisiye romanı Everest Yayınları tarafından yayınlandı.

Esmahan Aykol

KELEPİR EV

Polisiye / Siyasi Polisiye 6

Kelepir Ev
Esmahan Aykol

Kapak tasarımı: Mithat Çınar
Dizgi: Sibel Yurt

© 2003, Esmahan Aykol
© 2003; bu kitabın yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

Birinci Basım: Nisan 2003
ISBN: 975 - 289 - 071 - 7

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

EVEREST YAYINLARI Çatalçeşme Sokak No: 52/2 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Gene Ö. 'ye.,

TEŞEKKÜR

Roman yazmak gibi asosyal bir süreçte sosyal bir varlık olduğumu anımsatan arkadaşlarım Canan, Tuğrul, Arzu ve Şahika'ya; inanılmaz hukuk bilgisiyle beni destekleyen babam Ergül'e; yaşamı zenginleştiren annelere: Ayşe ve Esin'e; silahlarla ilgili beynimin kaydetmeyi reddettiği bilgileri tekrarlamaktan usanmayan Dr. Önder Özkalıpçı'ya; ilk okurlarım Nail, İsmail, Bilge ve Aynur'a ve siz son okurlarıma.

KELEPİR EV

BİR

"İkisini de Çin mafyasına öldürteceğim," dedi. Bir yandan da, insanların canına kıymayı düşünen bir cani değilmişçesine zarif hareketlerle tahıl kahvesinden mamul cappuccino'sunu karıştırıyordu.

"Ortalıkta her işi tertemiz ve ucuza halleden bir sürü yerli mafya varken, Çin mafyası da nerden çıktı?"

"Ah burda olsalar. Burda değiller ki şekerim. Çetin boşanma davası açıp New York'a döndü, anası da oğluncacıyla, minik kuzucuğuyla gitmiş." Ses tonu bir anda sertleşti.

"Bunları New York Çinlileri paklar."

Hafiften sarkmaya başlayan gıdımaya yeni öğrendiğim şekilde işaret ve orta parmağımla masaj yapıyordum o esnada.

"Kadınların intikamından korkmakta haksız mı yani zavallı erkekler? Adamcağızı, hem de annesiyle birlikte öldürtmeyi düşünüyorsun," dedim.

"Hayır. Annesini adamcağızla birlikte öldürtmeyi düşünüyorum. Asıl hedef kaynanam, eski kocam değil."

Yüzümü buruşturdum. Elimde olmadan.

"Biliyorum, klasik bir gelin kaynana çekişmesi, diye düşünüyorsun. Ama inan ki öyle değil." Elini sağ elimin üstüne koymuştu. Sol elim hâlâ masaj yapmakla meşguldü zaten.

Bundan sonraki bir saat içinde Özlem'in eski kocası ve kayınvalidesiyle olan ilişkilerini dinlerken de gıgı masajı yapacak bol bol fırsatım oldu.

Ashında bu sıralarda çevremdeki insanların sorunlarıyla uğraşmaya hiç halim yoktu. Kendi dertlerim bana yetiyor da artıyordu bile. Gıgımın sarkmaya başladığını keşfetmem ise bu dertlerin en ufağıydı.

Gerisini siz düşünün.

Kırklarının ortasına yaklaşan, ama taş çatlasın otuz beşinde gösteren, sevdiği işi yapan... Daha doğrusu, şöyle söyleyeyim: Polisiye okumaya bayılan ve sadece polisiye roman satılan bir kitabevi olan, üstelik bu kitabevinden kazandığı parayla yaşamını sürdürebilen, sevdiği kentte yaşayan; küçük göbeğine rağmen, hatta tam da o küçük göbeği sayesinde son derece çekici bulduğu bir sevgilisi olan bir kadın hayattan başka ne ister? Bu soruyu ben de sık sık kendime soruyorum ve her defasında, açık söyleyeyim, sinirlerimi daha çok bozduğumla kahyorum. Temizlikçim Fatma Hanım'ın dediği gibi: Burası Türkiye!

Şimdi, bu da ne demek, diye düşünüyorsanız, siz Türkiye üzerine yeterli bilgisi olmayan okurlardansınız demektir. Doğrusunu isterseniz, ülke sayılarının başını alıp gitmesinden beri, yaşadığı memleket dışında kalan yerler hakkında fikri olmayanlara da eskisi gibi kötü gözle bakılmıyor. Bana sorarsanız, hayatımı sürdürdüğüm kentin sınırları içinde bulunduğu ülkede olup bitenlerle dahi her gün beş dakika gazete okuyacak kadar ilgilendiğim söylenemez. Gene de "burası Türkiye" lafının ne demek olduğunu size açıklayabilecek en doğru insanlardan biriyle birkaç sayfa önce tanışmış durumdasınız.

"Burası Türkiye", burada evler Amerikan doları ya da euroyla kiralanıyor, bu evlerde kiracı olabilmek için de ev sahibine 'tahliye taahhütnamesi' adında noterden tasdikli bir belge veriliyor demektir. Adından anlaşılacağı üzere, bu belgeyle müstakbel kiracısı olduğunuz evi

belli bir zaman sonra boşaltacağınızı garanti ediyorsunuz. Ve o tahliye günü geldiğinde de avukat sevgiliniz bile düştüğünüz içler acısı durumdan sizi kurtaramıyor; acı tatlı günler geçirdiğiniz, duvarları arasında ağladığınız, güldüğünüz ve seviştiğiniz evinizi boşaltmanız gerekiyor.

Ashında tam olarak böyle değil. Bir ihtimal daha var: Ev sahibinin istediği kira artışını yapıp kurtulmak. Taşınmaktan kurtulmak, yani. Anıları, balkonda yapılan sabah kahvaltılarını, doğru dürüst çalışmayan sifonu, emayesi dökülmüş mutfak lavabosunu, iyi kapanmayan salon doğramasını geride bırakmaktan kurtulmak. Bir bilinmezliğe atılmaktan kurtulmak.

Bu satırların sevgili okuru olarak çocukluğu benim gibi kentler ve hatta ülkeler arasında taşınarak geçmiş biriyse ne demek istediğimi çok iyi anlamışsınızdır. Taşınmanın bedelinin 'para'yla ölçülemeyeceğini ta yüreğinizin derinlerinde bilmektesinizdir. İki kuruş yüzünden bir insanın evinden taşınmak istemeyeceğini anlarsınız.

Şimdi mesele de bu zaten. Söz konusu para iki kuruş değil. Ev sahibim olacak kokoz, o kız kurusu, kirayı 150 euro birden artırmamı istiyor. Hayatını namusuyla çalışarak kazanan küçük bir kitabevi sahibi için bu ne demek, biliyor musunuz?

Çook para, demek.

Her neyse, işlerin gelip dayandığı nokta kısaca şu: Ya bu 150 euroluk artışı yap kurtul ya da kendine yeni bir ev bul.

Ben yeni bir ev bulacağım.

Bulabilirsem tabii.

Özlem canavarca planlarını anlatmayı bitirmeden yerimden kıpırdayamamış, böylece günün en azından üç saatini ev arama faaliyeti dışında bir şeyle meşgul olarak geçirmiştim. Hesabı ödemedem ceph telefonumdan Akarsu Caddesi'ndeki emlakçıyı aradım.

Farkına varmışsınızdır bir önceki cümleden, cin gibisinizdir sevgili okurlarım, bilirim. Evet, artık benim de bir cep telefonum var. Altı yedi ay kadar önce pes ettim. Pahalı ve yeni bir model değil. Üstelik karth. Numaramı verdiğim insanlar beni küçümsüyor. Elimde cep telefonumla konuşurken görenler de. Çevremdeki Türkler, otomobillerinin ve cep telefonlarının modellerini sürekli yeniliyorlar. Beni tanıyorsunuz, böyle şeylerle uğraşacak bir kadın değilim. Ayrıca uğraşabilecek durumda da değilim. Halimden de memnunum.

İşte bu noktada, okuduğunuz sayfaların miktarı daha fazla artmadan, hayatımda yenilik namına cereyan eden bir şeyden daha haberdar etmeliyim sizi: Saçımı boyattım.

Şimdi yeri gelmişken bunu da söylemezsem bir roman boyunca içim içimi yiyecek; ben, bir önceki kitabın kapağında resmini gördüğünüz kadın değilim. O kadının kim olduğunu da bilmiyorum. Hem resmini kitap kapaklarına falan bastırarak kadar şöhret budalası olduğumu nasıl düşünebilirsiniz Allah aşkına? Ve daha önemlisi, dört göz olduğumu, boğazlı kazaklar giydiğimi... Aşk olsun!

Merak edenler için son bir şey daha söyleyeyim: Benim saçlarım hayatım boyunca bir tek gün bile sarı olmadı. On gün öncesine kadar koyu kızıldı, on günden beri de neredeyse turuncu. Abartmıyorum. Gerçekten, neredeyse turuncu.

Selim, Lale ve Yılmaz yeni saç rengimi çok beğendiler. Foto'nun beğenip beğenmemesi ise umurumda bile değil. Zaten görmedi de. Ne beni, ne de yeni saçımı.

Merak edenler ve bir önceki kitabı okumayanlar için şunu da ekleyeyim; Fofu, sevgili bulup beni bırakana kadar ev arkadaşım. Hatta en yakın arkadaşım. Kendisi İspanyol olup, birtakım adamların peşinden gitmek üzere eşini dostunu ve şehirlerini terk etmesiyle tanınır. Asıl adı Juan Antonio'dur... Ama ne önemi var ki bütün bunların? Siz anladınız. Hayatımdaki yenilikler cep telefonu ve saç rengimle sınırlı. Felaketler ise ev arama turlarıyla.

Geçen yaz başında moda olan topuklardan nefret ediyorum. Şu yamuk yumuk, şekilsiz şeyleri kastediyorum. İstanbul'un girintili çıkıntılı sokaklarında yürümek zaten pek kolay değildi, bu tuhaf topuklar sayesinde tamamen işkenceye döndü. Moda konusunda taviz verecek değilim, topal bir ördek gibi de olsa Taksim Meydanı'nı zahmetli bir yürüyüşle aştıktan sonra Cihangir'e ulaştıran Sıraselviler Caddesi'nden aşağıya doğru ilerledim. İstikamet: Akarsu Caddesi, No 26, Rüstem Emlak.

Emlak, emlakçi deyince bile sinirim bozuluyor artık. Bir tür mesai yapar gibi sabahın köründen akşam karanlığına kadar ev geziyorum iki haftadır. Bu arada saçımı boyattığıma şaşırılmamak lazım. Buhran geçiren her kadının saç modelinde ya da renginde değişiklik yaptığı söylenmez mi? Siz siz olun, klişelere burun kıvrımayın. Bunu Almanlar hakkındaki klişelerden durmadan yakınan ben söylüyorsam ciddiye almak lazım dediklerimi. Ne de olsa klişelerin ashında gerçekleri yansıtan bilgelikler olduğunu en iyi ben bilirim. Almanların ne kadar pinti, zevksiz, kuralcı, otorite düşkün ve kendilerine benzemeyen herkese düşman olduklarını gerçekten benden daha iyi kim bilebilir?

Kapıdan içeri burnumu uzatır uzatmaz Emlakçi Rüstem ayağa fırladı. Fırlayacak tabii. Onun gösterdiği döküntü evlerden birini kiralarsam yıllık kiranın yüzde 12'sini alacak komisyon olarak. Şimdi emlak komisyoncuları ve havadan para kazanan diğer asalaklar hakkında görüş belirtmemi bekliyorsunuzdur Allah bilir, ama bu konuda son günlerde o kadar çok fikir beyan ettim ki eş dost huzurunda, bir kez daha aynı şeyleri tekrar edemeyeceğim. Sadece sinir olduğumu söylemekle yetineyim.

Rüstem'in çırağı Musa'yla çıktık dükkândan. Özoğul Sokak'ta iki oda bir salon bir daire gösterecekmiş bana.

"Manzarası çok şahane, yenge. Yalnız bakıma ihtiyacı var," dedi. Yanıt olarak kafamı salladım.

Evde yapılacak onarım beni korkutmuyor. Hatta on dört yıllık İstanbul ikametime ve Türklerle tüm içli dışlı olmuşluğuma rağmen boya badanayı kendim yapıp işi ucuza getirecek kadar Almanım hâlâ. Eski evime oranla çok daha küçük olması da sorun değil. Eşyaların bir kısmından kurtulurum olur biter.

Beni korkutan, bu sokağın Cihangir'e yayılmış ünü. Özoğul, deniz seviyesindeki Fındıklı'ya merdivenlerle bağlanan, güzel manzaralı bir çıkmaz sokak. Ünü ise manzarasından değil, sokakta sık sık vuku bulan kapkaç olaylarından kaynaklanıyor. Yankesicilere çantasını kaptırmama mücadelesi verirken yerlerde sürüklenen kadınların öykülerini duyuyorum yıllardır sağdan soldan. Geceleri kadınların tek başlarına yürüyerek evlerine gidemediklerini, taksi şoförlerinin de çıkmaz sokak olduğu için buraya girmek istemediklerini biliyorum.

Cihangir'le bedenimin bir organı gibi kaynaşmış olmam ev ararken pek işe yaramıyor, hatta bu süreci olumsuz etkiliyor, görüyorsunuz. Hayatını kentin Asya yakasındaki o iç yarası orta sınıf sitelerinde, ayakta durunca insanın kafasının tavana değdiği kutu-dairelerde geçirmiş biri olsaydım, Özoğul Sokak daha adım atar atmaz dibimi düşürecekti muhtemelen. Muhtemelen değil, kesinlikle. Oysa şimdi, sokağa girdiğimizden beri endişeli gözlerle çevreme bakıyor, Fındıklı'ya inen merdivenli sokaklardan yankesicilerin kaçmak için nasıl yararlandığını gözümde canlandırıyorum.

Gene kös kös Kuledibi'ne, sevgili dükkânıma döndüm. Arkadaşlarım ve Selim, İstanbul'da Cihangir'den başka yaşanabilecek muhitlerin de olduğuna, bu konuda ufkumu genişletmem gerektiğine ikna etmeye çalışıyorlar beni. Saplantı derecesinde muhafazakâr olduğum tek mevzu, yaşadığım semtler mevzuudur. İstanbul'da değil, diyelim Berlin'de olsam da güzel, yeşil ve seçkin diye Zehlendorf denilen yerde yaşamam ben. Ya da moda olan entelektüel

muhi Prenzlauerberg'de. Paşa paşa Kreuzberg'imde oturur, yere tüküren ve son model otomobilleriyle ara sokaklarda sürat yapan bitişik kaşlı Türk erkeklerine de katlanırım.

Cihangir'e bayıldığımdan yaşamıyorum yani orada. Hem nesine bayılayım? Bach dinlemekle övünen Cihangirli Türk intelligentsiya'sına mı? Protestanların kilisenin tahta sıralarına yan yana dizilip, kendilerini dünya gözüyle cezalandırmak için dinledikleri bir müziği, evinin Boğaz manzaralı salonundaki rahat kanepesinde uzanırken, hem de hiçbir zorunluluk olmadan neden dinler bir insan? Yani Protestanlıkla, kiliseyle alakası olmayan bir insan. Hadi, diyelim ki dinliyor, bir tür hastalıktan mustarip, ıstırap çekmeyi seviyor bir şekilde... İyi de bununla neden övünür? Bach dinlemekle. Ve Protestan olmadığı halde acılardan zevk almakla.

Doğrusu, ben başka bir alternatifim olmadığından yaşıyorum Cihangir'de. Nerede yaşasaydım? Sokaklarında günün her saati alışverişten dönen röfleli kadınların cirit attığı Nişantaşı'nda mı, depremin ilk vuracağı muhit ilan edilen Moda'da mı, küçük bütçemle hayalini bile zor kuracağım Boğaz semtlerinde mi? Evimin dükkânıma yakın olmasını da önemsiyorum ayrıca. Artık eskisi kadar genç değilim, daha az otomobil kullanmak ve sabahları yürüyüş yapmak iyi geliyor. Üstelik biliminsanlarına bakılırsa, sabahları aç karnına yapılan yürüyüşler serbest yağ asitlerinin hızla yanmasını sağlıyormuş.

Gene içinde yaşamaktan mutluluk duyacağım bir ev bulamamaktan kaynaklanan hezimet eşliğinde kös kös dükkâna döndüğümü söylemişim az önce. Yardımcım Pelin, her zamanki gibi masanın başında oturuyordu. Üç gün önce sevgiliyle tabak çanağın havada uçtuğu büyük bir kavga ettiğinden beri suratı hep asıktı. Ne kadar çileden çıkarsam çıkayım, onu kıracak tek bir şey söylememekte kararlıydım. Daha doğrusu, onu kırmadan ne tür bir yorum yapabileceğimi bilmiyorum, susuyordum.

İkimize de kokusu hiç cazip olmayan bir bitki çayı yaptım. Aslına bakarsanız, çayın renginin de kokusundan aşağı kalır yanı yoktu. Olsun. Sağlıklıydı ya.

Elimde çay fincanım, sallanan sandalyeme oturdum. Gözlerimi vitrinin üstündeki bir noktaya sabitlemiş, sallanıyordum. Çay içeriyor ve sallanıyordum. Pelin ise masada oturuyor ve çayını içmiyordu.

O kadın kapıda görüldüğünde dükkândaki durum buydu işte.

Siyah bir pantolon ve tişört giymişti. Ayağında çok şık, kalın topuklu ayakkabılar vardı. Bu yaz moda olanlara benzemeyen ve üstünde durmanın çok daha rahat olduğuna yemin edebileceğim türden. Tişörtünün arkasında 'young at heart' yazdığını gördüm, ilk anda olmasa da sonradan sırtını dönünce.

Candan'dı kapıda görünen. Beyoğlu'nda büyük bir kitabevi sahibi olan arkadaşım. Aynı zamanda Pelin'i bulmamı sağlayan kadın, Pelin'in eski patronu.

"Hangi rüzgâr attı seni?" diye sordum. Dört yıl önceki açılış kokteylinden sonra bir daha dükkâna adım atmamıştı. Sorduğum yerinde bir soruydu yani.

"Barbara Vine'in bir kitabını arıyorum, sende vardır diye düşündüm," dedi. Şaka yapıyordu. Candan'ın bir kitap bulmak için kapı kapı dolaştığını duyan kargalar bile güler. Ben de güldüm.

"Barbara Vine'in Ruth Rendell'in takma adı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Hayır efendim, bunu ben söylemedim. Çok bilmiş Pelin'di söyleyen. Neyse ki buz gibi gözlerimle karşılaşır karşılaşmaz sesini kesti.

Candan ise sadece gülümsemekle yetindi ve ikimize de kibarca hal hatır sordu. Gerçek iş kadınlarının soğukkanlılığına bayıldığımı daha önce belirtmiş miydim?

Ukala Pelin'den uzakta baş başa kalmak ve benim yapabileceğimden daha nefis bir çay içmek için Kuledibi Meydanı'nın biraz aşağısındaki o güzel çay bahçesine, Cafe Ceneviz'e

gittik. Ben ev arama belasından yakınmaya başlayana kadar havadan sudan konuştuk. Doğrusu zenginlere ayda sadece 150 eurocuk fazladan ödememek için taşınmak zorunda olduğunuzu anlatmaya çalışmak hiç de kolay değil.

Olaylar şöyle geliyor:

Başta ses çıkarmadan dinliyorlar sizi. Sanırım yanlış bir şey söylemek istemedikleri için. Ve kendilerini tutamadıkları bir anda bir cümle dökülüyor dudaklarından:

"Bir ev satın alsana."

Nasıl? Hangi parayla alınacak o ev? Ben kirayı artıramadığım için taşınıyorum. Sen benimle dalga mı geçiyorsun?...

Buna benzer bir yığın şey söyleyebilirsiniz, romanlar, yazarlar, insanlar, siyasetçiler söz konusu olduğunda sonuna kadar anlaştığımız arkadaşınıza. Gene de, para mevzuunun sizi ayrı dünyaların insanları yaptığının farkına varmışsınızdır bir kere. Siz, kurusuları uç uca ekleyerek yaşamaya çalışmaktasınız, o ise sizin uğruna çırpınıp durduğunuz 150 euroyu berberde bahşiş olarak dağıtmaktadır.

Acilen, "Ucuz yollu bir ev satın alsana," diye düzeltir arkadaşınız söylediklerini, suratınızın şeklini gördüğünde ve söylemeyi düşünüp de söylemediklerinizi hissettiğinde. O zaman, siz de her şeye rağmen onu azarlamaktan vazgeçer ve şöyle dersiniz:

"Buralardan ayrılmak istemiyorum. İşimle evimin yakın olmasını istiyorum."

"Buralarda ucuz yollu bir ev almaktan bahsediyorum ben de. Biliyorsun, benim Cihangir'de yaşadığım binanın tamamı bir azınlık vakfının. Kuledibi'nde de, Cihangir'de de kiraya verilen ya da satılan böyle bir sürü bina ve daire var. Vakıflar'daki tanıdıklarından biri bu civarda Vakıflar'ın kiraya vermek istediği yerler olduğunu söyledi. Bugün de o binalardan birine bakmak için geldim buraya." Gülerek kolumu tuttu.

"Belki sana rakip bir kitapçı açarım Kuledibi'nde."

Son söylediğinin üstünde durmadım. "Vakıflar'ın satmak istediği daireler mi var?"

"Ben biraz karışık anlattım. Vakıflar'ın kiraya verdiği binalar ve Hazine'ye devrolunca satışa çıkarılan daireler var."

"Bir dakika," dedim. "Yavaş yavaş, benim anlayacağım gibi anlat."

Anlattı.

Durum şuydu: Türkiye'den göç eden azınlık mensuplarının geride bıraktıkları taşınmazlar, taşınmazın sahipsiz olduğunun mahkeme kararıyla tespit edilmesinin ardından Hazine'ye devrolunuyordu. Hazine, bu sahipsiz taşınmazları kiraya verebilir ya da satabilirdi. Bu seçeneklerden genellikle ikincisi işletiliyor, taşınmaz, değerinin oldukça altında bir fiyata, açık artırma usulüyle satılıyor ve satış bedeli Hazine'ye gelir olarak kaydediliyordu. Bütün iş nerede bu türden bir daire bulunduğunu bilmek ve açık artırmanın yapılacağı tarihi öğrenmekti. Bu da insanın Milli Emlak denilen yerde adam bulmasına, 'adam bulmak' denen şey ise orada çalışan birinin eline -ne kadar olduğunu Candan'ın da tam olarak kestiremediği- bir miktar para sıkıştırmaya bağlıydı. Candan, Milli Emlak'ta 'adamlar' bulabileceğini ve beni satılması planlanan dairelere ulaştırabileceğini iddia ediyordu.

O gece uzun zamandır ilk kez başımı yastığa koyar koymaz uyudum.

Pazartesinin gelmesini ipe çektiğim bir hafta sonu geçirdim. Ne canım arkadaşım Yılmaz'la mutat cumartesi sabahı randevumuzdan, ne de Selim'le pazar öğleden sonra yediğimiz suşi'lerden doğru düzgün tat aldım.

İKİ

((

Pazartesi sabahı yolumun üstündeki binaları alıcı gözüyle inceleye inceleye, yürüyerek gittim dükkâna. Kendine antikacı süsü vermeye çalışan eskicilerle dolu Çukurcuma'da ya da kozmopolit bir karmaşanın hüküm sürdüğü Kuledibi'nde eskiden kimlerin yaşadığı, bu güzelim binaları kimlerin inşa ettiği beni şimdiye kadar pek ilgilendirmemişti doğrusu. Tüm bildiklerim birkaç cümleyle sınırlıydı:

Kuledibi, 1950'lere kadar yoksul Yahudilerin yaşadığı bir mahalle imiş. İsrail devletinin kurulmasının ardından Yahudiler Türkiye'den göç ederken Anadolu'dan gelenler yerleşmiş buralara. İstanbul'da kalan Yahudilerin de Kuledibi'nden kentin başka semtlerine kaçışması onların yüzünden olmuş.

Bugün İstanbul'un en büyük sinagogu Neve Şalom, daha küçük ama daha güzel bir başka sinagog ve koşer et satan küçük bir kasap dışında pek iz yok, bir zamanlar burayı mesken tutan Kuledibili Yahudi nüfustan. İşte bir de, varlığını üç gün önce öğrendiğim, geride bıraktıkları 'sahipsiz' evler, dükkânlar...

Şimdi bol çocuklu ve yoksul Anadolu göçmen aileler yaşıyor Kuledibi'nde. Semtin gündüz nüfusu olan avize toptancılarını ve elektrikçileri de unutmamak lazım elbette. Aslına bakarsanız, son yıllarda ağır aksak bir değişim de yaşanıyor. Şir grup insanın buradaki evleri satın almaya ve restore etmeye başlamasıyla semt çok yavaş da olsa yeni bir kimlik kazanıyor. Muhitin en eski 'avize dışında bir nesnenin satıldığı' dükkânı olan benim kitabevimin yanı sıra birtakım barlar, meyhaneler, lokantalar ve hatta pahalı oteller de açılıyor. Bir İspanyol kadının açtığı, ayda bir gün paella ve her gün tapas servis edilen bir bar ve entellektüelleri çeken bir caz kulübü bile var.

Öğlene doğru gereken bilgileri öğrenmiş olacağı umuduyla Candan'ı aradım. Pelin hâlâ iş gelmemişi ve onu aramamak için kendimi zor tutuyordum. Genç insanlarla iş yapmanın böyle bir zorluğu var işte: Yaşamlarındaki tüm dalgalanmaları siz de onlarla birlikte yaşıyorsunuz.

Candan, o muhteşem kadın, bir isme ve cep telefonu numarasına ulaşmıştı. Kasım Bey: O 538 318 44 54. Vakıflar'dan Varol'un selamını iletcektim kendisine.

Numarayı çevirirken kalbim küt küt atıyordu.

Kısa ve öz bir konuşma yaptık Kasım Bey'le. Ne de olsa böyle meseleleri telefonda konuşmak doğru değildi. Akşamüstü iş çıkışı Sultanahmet'te Duvardibi Çay Bahçesi'nde buluşmak üzere sözleştik. Birbirimizi nasıl tanıyacağımızı konuşmadığımızı fark ettiğimde işi geçmiş, telefonu kapamıştım. Rüşvetçi bir devlet memurunu dış görünüşünden tanıyıp tanıyamayacağımı düşündüm. Bu, Türklerin içini dışını bildiğini iddia eden benim için iyi bir sınav olmaya adaydı.

İster inanın ister inanmayın, kısa bir tereddüt geçirdikten sonra çay bahçesindeki onlarca masanın arasından Kasım Bey'inkine yöneldim. İyi bir Türkiye gözlemcisi olduğum bu deneyin sonucunda kesinlik kazanmıştı. Gerçi bana yardımcı olan dış faktörlerin varlığını da inkâr edemem. Çay bahçesindeki durum şuydu:

Pek çok masa, romantik bir akşamüstü geçirmek üzere yüksek sesle, Türklerin adına arabesk dediği kedi miyavlamasını andıran bir tür müziğin çalındığı bu çay bahçesini tercih eden genç çiftlerle doluydu.

Masaların bir kısmında, akşamüstü gezintisine çıkmış, bir çift yetişkin ve en az dört çocuktan oluşan Türk aileler vardı.

Masaların gölgede kalmayan bir kısmında ise titretilen güneş huzmesinde sağını solunu açıp, tişörtünün kollarını, şortunun paçalarını sıyrarak güneşten yararlanmaya çalışan Kuzey Avrupalı turistler oturuyor ve sonsuz bir merakla Türk kahvesi fincanlarının dibinde kalan telveleri seyrediyorlardı. İçlerinden Alman olanların birazdan garsondan kaşık

isteyerek telveleri yemeye başlayacaklarına bire yüz bahse girebilirdim: Tabakta bırakılan yenebilecek nesnelere arkamızdan ağladığını büyüdüklerinde bile unutmayan tek halk Alınanlardır çünkü.

Bir erkeğin tek başına oturduğu dört masaya gelince: Birinde harıl harıl kitap okuyan gençten, hem de yakışıklı denebilecek biri vardı. Kasım Bey bu olamazdı. Hayatta hiçbir zaman bu derecede şanslı bir kadın olmamıştım.

İkinci masadaki adam, bir devlet memurunun yaş haddinden emekliye sevk edileceği yaş dahi aşmıştı.

Üçüncü masadaki adam Kasım Bey olabilirdi.

Dördüncü masadaki de.

Kadın dergileri anketlerindeki "Bir erkeğin önce neresine bakarsınız?" sorusunun gün gelip kendisine de yöneltilmesini ümit eden bir kadın olarak, üçüncü ve dördüncü masalardaki adamların... Hayır efendim, beni ne kadar yanlış tanıyorsunuz. Ayakkabılarına baktım.

Kasım Bey, kahverengi sandaletlerin içine beyaz çorap giymiş olanıydı.

Gömleği koyu mavi renkte ve jilet gibi ütülüydü.

Leş gibi ter koktuğunu ise ancak yanında durunca fark ettim.

Ayağa kalktı ve el sıkıştık.

Akşam, Selim ve röfleli -ya da sarı boyalı- saçlı karıları olan birtakım avukat arkadaşlarıyla Zincirlikuyu'da, daha doğrusu Esentepe'de, bir İtalyan lokantasına gittim. İstanbul'un bu birbirine benzeyen kişiliksiz zengin semtleri hiçbir zaman özel olarak ilgimi çekmediğinden aralarındaki farkları, Zincirlikuyu'nun nerede başlayıp, Esentepe'nin nerede bittiğini de tam olarak bilemiyorum. Beni mazur göreceğinizi umarım.

Lokantada müşteriden çok garson, şef garson ve komi vardı. Saydım, tam yirmi bir kişiydiler. Gizli işsizlik, işsizlik ve sosyal patlama ekseninde bir sohbet konusu açmak üzere girişimde bulunduğumda masadakiler arasında huzursuzluğa neden oldum. Güya bana hissettirmemeye çalışarak göz ucuyla birbirlerine baktılar ve çaprazımda oturan kel kafalı, acayip seksi adam, sözümü kesip Türkçeyi ne kadar da güzel konuştuğumu söyledi. Konuyu değiştirmek için atılmış bir oltadan başka bir şey değildi bu. Can sıkıcı.

İntikam olsun diye, "Yaa," dedim. "Siz de çok güzel konuşuyorsunuz Türkçeyi."

Bu esprî kendi buluşum değildi, itiraf edeyim. Bir romandan aparmıştım.

Kadınların erkeklerden daha salak olduğunu düşünmekten nefret ediyorum ama çalntı esprime gülenler sadece erkeklerdi.

Şahane kel yaratık pes etmedi. Bu kez de, "Nerde öğrendiniz Türkçeyi?" diye sordu.

"Türkiye'de," dedim. Selim'in öfkeyle kısılmış gözleriyle karşılaştığım için intikamımın yeterince acı olduğuna karar verdim.

"Burda doğdum ben," diye ekledim.

Annem Katolik bir Alman, babam ise Alman Yahudisiydi. Alman faşizminden kaçıp Türkiye'ye yerleşmişler, savaş bittikten sonra uzunca bir süre daha kalmışlardı. İstanbul'da doğmuşum ben. Hayatımın ilk yedi yılını da burda yaşamıştım.

Gecenin geri kalanında da sosyal patlama, işsizlik, yüksek faiz oranları ve yaklaşan seçimler gibi tatsız konuların yanına bile yaklaşmadan acayip bir fiyata boktan bir chianti içerek gülüşüp durdular.

Sermaye düşmanı olduğumu söylemeyeceğim ama, arkadaşlarım ve sevgilim dışındaki zenginlerden hiç hoşlanmıyorum. Onların da benden hoşlanmadığını düşünen okurlar için hemen not düşeyim: Şahane kel yaratığın gece boyunca -karısının ve Selim'in gözleri önünde- bir ağızma düşmediği kaldı.

Sanki suçlu benmişim gibi arabaya biner binmez kavga çıkardı Selim. Aslında şöyle demeliyim: Sustu. Çünkü Selim kavga edilemeyen insanlardandır. Dolayısıyla, bir kavgayı onun çıkarmış olmasına da imkân yok. O, susarak beni delirtiyor. Zıvanadan çıkarıyor. Kavgaları da ben çıkarıyorum.

Şöyle oluyor mesela:

"Ne tuhaf insanlar. Konuştukları konular falan..." diyorum ben.

Selim susuyor.

"Ciddi bir şey konuşmak tabu," diyorum ben.

Selim susuyor.

"O paraya o chianti içilir mi?" diyorum ben.

Selim susuyor.

İçimden yüzünü tırmalamak geliyor.

Tekmeyle ön camı indirmek.

Ayakkabımın topuğuyla gözünü oymak.

Kül tablasındaki izmaritleri zorla ağzına tıkmak.

Beynini patlatmak.

Beyin parçalarını sokak kedilerine...

Offf. Kendimden sıkılıyorum. En çok da ondan.

"Dur. Ben ineyim," diyorum.

Laf daha ağzımdan çıkar çıkmaz duruyor, denyo.ya! Olaya bak! Sanki dandik bir filmin içindeyiz. Genç aşıkların kavga sahnesi çekiliyor. Kız kapıyı çarparak iniyor otomobilden. Otostop yapıyor. Tecavüze uğruyor. Ya da ne bileyim, başka bir kötülük geliyor başına.

İçimden acayip küfürler sıralamak geliyor. İki dilde. Hem Almanca hem Türkçe.

Öyle bir şey yapmayacağım tabii. Küfür etmeyeceğim.

Elli dolarlık levrek midemde hazmolmakta. Bilmem ne yatağında levrek. Öyle şatafatlı, yataklı matakli bir ismi vardı listede yazdığına göre. Bu senenin İstanbul vergi rekortmeni ticaret avukatı sevgilim ödemişti parasını. Çantamdan bir tomar Türk lirası çıkarıyorum, Türk lirası denen para birimi ancak bir tomar halinde olunca bir anlam ifade ediyor, paraları koltuğa bırakıyorum inerken. Kapıyı çarpmayacağım. Her şey yeterince dramatik. Trajik. Yeterince feci. İçer acısı hatta.

Ben kapıyı kapamadan koltuğun üzerinden uzanıp kolumu tutuyor.

"Çirkinleşme," diyor, fısıldar gibi.

Böyle tokat gibi bir laf. Şaak diye yüzümün ortasında patlayan, ağır, çok ağır bir laf.

Başka bir şey dese. "Gülünç olma," dese. "Delirdin mi sen," dese.

Kapıyı kapıyorum ardımdan.

Nasıl küçücük kalıyor bir anda diğer sorunlar: Ev bulma meselesi. Senelerdir yatırmayı unuttuğum çöp vergileri. Moda olan komik topuklar. Daha bir sürü başka şey.

"Lütfen biner misin," diyor. Yanımda şimdi. O da inmiş otomobilden. Benim biraz önce kapadığım kapıyı açmış, bekliyor. Bineyim diye. Koltuğun üstünde paralar duruyor. Binersem o paraları alıp çantama koymam gerekecek.

Sırf bu yüzden, o paraları o koltuktan alıp çantama koymamak için yani, yoldan geçen bir taksiye işaret ediyorum.

Sabah 10'da muhasebeciyle randevum var. Pelin'in dükkâna gidip gitmediğini kontrol ediyorum evden çıkmadan. Dün bütün gün yoktu. Bu gün gelmiş neyse. Fazla konuşmuyoruz telefonda. İkimiz de istekli değiliz.

Gözüme şişlikleri indirdiği iddia edilen bir krem sürüyorum. Aynanın karşısında zaman geçirmenin, birtakım iddialı kremleri sağıma soluma sürmenin faydası yok. Siyah Jackie O. gözlüklerimi takıyorum. Selülitlere boş verip hemen evimin köşesindeki Firuzağa Kahvesi'nde sade bir Türk kahvesi içiyorum.

Çok hızlı gitmesini bahane edip, bindiğim taksinin şoförüyle kavga ediyorum. Türkler deli gibi otomobil kullanıyorlar. Her dakika bir yerlere yetişmeleri gerekiyor âdeta, hepsinin çok önemli işleri var, saniye kaybetmemeleri gerek. Hızlı gidip, medeni dünyayla açtıkları arayı kapatacaklar sanki. Şimdi trafik lambalarına ışığın renginin değişmesine kaç saniye kaldığını gösteren dijital kronometreler koydular bir de. Geriye doğru sayıyor: ...20. 19. 18.... 9. 8. 7... Saniyelerin yaşamsal önemde olduğu bir memlekette yaşıyoruz ya. Yuh yani! O tombik ev kadınları, sakallı yaşlılar falan yayalara yanan ışığın kırmızıya dönmesine diyelim yedi saniye kaldığını görünce bir koşmaya başlıyorlar ki akıllara zarar. Yeşil ışığın yeniden yanmasını beklememek için. Orada beklemeyerek kazandığı 51 saniyede ne yapacağı merak konusu.

Bizim taksi şoförü de o yayalardan beter. Alayı manyak zaten bunların. Hadi diyelim ki taksi şoförlüğüne başladığımda manyak değil... İstanbul'da bir yıl otomobil kullandıktan sonra en âlâsından bir manyak olur.

Gene de iyi ki arabayı almamışım. İyi ki taksiye binmişim bu sabah. Taksi şoförüyle ettiğim kavga beni rahatlatıyor. En harbisinden bir şiatu masaj gibi geliyor. Ya da aromaterapi. Önce jakuzinin içine çeşitli yağlar damlatılıyor. On beş dakika ılık suda, jakuzide kalınıyor. Sonra gene o yağlarla ovuluyor adaleler. Mis gibi kokuluyor. Sinirler yatışıyor.

Hiç adetim olmadığı halde şoföre bahşiş veriyorum.

Gözüme sürdüğüm krem öğleden sonra saat 2 itibarıyla bir tür etki gösterince yeniden adama benzedim. Pelin'le durmadan sigara içerek hiç konuşmadan oturuyorduk. Kesat bir gündü. İki kuruşluk üç tane kitap satmıştık. Yarım saat daha hayatımda bir mucize olmazsa Lale'yi aramaya karar vermiştim. Başımın sağ tarafı ağrıdan uyuşmuş vaziyetteydi. Az önce iki tane aspirin almıştım. Dün akşamki levrekten beri hiçbir şey yemediğim için midem de ağrımaya başlamıştı. Ayrıca aspirinin migrene iyi geldiği falan da yoktu.

Beş yaşındaki kızını birtakım köklü okulların, mesela Alman Lisesi'nin, anaokuluna yazdırmak için çırpınan bir kadın olmak istiyordum deli gibi. Bu uğurda torpil aramak, sağa sola telefon etmek istiyordum. Böyle dertlerim olmasını istiyordum hayatta: Yaşıma uygun dertlerim.

Arkadaşlarımın horlayan kocalarından yakınan, lame babetler giyen, sosyal demokrat partilere oy veren, yüzme havuzlu sitelerde oturan röfleli kadınlar olmasını istiyordum.

Bir kilo, tek bir kilo vermek gibi bir hedefim olmasını istiyordum. İnce uzun, filtresinde çiçekler olan kadın sigaralarından içmek istiyordum. Danielle Steele okumak istiyordum. Kocamla seks hayatımızın bittiğinden yakınmak istiyordum kadın arkadaşlarıma. Mariah Carey dinlemek ve dinlerken ağlamak istiyordum.

Cep telefonum çaldı. Bir tek kez. Kapandı.

Bir hazine arar gibi heyecanla... titreyerek heyecandan zangır zangır neredeyse... utanç verici bir heyecanla... telefonun mönüsüne girdim. Cevapsız aramalara. Bir numara. Selim'inki değil. Selim'in ekranda görünmeyen gizli numarası değil. Gerçek bir numara.

Aradım. Titrek titrek, zangır zangır aradım.

Çıka çıka Kasım Bey çıktı beni arayan şahsiyet! Rüşvetçi Milli Emlak memuru.

Sev ya da nefret et, telefon hayata bağlayan bir şey işte insanı. Kasım'la konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim. İyi haberleri varmış ya bana, akşamüstü buluşacağız ya; aynı saatte ve aynı yerde, böyle bir randevum var ya biriyle, herhangi biriyle, daha iyi hissediyorum kendimi. Çift kaşarlı tost yiyorum, çay içiyorum, eczaneye gidip migren ilacımdan alıyorum, Lale'yi aramıyorum. Yeterince depresif zaten bu günlerde: Onu dertlerimle yiyip bitirmeme inceliğini gösterecek gücü buluyorum kendimde. Arkadaşlarımı seviyorum yeniden. En pahalı makyaj malzemelerimi, kremlerimi sağına soluna süren beş

yaşında bir kız çocuğunun annesi olmadığıma seviniyorum. Kocam olmadığına, seks hayatımızın sorunlu olmadığına da.

Randevuya yürüyerek gidiyorum. Kuledibi'nden ta Sultanahmet'e, birkaç gün öncesine dek sel bastıra bastıra yağın yağmurun kısmen serinlettiği sokaklarda, yürüyorum. Bayılıyorum Sultanahmet'e, Yerebatan Sarnıcı'na. Çok sıkıntılı olduğumda, bugünkünden bile daha sıkıntılı olduğum bir dönemde sık sık gelirdim buraya. Tavandan kafama damlayan sular nasıl da rahatlatırdı beni. Oysa bu bir işkence yöntemi değil midir? Yani her şey işkence olabilir mi insana? Normalde zevk veren bir şey bile olabilir mi işkence?

Kutsal bir yer, bir yatır, bir adak taşıymışçasına sarnıcın dış cephesinin yaya kaldırımını bölen duvarlarına elimi sürüyorum. Dipsiz bir kuyuya iner gibi kıvrıla kıvrıla aşağıya inen merdivenlerin girişindeki kapıları kapamaya çalışan görevliler tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Çay içiyoruz Kasım Bey'le. Yaklaşan seçimlerden konuşuyoruz. Hangi partiye oy vereceğini tahmin etmeye çalışıyorum, ama sormuyorum. Türkler birbirlerine bu tür şeyleri, hatta ayda ne kadar kazandıklarını bile rahatlıkla soruyorlar oysa. Geçim zorluğundan, memur maaşlarının azlığından yakınıyor Kasım Bey durmadan. Rüşvet istemek için bir girizgâh olsa gerek. Sonunda bir rakam telaffuz ediyor. Parayı sadece kendisi için istemediğini, işin olmasını sağlayacak başka kimselere de dağıtması gerektiğini söylüyor. Onlarla paylaşacak. Nedense, kafamda euroya çeviriyorum söylediği miktarı. Hayır, nedensiz değil: Ev sahibimin talep ettiği aylık kira artışının iki katını istiyor. 300 euro civarında bir para. Bu kadar az. Bu kadar ucuz. Vereceğim zaten, kaç para olursa olsun, işin sonunda bir ev satın alma, ev sahiplerinden ilelebet kurtulma ihtimali var. Olmazsa, kumar oynamış ve kaybetmiş olacağım.

Para çekmeye bankaya gidiyorum. Kasım Bey, çay bahçesinde beni bekliyor. Elinde dört adresten oluşan Kuledibi'nde ve civarında Hazine'ye devrolunmak üzere olan evlerin listesi.

"Bunların mahkemesi devam ediyor, bitince satışa çıkarılacaklar. Sen bir bak abla, hangisini beğeniyorsan onun üzerinde duralım," diyor.

Eve dönmeden Kaktüs Kahvesi'ne uğrayıp bir şeyler içiyorum. Kokoz gibi tek başıma kapıya en yakın duran bar sandalyesine tünüyorum. Bar tezgâhının üstünde bir de salata yiyorum: Akdeniz salatası. Benim favorim. Antidepresan gibi bir şey. İyi geliyor sinirlere. Teskin ediyor.

Ama uzun sürmüyor Akdeniz salatası mutluluğu. Tüm küçük mutlulukların uzun süreli olmadıkları gibi.

Yalnızken, Selim yokken hayatımda, hiç girmemişken hayatıma Selim, ben daha iyidim. Bir umudum vardı. Ömrümün sonuna dek sürecek bir ilişkinin başlayacağına dair bir umut vardı içimde. Küçük flörtlerim vardı sonra. Böyle değildim. Paramparça, bin bir parça değildim. Canım yanmıyordu böyle. Yaralı bir hayvan gibi.

Göğüs kafesime bastırıyorum elimle. Fiziksel olarak da canım acıyor sanki. Mümkün mü kalp yarası denen şeyin aslında fiziksel olması? Unutmuş muyum bu yaraları uzun süren ilişkisizlik günlerimde? Unutmuş muyum tek bir lafı insanın nasıl da kafasında evirip çevirdiğini? Tekrar tekrar. Bozuk bir plak gibi takılıp kaldığını. Ağzımı sonuna kadar açıp, hiç ses çıkarmadan bir çığlık atıyorum. Küçükken yaptığım gibi. Odamda, yorganın altında attığım çığlıklar gibi.

Neden bu kadar ağır şimdi bu kavga? Kavga bile olmayan bu kavga.

O geceyi nasıl atlattığımı uzun uzun anlatmayacağım size. İnsanların en kötü zamanlarını tek başlarına geçirmeleri gerektiği öğretilerek büyütüldüm ben: Yıkıldığını göstermemelisin kimselere. Böyle söylendi bana. Boktan bir küçük burjuva aklı. Boktan ve iliklerime kadar işlemiş. Genetik belki de. Küçük burjuva olmak. Öğrenilen bir şey değil.

Sabah iyi sayılırdım. Sürpriz işte. Alın bakalım. Hayat sürprizli bir şey işte! Uyuyup uyanınca nasıl bir ruh halinde olacağını bile önceden kestiremiyor insan. Sürpriz değil mi şimdi bu? Budist tapınağında dazlak keşişlerle yıllar geçirmiş gibiydim. Tapınağın kapılarına örümcekler ağ örmüştü bu sürede. Siz deyin 20 kilo, ben diyeyim 17 kiloluk bir kadın hali gelmişti üstüme, uçuyordum. Toparlamıştım, toparlayabileceğim parçaların en çoğunu.

Rengârenk giyindim. Su yeşili, memelerimi örtmeye yetmeyen bir bluz. Kum rengi bir etek. Yırtmaçlı. Kırmızı terlikler. Saçma sapan topuklu. Manita arayışında bir kadını ya yeniden. Hem de bu kez turuncu saçlı. Eskisinden daha çok şansım var birlikte yaşlanacağım erkeği bulmak için. Turuncu saçlarımla yani.

Toparladığım parçalarımın yetmediğini evden çıkar çıkmaz hemen fark ettim. Fark edilmeyecek gibi de değildi zaten. Toparladığım kadarı ayakta tutmuyordu beni.

Arabama yürürken, yolda, bacaklarımdan aşağı kan süzülüyor. Ilık ılık. Elimi bacaklarıma atıyorum dehşet içinde. Ter sadece. Ter. Ne zaman içim çok acısa, fiziksel bir karşılığı da olması gerektiğini düşünürüm bunun. Her an bir yerim gerçekten kanayacak sanırım. İnanırım buna. Kanamaz ama. Kanasam oysa şakır şakır, gözlerimden yaş yerine kan aksa, vursam iyice dibe, diplere, kan kaybından öleyazsam, irinler aksa göğsümden göbeğime şar şar, biri baltayla vura vura parçalasa bedenimi... Bedenimi. Ah beynimi. Ve yüreğimi.

Bindim arabaya, bastım gaza. Aranacak, bulunacak dört adres var elimde. Aklımı işlere, evlere vermeliyim. Vereceğim. Bu adreslerin birisi gerçekten müstakbel evimdir belki de. Dün Kasım Bey'den aldığım adresler bunlar. Bunlardan birini beğenmezsem uçup gitmeyecek paralarım elbette. O zaman başka semtlerde, başka adresler bulacak bana. Ve böyle sürüp gidecek. Ben birini beğenene kadar.

"Bizde üçkâğıt olmaz abla," demişti. İnanarak söylemişti bunu. Peki, ben inanmalı mıydım rüşvet alan bir memurun verdiği güvenceye? Kestiremedim doğrusu. Her Allanın günü rüşvet vermiyorum birilerine. Öyle rüşvet verilmesini gerektirecek işlerim yok. Küçücük bir kitabevi sahibinin ne işi olur rüşvetle?

Sandığımın aksine rüşvet verirken midem bulanmamıştı. Bir tomar parayı uzatırken Kasım Bey'e, o kadar da tiksindirici bulmamıştım bu yaptığımı. Rüşvet verdiğini bildiğim o kadar çok insan var ki çevremde, o yüzden belki de.

Selim!

Düşüncelerim bu ismin etrafında kilitlenmeden, kendimi zorlayarak durdurdum akışlarını. İnsanüstü bir gayret sarf ederek neredeyse. Aklım fikrim başımı sokacak bir ev bulmakta olmalı. Tüm birikmiş paramı yatıracığım, uğruna arabamı satacağım, annemden, abimden borç alacağım bir ev. Ev.

İşe bakın. Birkaç gün öncesine kadar var mıydı aklımın ucunda ev alma fikri benim? Kiralık bir yer aramıyor muydum kendime? Ne çabuk ısınmıştım ev alma, sağa sola borçlanma ve bu şehre iyiden iyiye kök salma fikrine.

Uzun uzun bedava park yeri arama stresine girecek halde değildim. Parayı bastırmayı göze aldım bu yüzden. Arabayı Kuledibi'nde en sevdiğim çay bahçesinin yanındaki küçük otoparka bıraktım. Yürüyerek gidecektim adresleri bulmaya. İlk iki bina, dış görünüşleri itibarıyla derin bir hayal kırıklığı yarattı bende. İlki, ikincisinden iyiydi gene de. Müstakil, arka tarafında bir bahçesi olduğunu sandığım, dar cepheli bir evdi. Gerçek bir evden söz ediyorum, daire değil. İçinde, çocukların bir kısmının sokağa taşacağı kadar bol çocuklu bir aile yaşıyordu. Burayı alırsam, bunları çıkarmakla da uğraşmak zorundaydım demek ki.

Üçüncü adres, bu evin hemen arkasındaki Papağan Sokak'taydı. Kule Meydanı'na açılan sokaklardan biriydi burası. Defalarca geçmiştim. Sadece sokaktan mı? Binanın önünden de. Her defasında bu binaya bayılarak, gözlerimi bu binadan alamayarak... Kasım Bey'in verdiği adreslerden birinin bu binaya ait olduğunu nasıl da anlamamıştım?

Kapının önüne çöküp haykırma haykırma ağlamak geldi içimden.
Sürpriz buydu işte.
Hayat buydu.

Kapısını açtıramadığım için (kendi!) müstakbel dairemi değilse de, alt kattaki ikizini görmüştüm on dakika sonra yeniden binanın önünde durduğumda. Kapıyı açan adama gülünçlük derecesinde saçma şeyleri inandırıcı bir ses tonuyla sayıp dökmüştüm: Bu civarlarda satılık bir yer arıyordum, bu binada bildiği bir daire var mıydı acaba?

Moğollara benzeyen bir adamdı. Tatar'dı anlaşılan. Zırvalarımı benden daha az gülünç bulmuştu belli ki. Ciddi bir suratla yanıt verdi.

"Geç kaldınız efendim, bu daire satıldı. Bir ay kadar oluyor."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim.

"Neden şaka yapayım, hanımefendi? Burası satılıktı. 32 bin dolara alıcısı çıktı. Yeni sahipleri üç ay zaman verdiler bize boşaltmamız için. Ne olarak kullanacaklarını bilmiyorum. Sanırım konut. Bu muhit rağbet görmeye başladı bu günlerde, biliyorsunuzdur elbette, siz de burada bir yer almak istediğinize göre."

"Peki," dedim, "içeriye bir göz atabilir miyim? Bir fikrim olsun diye fiyatlar hakkında."

Kapıyı sonuna kadar açtı adam. İçeriye adım atmamı beklemeden de beni gözünün bir yerlerden ısırdığını söyledi.

"Eh, komşu sayılırız. Lokum Sokak'taki kitapçı benim," dedim.

"Lokum Sokak hangisiydi?" diye sordu adam. Böyle işte Türkler, iki adım ötelindeki sokakların adını bilmiyorlar. Hem de bu kadar güzel isimli bir sokağı. O yüzden sokakları, köşelerindeki camilere, eczanelere, marketlere, okullara, hastanelere göre tarif etmek gerekiyor.

"Avusturya Lisesi'ne inen sokak," dedim.

"Haa," dedi. "Orada bir kitapçı mı var? Hiç dikkatimi çekmemiş. Tuhaf. Severim de okumayı. Pek zaman olmuyor tabii, işten güçten. Malumunuz."

Keskin bir virajı alan kaliteli bir otomobilin asfaltın üzerine yayıldığı gibi yayılmıştı bina sokağa. Dairenin arka cephede kalan tüm pencereleri Boğaz'a bakıyordu. Takdir edersiniz, ender rastlanan bir durumdu bu. Dört katlı bir binanın ikinci katında nefis bir manzara vardı. Tuvaletten bile Boğaz görünüyordu: Arkasındaki tepeye Topkapı Sarayı'nın kurulduğu Sarayburnu, kafanızı sağa doğru çevirip, boynunuzu birazcık uzatınca Şark Ekspresi'nin son durağı Sirkeci garının sarımtrak renkli tarihi binası, Bizans'ın Ayasofya'sını camiye dönüştürmeye hizmet eden minarelerin tepeleri, kıyıya yanaşmış bekleyen bir arabalı vapur, telaşla Karaköy'deki iskeleye yanaşmaya çalışan bir yolcu vapuru, kapkara suratlı bir tanker, minik noktalar halinde balıkçı tekneleri; sol tarafta, uzaklarda Boğaz köprüsü, üstünde vızır vızır otomobiller... Güzeller güzeli İstanbul!

Satılığa çıkacak olan dairenin manzarası muhtemelen daha da güzeldi. Daha yüksekte, üçüncü kattaydı ne de olsa. 220 metrekaresiydi daireler. Yanlış yazmadım: Tamı tamına 220 metrekaresiydi. Altı oda bir salon. Banyo yoktu tabii. Bina en azından 150 yıllıktı. Yüksek tavanlıydı. Harap durumdaydı, evet. Ama şu anda umurumda olan en son şey buydu.

Dükkâna döner dönmez Kasım Bey'e telefon ettim. İşi olmuş bilmemi söyledi. Daha fazla bilgi alacak, kurumun avukatıyla görüşecek ve beni arayacaktı en kısa zamanda.

"Kapıyı açtıramadım gerçi, asıl dairenin içini göremedim. Sen bir şey ayarlayamaz mısın?" diye sordum.

"Dur abla, acele etme. Ekmek hamuru sabırla mayalanır," dedi.

Ben sabırlı bir tip değilim ama. Hiç olmadım da zaten. Bugün, bugün olmazsa en geç yarın görmek istiyordum yeni evimi. İçim kıpır kıpırdı. Daireyi görüp, eşyalarımı nasıl yerleştireceğimi kafamda planlamak istiyordum. Duvarları ne renge boyayacağımı... Odalardan hangisine kıyıp da banyoya dönüştüreceğimi...

Dükkânda oturup, ekonomik krizden inim inim inleyen Türklerin ceplerinde kalan son iki üç kuruşu kitaba yatırmaları için dua etmenin büyük bir fayda sağlamadığını anlamak için bir sürü fırsatım olmuştu son iki yıldır.

Fırladım çıktım dükkândan.

Keşke çıkmasaydım, diyorum şimdi. Keşke Selim'le o iğrenç kavgayı etmeseydim de, kendimi meşguliyetle tedavi etmek için bu ev işine iyice sardırmasaydım. Sakin olsaydım, sabırlı olsaydım, bekleseydim Kasım Bey'in beni aramasını.

Ama öyle olmamıştı işte.

Olmamıştı.

Bela geliyor demiyordu.

Durup dururken geliyordu insanın başına.

Binanın etrafında bir tur attım önce. Tanrım, ne heybetliydi! İnsanın içini nasıl da tir tir titreten bir güzelliği vardı. Şüphe çekmemeye özen göstererek adımlarımla cephenin uzunluğunu ölçmeye çalıştım: 39 metreden fazla olmalıydı. İnanılmazdı.

İçeri girdim. Müstakbel evime bakmak için mermer merdivenlerden yukarı çıktım. Daire kapısı kapalıydı gene. Sahipsiz bir ev olduğu için kapının ardına kadar açık olması gerekmiyordu elbette. Bu konularda az buçuk tecrübeli sayılırım. Ne de olsa karşınızda öğrencilik yıllarını Berlin'de, işgal edilmiş muhtelif evlerde geçiren bir kadın duruyor. Bu evde de işgalcilerin yaşadığını tahmin etmek için münecim olmama gerek yoktu. Yedi-sekiz çocuklu cinsinden bir aile vardı herhalde içerde. Deminkinden daha büyük bir kararlılıkla vurduğum kapıya. Güm güm!

Kulağımı dayayıp bacaklarını zor kaldıran, yorgun yürüyüşlü, yedi çocuk annesi, başı bağı bir kadının çıkardığı sesleri duymayı bekledim. Kulağımı çekip, tekrar vurduğum. Zil arandım bir yandan da. Demin alt kattaki adama sormuş olsaydım bu dairede kimlerin oturduğunu... Tekrar vurduğum. İki yumruğumla birden bu kez.

"Höst ayı!" diye bağırdı içerden biri. "Patladın mı?"

Tak diye açıldı kapı.

Adamla birbirimize baktık. Ne diyeceğimi bilemedim. Neden çalmıştım kapıyı? Adam da bilemedi ne soracağını. Tepeden tırnağa süzdü önce beni. Yeşil bluzumun yakasından kafasını uzatarak kumaşın altında kalanları görmeyi denedi ardından. Patates burunlu adamın biriydi. O kadar karaydı ki derisi, neredeyse pathcan rengiydi. Kendince bir hoşluğu olduğu söylenebilirdi. Ya da Selim'le tartışmamızın üzerinden pek uzun zaman geçmeden, daha şimdiden benim gözümün döndüğü...

"İyi günler," dedim. "Satılık bir ev olduğunu söylediler burada. Bu daire mi acaba?"

"Yok. Bu daire değil." Kapıyı kapamak için bir hareket yaptı.

"Sizin mi burası?"

"Evet, bizim." Hadi yaylan, der gibi söylemişti.

Kapamasına engel olmak için aklım sıra, elimi dayadım kapıya.

"İçeriye görebilir miyim?"

Elini havada sallayarak sen deli misin işareti yaptı.

"Dedik ya, satılık değil diye. Görüp de ne yapacaksın?"

Böyle denylara pabuç bırakacak olsam evimde oturmuş, etamin işliyor olurdu şimdi. Ya da dantelden havlu kenarı falan.

"Osman! Benim vaktim yok," diye seslendi içerden biri.

"Geliyorum abi." Yumuşacık bir sesle cevap vermişti Osman. Bir ayının sesi ne kadar yumuşak olabilirse öyle. Ve kapıyı itti suratına doğru.

Vücut çalıştığım yok, tek elle üst üste konmuş yirmi adet mermeri kırabileceğimi de iddia edemem. Kapıyı kapamasını engelleyemedim yani. Tek yol, eşğin üstüne çıkıp, kapıyla kasa arasına vücudumu sıkıştırmaktı. Öyle de yaptım.

"Ne oluyor?" Demin içeriye seslenirkenki yumuşak sesinden eser kalmamıştı. "Ne istiyorsun sen?"

Sinirlenmişti. Ben de sinirlenmişim. Zaten kavga edecek, hatta karakolluk olacak birilerini arıyordum.

"Bir dakika lan, ben seni tanıyorum."

Sesimi çıkarmadım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. Meczup gibi davrandığının farkındaydım elbette.

"Bu daireyi görmek istiyorum," dedim. Sinirime oranla sesim iyi çıkmıştı.

"Bela mısın be karı!"

Kolumdan tutup itekleyerek beni dışarı atmaya çalıştı.

İçerdeki herif başını uzatmak zahmetine bile katlanmamıştı henüz.

"Şu evi bir göreyim," dedim tekrar.

"Satılık değil, dedim." Kulağına vurdu işaret parmağıyla. "Sağır mısın?"

"Değilim," dedim. "Satılık olup olmadığını sen nerden bileceksin Allanın ayısı!"

"Ne dedin sen?"

"Ayı! dedim. Allanın ayısı! dedim"

Gırtlığıma yapıştı denyo. Boğazımı sıkmaya başladı. Öyle ciddi bir şey değildi. Öldürmek için sıkıyordu yani. Gene de, o boğazımı bırakır bırakmaz bağırmaya başladım. Hâlâ kapıyla kasa arasında duruyor ve ciyak ciyak bağırıyordum.

"Polis!!! Polis!! İmdaat!!"

Bana kalırsa son derece komik olmalıydı görünüşümüz. Adam da ellerini başının iki yanına koymuş, "Suuuus! Sus!" diye bağırıyordu çünkü bu arada.

Bunca gürültüye ve rezalete rağmen içerdeki adam hâlâ başını uzatmamıştı. Ciyak ciyak bağırırken dahi bu durumun tuhafına gittiğini söyleyeyim.

Sonradan düşündükçe daha da tuhafına gitti elbette.

Alt kattaki Tatar kılıklı adam yetişti imdadıma. Binanın en üst katında çalışan Rumen işçiler de koşarak aşağı indiler, ama beni kurtaran Tatar oldu. Ne atölyesi olduğunu çözemediğim dairesine davet edip, bu kez çay da ısmarladı.

"Nasıl oldu hanımefendi?" diye sorduğunda sigaramı yarılamaştım.

"Dairenin içini görmek istedim. Adam durup dururken kabalaştı."

"Neden? Burayı gördünüz ya az önce. Bu hizada kalan tüm dairelerin planı aynıdır. Hem neden? Neden bu..."

"O daire yakın zamanda satılığa çıkacak. Sahipsizmiş orası. Kuledibi'nde eskiden yaşayan Yahudilerden birininmiş. Sahibi olmayan mallar belli bir zaman sonra Hazine'ye devrolunuyor. Satıyorlar."

"Ah, hanımefendiciğim." Gülüyordu. "Orayı size bırakır mı bu adamlar sanıyorsunuz. Kim olduklarını biliyor musunuz siz onların? Bizim gibi değil. Hay Allah! Size düşer mi hiç orası?"

"Ne demek, 'bizim gibi değiller'?"

Kasıklarına yakın bir yerden tutarak pantolonunun iki paçasını yukarı çekti, karşımdaki koltuğa oturdu.

"Meydanda, bakkalın yanındaki otoparkı biliyorsunuz, değil mi? Siz kaç senedir Kuledibi'ndesiniz?"

"Dört yıldan biraz fazla oldu."

"Eh, siz o arsadaki şimdi yerinde yeller esen binayı bilmezsiniz o zaman. Altı sene oluyordur herhalde. Bir çay daha alır mısınız? Hemen söylerim. Heyecanlandınız az önce. İyi gelir. Bir dakika beni mazur görün. Çay söyleyip geleyim."

Görünen o ki bu manasız atölyemsi yerde haddinden fazla kibar Tatar bir İstanbul beyefendisiyle karşılaşmıştım.

Geri geldiğinde gene dizleri çıkmasını diye pantolon paçalarını çekerek koltuğa oturdu.

"Evet, ne anlatıyordum demin?"

"Şu otoparkı," dedim.

"Yaaa." Dudaklarını büzüp başını salladı hafif hafif.

"O otoparkın olduğu yerde tarihi bir bina vardı altı sene öncesine kadar. Bilmiyorum, sahipsiz miydi. Gerçi sahibi olsa ne fark eder? Öyle bina sahibini falan takacak adamlar değil bunlar. Siz şükredin, vallahi ucuz atlattınız. Ortaköy'de olan olayı duymuşsunuzdur. Koca okulu yaktılar. Aynı adamlar değil tabii. Ama aynı işin içindeler. Binaları yakıp otopark yapıyorlar bunlar. Ortaköy'deki otoparkçılar da okulun bahçesini kullandırtmıyor diye okul müdürüne kızıp okulu yaktılar, biliyorsunuzdur."

"Bilmiyorum," dedim. "Gazete okumam ben."

Başını anlayışla salladı. Başka bir yorum yapmadı bu konuda. İşaret parmağını hemen yanbaşında duran masaya sürdü, tozlanmış mı diye kontrol etmek için. Parmağım inceledi uzun uzun. Başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürdü.

Hâlâ eline bakarken, "Affedersiniz, size bir soru sorabilir miyim?" dedi. Boynu mahcubiyetle yana doğru kıvrılmıştı.

Eyvah, dedim içimden, bu kadar utana sıkıla ne soracak acaba?

"Elbette."

"Hafif bir aksanız var da, o yüzden merakımı celp etti. Göçmen misiniz?"

Rahatlamıştım.

"Evet."

"Balkanlar'dan mı? Bir mahzuru yoksa sormamda."

"Almanya'dan."

"Ah, bu işçi ailelerinden birinin çocuğu musunuz? Burada göçmen sayılmazsınız o zaman." Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

"Annemle babam Alman, Türk değil."

"Aman efendim, ne diyorsunuz?" Coşkuyla iki elini yana açtı. Bir an beni kucaklayacak sandım, neyse ki teşebbüs etmedi. "Ana diliniz Almanca yani. Ve böyle mükemmel Türkçe konuşuyorsunuz. Birçok Türkten daha iyi konuşuyorsunuz vallahi. Şimdi siz söyleyince... Tipinizde bir yabancılık var tabii. Ama biliyorsunuz, Türkler arasında da çok farklı tipte insanlar var."

Bunu özellikle bu adamın söylemesi çok uygundu.

"Haklısınız," dedim. Tek isteğim bir an önce bu geyiğin bitmesiydi.

"Ben gideyim artık dükkâna. Siz de uğrayın zamanınız olunca."

"Olur mu, çay söyledim az önce. Şimdi gelir. Oturun biraz daha, çayınızı için. Yollamam böyle sizi. Sarsıldınız az önceki olaydan. Etkisi geçmemiştir henüz."

Cep telefonumdan Pelin aramasaydı, orada daha kaç çay içmek zorunda kalacağımı düşünmek dahi istemiyorum. Yavaş yavaş sıkı bir cep telefonu taraftarı oluyorum,

görüyorsunuz. 'Cep' demeye başlamam bile yakındır. Hatta kendimi şöyle bir cümle kurarken hayal edeceğim nerdeyse: "Cepten bir alo de."

Feci!

Sabah daha uyanmadan önce kötü bir gün olacağını biliyordum: Uykuyla uyanıklık arasında bir yerde, artık yalnız bir kadın olduğumu düşünüp, bu fikri tahammül edilemez buldum. Ağlamaya başladım. Uykumda. Ama rüyada değil. Gerçekten.

Yok! Anlatmayacağım bunları kimseye. Anlatmayacağım.

Bir karış suratla gittim dükkâna. Üstelik şık bile değildim. Pelin de yoktu gene ortada. Üzülecek değildim yokluğuna. Öğlene kadar iki tane müşteri geldi. Biri fena alışveriş yapmadı. Tatile çıkıyormuş, tatilde hep polisiye okurmuş: "Kafayı boşaltmak için." Tatil dışında da kafası dolu olan bir insan izlenimi yaratmamıştı bende. Gene de bu husustaki fikrimi söylemedim. Benimle iki laf eden herkesle didişecek değilim. Özellikle de bunlar müşteriye.

Üç kez telefon çaldı. Hiçbiri sessiz değildi. Daha önceki tecrübelerimden Türklerin ayrıldıkları sevgililerine sessiz telefon etme alışkanlığında olduğunu biliyordum: Arayıp, konuşmadan kaparlar telefonu. Sadece kendilerini anımsatmaktır amaçları. Besbelli Selim kendini anımsatmasına gerek olduğunu düşünmüyordu. Yanılmıyordu da.

Zaman geçsin diye sallanan sandalyemde makyaj yapıyordum, dükkânın kapısı gürültüyle açıldığında. Maskara fırçası gözümün içine girecekti az kalsın.

Dünkü adamdı. Gırtlığıma yapışan otoparkçı.

"Ne oluyor?" diye bağırarak oturduğum yerden fırladım. O telaşla maskaramın fırçasını yere düşürdüğümü ve bir güzel de ezdiğimi ise ancak olaylar durulduktan sonra fark edebildim.

"Ne ayaksın ulan sen?" Dişlerinin arasında sözcükleri ezerek konuşuyordu herif.

"Burası senin ahırın değil ayı! Ağzından çıkan lafa dikkat et!" diye bağırardım. Bu durumlarda kendi manyak cesaretime kendim de şaşarım. Aslına bakarsanız, pek cesaret gerektiren bir durum da yoktu; mahallenin yarısı Çaycı Recai önderliğinde camın önüne üşüşmüş, içerde olup bitenleri izlemekteydi. İşler kötüye giderse müdahale edeceklerini düşünüyordum.

Adamı tırsıtmak için gene 'polis' diye bağırırsam mı diye düşündüm, ama bu kez gerçekten polisin gelme ihtimali vardı ve ben polisleri en azından otoparkçılar ve emlakçiler kadar çekilmez bulurum.

Herif bana doğru bir hamle yaptı. Bir eli havadaydı. Dünkü gibi boğazıma sarılmayı planlıyordu herhalde. Gene de dünkünden bir farkı vardı: Herkesin gözleri önünde yaşanacak bir boğazlanma sahnesinin ardından bu mahallede esnaflık hayatıma devam etmem pek mümkün olmayacaktı. Bir şeyler yapmalıydım. Acilen. Takdir edersiniz ki uzun uzun düşünecek vakit yoktu. Hızlı karar verdim.

Ve... Eh, lafi uzatmaya gerek yok. Sehpanın üstünde duran seramik kül tablasını kafasına geçirdim.

'Tak' diye bir ses çıktı. İki taşın birbirine vurduğu an çıkan sesi andıran.

Acayip oldu. Çok acayip.

Sol kulağının üstünde bir yere isabet etmişti. Kan sızıyordu.

'Sızıyor' dediğime bakmayın. Adamın kulağı ya da kafası resmen kanıyordu. Sarı tişörtünün yakası kıpkırmızı olmuştu. Anında içeri dolan Recai ve şürekası dehşet içinde bir bana, bir de adama bakıyordu. Adam da UFO görmüş gibi şaşkın bir suratla kafasına götürdüğü eline bulaşan kana. Tek kelime etmeden öyle durdum. Ayrıca ne deseydim, 'geçmiş olsun' mu?

İzlediğim vurdulu kırdılı filmler yüzünden mi bu? O Dövüş Kulübü, Matrix, James Bond'lar falan mı kişiliğimi kötü etkiliyor? Yoksa polisiye romanlar mı? Ruth Rendell ve Patricia Highsmith mi beni bu hale getiren? Ben de normal kadınlar gibi Çay ve Sempati'yi, Rüzgâr Gibi Geçti'yi izlesem, Silahlara Veda'yı okusam, kedileri, kuşları, böcekleri ve çocukları sevsem olmaz mı? Aşk romanları satan bir kitapçı olsam olmaz mı?

Adam kendini biraz toparlayınca tehditler savurarak çekti gitti. Dükkân komşum Marangoz Veysel, mutfağa koşup bir bardak su getirdi. Beni sandalyeye oturtular. Elime bir sigara tutuşturdular. Sırtımı sıvazladıklarına bakılırsa itibarım en azından iki katına çıkmıştı.

Merakına daha fazla hakim olamayan ilk şahsiyet Recai oldu elbette.

"Ne oldu Kati Abla?"

"Gördün işte ne olduğunu."

"Adamın senle ne alıp veremediği var?"

"Bunu ona sor istersen, Recai."

"Biz işimizin başına dönelim artık hanım kızım," dedi Veysel Bey.

"Ya," dedim. "Teşekkür ederim."

Birer birer gittiler.

Tostçu Gaffar az sonra geri döndü.

"Kati Hanım, yanlış anlamayın. Söylemek benim boynumun borcu. Ne de olsa komşuyuz bunca senedir. Alışverişimiz de var..."

İşin doğrusu, sadece benim ondan alışım ve ona verişim vardı. Yıllardır benden bir tek kitap almış değildi.

"Tabii Gaffar Bey," dedim.

"Bu adamlar belalıdır. Siz de biliyorsunuzdur. Dükkânı boş bırakmayın bu ara derim ben. Ekmek teknesi ne de olsa. Cana geleceğine mala gelsin demişler ama, mal canın yongası da demişler. Söylemek benim boynumun borcu. Siz de benim bir kızım sayılırsınız."

"Sağ olun Gaffar Bey," dedim. "Sağ olun."

Salak değilim. Bu kadarını ben de düşünmüştüm. Bir ölümlü kadıncıktım. Geceleri evime giderdim. Yollar ıssız olurdu. Dükkân boş olurdu...

He he.. Dükkân boş ama baba gibi sigortalı olurdu: Terörist saldırılara, şiddet eylemlerine, su baskınına, elektrik kaçağına, depreme, yangına ve daha envai çeşit şeye karşı sigortalı olurdu. Ben dükkânda olsam da olmasam da... Paraya kıyıp, her sene yenilediğim sigortam dükkânımı bekliyor olurdu.

Gece boyunca sigortadan alacağım paraları nasıl değerlendireceğimin hayalini kurarak çilekli dondurma yemeyi planlıyordum eve giderken. Ev aramaktan, Türk erkeklerinden ve ekonomik krizle boğuşan bir memlekette, yaşamak için gerekmeyen, patates ya da ekmek olmayan bir malı satmaya çalışmaktan bıkmıştım. Pekâlâ Berlin'de de yaşanabilirdi. Hayatım bundan kötü olamazdı.

Yoksa olabilir miydi?

Kışların sekiz ay sürdüğü, ekimde karın yağdığı, sokakların bomboş, insanların asık suratlı, kılıksız ve memnuniyetsiz olduğu Berlin'de hayatım bundan daha kötü olur muydu?

Birisi zile parmağını çekmemecesine yapıştırdığında hala bu saçmalıklara kafa yormaktaydım.

Pelin'di. Suratı allak bullaktı. İçeri girmeden bende kalıp kalamayacağını sordu. Elindeki iki iri çantaya bakılırsa bir tek geceyi kastetmiyordu. Yüz gece kalmak istediğini de söylese onu geri çevirecek halim yoktu gerçi. İnsanlık ölmedi daha.

O konuşmaya can atıyormuş gibi durmadığından ben başıma gelenleri anlattım. Lütfedip işe gelseydi olayların başka şekilde gelişebileceğini de hissettirdim elbette.

"Hem sevgilisiz, hem de işsiz kaldım yani," dedi Pelin. Söylediği şeye bakar mısınız? Benim çalışıp didinip kurduğum işim elden gidiyordu ve yanımda çalışan kadın böyle bir şey söylüyordu. Beni teselli etmeye çalışmak yerine.

"Seni rahatlatıcaksa, ben de Selim'den ayrıldım," dedim.

"Siz barışırsınız."

Bu söylediğinin üstüne uçtum. Selim'in beni ne kadar çok sevdiğini mi anlamıştı yoksa?

"Nerden çıkarıyorsun bunu?"

"Daha geçenlerde de ayrılmamış mıydınız? Bir hafta bile sürmemişti."

Gözlerimi devirdim. "Bu sefer ciddi," dedim.

"O zaman da ciddiydi canım. Araya üçüncü biri girmediği zaman ayrılmıyor insanlar.

Kavga etseler de barışıyorlar."

Bu kızlar bu yaşta nasıl da ilişki filozofu kesiliyorlar insanın başına. Ne sinir oluyorlar.

"Deniz'in hayatında başka biri mi var yani?"

"Birlikte müzik yaptıkları grubun solisti. Nurten diye bir kız. İnkâr ediyor tabii. Erkek taktiği: Yatakta basılsan bile inkâr et."

"Belki de gerçekten kızla arasında bir şey yoktur da o yüzden inkâr ediyordur."

"Kıza telefon ettim."

"Aman Allahım! Ne yaptın, ne yaptın?"

"Kıza telefon ettim."

"Eee?"

"İğrençti."

"Nasıl yani? Ne dedin ki kıza?"

"Deniz'in bir sevgilisi olduğunu bilip bilmediğini sordum."

"Korkunçsun. Eee? Kız ne dedi?"

"Bizim aramızda ciddi bir şey yok ki, sadece seks," dedi."

Elimi göğsümün üstüne koydum. Bu modern zamanlar bana bile ağırdı.

"Gerçekten iğrenmiş," dedim.

"Diyorum sana."

"Ne olacak şimdi? Ne yapacaksın?"

"Bir şey yapmayacağım. O iş bitti. Bir süre sende kalabilirsem iyi olur. Ev aramam lazım. Deniz'in evinden eşyalarımı alacağım, kendime yeni bir hayat kuracağım." Saçlarını eliyle tepesinde topladı. "Şimdi bir de iş aramam lazım."

"Çilekli dondurma ister misin?" dedim.

DÖRT

((

Dükkân yerinde duruyordu. Sapaşğlam. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim. Sigortadan gelecek paranın fikrine anında kendimi kaptırmışım: O gün öğleden sonra bavulumu kapıp Bahamalar'a, Dominik Cumhuriyeti'ne ya da hiç olmazsa Antalya'ya uçmaya psikolojik olarak hazırdım. Şimdilik bu planlar yatmıştı, İstanbul'u terk edip gidemeyeceğime göre de ev ve sevgili aramaya yeniden başlamam gerekiyordu. Kasım Bey'e o daireden vazgeçtiğimi, bana yeni bir şeyler bakması gerektiğini söylemeliydim. Selim'le barışmanın da bir yolunu bulurdum belki. Birikmiş çöp vergilerini de yatırmalıydım. Zavallı narin omuzlarım hayatın yükü altında eziliyordu.

Çay yapmak için mutfağa girmiştim, kapının açıldığını duyduğumda. Pelin'in uyanıp işe geldiğini sandım. Müşteri gelme ihtimali pek yoktu. Hangi Türk borsanın iniş çıkışlarını takip etmekten fırsat bulup da kitap okuyacaktı?

Mutfaktan kafamı uzattım.

Bu kadar olur. Gerçekten bu kadar olur.

Batuhan'dı.

Gizleyemedim şaşkınlığımı.

Bir "Aaa!" döküldü dudaklarımdan.

"Neden şaşırдың? Önce senin kapını çalacağım belli değil miydi? Yoksa bu işi bana vereceklerini düşünmedin mi?"

Aptal aptal suratına baktım. Ne diyordu Allah aşkına? Anlayan beri gelsin. Dünkü olaydan mı söz ediyordu yoksa? Cinayet masası komiserleri adam yaralama vakalarına da mı bakmaya başlamıştı? Ne saçmalıyordu?

"Ne işi? Ne kapısı?" dedim. Sinirlenmişim. Zaten fırsat arıyordum sinirlenmeye.

"Osman Karakaş'ın katli vakasında bir numaralı zanlı olduğunun farkında değil misin?"

"Ne bu? Kamera şakası mı?" Osman Karakaş kimdi ayrıca?

Acı acı güldü. Resmen acı acı.

"Ben de isterdim şaka olmasını. Maalesef değil. Benimle merkeze geleceksin," dedi.

"Saçmalama Batuhan," dedim.

"Ciddiyim ben. Osman Karakaş dün akşam öldürülmüş. Sizi kavga ederken gören bir sürü insan var. Kardeşleri de senden başka düşmanı olmadığını söylüyorlar."

"Saçmalama," dedim tekrar. Osman Karakaş otoparkçydı. Bu kadarını anlamıştım şimdilik.

"Bir kez daha 'saçmalama' dersen, görev başındaki güvenlik güçlerine hakaretten de yargılanacağımı garanti ediyorum sana. Aramızda vaktiyle yaşanmış olanlar benim görevimi gerektiği gibi yapmamı engellemez. Beni hiç olmazsa bu kadar tanımış olduğunu umuyordum."

"Keeees! Kes! Kes!" diye haykırmak geldi içimden. Aramızda gerçekten bir şeyler yaşandığını mı sanıyordu bu salak? Böyle bir şey söylediğine göre 'salak'tan daha fazlasını hak ediyordu gerçi, ama terbiyemi bozmayacağım.

"Sen şimdi cidden benim birini öldürdüğümü mü sanıyorsun? Bu bir şaka değil mi?"

"Şaka maka değil. Osman Karakaş bu sabah Papağan Sokak 3/6'daki bürosunda ölü bulundu. Bacağında bir kurşunla." Acı acı güldü yeniden. "Sen daha iyi biliyorsun tabii nasıl bulunduğunu."

Yeniden 'saçmalama' demedim.

"Oturur musun?"

"Merkeze gitmeliyiz. İfaden alınacak."

"Peki. Bir dakika otur, gideriz."

Oturdu.

Tam o sırada dükkânın kapısı açıldı. Bir müşteriydi.

"Kapalıyız," dedim.

"Ne demek kapalıyız? Açıksınız işte, ben de dükkânın içindeyim şu anda." Bir kadındı. Böyle giderse bir de kadın düşmanı olacağım. Çoktan erkek düşmanı oldum zaten.

"Satış yapmıyoruz. Sayım var. Kusura bakmayın. Öğleden sonra tekrar uğrayabilerseniz sevinirim." Bu kadar lafı, hem de kibarlığımı bozmadan nasıl edebilmişim?

Kapıyı dan diye çarparak çekip gitti kadın.

Başımı ellerimin arasına aldım, sallanan sandalyeme yığıldım.

"Şimdi baştan alalım. Dün kavga ettiğim adam öldürüldü. Buraya kadar tamam. Adam otopark mafyasından. Bu da tamam, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Adamın kardeşleri, tek düşmanının ben olduğumu söylüyorlar. Yanlış mı anladım?"

"Doğru anlamışsın."

Bir kül tablası da onun kafasına geçirmemek için tırnaklarımı etime geçirdim.

"Otopark mafyasından bir adamın tek düşmanının kitapçı bir kadın olması sana mantıklı geliyor mu Allah aşkına?"

Ayağa kalkıp pantolon cebinden sigarasını çıkardı. Bir tane de bana uzattı.

"Bilemem. Bir şey söylemek için henüz erken. Elimde bir iddiada bulunacak delil yok. Verilere dayanarak konuşurum ben."

Sonraki beş dakika içinde eve telefon ettim. Pelin çıkmıştı. Cebinden aradım, yollarda sürmeden hemen dükkâna gelmesini söyledim. Batuhan'dan da Pelin gelene kadar beklemesini rica ettim.

Merkezde çay ısmarladılar bana. Bir polis memuru anlattıklarımı daktiloyla yazdı, okuyup imzalamamı söyledi. Yığınla yazım hatasıyla dolu bir metindi. İmzaladım.

Otoparkçı Osman'ın kardeşlerini getirip bizi yüzleştirdiler. Adamların biri beni dövecekmiş gibi bir hamle yaptı. Bir diğeri, 15-16'dan fazla göstermeyen bir çocuk, ki galiba içlerinde ağzı laf yapan bir tek o vardı, "Abime saldırmış bu kadın. Kulağını kanatmıştı. Bizde kadına el kalkmaz, o yüzden çekip gitmesini söylemiş abim. Akşam da bu iş oldu. Dün gece eve gelmedi. Biz hemen anladık bir yamuk olduğunu. Bu kadın hasta," diye tepiniyordu.

Demin üstüme yürüyen adam, yanıma yaklaşıp, "Neye güveniyorsun amcık," diye fısıldadı kulağıma, polisler duymadan.

Midem bulandı.

"Babam Alman içişleri bakanı, ona güveniyorum sıkçık," diye fısıldadım ben de. Adamın gözleri yürek kadar oldu.

İki saat sonra gidebileceğimi söylediklerinde oturduğum yerden zor kıpırdadım. Kanım çekilmiş gibiydi.

Batuhan kapının önünde bekliyordu. Şefkatle kolumu tuttu, yüzüme düşen bir saç tutamını geriye itti. Adam dengesiz. Daha bu sabah bana katil muamelesi yapan o değil miydi?

"İyisin, değil mi?"

"Eh," dedim. "Saçmalığın dik alası bütün bu olup bitenler."

"Eski günlerin hatırına sana bir yemek ısmarlayayım. Laleli'de iyi bir kebabçı biliyorum."

Batuhan'ın zirvalarından bir zamanlar aramızda bir ilişki yaşandığı izlenimi çıkıyor ama, sizi temin ederim bunun gerçeğe uzaktan yakından ilgisi yok. Benim bir arkadaşımın adının da karıştığı bir cinayet üzerinde çalışırken tanışmıştık onunla. Bir yıldan fazla oluyor. Onun açısından hüsrarla sonuçlanan, flört bile denemeyecek bir şeyler yaşanmıştı aramızda. Benim kadar polislerden nefret eden bir kadınla bir polisin flörtünden ne çıkabilir zaten? Olsa olsa, hüsrân.

Türk polislerinin hayvani bir zevkle son damlasına kadar kullandıkları ayrıcalıktan yararlanıp, 'girilmez' işareti olan birtakım yollara girerek kebabçının önüne kadar arabayla gittik. Benim kebab yemeye hiç niyetim yoktu. Bir çorba içebileceğimden bile emin değildim.

"Demek bürosunda öldürülmüş adam," dedim. O ana kadar ikimizin de ağzını bıçak açmamıştı.

Dalga geçer gibi suratıma baktı. İçim şiddet dolu diye boşuna demiyorum, masanın üstünden uçup herifin alaycı suratına bir tane oturtmamak için kendimi zor tutuyordum. Kesinlikle bundan sonra elime Rüzgârlı Tepeler'den başka kitap almayacağım.

"Bak," dedim. "Gerçekten benim katil olduğumu düşünüyorsan, burada karşılıklı kebab yememizin de anlamı yok. Delil mi her neyse toplar, beni tutuklatırsın olur biter. Dükkânı da evi de biliyorsun." Çantamı alıp, kalktım masadan.

Telaşla koluma yapıştı. Yavaşak yavaşak sırtıyordu şimdi. Hiç olmazsa ilkeli ol, bir tavır koyacaksan onu sonuna kadar sürdür be adam, değil mi ama? Yok, bu heriflerin kafası o kadar bile basmıyor.

"Otur, otur. Sinirlenme hemen. Neden bu kadar asabisin?"

Bana asabi denmesinden hiç hoşlanmam. Hele de bir ayıyı öldürmekle suçlandığım böyle bir günde "Neden asabisin?" diye sorulması olsa olsa zıvanadan çıkmama yarar. İçimde, karnımın civarında bir öfke balonu patladı. Boğazıma kadar yükselmesi bir tek saniye sürdü. Ağzımdan fırlamasın, boğazımda hapis kalsın diye yutkunmaya çalıştım. Üst üste yutkundum. Sinirlenince derin derin nefes almayı salık veriyor uzmanlar. Kebap kokularını içime çeke çeke dört adet derin nefes aldım.

Faydasızdı. Hepsi faydasız. Kalkıp tuvalete gittim.

Bu adamı doğduğuna pişman edip, ipleri koparabilirdim. İpleri kopardığım ilk insan da o olmazdı. Aynada yüzümü inceledim. Bana ne oluyordu böyle? Neden bu kadar sinirliydim? Çok değil, bir on gün daha böyle giderse çevremde kimse kalmayacaktı. Cep telefonum zaten şimdiden hiç çalmamaya başlamıştı. Antidepresan kullanmaya mı başlamalıyım? Bu dönemi en az hasarla atlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu: Antidepresanla ya da antidepresansız. Özlem'den psikiyatrisinin adını isteyecektim.

Masaya döndüğümde kendimi toplamıştım. Batuhan, Adana'nın üstüne bir porsiyon da baklava söylemiş, götürüyordu. Adamdaki iştaha bak. Zorla ağızma bir baklava dilimi tıkmaya çalıştı. Rejimde olduğumu söyleyip geri çevirdim. Erkekler rejimdeki kadınlara yaratık muamelesi yaparlar hep. O da fırsatı kaçırmadı.

"Hah. Buldum işte neden asabi olduğumu. Rejim yapmak sinirlerini bozmuş senin."

Cümlede geçen asabi lafını duymazlıktan gelmeye çalıştım. Car car konuşmaya devam etti.

"Senin rejime ihtiyacın yok ki, zayıfsın zaten. Daha zayıflarsan iyi olmaz. Hem Türk erkekleri balıketi kadınlardan hoşlanır, biliyorsun."

"Türk erkeklerinin benden hoşlanmasını istediğimi kim söyledi?" dememek için kendimi tuttum.

Gülümsedim onun yerine.

Ortalama zekâda birinin algılamakta zorlanacağı biçimde katil zanlısı durumuna düşmenin iyi yanı, Selim'i aramak için bana harika bir bahane yaratmasıydı. Demek ki bir açıdan bakınca her felaket, içinde bir miktar iyilik barındırabiliyor.

Telefona sarılmak için dükkâna uğramadan eve gittim. Daha kapıdan girer girmez de Selim'i aramaktan vazgeçtim. Kimsenin peşinden koşacak halim yoktu. Hiç yoktu. Gerekliyse parayı bastırıp bir avukat tutardım kendime. Üstelik böylece, ilerde barışmamız halinde, en zor zamanlarımda beni yalnız bıraktığını Selim'in başına kakma fırsatından özgür irademle vazgeçmemiş olurum.

Bir plan yapmaya çalıştım. Türk polisinin araştırmalarını sonuçlandırmasını beklerken kuzu kuzu evimde oturacak halim yoktu. Ne de olsa cinayet çözmekte bir deha olduğumu ispatlamıştım (bkz. Kitapçı Dükkânı isimli romanda anlatılan macera). Osman Karakaş cinayetini de profesyonel bir detektif olarak ele alacak ve çözecektim.

Duşa girdikten sonra üstüme doğru düzgün bir şeyler giyerken biraz daha gaz verdim kendime. Evden çıktığımda nerdeyse uçuyordum. Gazdan.

Ex-Osman Karakaş'ın Tatar komşusunun kapısını çaldım. İyiden iyiye hayatıma giren bu adamcağızdan da artık ismiyle söz etsem iyi olur. Birileri beni 'Alman' diye çağırsa hoşuma gider mi hiç?

Yücel Bey beni gördüğünde eliyle duvara tutunmak zorunda kaldı. Düşmemek için. Çok şaşırılmıştı anlaşılın.

"Ah hanımefendi, bıraktılar mı sizi? Duydum polislerin götürdüğünü. Olacak şey mi hiç? Sizin gibi bir hanımefendi. İçeri buyrun lütfen. Kusura bakmayın, biraz dağınık bürom. Yeni bir yer buldum. Daha kontratı yapmadık ama evrakları ayıklamaya başladım. Çay içer misiniz? Soğuk bir şey?"

Ben daha ağızımı açıp tek kelime edememiştim. Fırsatı kaçırmadım.

"Bir şey içmeyeceğim. Zamanınız varsa biraz konuşmak istiyordum."

"Sizin gibi bir hanımefendi için vakit olmasa da yaratılır. Dosyaları yarın tasnif ederim. Buyrun rica ederim, ne konuşmak istiyordunuz?"

"Siz cinayet mahallini gördünüz mü? Cesedin nasıl bulunduğunu biliyor musunuz?"

"Ya, ya. Maalesef efendim. Maalesef gördüm. Kimsenin muhakkak görmeyi isteyeceği bir şey değil tabiiyle. Fakat yukardan bağırtilar gelince çıkıp baktım. Sizin başınıza o meşum olay geldiği için biraz da. Yoksa meraklı bir insan değilimdir ben. Elalemin işine de karışmam. Kavga gürültü olmaz bizim burada sık sık. İki gün üst üste... Ben de şaşırırım tabii. Sizinle alakası var sandım esasen."

"Ne gördünüz Yücel Bey, anlatır mısınız?"

"Rahmetli yerde yatıyordu. Maktul... İsmi Osman, biliyorsunuzdur. En büyük abi. Çok kardeştir onlar. Beş tanesini ben tanıyorum, tanımadıklarım da vardır mutlaka. Doğuludurlar. Hangi vilayet olduğunu bilmiyorum. Gerçi artık İstanbullu demek lazım. Benim bildiğim on beş seneden fazla oldu buradalar. Kuledibi'nde yani. Daha evveli de vardır herhalde. Siz bir şey içseydiniz ama. Böyle olmaz. Bir çay söyleyeyim, ha? İçelim bir çay."

Başımınla onay verdim içi rahat etsin diye. Sokak kapısının yanındaki duofondan çayları ısmarlayıp geldi. Karşımdaki koltuğa oturdu. Pantolonunun paçalarını her zamanki gibi kaldırmıştı oturmadan. Altmışlarında, tepesindeki saçları iyiden iyiye azalmış, uzun boylu bir adamdı. Oldukça dinç görünüyordu. Nerde yaşadığını merak ettim. Böyle bir adam hangi semtte otururdu İstanbul'da?

"Siz bu civarda mı oturuyorsunuz, Yücel Bey?"

"Yok efendim. Buralarda oturulur mu?" Bana bir göz attı. "Yani, bizim gibi insanlara göre değil. Vatan Caddesi'nde oturuyorum ben. Bahçe içinde tek katlı bir evimiz vardı, müteahhide verdik, apartman yaptık. Şimdiki aklım olsa yapar mıydım? Ne büyük nimetmiş bir bahçe. İnsan yaşlanınca anlıyor bazı şeylerin kıymetini. Silivri tarafında bir evimiz var bahçeli. Cennet gibi vallahi. Bahçeye biraz sebze de ektik. Kendi mahsulümüz domatesleri yiyoruz. Büyük oğlum ziraat mühendisi, o çok meraklı.." Kapıyı açmaya gitti.

Çaycıyla birlikte geri döndü. Kafasını ileri doğru uzatıp bana selam verdi çaycı. Küçük bir oğlan çocuğuydu. Bu mahalleye bizim Çaycı Recai bakmıyordu anlaşılır.

"Geçmiş olsun abla," dedi.

"Ne?"

"Geçmiş olsun. Duyduk, seni almışlar."

"Sağ ol," dedim.

Tekrar kafasını ileri doğru uzatıp selam vererek gitti çocuk.

"Ohoo," dedim. "Şöhretim almış yürümüş."

Yücel Bey çaycının beni tanımasından, bürosunda görmesinden rahatsız olmuş gibiydi. Cebinden çıkardığı kocaman kumaş bir mendille alnını kuruladı.

"Ben gideyim isterseniz," dedim.

Burnunun yanındaki kahverengi beni elleyerek düşünüyordu. Duymadı beni.

"Ben gideyim isterseniz," dedim yeniden.

Gözlerini kırıştırtarak baktı.

"Ne buyurdunuz efendim?"

"Sizin için sorun olacaksa benimle konuşmanız, ben gidebilirim."

"Hayır, hayır. Ne münasebet. Neden mesele olsun?" Bir an durdu, düşündü. Kesin bir ifadeyle ekledi:

"Ne münasebet. Neden gidecekmişsiniz?"

"Öyleyse fazla vaktinizi almayayım." Yerde yığılı duran dosyaları gösterdim.

"Ben size anlatayım bildiğim kadarını. İşinize yararsa ne âlâ."

Bir sigara yaktım.

"Ben her gün 8 buçukta gelirim. Bu ara ekonomik kriz yüzünden işler kötü. Sipariş yok, görüyorsunuz çalışan kimse de yok. İş olduğu zamanlar on kişinin burdan ekmek yediği olurdu. Ben de yavaş yavaş emekliye ayrılmayı düşünüyorum."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Fason ambalaj paketi üretiyoruz. Görmek isterseniz göstereyim. Gömlek ambalajı mesela." Yerinden kalkıp bir dolabın içinden tomarla plastik ambalaj çıkardı.

"Böyle şeyler işte." Bir tanesini aralarından çekip bana uzattı. Üstünde 'Kenzö Gömlek, Gömlekte Kalitenin adı' yazıyordu. Gülmemek için kendimi tuttum.

"Bakın, bu tip hediye ambalajları da yapıyorduk. Kravat ambalajları mesela."

Bu kez dolaptan çıkardığı ince uzun şeffaf plastik bir kutuyu elime tutuşturdu. Bu bir "cK-cafer Kravatları" kutusuydu.

"Makinelerin bir kısmını satacağım. Bundan daha küçük bir yer işimi görür. Arada bir iş alırsam yeter. Ufak bir emekli maaşım da var. Çocuklar da yardım ediyor biraz. Onlara yük olmak istemiyoruz ama ne yapalım. Oturduğumuz daire de kendimizin. Yaşlanınca insanın eskisi gibi paraya pula ihtiyacı olmuyor, hanımefendi. İdare ederiz hanımla."

"Haklısınız," dedim. "Siz bugün olanları anlatırken, ben bir yandan not alabilir miyim? Her şeyi aklımda tutamıyorum da." Böylece yeniden asıl konuya döneceğimizi umuyordum.

"Elbette. Elbette. Sizi sıkıyor muyum anlattıklarım? Kusura bakmayın, çenem hiç durmaz. Hele dinleyici olarak sizin gibi genç, güzel bir hanımefendiyi bulunca insanın hiç susası gelmiyor."

Gülümseyerek teşekkür ettim. Dün Osman'ın kafasına kül tablası indiren kadının ben olduğuma bu gülümseyişi gören hiç kimse inanmazdı.

"Dediğim gibi, iş olsun olmasın ben her sabah 8 buçukta gelirim. Bu sabah da tabii. Dolaplardan dosyaları indirdim, evrakların bir kısmını ayırmaya başladım. Yanılmıyorsam saat 9'u geçiyordu ki üst kattan ayak sesleri geldi, biri bağıra bağıra telefonda konuşmaya başladı sonra. Sesi tanıdım. Osman'ın bir küçüğü Musa'ydı. Camlar açık tabii, malum. Ne dediğini anlayamadım ama telaşlı olduğunu anladım. Birazdan iki kardeşin daha koşa koşa merdivenden çıktıklarını gördüm." Hafifçe utanarak ekledi.

"Bir tuhaflık olduğunu hissettiğim için kapıyı araladım onlar yukarı çıkarken."

Bir baş hareketiyle, bu yaptığının bir Türk komşunun meşru hareket sınırları içinde kaldığına kesinlikle inandığımı belli ettim.

"Yukardan bir haykırış duyunca ben de çıktım."

"Eee?" dedim. Heyecanlanmıştım.

"Sokak kapısının hemen yanında, yerde yatıyordu Osman. Sürünerek gelmiş oraya herhalde. Yerde kan izleri vardı. Göl olmuş kandan. Kurumuş gibi, kopkoyuydu rengi." Eliyle ağzını kapatıp, başını iki yana salladı. Gözleri dolmuştu.

"O da benim bir evladım sayılır. Bunca yıllık hukukumuz var." Gözlerimi yüzünden kaçırarak kendini toparlaması için fırsat verdim. Yeniden anlatmaya başladı.

"Bizim dairelerin planı aynıdır. Arka odadan sokak kapısına kadar sürünerek gelmiş. Kurşun yarası almış. Hani filmlerde olur ya, kanla katilin adını yazarlar, kan izlerini takip ederek hemen arka odaya koştum, öyle bir* şey var mı diye. Katilin adını yazmaya kalksa yazabilirdi o kadar kanla. Kardeşleri şaşkındı zaten. Bir tanesi, en küçük olanları Özcan yere çökmüş, abisine sarılmış ağlıyordu. Musa da çömelmiş, sigara içiyordu. Arka odaya gittiğimi görmediler sandım. Nevruz görmüş halbuki. Peşimden yetişti. Fazla kalamadım o yüzden odada ama büyük bir kavga çıkmış tahminim. Her yer alt üst olmuştu. Koltuklar devrilmiş, etrafa kâğıtlar saçılmış. Tam bir keşmekeşti."

"Kanla katilin adını yazıp yazmadığını da göremediniz herhalde." Hafiften dalga geçerek söylemiştim bunu ama olmayacak şey de değildi.

"Nerdee? Bir on dakika sonra da polis geldi zaten. İçeriye kimse giremedi. Mahalleli apartmanın içine dolmuştu, polis herkesi dışarı çıkardı. Film oynamıyor tabii burda. Ne

kadar işsiz güçsüz insan var memlekette. Bütün mahalleli esnaf burdaydı. İşi yok mu bu adamların efendim?"

"Sizinle konuştu mu polisten birileri?"

"Evet, gençten biri. Bildiklerimi anlattım ben. Çok bir şey bilmiyorum gerçi, görüyorsunuz."

"Ama aileyi uzun zamandır tanıyorsunuz."

"Eh, on beş yıl az zaman değil. Osman elimde büyüdü sayılır. Tophane'de benim de devam ettiğim kahvede çaycılık yapıyordu. Çocuktuk o zaman. Babasını da tanırım. Hamaldı. Ben de iş verirdim ona. Erken yaşta öldü adamcağız. Sübyanlar babasız kaldı. O zamanlar evleri de buralarda bir yerdeydi. Sonradan Bağcılar tarafına taşındılar. Orda hemşerileri varmış. Öyle demişti Osman. Ha bakın, şimdi aklıma geldi, babaları ölünce anneleri, çocukların amcasıyla evlendi. 'Nasıl gelenek bu be oğlum,' demiştim o zaman. Amcası dediğime bakmayın o da Osman kadar bir çocuktuk. On beş yaşından gün almış değildi. Bir yıla kalmadan Osman da bir amca kıızıyla evlendi. Yabancıdan kız alıp verilmezmiş. Bizi de düğüne çağırdılar, gidemedik. Hanım sevmez insan içine karışmayı. Tanımadığı insanlara da hiç gidip gelmez. Ben de heves etmedim gerçi, neden bilmem. İyi çocuklardır bunlar esasen. Demem o ki, özleri iyidir. Çok efendi, hatırnazdılar. Doğulu insan böyle olur, büyüğüne saygıda kusur etmez. Bu atölyeyi de onlar bulduydu bana. Tophane tarafındaydı benim yerim daha önce. Nerden baksanız bir on sene olmuştur. Osman, çok çalışkan çocuktur. Kahvede garsonluk yaparken allem etti kalem etti, çalıştığı dükkânın sahibinin gözüne girdi. Adam da yaşlıydı. Kahveci Abdül Efendi. O da rahmetli oldu..." Derin derin iç çekti.

"Rahmetlinin bir oğlu vardı, eroinmandı. Sonra da öldü gitti zaten. Hatta benim o zamanki atölyenin bodrumunda buldum bir gün ben oğlanı, koluna bir bez bağlamış, iğne yapıyordu. 'Oğlum, senin babana kastın mı var?' dedim. 'Bu illet adamı öldürür,' dedim. Gözleri kayıyordu. Hay Allah. Fena oluyor insan o manzarayı hatırlayınca. Çok geçmedi öldü evladım. Dal gibi, boylu boslu çocuktuk. Zehirden yüzünde renk kalmamıştı zavallının. Parasını elinden almak için babasını dövdüğünü söylerlerdi. Ben şahit olmadım. Kahveci Abdül ne yapsın, kendi evladı kara toprak olunca, bu Osman'ı evladı bildi, kahveyi çalıştırsın diye ona verdi. Çalışıp ödedi Osman. 'Tek bir kuruş borcum kalmadı Yücel Abi,' dedi bana. 'Yücel Abi,' derdi bana. Kahveyi aldıktan sonra da iyiydi ama ne olduysa bu karanlık işlere girince oldu. Su testisi su yolunda kırılır, değil mi hanımefendi? Bu işlerin sonu hayırlı olmaz. Ben dedim ona, 'Bunca yıllık hukukumuz var, ben de senin bir baban sayılırım, yanlış anlama beni,' dedim. Osman da, 'Ne yapayım Yücel Abi, evde on beş nüfus benim elime bakıyor,' dedi. Geçim derdinden işte. Amcası da aylak çıkmış. Çocuk karanlık işlere girmeye mecbur kaldı anlayacağınız."

"Otopark işini mi kastediyorsunuz?"

"Otoparka gelene kadar ufak ufak başladı. Otoparkı altı yıl önce aldı. Daha doğrusu ordaki binayı yakmışlar. Bir sabah geldik ki, koca binanın yerinde yeller esiyor. Ben anlamadım tabii. Biz ne biliriz bina yakıp otopark yapmayı. Bu İstanbul böyle eşkiya yatağı değildi, hanımefendi. Bakın, ben aslen Salihliliyim. Çocukken geldim İstanbul'a. Altmış sene oldu. Eski zamanlarımı bilirim. Çok güzel günlerini gördük biz. Bu Beyoğlu'na kravatsız, takım elbisesiz çıkılmazdı. Şimdi İstanbul mu kaldı?"

"Kahveyi aldıktan sonra mı değişti Osman yani?"

"İki üç sene içinde altına araba çekti. Kokusu duyulmaya başlamıştı zaten. 'Müteahhitlik yapıyorum,' diyordu ama ne müteahhitliği canım, güç bela bir okumayı sokmuştu. Kafası çalışır ama..." Birden durdu.

"Hay Allah," dedi. Eliyle başına vurdu. "Rahmetli oldu. Çocukcağız. Emin olun daha idrak edemedim. Böyle de arkasından konuşuyorum gibi oluyor. Allah korkusu var içimizde çok şükür. Ama ben olan biteni anlatıyorum, değil mi hanımefendi?"

"Elbette," dedim. "Üstelik anlattıklarınız çok işe yarayacak. Polise de anlattınız mı bunları?"

"Yok efendim. Sormadılar ki. Bu anlattıklarım faydalı olur mu dersiniz?"

"Mutlaka."

"Sizin bu... Bu kavga nasıl olmuştu? Dükkânınıza mı geldi Osman?"

Başım la onayladım. "Herhalde beni tehdit edecekti."

"Ödeşmiş oldu. Kötü insan değildir Osman ama fazla alttan almaya da gelmez. Malum, insanoğlu."

Gene başım la onayladım.

"Osman ne işlere bulaşmıştı?"

"Vallahi, onu ben de bilmiyorum tam olarak. Ne desem yalan. Çok şey söylediler o zamanlar. Bir dediler, af buyrun, bayan pazarlıyor. Bir dediler, esrar satıyor kahvede. Kahvenin altını kumarhane yaptı, kumar oynatıyor dediler. Sonradan, Beyoğlu'nun arka sokaklarında, Tarlabası'na doğru olan sokaklarda, otoparkı olduğunu da duydum. Bilmiyorum tabii, hangisi ne derece doğru. Ha, bir de dediler ki, dükkân sahiplerinden tehditle para alıyor, hatta terör örgütüne de para yolluyormuş. Ben mahallelinin yalancısıyım, kendi gözümle görmedim hiçbirini. Ne yaptıysa yaptı, parayı buldu işte. Artık parayı nasıl kazandığı sorulmuyor ki kimseye. Mühim olan, paran var mı, yok mu. Arabasının arkasına da 'kıroyum ama para bende' yazdırmıştı rahmetli."

"Kim? Osman mı?"

"Tabii. Altına BMW çekmişti. Bu dar sokağa giremiyor, sokağın başında iniyordu. O kadar büyük bir arabaydı. Küçük oğluma sordum, bu kaç paradır diye. 'Çok paradır baba,' dedi. BMW'nin arkasına yazdırmıştı işte öyle. Olacak şey mi? Eskisi gibi değil etraf."

"Siz Osman'ın benim dükkânıma geldiğini nerden duydunuz?"

Elini havada salladı. "Ooo, duymayan mı kaldı efendim. Kulağı kan içinde kalmış... Fısıltı gazetesi... Haberler çabuk yayılır burada. Siz pek etliye sütliye bulaşmadığınız için olsa gerek, daha çok dikkatini çekti esnafın, konu komşunun. Hemen duyduk. Elinize sağlık vallahi, ne diyeyim. Böyle durumlarda haddini bildirmek lazım insanlara. Dağ başı mı burası, değil mi hanımefendi?"

"Evet," dedim. "Dağ başı mı burası?"

"Sizin dükkân Marangoz Veysel'in karşısındaymış. Veysel de Kuledibi'nin eskisidir. Hey gidi günler hey. Ne günlerimiz geçti. Bu halime bakmayın siz. Çok para geldi geçti elimizden. Haydan gelen huya gider demişler, kumar masasında yedik bitirdik. Kabaca söyleyeyim, neresinden baksanız on-on beş apartman dikecek parayı bir gecede bırakıp kalkmışlığım vardır masada. Tövbe ettim, on seneden fazla oluyor, elime oyun kâğıdı bile almadım. Ama ne oldu, en güzel günlerimiz, tam para tutacak zamanımız heba oldu. Allahtan çocuklar okudu, ikisi de. İki oğlum var. Biri ziraat mühendisi oldu. Öbürü de muhasebeci. Şükretmeyi bilmek lazım. İnsan başkalarının çocuklarını gördükçe... Bizimkiler helal süt emmiş..."

Gene çocuklarını anlatmaya başlamıştı. Kabalık etmeye bayılmam ama sözünü kestim.

"Osman'ı yakından tanıyan bildiğiniz başka birileri var mı?"

Gözlerini pencereye dikip düşündü. Suratındaki kocaman benle oynuyordu bir yandan.

"Hanımefendiciğim, Kuledibi'nin eskilerinden kime sorsanız tanır. Ama benim bildiğimden fazlasını anlatabileceklerine ihtimal vermem. Durun bir düşüneyim." Beniyle oynamaya devam etti bir süre daha.

"Vallahi, kendisini nasıl bulursunuz bilmem. Bir ara çok sık gelir giderdi Osman'ın yanına. Kapıda karşılaşırdık gün aşırı. Bu dediğim gene bir beş sene oluyor. Belki daha fazla. Bir bayan arkadaşı vardı. Osman abayı yaktıydı o zaman bu bayana."

"Adını bilmiyor musunuz?"

"Biliyordum. Şöyle biliyordum, bu bayan sonradan kaset çıkardı. Bir akşam bir de baktım televizyonda. Böyle açık saçık şeyler giymişti." Eliyle göğsünü işaret etti.

"Daha o zamandan belliydi bana sorarsanız. Evli barklı adamın yanında ne işi vardı, değil mi hanımefendi?"

"İsmi?"

"Onu hatırlamaya çalışıyorum." İki elinin parmaklarını trampet çalar gibi baldırlarına vuruyordu şimdi.

"Rüya mı, Hülya mı, öyle bir şeydi ismi. Bunlar takma isimle çıkıyorlardır herhalde. Kendi adı değildir. Hah! Bakın şimdi hatırladım. Denizkızı kıyafetiyle şarkı söylüyordu. Böyle kuyruğu falan vardı elbisenin. Saçını da sarıya boyamıştı hatta. Buraya gelip giderken sarı değildi. Gene de bir bakışta tanıdığım ben. Şarkısını da hatırlıyorum. Denizkızı kıyafetini şarkıya uysun diye giymişti."

Şarkıyı kısık bir sesle mırıldandı:

Ben sana geldim, okyanuslardan, denizlerin derinlerinden,
Al beni sıcaklığına, üşüdüm, çok üşüdüm gerçekten
Sar beni kollarına, üşüdüm, hasretim sana cidden

Mırıldanması bitince, hafif mahcup bir halde yüzüme baktı.

"Sesimin kusuruna bakmayın. Böyle bir şeydi işte. Bu kadını bulursanız faydası olur, tahmin ediyorum. Ben kendisini televizyonda görelide bir üç-dört sene oluyordur. Şimdi ne yapıyor, bilemem tabii. Nerden bileceğim? Rahmetli'nin bayan arkadaşları hep olurdu da... Bu uzun sürdüydü. 'Uzatmalı' diyorlar şimdiki gençler herhalde..."

Birden durdu.

"İnsan komşu olunca alth üstlü, takip ediyor tabii ister istemez."

"Haklısınız," dedim. Şarkının sözlerini not almıştım. Umarım hatırlayan birini bulurdum.

BEŞ

((

Araya giren hafta sonu tatilinde mahalle esnafının olup bitenleri unutacağını umarak dükkâna uğramadan eve döndüm. Dört yıl önceki bir şarkıyı anımsayacak birini tanıma ihtimali olan tek arkadaşım Lale'yi aradım.

"Sen de yakında Prozac ailesine katılırsın. Her şey daha güzel oluyor, emin ol," dedi sözümü keserek. Oysa, görüşmediğimiz dört, beş gün içinde başıma gelenlerin daha yarısını bile anlatmamıştım. Prozac, Lale'nin ve onun çevresindeki Türk kadınlarının yarısından fazlasının ayakta kalmasını sağlayan antidepresanın markasıydı. Diğer yarısı da bitkilerden yapılan antidepresanlar kullanıyordu.

"Türk müziğinden anlayan birini bulabilecek misin bana?" diye sorduğumda, bir saatten fazladır telefonda konuşuyorduk. Sağ kolum tutulduğundan, ahize sol elimdeydi.

"Âlâsını bulacağım sana. Kadının albümünün çıktığı şirketin adını bile şıp diye söyleyecek birini. Sen bu akşam karşıya geçecek misin, ondan haber ver. Çengelköy'de havyar fiyatına çiftlik çuprası yeriz. Hapse girmenden önce yüzünü son kez görmüş olurum."

Bu espriye arkadaşımın kalbi kırılmasın diye bile gülecek halim yoktu.

Lale, tüm zamanların en büyük müzik prodüktörü Erdiç Sariağ'ın cep telefonunun numarasını vermişti. Hemen aradım.

"Evvvet," diye açtı adam telefonu.

"İyi günler, ben Lale Çağtan'ın arkadaşayım..." dedim. Sözümün devamını getiremeden damardan giriş yaptı adam konuya.

"Ah, nasıl Lalem? Bir asır oldu görüşmeydi. Bin yıllık arkadaşımıdır. Şahanedir. Şahane. Sizinle tanışmıyoruz herhalde. Kaset yapmak mı istiyorsunuz? Önce sesinizi bir dinlemem lazım. Lale karşısında boynum kıldan incedir ama profesyoneliz ne de olsa. Herhalde siz de öylesinizdir. Artık arkamızda Lale'nin medya gücü de olmadığına göre." Lafın burasında bir kahkaha attı. Lale, geçen yıl kovulana kadar Türkiye'nin en büyük gazetesi Günebakan'ın genel yayın yönetmeniydi. O zamandan beri de işsizdi.

"Ben aslında kaset yapmak istemiyordum..."

"Nasıl yani? Aslında istemiyordunuz ama ben ısrar edersem yapacak mısınız?" Gene şen bir kahkaha attı. Kendi kendine tabii. Benim kimsenin kahkahasına katılmaya niyetim yoktu.

"Hayır. İsrar etmeniz de yapmayacağım."

"Öyleyse nedir canım derdiniz?"

"Üç, dört yıl önce piyasaya çıkan bir şarkıcıyı hatırlayıp hatırlamadığınızı soracaktım."

"Evet. Sorunuz bakalım on puanlık uzman sorunuz."

Şarkının sözlerini okudum.

"Denizkızı kıyafetiyle okuyormuş bu şarkıyı. İsmi Rüya ya da Hülya'ydı dediler."

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, şekerçim. Rüya, Hülya falan değildi. Halkımız nasıl kaydediyor bakın. Kendi kapasitesine göre işte. Kızcağzın ismi Eftalya'ydı. Bilmez misiniz, Denizkızı Eftalya'yı?"

Duymuşluğum vardı.

"Bir Denizkızı Eftalya taklidiydi. Ne yazık ki böyle rezil bir şarkıyla çıktı. Fikir fena değildi bana sorarsanız. Kötü bir prodüksiyon, utanç verici bir şarkı... Fikir de harcandı. Sonu baştan belliydi. Asıl ismi... Dilimin ucunda. Şimdi nerde olduğunu da biliyorum hatta. İda Dağı'nda bir pansiyon işletiyor. Doğayla kucak kucağa. Kaz Dağı yani, bilirsiniz. Aaa, neydi yahu kadının adı? Bir dakika bekleyin. Rauf hatırlar adını."

Ahizeyi eliyle kapattı sanırım. Bir adamla konuştuğunu duydum, ne konuştuklarını anlayamadım.

"Habibe Büyüktuna'yımış ismi. Görüyorsunuz, Rauf nasıl şahane. Her şeyi kayda geçer, hiç unutmaz. Fil gibidir. Şahanedir. Şahane."

"Yaa. Gerçekten şahane. İda Dağı'ndaki pansiyon işinden emin misiniz?"

"Eminim tabii. Fena kadın değildir Habibe. Bu piyasadakilerle karşılaştırınca tabii."

"Pansiyonun adı?..."

"Ne talepkâr kadınsınız, şekerim. Bakalım Rauf bunu da bilecek mi. Benim isim hafızam zayıftır. Aaa, sizin isminiz neydi? Sormadım değil mi?"

"Kati."

"Kati mi?" Yorum yapmasını bekledim. Hiç olmazsa bir soru sormasını.

Yapmadı. Bu kez ahizeyi kapamadan konuştu Rauf'la. Konuşması bitince bana döndü.

"Duydunuz mu şekerim?"

"Duydum. Çok teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldunuz."

"Ah! Ne mutlu bana." O korkunç kahkahasını duydum son olarak.

Bilinmeyen numaralar servisini aradım, canından bezmiş bir kadınla konuştum. Zeus Pansiyon adına kayıtlı telefon yoktu.

"Bir numaraya daha bakar mısınız? Habibe Büyüktuna ismine kayıtlı," dedim.

"Kodlamama gerek var mı?"

"Yok. Gene Burhaniye numarası mı?"

Öyle olduğunu umuyordum.

"Hah. Bu numara var. Yazın."

Bir bant kaydı ağır ağır numaraları söyledi.

Hemen aradım.

Biri çıkıp da telefonu açsaydı...

Olmadı öyle bir şey. Son günlerde benim payıma düşenler hep kötü sürprizler değil miydi zaten?

Yeniden bilinmeyen numaralar olayına girdim. Bu kez başka bir santral memuresinden Habibe'nin adına kayıtlı bir İstanbul numarası istedim.

Vardı. Bir karşı taraf numarası. Bilmek zorunda değilsiniz ya, İstanbul, Boğaz'ın Asya ve Avrupa yakası olmak üzere ikiye böldüğü bir şehir. Ben Avrupalıyım ve Avrupa yakasındayım. Asya'daki semtler benim için karşı taraf bu yüzden.

Bu numarayı da hemen aradım. Biri yanıt verse şaşırıcaktım.
Ne yapalım, hayat her zaman insanı şaşırtmıyor.

Hem kot giyip, hem de çevrenizde modayı takip eden kadın imajı yaratacağınız zamanlar azdır. Bu yıl onlardan biriydi işte: Kot modaydı. Bakımsızlıktan taraz taraz olmaya başlamış saçlarımı ördüm, kot pantolon ve kot mont giydim, evden çıktım. Arabanın başında elimdeki anahtarlığı sallayarak bir tereddüt geçirdim: Arabayı almalı mıydım? O kadar sinirliydim ki sonunda kendimden korkar hale gelmiştim. Sinirimi bozan yayaların üstüne arabayı sürmekten korkuyordum. Taksiye binersem de taksi şoförüyle karakolluk olma ihtimali vardı. İstanbul'da taksiye binenler bu riski göze almaya cesaret edebilenlerdir. Sonuç, hakkımda hayırlı olmayabilirdi.

Seyahat özgürlüğüm bile kalmamıştı bu kentte. Yürüyerek Beşiktaş'a gitmeyi ciddi ciddi aklımdan geçirdim. Oradan deniz motoruyla karşıya geçtim. Beşiktaş'a yürümek imkânsız değildi tabii. Egzoz gazları arasında katedilecek bir yol..

Saçmalamayı kestim, arabaya atladım. Medeni bir insan değil miydim yani? Değil miyim yani?

Hem de çok medeniydim. Akyol yokuşundan inmiş, Fındıklı'yı geçmiş, Beşiktaş'tan, beni kentin Asya yakasına götürecek köprü yoluna girmiş, köprüden çıkınca da Üsküdar istikametine dönmüştüm. Tüm bunları hiç kimseyle bir kez olsun dalaşmadan yapmıştım. Arabayı da Kuzguncuk'ta Lale'nin evinin önüne aynı şekilde kimseyle dalaşmaksızın park ettim. Kendime güvenim yerine gelmişti. Arkadaşlarıma şükürler olsun! Onlar da olmasa Cihangir'den dışarı çıkıp normal insanların arasına karışacağım yok.

Lale giyinip süslenmiş, beni bekliyordu.

Galiba özlemişiz birbirimizi. Sımsıkı sarıldık.

"Rezervasyon yaptırđım. Deniz kenarında bir masa vaadi aldım. Cuma akşamı ana baba günü olur gene de, gecikmeyelim."

"İyi, çıkalım o zaman. Dur ama. Bir telefon edeyim. Evdeyken aradım, kimse yanıt vermedi. Belki gelmiştir şimdi kadın. Senin Erđinç'ten ismini öğrendim aradığım şarkıcı kadının."

Habibe Büyüktuna'nın İstanbul numarasını çevirdim. Telefon çalar çalmaz hemen açıldı.

"İyi akşamlar. Habibe Hanımla görüşebilir miyim?"

"Kim arıyor?"

"İsmim Kati Hirşel. Beni tanımaz..." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

"Neden arıyorsunuz Habibe Hanım'ı?"

"Bunu kendisine açıklamayı tercih ederim," dedim. Kendime gizemli şahsiyet süsü vererek kadınla görüşme şansımı artıracığımı düşünüyordum.

"Habibe benim," dedi kadın.

"İyi günler Habibe Hanım," dedim, konuşmaya yeni başlıyormuşuz gibi. "Benim adım Kati. Kuledibi'nde bir kitabevim var. Geçen gün sizin eski bir tanıdığınız olan Osman Bey'le..."

Osman'ın adı geçince kadın bir çığlık attı. Çığlık değilse bile tuhaf bir ses çıkardı.

"Osman'ım öldü," dedi.

Şaşırmıştım. Kötü haber gerçekten tez duyuluyordu yani.

"Başınız sağ olsun," diye geveledim. "Ben de bu yüzden arıyordum sizi. Ailesi anladığım kadarıyla ölümünden beni sorumlu tutuyor." Bir an ikimiz de sustuk. "Yani tam olarak | öyle değilse bile, bir anlamda öyle."

Kadın gene çıt çıkarmadı. Burnunu çektiğini duyunca telefonu kapamadığını anladım.

"Çocuk musunuz Allah aşkına? Siz nasıl Osman'ı öldürmüş olabilirsiniz," dedi. Sesinde bir an önce ağladığını hissettiren bir tını yoktu.

"Vallahi bence de öyle. Kesinlikle öyle. Ama bunu polise de anlatmak lazım. Bir de kardeşlere."

"Nerdesiniz siz?"

"Kuzguncuk'ta bir arkadaşımın evindeyim," dedim. Bu gece birlikte yemeğe gitmezsek Lale beni gebertirdi. "Çok iyi. Ben de Koşuyolu'ndayım. Adresi yazın." Çaresiz yazdım. Karşı konulmaz bir hava vardı sesinde.

Lale'nin evinden yarım saat, en geç bir saat içinde döneceğime yemin billah ederek çıktım. Kuzguncuk'taki duraktan bir taksiye atladım. İstanbul sokaklarında gezinenlerle karşılaştırıncı, duraklardaki taksiler bir nebze nezih oluyor: Otomobillerin içi pislikten leş gibi kokmuyor; şoförler de siyaset ve AB konusunda fikir beyan ederek başınızı şişirmeye o kadar meraklı olmuyor, ayrıca deli gibi sürat de yapmıyorlar... İnsan, gelecek endişesine kapılmadan taksiye binebiliyor yani.

Şoför, "Geldik abla," dediğinde iç parçalayıcı görüntüsü olan bir sitenin önünde durmuştuk. Yan yana dizilmiş yirmi kadar apartman bloğu vardı. Balkonlar dairelerde yaşayanlara ardiye olarak hizmet vermekteydi: Miadını doldurmuş merdaneli bir çamaşır makinesi, variller, tahta kasalar, kumaşı güneşten solmuş pusetler, süngerleri başka bir amaç için kullanılmış İskandinav stili bir koltuk takımı, on iki kişilik formika yemek masası... Hepsi turuncu bir ışık yayan akşam güneşinin altında, balkonlarda yeniden evlerin içine alınacakları günlerin gelmesini umutla bekliyordu.

Habibe Hanım, E Blok 24 numarada oturduğunu ve zilde Büyüktuna yazdığını söylemişti. Türkiye'de zile sadece soyadı yazmak adetten değildi. Eğer bir kadın zilde sadece soyadının yazdığını söylüyorsa, bu, o kadının yalnız yaşadığına ve bunun konu komşu tarafından bilinmemesini istediğine işaretti. Her semt bizim Cihangir gibi yalnız yaşayanlara kucak açmıyor ne de olsa.

Asansörle altıncı kata çıktım.

O kattaki dört daireden kapısı aralık olanın zilini çaldım. Aynı anda kapının aralığına dudaklarımı yaklaştırıp, "Habibe Hanım," diye seslendim.

"Girin, girin. İçeri girin. Mutfaktayım," dedi, telefonda biraz önce konuştuğum kadın sesi.

Kapıyı kapatıp antrede kararsızlıkla durdum.

"Hiç çıkarmayın ayakkabılarınızı, öyle girin. İstanbul'da değildim iki aydır. Ev pislik içinde." Sokak kapısının hemen solundaki mutfaktan sesleniyordu.

Bu kez de kadının birtakım poşetlerden çıkardığı yiyecekleri buzdolabına tıktığı mutfağın kapısında sessizce beklemeye başladım. Türk evlerine misafir olduğumda bir çekingenlik yapıyor üstüme. Kendimi insanların mahremiyetine giren bir casus gibi hissediyorum. Bu aslında benimle değil, Türklerin evlerine atfettikleri önemle ve evleri dekore edişlerindeki ağır kişisel tutumla ilgili. Evler, yığınla ıvır zıvırla, evde yaşayan bireylerin kişiliklerini yansıtan bir sürü küçük gizemli detayla dolu. Sanırım Türk evlerinden ürküyorum. Kendimi röntgenci bir sapık gibi hissediyorum. Görmemem gereken bir şey gözüme takılacakmış da sonradan bu anıyı belleğimden silmeye çalışıp duracakmışım duygusunun verdiği ağırlıkla boğuluyorum. Ev halkından birisi bana bir şeyi yapmamı söylemedikçe de evin içinde hareket etmiyorum.

İşte bu nedenle, mutfağın kapısında bir sığıntı gibi durarak kadının insafa gelip, "Şuraya oturun," falan demesini beklemeye başladım.

"Kahve içer misiniz?" dedi Habibe Hanım.

"Benim kahve saatim geçti. Yoksa uyku tutmuyor."

"Soğuk bir şey? Buzlu çay?" Türkiye'de buzlu çay moda olmuştu. Kutunun üstündeki içindikiler bölümünü okuduğumdan beri buzlu çayın iğrenç bir şey olduğuna karar vermiştim ama bir ev sahibinin önerdiği her içeceği reddetmek kibar bir davranış olmayabilir. En azından ilişkilerin başlangıcında. Ve Türklerle ilişki kurmak isteyen biri açısından.

"O çok iyi olur bakın," dedim.

Habibe Hanım, iki kutu buzlu çay ve iki su bardağını bir tepsiye koyup, salona yöneldi. Öyle büyük mesafeler katetmeye gerek yoktu. Mutfak ve salon bitişikti.

Tıkış tıkış eşyayla: Kocaman bir yemek masası, içinde tabak çanağın dizili durduğu bir vitrin, televizyon, üstleri mermerli bir sürü irili ufaklı sehpa ve hiç de rahat olmadığı izlenimi veren bir koltuk takımıyla dolu salonda ben koltuklardan birine, o da kanepeye oturdu. Oturur oturmaz sigara yaktı.

"Bir anlatın isterseniz neler olduğunu."

"Aslında..."

"Beni nasıl buldunuz Allah aşkına? Önce onu söyleyin."

"Osman Bey'in..." Kulağıma tuhaf gelmişti bu laf. 'Rahmetli' mi demeliydim acaba, kadının yarasını mı deşerdi yoksa? Kararsızlık içinde durdum.

"Evet." Küçük ama güzel renkli gözleriyle beni süzüyor ve devam etmemi bekliyordu sabırsızlıkla. Osman'dan söz ederken hangi sözcüğü kullandığının çok da umurunda olmadığını düşündüm. Peki ama tuhaf değil miydi bu? Telefonda Osman'ın adı geçince ağlayan o değil miydi?

"Eee?"

"Bürosunun alt katında bir ambalaj atölyesi var. Sahibi Yücel Bey diye biri. Bilmiyorum, siz tanır mısınız onu. Uzun boylu^ yaşlı bir adam."

Başını hayır anlamında salladı. Tarifim de pek başarılı sayılmazdı zaten.

"Evet," dedi yeniden. Bu kez devam etmemi emreder gibi. Konuşmayı ben yönlendirebilecek durumda olsaydım, evin kirası, yakıt masrafı ya da İda Dağı'ndaki pansiyon gibi insanları birbirine yakınlaştıran konularla giriş yapmayı yeğlerdim. Fakat bırakın konuşmayı yönlendirmeyi, koluma bacağıma hâkim olacak durumda dahi değildim. Şeftalili buzlu çayla dolu bardak, pullarının düz yönünde tutmaya çalıştığım bir balık gibi parmaklarımın arasından, yerdeki çirkin makine halısının üstüne doğru kaydı.

Oturduğum yerden fırladım.

"Siz bana temizlik bezlerinin yerini gösterin, ben silerim," dedim.

Kadın hiç istifini bozmadı.

"Oturun Allah aşkınıza. Yarın temizlik var zaten," dedi. Eliyle biraz önce oturduğum koltuğu gösteriyordu. "Üstünüze geldi mi?"

Pantolona dokundum. Kupkuruydu. Islak olsa kaç yazardı zaten, alt tarafı bir kot pantolundu.

"Hayır," dedim. "Ama halı?"

"Boş verin halıyı. Ben size bir buzlu çay daha getireyim." Mutfaka gitti. Hiç olmazsa bu şekilde çay tozundan ve şeftali tatlı kimyasal bir aromadan mamul buzlu çayı içmekten kurtulmuş olsaydım, değil mi? O bile olmamıştı.

Elinde bir teneke kutuyu sallayarak döndü. Tak diye sehpanın üstüne koydu.

"Ee, ne dedi size Osman'ın bürosunun alt katındaki adam?"

"Sizden söz etti. Hakınızda pek bir şey bilmiyordu gerçi. Denizkızı Eftalya klibinizi hatırlıyordu yalnızca. Televizyonda görmüş."

Lafın burasında arkasına yaslanıp bir kahkaha attı. Çok güzel, çok şuh bir kahkahaydı. Ne yalan söyleyeyim, ne bu eve, ne yerdeki makine halısına, ne de Osman ayısının ex-metresi bir kadına yakıştırabilirdim.

"Ne şeker, demek hâlâ hatırlayanlar var." Kendi kendine konuşur gibi devam etti. "İnsana cesaret veriyor. O kadar uzun zaman oldu ki."

Kadın benden bir on yaş falan küçük olmalıydı. Dört-beş yıl onun için 'o kadar uzun zaman'dı elbette. Benim içinse yavaş yavaş 'daha dün' olmaya başlıyordu. Ne acı.

"Kolay unutulacak bir kadın değilsiniz," dedim. Laf olsun diye değil, iltifatlar belki kadını yumuşatmaya yarar diye.

"Bir kadının bunu söylemesi enteresan."

"Böyle bir şeyi bir kadının söylemesi önemli aslında." Kendimi kaptırınca çok başarıyla zırvalıyorum. Sorunumsa kendi zırvalarımdan çabuk sıkılmam. O yüzden uzun süre zırvalamaya devam ederek hedeflediğim başarıya ulaşamıyorum. Gene de bir ölçüde etkili olmuştum. Habibe Hanım tak diye bu kez kendi buzlu çay bardağını sehpanın üstüne koydu. Bardaktan saçılan sıvı birazdan yapış yapış bir leke bırakacağı yüzeye hızla yayıldı.

"Bu şerbet gibi şeyleri ne diye içiyoruz Allah aşkına?" Televizyonun altında duran dolabı açtı.

"Ne içersiniz?"

"Birbirimize 'sen' diye mi hitap etsek acaba?" dedim.

"Aa, gerçekten. Fazla resmiyet beni de boğar. Ne içersin? Seç hadi."

Dolabın içinde duran içki şişelerini görebilmem için yana çekildi. Buzlu ve sodalı viski seçtim elbette.

Yeniden Yücel Bey'den söz etmeye başladığımızda bir hayli yol katetmiştik. Lale'yle yemek işi de tamamen suya düşmüştü. Ne yapalım, bu benim için hayat memat meselesi sayılırdı.

Gecenin bir yarısı Kuzguncuk'a döndüğümde Lale hâlâ yatmamıştı. İşsiz bir kadın olduğundan beri erken yatıp, erken kalkmaktan da vazgeçmişti. Bahçede oturmuş, sigara içiyordu.

"Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Başta çok sevimsizdi. Neredeyse kalkıp eve dönecektim. Sonra..."

"Sonra sen sigarayla oturduğun sandalyeyi yaktın ve birbirinize yakınlaştınız."

Beni ve küçük numaralarımı bu kadar iyi bilen insanların çevremde olması hiç hoşuma gitmiyor. Hiç.

"Elimdeki bardağı yere düşürdüm."

"Eh, en azından bir yenilik," dedi. Hemen ardından da tatmin olmuş gibi görünen bir suratla yatmaya gitti.

Habibe'den fazla bir şey öğrenememiştim. Gene de tam anlamıyla boşa geçmiş bir gece sayılmazdı, Osman'ın şimdiki sevgilisinin adını ve telefon numarasını benimle paylaşma inceliğini göstermişti. Habibe tanıyordu Osman'ın yeni sevgilisini. Yüzü kıpkırmızı olmuş, eline geçirdiği bir eski gazeteyle yellenmeye başlamıştı kadından söz ederken.

Ertesi gün öğlene doğru yeni sevgiliye telefon ettim.

"İnci Hanım'la görüşebilir miyim?"

"Ben yardımcıyım. İnci Hanım uyuyor. Siz bana isminizi bırakın."

"Beni tanımaz. İsmim Kati. Daha sonra tekrar arayacağım. Ne zaman uyanır?"

"Üç, dört saate." Telefonu kapadı.

Üç saat sonra yeniden aradım. Yapılacak daha iyi bir işim olmadığına göre, telefon etmeyi unutacak halim de yoktu. Ajandalar ve not defterleri meşgul insanlar için tasarlanmıştır. Benim gibilerse hafızalarının gücüne güvenerek yaşama devam edebilirler.

Bu kez başka bir kadın açtı telefonu. İnci Hanım'ın ta kendisi olduğunu düşündüm.

"İnci Hanım?" dedim.

"Benim."

"İsmim Kati Hirşel. Bu sabah..."

"Ya, ben uyurken de aramışsınız. Hafize Teyze söyledi. Baştan söyleyeyim, eğer bir şey satmaya çalışıyorsanız ilgilenmiyorum. Telefonda anket sorulan yanıtlamak da istemiyorum."

"Yok yok, hiçbir şey satmıyorum." Telefonda anket yapıldığını ise hayatımda ilk kez duyuyordum. "Sadece sizinle görüşmek istiyorum. Osman Bey'le ilgili bir mesele hakkında."

"Osman mı? Borcu mu vardı size? Bakın, ben Osman'ın alacağına vereceğine karışmam. Kardeşlerine başvurun. Yerlerini bilmiyorsanız telefonlarını vereyim size."

En azından Osman'ın adı geçince çıkırmaya başlamamıştı.

"Alacak işi değil. Oldukça... Nasıl desem? Karışık bir iş. Osman Bey öldürülmeden kısa bir süre önce ben kendisiyle kavga etmişim. Kuledibi'nde dükkânım var benim." Olayları bilmeyen birine anlamlı gelecek cümleler miydi bu kurduklarım?

"Yani? Çabuk söyleyin ne söyleyeceksiniz."

"Bu kavgadan sonra öldürüldüğü için Osman Bey, cinayeti benim işlediğimi sanıyorlar," dedim.

"Kim sanıyor?"

"Polis," dedim. "Ve kardeşler," diye de ekledim.

"Polis neyse de, kardeşlerinin buna inanması biraz tuhaf." Kısa bir sessizlik oldu.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Hiç de fena çalışmıyordu kadının kafası.

"Bu dalga geçilecek bir konu mu?" dedim.

Bir an sessizlik oldu. O esnada dudaklarımı kemirdim. Nefret ettiğim bir alışkanlığındır bu.

"Bana nasıl ulaştınız? Ne istiyorsunuz benden?" dedi kadın, sonunda.

"Bana gerçek katili bulmakta yardımcı olabilirsin diye düşündüm. Habibe Hanım'dan aldım telefonunuzu." Habibe'nin soyadını anımsayamamıştım.

"Habibe mi?" dedi. Gene bir sessizlik oldu. O arada Habibe'nin soyadı aklıma geldi.

"Büyüktuna," dedim.

"Anladım kim olduğunuzu," dedi. "Nerden tanışıyorsunuz?"

"Kendisiyle de bu vesileyle tanıştım," dedim.

Bu kez uzunca bir sessizlik oldu.

"İnci Hanım..." Cümlemleri tamamlamadım.

"Katilin bulunmasını sizden çok ben isterim. Ama işinize yarayacak bir şey bildiğimi sanmam. Maalesef." Derin derin içini çekti.

"'Kuledibi'nde dükkânım var,' demiştiniz. Ne satıyorsunuz? Avize mi?"

"Polisiye kitaplar," dedim, kadının bunu deli saçması bulacağını düşünerek.

"Ciddi olamazsınız. Bayılırım ben polisiyeye. Lawrence Block'un hırsızına bayılıyorum. Sizin en çok sevdiğiniz kahraman hangisi?" Sesi heyecanlı çıkıyordu. Ancak sıkı bir polisiye okuruna ait olabilecek bir sesteki şimdi. Bu konuşmayı rüyamda mı yapıyordum? Yoksa polisiye seven bir mafioso sevgilisi mi vardı gerçekten karşımda?

"Ben mi? Ben bu ara Minette Walters'i seviyorum en çok. Benim en çok sevdiğim yazarlar sürekli değişir."

"Minette Walters mı dediniz? Hiç okumadım." Sesi şımarık küçük bir kız çocuğununki gibi çıkmıştı: "Öyleyse buluşmaya gelirken bana bir Minette Walters getirin, bakalım ben de sevecek miyim."

Telefonu kapamadan bir şey daha söyledi. Bir kehanette bulundu daha doğrusu.

"Biliyor musunuz? Bu cinayeti sizin çözeceğinizi hissediyorum. Benim hislerim çok güçlüdür. Buluştuğumuzda size bir de Tarot bakarım."

Sigara dumanına maruz kalmamak için açık havada oturabileceğimiz bir yerde buluşmak istediğini söylemişti.

Tam olarak böyle demişti. Ben de evinin nerede olduğunu sormuştum. O civarda aklıma gelen tek açık hava mekânı Bebek Kahvesi'ydi. Geçenlerde Selim'le orada kahvaltı etmiştik. Mutlu günlerimin anılarını depreştireceğinden korktuğumdan bana dünyanın en gidilesi yeri gibi gelmesede, böyle bir buluşma için uygun bir mekândı.

Bebek Kahvesi, Boğaz'ın Avrupa yakası boyunca dizilen semtlerden birinde, bana sorarsanız en güzelinde; Bebek'tedir. Diyelim zengin olsam, ya da kiralar düşük olsa, kesinlikle Bebek'te otururdum. Selim, Bebek'in hemen arkasında kalan tepeciklerin birinde, olağanüstü bir şekilde renove edilmiş eski bir evde oturuyordu. Ondan söz ederken geçmiş zaman kipini kullanmaya bayılmıyorum ama gerçeklerle yüzleşmeliyim. O benim hayatımda artık bir geçmiş zaman kişisi. Bende bu inat oldukça da öyle kalacak.

Minette Walters almak için dükkâna gitmek, kepenkleri açmak ve yeniden kapamakla uğraşmak gözümde büyüdü. Evimdeki okunmuş kitaplardan götürmek de istemedim kadına. Belki hoşlanmaz böyle bir şeyden. Ben severim daha önce başkalarının olan kitapları okumayı. Bazen sayfaların arasında, kurutulmuş çiçek gibi anlamsız romantik şeyler olmasada, bir çay lekeciği, kek kırıntısı falan bulur insan. Komik olur. Hele de tanıdığınız birinin daha önceden okuduğu bir kitabı okuyorsanız.

Candan'ın kitapçısına gittim. Kendisi de iyi bir polisiye okuru ya, dükkanındaki koleksiyon çok zengin. Minette Walters'ları atlamış olamazdı. Elimle koymuş gibi buldum nitekim.

Randevuya azıcık erken gittim. Kadın gelmeden çayla bir sigara içecek vaktim olsun diye de arabayı hızlı sürdüm hatta. İnsanların sigaraya düşmanlıklarının sınırı olmayabilir. Çok sevdiği annesi akciğer kanserinden ölmüş biriye, yan masada bile içilmesine tahammül edemeyebilir. Daha önce gördüm böylelerini.

İnci Hanım geldiğinde ne bir sigarası, arka arkaya iki tane götürmüştüm. Kadıncağız randevuya geciktiği için değil, sigara körükleme ustası olduğum için. Gene de hiç olmazsa, bunun eşe dosta ve okurlara gururla anlatılacak bir şey olup olmadığı konusunda hâlâ şüphem var. Eh, bu da bir şey.

İnci Hanım'a ben kendimi tarif etmiştim de, o nasıl görüldüğü hakkında tek kelime etmemişti. Eğer edecek olsaydı, "Hamileyim," demesi yeterli olurmuş. Anlaşılan sigaradan kaçma nedeni buydu, akciğer kanserinden ölen annesi değil. Hamile olmasına rağmen -ya da bu yüzden mi demeli?- çok güzeldi. Eğer şimdi yanlış hatırlamıyorsam ve Büyük Uyku'da oynayan kadın gerçekten oysa, Lauren Bacall'a benziyordu.

Masanın üstünde duran sigara paketine baktı.

"Çok içiyordum. Zor bıraktım. Bu olup bitenlerden sonra hâlâ nasıl başlamadığıma şaşıyorum." Bluzunun yakasıyla oynadı. Kocaman kırmızı çiçekler ve yeşil dallarla desenli fırfırlı bir bluz ve siyah pantolon vardı üstünde. İdeal hamile giysisiydi bana sorarsanız.

"Çocuk sahibi olmayı düşündüğüm dönemlerde bana işin en zor gelen kısmı sigarayı bırakmaktı," dedim. "Bir de iyi baba olacak bir erkek bulmak tabii."

"Bakın, bunda haklısınız." Bütün dişlerini göstererek gülmüştü. "Ben, bulduğumla yetinmeye çalışıyordum." Omuz silkti. "Yetinilecek biri de kalmadı ya artık."

Üzgündü diyemeyeceğim. Somut bir durum hakkında somut bir şey söylüyordu âdeta. Olaylara dışardan bakmayı becerebilen biri gibi.

"Osman Bey'den mi?" Karnını çenemle işaret ederek sormuştum bu soruyu.

Başımı evet anlamında salladı.

"Avukatla randevum vardı bugün. Size gelmeden önce oradaydım. Daha Osman'ın vücudu soğumadan neler yaptığımı görüyor musunuz?" Kaşlarını kaldırdı. "Kolay olduğunu sanmayın. Çocuğumun haklarını savunmam gerektiği için... Mirastan vazgeçecek değilim."

"Evlenmiş miydiniz Osman Bey'le?"

"Evli olmadığımız için koşa koşa avukata gittim ya. Çocuğumun mirastan pay almasını sağlamaya çalışıyorum."

"Bir karısı vardı ama, değil mi?"

Avuçlarını havaya doğru açtı.

"Allah bilir. Akrabası olan bir kadınla evliydi tabii ama resmi nikâh yapmadığını söylüyordu. Evlendiğinde yaşı küçükmüş zaten, ondan sonra da resmi nikâh yapmamış. Bilmiyorum, belki de beni kandırmak için..."

"Yani imam nikahıyla mı evlenmiş?"

Omuz silkti.

"Çok var öyle. İstanbul'un gecekondu mahalleleri imam nikâhlı çiftlerle dolu." Beni şöyle bir süzdü.

"Siz nerden bileceksiniz tabii gecekondu mahallelerinde neler olup bittiğini." Sanki, Cihangir de dahil olmak üzere, İstanbul'un bütün semtleri imam nikâhlı çiftlerle dolu değilmiş gibi...

"İmam nikâhlı karısı ve ondan olan çocukları mirasçı olamayacaklar demek mi bu?"

"Şimdi, işin püf noktası burda zaten. Avukatın dediğine göre eğer çocukları üstüne geçirdiyse, yani nüfus kaydında çocukların babası olarak Osman görünüyorsa, onlar da mirasçı olacakmış. Kadınsa eğer resmi nikâhı yoksa mirasçı da olamazmış. O da aynen benim gibi." Parmaklarını fönlü saçlarının arasından geçirdi. "Amaaan. Bana ne onların ne olacağından, değil mi ama. Çocuğum mirastan pay alsın, yeter bana."

Yüzümden bunları söyleyiş biçimini tuhaf karşıladığım belli oluyordu herhalde.

"Yanlış anlamayın beni. Osman'ı, onun çocuğunu doğuracak kadar seviyordum. Az şey değil. Büyük vaatlere karnım tok sadece. Beklentilerimi sınırlı tutmaya çalışıyorum ki sonunda hayal kırıklığına uğrayan ben olmayayım. O kadar."

"Ne zamandır tanışıyordunuz Osman'la?"

"Habibe anlatmadı mı size?"

Telefonda, Habibe sayesinde ona ulaşabildiğimi söylemiştim.

"Pek bir şey anlatmadı. Beni de ilgilendirmez zaten. Ben sadece bu işten paçamı kurtarmaya çalışıyorum," dedim yanıt olarak.

"Haklısınız. Sizi neden ilgilendirsin ki? Yaptıklarını düşündükçe elimde olmadan sinirleniyorum. Size neler anlattığımı bilmiyorum ancak onun sevgilisini elinden aldığım masalını..."

"Masal mı?"

"Tam tahmin ettiğim gibi. Bu kadın! Derdini bir anlasam. Herkese aynı şeyi anlatıyor. Size de öyle mi dedi gerçekten?"

"Bir zamanlar Osman'ın sevgilisi olduğunu söyledi, sizi de Osman'la o tanıştırmış." Laf taşıyor sayılır mıydım acaba?

"Her neyse, bütün bunların önemi yok," diye ekledim.

"Yorgan gitti kavga bitti, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Alakası yok ama söylediklerinin. Bizi Habibe Ablam tanıştırmadı. Osman kendisi görüp beğenmiş beni. Liseye gidiyordum. Çok da iyi bir öğrenciydim. Osmanlarla yakın oturuyorduk. Aynı mahalle sayılır. Okula gidip gelirken yolda görmüş beni Osman. Öyle lüks arabalarla, bol parayla gözü kamaşacak bir kız değildim, yanlış anlamayın. Çok bunalmıştım parasızlıktan, o ayrı mesele. Okuldan çıkınca parça başı iş yapıp satıyordum, kazakların üstüne payetler, pullar işliyordum eve katkıda bulunmak için. Osman'ın o hayattan kurtuluşum olabileceğini sandım. Böyle bir şeyin saçmalıktan başka bir şey olmadığını, insanın ancak kendi kendine kurtulabileceğini anladığımda ise çok geçti. Gençken insanların saf olduğu gerçek. Kuyuya düşmek gibi bir şeydi benimki. Bir noktadan sonra dışardan gelen ışık sürekli azalıyor, siz de durmadan daha aşağıya düşüyorsunuz."

"Nasıl bir insandı Osman?"

"Kötü bir insan değildi. Yoksa katlanamazdım bu kadar uzun süre. Kültürel olarak çok farklıydık tabii. Benden çok onu rahatsız ediyordu bu. Mesela kitap okumama tahammülü yoktu. Evimde hiç kitap yoktur. Ondan gizli okuyup, çöpe atardım kitapları. Kitap seven biri için katliam gibi bir şey. Osman'ın öldürüldüğünü öğrenir öğrenmez ilk iş evdeki çöp kutusunu kaldırıp attım, inanır mısınız? Dayanamıyordum o çöp kutusunu görmeye. Sanki suçlu çöp kutusuymuş gibi..." Bir sessizlik oldu.

"Bir sigara alabilir miyim sizden?" dedi.

İnsanlara akıl öğretmeyi sevmem.

"Siz bilirsiniz," dedim. Sigarasını yarılayana kadar hiç konuşmadı.

"Sizinle telefonlaştıktan sonra Özcan'ı aradım. Osman'ın en küçük kardeşi. Akli başında bir çocuktur."

"Müşerref olduk kendisiyle. Bana hiç akli başındaymış gibi gelmedi gerçi."

"Affedersiniz, bir soru soracağım. Siz gerçekten Alman mısınız?"

"İstanbuluyum demeyi tercih ediyorum, ama evet, Alman asıllıyım."

Gülümsedi.

"Yanlış anlamayın. Çok iyi Türkçe konuşuyorsunuz, onun için sordum. Eski sözcükleri bile yerli yerinde kullanıyorsunuz. Aksanınız da yok denecek kadar az. Bazen seziliyor. Bazı sözcüklerde. Dil konusunda çok titizimdir ben. Okulda Türkçe dersinde hep en iyi notu alırdım."

"Siz Alman olduğumu nerden anladınız?" Yoksa yeni turuncu saçlarımla bir Alman mı benzemiştim?

"Özcan telefonda söyledi. Osman'ın en küçük kardeşi. Babanızın Almanya'da içişleri bakanı olduğunu da söyledi."

"Ne?" dedim.

"Babanız..."

"Babam öldü benim. Yıllar önce. Nerden çıkardılar böyle bir şeyi?"

İki omzunu birden yukarı kaldırdı. Boynu yokmuş gibi görünmüştü. O anda aklıma geldi. Ben söylemişim ya, poliste ifadem alındıktan sonra, Osman'ın kardeşlerinden biri üstüme yürüdüğünde. Demek, gerçekten inanmışlardı. Hem babam bakan olsa ne olacaktı? İnsanlar ne tuhaf şeyleri önemsiyorlar.

"Okulu bıraktınız mı Osman'ın uğruna?" İnci Hanım öğrencilik günlerini konuşmayı seviyordu anladığım kadarıyla.

"Yok, bırakır mıyım hiç. Son sınıftaydım tanıştığımızda. Liseyi bitirdim. Ticaret Lisesi. Eli bir an önce ekmek tutsun diye yoksul aile çocuklarının gittiği meslek liselerinden biri işte, duymuşsunuzdur belki. Muhasebe, daktilo falan öğretiyorlar. Meslek lisesi mezunlarının üniversiteye girmesi ise uzak bir hayal. Ben okumak istiyordum. Üniversiteye gitmek. O kültürel ortamı sindire sindire yaşamak. Belki bir özel üniversiteye gidebilirim şimdi. Elime para geçerse. Özellerin puanı devlet üniversitelerinden daha düşük oluyor da, girmek daha kolay."

"Gerçekten isteyince hiçbir şey uzak bir hayal değildir," dedim.

Alt dudağını kıvrırdı.

"Size de tuhaf gelmiyor mu? Bir insan ölüyor, bir yenisi doğuyor, biri hayatında ilk kez kendini özgür hissediyor..."

"Bir diğeri de cinayetle suçlanıyor," dedim.

Gene otuz iki dişini göstererek güldü.

"Yapmayın. Kimsenin sizi cinayetle suçladığı yok."

"Bunu da Özcan mı söyledi? Daha dün cinayet masası polislerinin yanında beni gösterip sinir krizi geçiriyordu."

"Amcaları bir numaralı şüpheliymiş. Onun üzerindeki şüpheyi dağıtmak için Musa bu aklı vermiş."

"Musa kim?" dedim.

"Musa, Osman'ın bir küçüğüdür. Kuledibi'ndeki otoparkı o işletiyor. Otopark onu işletiyor demek daha doğru aslında. Salağın tekidir. Verdiği akıl da ancak bu kadar olur işte. Özcan'ın dediğine göre polis bunların sizi suçlamasını ciddiye bile almamış. Benim anlamadığım, siz neden bu kadar ciddiye aldınız?"

"Ciddiye alınmayacak gibi değildi ki. İfademi aldılar, imzalattılar."

Omuz silkti.

"Surda bir trafik kazası da olsa gelip bizim ifademizi alırlar."

"Alırlar tabii. Ama kazayı gördüğümüz için alırlar, durup dururken değil."

"Bir avukatla konuştunuz mu?" :

"Avukat lafı duymak istemiyorum," dedim.

"Neden? Dolandırdılar mı sizi?"

"Bunu da nerden çıkardınız?"

"Bilmem. Avukatlara üçkâğıtçı denir ya, ondan herhalde."

Bir sigara yaktım. Garsona işaret edip iki çay daha söyledim.

"Avukat sevgilimden ayrıldım. Daha bir hafta bile olmadı," dedim.

ALTI

((

Osman bacağına yediği bir kurşunla ölmüştü. Kan kaybından. Öldürücü olmayan bir yaraydı aslında. Bir 'ayağını denk al' yarası. "Kavgaya tutuşmuşlar herhalde," demişti İnci. Osman'ın bürosu darmadağındı. Sandalyeler, sehpa uçmuştu havada. Karşısındaki her kimse silahı çekmiş, bir el ateş etmişti. Bacağına. Dan. Tek bir el. Bir uyarı. Bu işin ölümle sonuçlanacağını ateş eden de, Osman da tahmin etmemişti muhtemelen.

Osman'ın silahı yok muydu? Karşılık veremez miydi?

İnci'ye bakılırsa, "Hiç boş gezmezdi." Bunun ne anlama geldiğini sormuştum. O kadar iyi konuşuyormuşum ki Türkçeyi, unutmuş İnci benim anadilim olmadığını. Silahsız sokağa çıkmazdı demekmiş. Bürodayken silahı üstünde taşıyabilirmiş ama. Tıpkı evdeyken taşımadığı gibi.

Demek benim dükkâna geldiğinde de silahlıydı Osman. Onun içeri girişini gözümde canlandırmaya çalıştım. Ne giydiğine dikkat etmemiştim. Belinde bir kabarıklık olup olmadığına da. Kesin olan tek şey, bundan sonra kimin kafasında kül tablası parçalayacağıma dikkat etmem gerektiği bana sorarsanız. Memlekette kimin ne olduğu belli değil. Yücel Bey'in dediği gibi: Etraf kötü.

İnci beni evine davet etmişti. Akşam yemeğini birlikte yemeye. Bana birkaç günde bu kadar sosyal faaliyet yeterdi. Üstelik, tanışır tanışmaz insanlarla o kadar samimi olmak da bana göre sayılmazdı. Gitseydim, Tarot falına da bakacaktı halbuki.

Ertesi gün pazardı. Sabah uyanıp da bunu fark ettiğimde kafamı duvarlara vura vura kendimden geçmek istedim. Bugünün pazar olması, dünün cumartesi olması demekti çünkü. Bu da her cumartesi sabahki randevumu unuttuğum anlamına geliyordu. Arkadaşım Yılmaz'la, Firuzağa'daki çay bahçesinde. Tipik bir Alman olmayacağım diye ajanda taşımayanın sonu buydu işte!

Telefona koştum. Telesekreterde bir tek mesaj bile yoktu dün akşam geldiğimde. Bu doğal sayılabilirdi: Artık evde telefonlara cevap veren biri vardı. Pelin ben eve döndüğümde yoktu.

Herhangi bir not da bırakmamıştı. Demek Yılmaz aramamıştı. Değil cep telefonundan, evden bile aramaması bana acayip kızgın olması demekti. Bunca yıllık arkadaşlığımdan sonra bu kadarını tahmin edebilecek durumdaydım. Kafamda birtakım özür lafları hazırlayarak Yılmaz'ın numarasını çevirdim. Uyandırmıştım.

"Senin saatin yok mu? Bugün pazar," dedi. Eğer telefonda konuşarak birini öldürmek mümkün olsaydı eminim şu anda bunları yazıyor olamazdım.

"Dün için özür dileyecektim," dedim.

"Sonra konuşalım istersen," dedi.

Kafamı kaşıyarak mutfağa gittim. Canım iyi bir kahve çekiyordu. Hatta sütlü mütlü bir şey: Bir cappuccino. Evde, suyla karıştırılınca cappuccino'ya benzeyen bir nesne olmalıydı. Mutfak dolabından tek porsiyonluk poşetlere konmuş cappuccino tozlarının de içinde durduğu kocaman teneke kutuyu çıkardım. Kullanma tarihinin dolmasına üç ay vardı daha. Bu iyi haberdirdi. Kötü haberden ise son kullanma tarihine bakarken karışımın 'içindekiler'ine gözümün takılması sonucu haberdar oldum: Stabilizator E 339 adında bir şey vardı içinde. Bütün dünya birleşip de bunun insan sağlığına hiçbir zararı olmadığını söylese de bu güneşli eylül sabahında rakamlarla tarif edilen bu maddenin içinde olduğu bir sıvıyı içecek değildim. Bakkaldan bir paket Türk kahvesi istemek üzere salon penceresine gittim. İstanbul'da mahalle bakkallarıyla camdan seslenerek iletişim kuruluyor. Siparişinizi telefonla da bildirebilirsiniz elbette ama... Camdan seslenmek dururken, ne diye? Bağıra bağıra bakkalın çırağı Hamdi'ye bir paket Türk kahvesi siparişi verdim.

Beş dakika sonra Hamdi ve kahve paketi kapımın önündeydi. Alın size İstanbul'u ve Türkleri sevmek için bir neden daha: O korkunç Berlin'de olsam Pazar sabahı kahve alabileceğim açık bir dükkân bulmak için kentin yarısını dolaşmam gerekecekti muhtemelen.

Pelin'i uyandırmayı başardığımda onun yattığı odanın penceresinin baktığı balkonda hüpürdeterek Türk kahvemi içiyordum.

"Niye bu kadar erken uyandın?" dedi. Gözlerini açmadan balkona kadar gelmeyi başarmıştı.

"Erken değil ki. Saat 9," dedim.

Banyoda sifonun çekildiğini duydum. Ardından, bir kapının gürültüsüyle kapandığını. Yeniden yatağa girmişti. Kokoz gibi oturmaya devam ettim. Telefon çalana kadar da öylece oturdum.

İnci'ydi. Yeni arkadaşım.

"Günaydın. Uyandırdım mı seni?"

"Yok canım. En azından iki saat oldu ben kalkalı."

"Ben de erken uyandım bu sabah. Hiç adetim değildir. Özcan'la konuştum biraz önce. Osman'ın en küçük kardeşi biliyorsun. Benim arkadaşım gibidir. Bu işle hâlâ neden ilgilendiğine anlam veremedi. Bizim gibi bir polisiye okuru değil ki çocukcağız." Gene nefis bir kahkaha attı. Eminim inci gibi dişleri görünmüştü.

"Dün gece senin verdiğin kitapların birine başladım. Çok sert, değil mi? Belki doğumdan sonra okusam daha iyi olur diyorum ya, elimden de bırakamayacağım galiba."

"Gece okuma. Bitireceğim diye uykusuz kalıyor insan."

"Gazeteleri gördün mü bugün?"

"Yoo."

"İki gün gecikmeyle üç tanesinde üçüncü sayfa haberi olmuş. Nerden bulmuşlarsa Osman'ın vesikalık fotoğrafını da bulmuşlar. Amcasıyla para yüzünden kavga ettiğini de öğrenmişler. Başka da bir şey yoktu."

"Özcan'la konuştum diyordun."

"Hah. Onun için aradım zaten seni. Özcan bugün öğleden sonra gelecek bana. Ona bir iki soru sormak istiyordun ya."

"Kaçta geleyim?"

"Erken gel. İstersen hemen gel. Tarot da bakarız. Ben kahvaltı etmedim daha. Birlikte ederiz istersen."

"Olur," dedim.

Pırıl pırıldı İnci'nin evi. Her iyi Türk kadınının evi gibi. Tüm İstanbul böyledir zaten: Evlerin içi, camları tertemiz; balkonlar ve sokaklar ise pislikten geçilmeyecek gibi. Bu yüzden kapıda ayakkabılarımı çıkartmamı söylediğinde anlayışla karşıladım. Üstü tüylü, topuklu ev terlikleri verdi bana: 36 numara. Olmadı tabii ayağıma. Orada duran erkek terliklerini giymek zorunda kaldım. Bir ölünün terliklerini. Giyer giyemez soğuk bir el ayaklarımdan başlayıp, kafama kadar hızlı hızlı ilerleyerek bütün vücudumu okşuyormuş gibi hissettim. O terlikler yüzünden birazdan ben de mevta olabilirmişim gibi... Sanki ölüm bulaşıcı bir hastalıkmiş, diyelim cüzammış gibi. Salona girmeden çıkardım ayağımdan terlikleri, biraz önce durdukları yere, portmantonun üstüne koydum yeniden.

Ben günün ikinci kahvesini vicdan azabıyla içerken İnci Tarot falıma baktı. Araba kartı çıktı. Bu kart ileriye doğru atılacak büyük bir adımı simgeliyormuş. Hayatımda büyük bir yenilik olacaktı. Yeniliğin iyi şeyler getireceğini ve sevindirici olacağını gösteren tek Tarot kartı da buymuş hatta.

"Yeni bir sevgili bulacaksın ve eskisinden daha mutlu olacaksın," dedi.

Hayatımdaki yeniliğin sevgili değil, yeni bir ev olmasını tercih edeceğimi düşündüm o sırada. Sizce de garip değil mi?

İnci, üç ay sonra doğacak oğlu için her şeyi hazırlamıştı. Gururla çocuğun odasını gösterdi bana. İsmi Osman Emir koyacaktı. Bir yığın minicik giysiyi tek tek elime alıp, ilgileniyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Habibe'den konuştuk biraz. Denizkızı kılığında çıktığı için albümünün tutmadığını söyledi İnci.

"Deniz kızlarının cinsiyeti yoktur. Cinsel organları yoktur çünkü. Belden aşağısında bacak ve bacaklarının arasındaki o şey olmayan bir kadın sence erkekleri çeker mi? Kadınları da çekmedi, çünkü maşallah göğüsler ortadaydı. Kim televizyonda gördüğü, cinsiyeti olmayan bu Denizkızı'nı aklından çıkaramayıp, gitsin kasetini alsın? Hiç kimse. Satmadı işte. Bir şarkıyı değil ki, cinselliğini pazarlıyorsun bu işlerde."

Ben, denizkızının gelmiş geçmiş en güzel, en etkileyici masal kahramanlarından biri olduğunu söyledim. Yaratıcısı da masal dehası Andersen'di.

"Gördün mü, bu da benim söylediklerimi destekliyor. Cinsiyeti olmayan bir yaratık bu dünyada ancak masal kahramanı olabilir. Erkeklerle ve kadınlara kasetlerin satılmaya çalışıldığı bir piyasada şarkıcı değil," dedi.

Belki de haklıydı. Cinsiyetsiz bir şarkıcıyı kim ne yapsın?

Özcan kapıdan girer girmez öpmek için elime saldırdı. Korkunçtu. Türkler kendilerinden büyük insanların elini öpüp alınlarına koyuyorlar. Bir saygı gösterisi olarak. O elimi öpmek istediği, ben de öptürmek istemediğim için salonun ortasında âdeta güreştik. Sonunda İnci'nin de yardımıyla ben kazandım.

Özcan, başıma gelenler yüzünden çok üzülüğünü söyledi. Merakla yüzünü inceledim, dalga mı geçiyor diye. Yoo, gayet ciddiye. Madem üzülecekti, ne diye cinayeti benim işlediğime polisi ikna etmeye çalışmıştı?

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Musa Abim, olsa olsa bu kadın yapmıştır bu işi, dedi. Onun aklına uyduk, abla... Yoksa seninle ne alakası olacak, değil mi? Her kavga eden birbirini öldürüyor ya."

Kafamı salladım. Sonuçta on beş, on altı yaşında ufacık bir çocuktü, kim nereye çekerse oraya gidiyor olmalıydı.

"Amcan...?"

"Salı akşamı abimin paralarıyla tym. Ertesi sabah erkenden bir ödemesi varm, sakata gelmesin diye parayı geceden eve getirm Osman Abim. Amcam da nasıl olduysa paraları bulm, tüyü gitmiş. Huyunun pis olduğunu bildiğimizden dikkat ederdik. Uyurken alıp kaçm. Bizim hemerilere haber ettik, paraları yemeden bulalım bari diye. Hâlâ bilen çıkmadı olduğu yeri. Polis de bulamadı. İçki, kumar, kadın, ne desen yardır adamda. Parayı aldığına pişman oldu, Osman Abimi görmeye gitti herhalde. Kavga çıktı, abimi vurdu."

"Silahlı mı gezerdi?"

"Yok abla, ne silahı. Garibanın biridir. Biz bakıyoruz ona. Çok pis huyu vardır. Osman Abim kaç yere ie soktu onu, daha ikinci gün kavga çıkardı. Sokaktan bir serseriye al getir, yanına koy, bu heriften daha çok adama benzer. Rahmetli babamın hatırı var diye çekiyoruz biz bunu."

"İyi de amcanın silahı yoksa abini neyle vuracak?"

Bana soyu tükenmekte olan bir pandaymım gibi baktı.

"Abla sen nerde yaşıyorsun? Burası Türkiye," dedi. "Silah bulmak i mi, cukkan olduktan sonra. Say parayı elime, malnı yarım saate hazır bil. En krahndan."

"Siz ne i yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Silah içine girmeyiz biz. Kendi malımızı getireceğiz demedik sana, buluruz dedik."

"Yok, onun için sormadım. Otopark dışında ne i yapıyorsunuz?"

"Çok çeşitli iler yapıyoruz."

"Kaç tane otoparkınız var?"

"Bak." Parmaklarıyla sayarak söylemeye başladı. "Beyoğlu'nda iki sokak komple bizim. Tarlabası desen yle. Kuledibi'ndekini bilirsin, bir tane de Cihangir'de büyük yerimiz var."

"Trafığe kapalı sokakları otopark yapıyorlar ya, onlardan mı Beyoğlu'ndaki yerleriniz."

"Hah. İte onlardan. İmam Adnan'la Bykparmakkapı komple bizde."

"Sokakları otopark yapmak için kimden izin almıyor?" Meraktan soruyordum.

"Belediye'den alınıyor abla. Vergisi, algısı kuruu kuruuna ödeniyor. Halka hizmet yapıyoruz. Orada biz otopark iletmesek ne olacak milletin hali? Nereye bırakacak adam arabasını. Senin araban var mı abla?"

"Var," dedim.

"Bak mesela, sen gece eğlenmeye gitsen Beyoğlu'na arabayı nereye bırakacaksın? Hem bıraksan da için rahat etmeyecek. Serserisi var, hrsızı, tinerci çocuğu var. Herif tineri çekip çekip alıyor eline çiviye, nah bu kolum kadar." Sol elini omzuna dayayıp, sağ kolunu ileri uzattı çivinin büyüklüğünü göstermek için. "Ondan sonra çiziyor arabaları boydan boya. Kim göz kulak olacak buna? Polis her dakika bunlarla uğraamaz ki. Sen söyle abla, yolun ortasında gıcır gıcır arabayı bırakıp kafayı çekmeye gidebilir misin bu devirde?"

Gerçekten anlamıyorum Türklerin beni gerzek sanma nedenini. Alman olduğum için mi? Yoksa turuncu saçlarım yüzünden mi?

Araba izme, dikiz aynası kırma ilerini insanlar arabasını otoparka bırakmak zorunda kalsın diye otoparkıların tezghladığını İstanbul'da yaşayan herkes bilir.

"Otopark dışında başka ne i yapıyorsunuz?"

"Çok çeşitli iler yapıyoruz," dedi yeniden. Bu konuya girmek istemediği açıktı.

"Kahvesi mi vardı Osman Abinin?" dedim.

Yere bakarak konuşmaya devam etti.

"Kahveden sonra otopark içine girdi. İlk Tarlabası'ndaki otoparkı aldı, ordan da yavaş yavaş diğer ilere..."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ben otoparkları dolaşıyorum. Adam çalıştırmak zor abla. Her dakika balarında durmak lazım, yoksa sapıtırlar. Kuledibi'nde Musa Abim duruyor, onun dındakiler benden sorulur. Gece gündüz koturuyorum senin anlayacağın."

"Osman'ı ilk kim buldu?"

"Sen de polis gibi sorguya aldın adamı be abla." Evin içinde de çıkarmamıştı ceketini. Elini cebine attı. Siyah renkli bir tespihi hızla çevirmeye başladı.

"Ben kahve yapayım," dedi İnci.

"Zahmet etme yenge," dedi. İnci ayağa kalkınca o da fırladı oturduğu koltuktan.

"Oturuyorduk yengem, ne gerek var kahveye?" İnci mutfağa doğru giderken tekrar yerine oturdu.

"Bak, abimin hanımı da karnında çocukla ortada kaldı." Hayali bir tükürüğü odanın ortasına fırlatır gibi dilini dışarı doğru uzatıp, ses çıkardı. "Tüh, namussuz pezevenk. Kusura bakma abla, düşündükçe sinir basıyor ister istemez. Ben babasız büyüdüm, Osman Abim babalık etti bana. Şimdi Allahın izniyle ben de onun çocuğuna babalık edeceğim. Hiçbir eksigi olmaz yengemin."

Parmağımla burnumun ucuna dokundum. Özcan'ın hayallerinin İnci'nin planlarıyla uyuşmayacağı hissine kapılmıştım.

"Siz aslen nerelisiniz?" diye sordum.

"Vanlıyız ablam."

"Van Gölü," diye mırıldandım kendi kendime. Van hakkında tek bildiğim şey Türkiye'nin en büyük gölünün orada olduğuydu çünkü. "Kürt müsün sen?"

"He, Kürdüz ablam."

"Kürtçe biliyor musun?"

"Yok be abla. İstanbul'da doğdum büyüdüm ben. Konuşulsa anlarım da ben kendim akıcı konuşamıyorum. Osman Abim güzel konuşurdu. Anam televizyondan Türkçeyi söktü. Vallaha benim kadar Türkçesi var. O kadar akıllı kadın. Ben diyorum bu kadın okula gitseydi başbakan olurdu, Türkiye'yi de bunlardan iyi yönetirdi."

"Kürtçe kursları açmak serbest bırakıldı, duymuşsundur." Yaz aylarında Avrupa Birliği'ne Uyum Yasaları adı verilen bir reform paketi meclisten geçmişti. Kürtçe öğretilen dersaneler açmak da yasallaşmıştı.

"Duydum da ben İngilizce öğrenmek istiyorum abla. Dünyaya açılmak için o lazım bana."

"Dünyaya açılıp ne yapacaksın?" dedim. Tuhaf bir soru muydu acaba?

"İngilizce herkese lazım, abla. Bir internete girmeye kalksan her şey İngilizce. Bu devirde İngilizce bilmeyen adam yarım adam. Kürtçe tamam anadilimiz, başım gözüm üstüne olsun da... O da Türkçe gibi. Türkiye'den dışarı çıktın mı işine yaramaz."

"Yurt dışında mı yaşamak istiyorsun?"

"Yok abla. Benim rahatım iyi. Yurt dışında ne yapayım? Gezmeye gidersem o ayrı. Almanya'da çok hemşerimiz var, iki amcam da orda. Çağırıyorlar da, ben Almanya'ya gitmem. Kürt'ün, Türk'ün olduğu yerde ne yapayım? İstanbul'da da var onlar. Yanlış mı diyorum abla? Alman da var burda." Eliyle beni göstermişti bunu söylerken.

"Ben ne yapayım Almanya'da?"

"Doğru diyorsun. Peki, nereye gideceksin?"

"Amerika'ya gitmek istiyorum. Gezip bakmaya. Dünyayı onlar yönetmiyor mu, bir bildikleri vardır."

"Başladın mı İngilizce öğrenmeye?"

"Bu iş olmasaydı bu ayın ortasında kursa yazılacaktım. Herhalde artık olmaz. İşlerin başına ben geçeceğim. Diğer ahilerimden hayır yok aileye."

"Kaç yaşındasın sen?"

"On altıyı bitirdim. Ama daha büyük gösteriyorum, değil mi abla?"

"Evet," dedim. Ne deseydim?

"Sorumluluk alınca insan çabuk büyüyor."

"Kaç kardeşsiniz?"

"Beş erkek yedi kız. En küçük benim. Diğerlerinin hepsi evli. Köylü aklı, anam hepsini tez everdi. Beni de istiyordu. Karşı çıktım. Zaman eskisi gibi değil ki. Görüşüp tanışmadan

evlenir miyim ben? Abilerim hep amca, dayı kızlarını aldılar, hanımlarıyla bir kere birlikte sinemaya gittiklerini görmedim. Evde de oturup iki laf etmezler. 'Yemek hazır, acıktın mı?' o kadar. Ben hem çalışan kız almak istiyorum. Onun da arkadaşları olsun, evde oturup televizyon bakmasın bütün gün."

İnci kahveleri getirdi. Özcan, İnci'yi görünce gene ayağa fırladı. Bu da bir saygı ifadesi olsa gerek. Tepsiyi önce bana uzattı İnci. Bugünkü üçüncü kahvem olacaktı, gene de içmem diyemedim.

"Diğer ahilerinden niye hayır yok aileye? Öyle dedin ya demin." İnci'nin varlığının sohbetimizi engellemeyeceğini umdum.

"Herkes kendine göre bir yol tutturmuş işte, abla." Ailesi hakkında atıp tutarken İnci'ye yakalandığı için yüzü hafifçe kızarmıştı.

"Kati benim çok iyi arkadaşım, Özcan. Rahat rahat konuş sen. Burda konuşulan burda kalır," dedi İnci. Bana da göz kırptı.

"Siz önceden tanışıyor muydunuz?" Özcan şaşkınlık içinde bir İnci'ye bir bana bakıyordu.

"Tabii, Osman'dan önce Kati'yi tanırdım ben. Kaç yıl oldu?" Bana soruyordu.

"Yedi yıl olmuştur herhalde," dedim. "Sen daha lisede öğrenciydin."

Buna inanırsa, ben de Özcan'ın on altı yaşında olduğuna inanacaktım.

"Öyle söylesene be yenge," dedi. Eliyle dizine vurdu.

Ayağa fırladı. Galiba gene elimi öpmek için bana doğru bir hamle yapacaktı. Yanıma yaklaşmadan durdu.

"Kusura bakma, ben nerden bileyim abla/ dedi. Yerine oturdu yeniden.

"Osman Abim biliyor muydu?"

"Yok. Bilmezdi. Kimseyle görüşmemi istemiyordu biliyorsun. Bütün arkadaşlarımla ilişkim koptu." Bu söyledikleri doğrudu. Evdeki yardımcısı Hafize Hanım dışında bir tek arkadaşı bile yoktu İnci'nin. Bana can simidi gibi sarılmasının nedeni de buydu.

"Sen Almansın değil mi, abla?"

"Almanım."

"Ne işin var Türkiye'de?"

"İstanbul'da," diye düzelttim. İstanbullu olmak gibi bir iddiam vardır da kendimce.

"Seviyorum burayı."

"Aman abla, nesini seviyorsun? Gürültüsünü mü? Kalabalığını mı?"

Yanıt vermedim. Yerebatan Sarnıcı'nı mı, Süleymaniye Camii'ni mi, Galata Kulesi'ni mi, Tahtakale'yi mi, konuşkan ve cana yakın Türklerle Kürtleri mi anlatsaydım bu çocuğa?

"Osman'ı ilk Musa buldu mu demiştin sen?" diye sordu İnci.

"He. Musa Abim buldu. Akşam eve gelmediydi abim. Hepimiz aynı yerde oturuyoruz. Oturduğumuz apartmanı Osman Abim yaptı. Her kardeşe bir kat düşüyor. Benim katta da ben evlenene kadar annemle amcam oturuyor."

"Adetmiş bunlarda, erken yaşta kocası ölen kadını, kocasının kardeşiyle evlendirirlermiş. Anneleri, amcalarıyla evli o yüzden. Amca dedikleri adam da Osman kadardı. Otuz falan. Değil mi Özcan? Annenin oğlu olacak yaşta."

"Şimdi olsa olmazdı da yenge, o zaman İstanbul'a yeni gelmişlermiş bizimkiler. Köylük yerin adetini de getirmişler."

"Abinizin katilini bulup öldürmenizi gerektiren bir adet yok mu sizin oralarda," dedim. Ben laf olsun diye söylemişim de Özcan'ın suratı kıpkırmızı olunca yanlış bir laf ettiğimin farkına vardım.

"Oraya hiç girme abla. O senin dediğin kan davası olur. Bu işlerin sonu yok. Burası dağ başı değil. Memlekette polis var, jandarma var, mahkeme var. Kimin cezası neyse onlar keser," dedi. Sinirli sinirli tespisiyle oynamaya devam etti.

"Olmaz tabii öyle şey," dedi İnci.

O anda cep telefonum çaldı. Pelin'di.

"Nerdesin?" dedi.

"Bir arkadaşımıydım. Ne oldu?"

"Dünden beri Batuhan seni arıyor. Polis olan değil miydi Batuhan? Dün çıkarken not bırakmayı unutmuşum sana. Durmadan aradığına göre belki önemli bir şeydir diye arayıp haber vereyim dedim. Adamda cep numaran yok galiba. Ben de sana sormadan vermek istemedim. Bir daha ararsa vereyim mi?"

"Verme," dedim. "Onun numarasını al, ben ararım. Vardı gerçi bende ama belki değişmiştir, sen al. Başka arayan oldu mu?"

"Yılmaz'la Lale aradı. Önemli bir şey yokmuş. Öylesine aramışlar."

Selim hâla direniyordu. Ben de.

Telefonu çantama koyarken Özcan saatine baktı.

"Benim gitmem lazım, abla. İş bırakıp geldim yengem çağırınca."

"Dur," dedim. "Bir anlat, nasıl buldunuz Osman'ı."

"Musa Abim buldu. O gece gelmeyince şüphelendik. Cebi cevap vermiyordu, İnci yengemi aradık." Son cümlesinden sonra gözlerini yere indirdi bir an. Hafifçe kızarmıştı s yüzü.

"Yengemin yanında değilmiş. Sabah büroya girince bir bakmış Musa Abim, yerde kapının yanında yatıyor. Nevruz Abimle beni çağırıldı. Az sonra da polis geldi zaten. Fotoğraf çektiler, ip gerdiler etrafa. Cenazesini açıp bakacaklarmış, gerçekten kurşundan mı öldü diye. Bize teslim etmediler daha. "

"Siz polise benim yaptığımı mı söylediniz?"

"Yok abla. Polis, düşmanı olup olmadığını sordu, biz de 3 dün burdan esnaf bir bayanla kavga etmişti dedik. Belki o bayan düşmanlık besliyordur dedik. Bunda bir kötülük yok, Abla. Olanı söyledik. Zaten, kulağının yanı hep kan olmuştu. Cenazesinde bile belliydi. Söylemese miydik?" "Amcanızın paraları çaldığını söylediniz mi?" "Dün polisler sıkıştırınca Musa Abim anlatmış. Nevruz Abimle bana da sordular doğru mu diye, doğru dedik. Senin merak edeceğin bir şey yok abla. Sen temize çıktın."

Eve döner dönmez Batuhan'ı aradım. İnci'nin elinden kurtulana kadar bir yığın enerji ve zaman harcamıştım.

"Dünden beri seni arıyorum," dedi.

"Bir arkadaşım bende kalıyor, aradığını söylemek ancak aklına geldi," dedim.

"Gözün aydın demek için aradım. Elimizde kapı gibi bir zanlı var. Sen temize çıktın sayılır."

"Gerçekten benim birini öldüreceğime inandın mı?"

"Biz neler görüyoruz bilsen. İnsan bu, kavun değil ki koklayıp anlayasın."

"Buldunuz mu amcaı?"

"Ne amcası?" dedi. Elimi alınma bastırdım. Ben nerden biliyordum amcaı?

"Sen nerden biliyorsun amcaı?" dedi.

Bu kez ben, "Ne amcası?" dedim. Anlamsız bir çabaydı.

Sorumu duymazlıktan geldi, "Nerden biliyorsun amcaı?" dedi tekrar.

Aklıma makul ve mantıklı tek bir yalan bile gelmiyordu.

"Küçük kardeşle konuştum. İsmi Özcan olanla."

"Hah! Amatör detektifimiz gene iş başında. İlk işinde hızını alamadın mı? Bak yavrum, bu işlere bulaşmasan iyi olur, seni ben bile koruyamam."

Cümlesinin geri kalanından geçtim, bana 'yavrum' diye hitap etmesi bile yeterince iğrençti.

"Beni korumanı istediğimi sanmıyorum," dedim. Bunu dememeliydim işte. Sevgilisi tarafından terk edilen kadınların çevrelerindeki yakışıklı erkeklere iyi davranmaları gerektiği için değil. Hiç değil. Bu cinayetle ilgili bir yığın bilgi Batuhan'ın ağzından sızdırılmayı beklediği için dememeliydim.

"İyi öyleyse. Ne halin varsa gör," dedi. Buz gibi.

"Dur. Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?"

"Beni zaten koruyamazsın ki, her dakika birlikte değiliz, demek istedim."

"Her dakika birlikte olup olmamamız sana bağlı," dedi. i

Fatma Hanım'ın temizlik günüydü. Geçen hafta bir akrabasının düğünü olduğu için gelememiş. Bu arada ev, İstanbul sokaklarını aratmayacak kadar pislenmişti. Pelin'i uyandırıp dükkâna yolladım. Fatma Hanım'la birlikte kahvaltı ettik.

"Sen bilirsin, söyle bakalım bizi Avrupa'ya alacaklar mı," I dedi. Kolesterol­süz margarinin üstüne reçel sürmekle meşguldü. Suratı, bu iş için fazlasıyla ciddi­ydi.

"Ben nerden bileyim Fatma Hanım?"

"Avrupalı değil misin sen, bilirsin tabii." Yanıt vermediğimi görünce devam etti. "Bence almazlar. Baştakilere bak, çoğu üçkâğıtçı. Haberleri izledin mi dün akşam?"

"Yok izlemedim," dedim. Uzun uzun birtakım ahbaplarını bakanlığında işe alan Çevre Bakanı'nı anlattı bunun üzerine. Fatma Hanım'ın okuma yazması yoktu ama televizyon haberlerini hiç kaçırmazdı.

"Avrupa kandırıyor bizi. Fatma Ablam dedi­ydi dersin, bunlar bizi almayacak."

Cep telefonum bir kez çaldı, sustu. Kimin aradığını 'cevapsız aramalar'a girip bulabiliyorum neyse ki, meraktan kendi kendimi yememe gerek yok. Bu da teknolojinin bir nimeti işte. Aradım. Kasım Bey'di.

"Neden arayıp kapatıyorsun Kasım Bey her seferinde? Konuşsana," dedim. Saf mıyım neyim? Belki de Türklerin seni gerzek yerine koymaları boşuna değil.

"Senin işin görülecek yenge. Boşuna aramıyorum," dedi. Telefon parasını benim ödemem için bir kez çaldırıp kapama numarasını yaptığını ancak o zaman anladım.

"Bir gelişme var mı?"

"Dosyaya baktırdım. Avukatla da konuştum. Bir, en geç iki ay içinde bunun davası sonuçlanır, diyor. Mirası alacak akraba bulunamamış, adamın kendi de bulunamamış. Sen bu işi oldu bil."

"O daire kirada mıymış?"

"Yok, kirada değil. Boş. Direktan satışa çıkacak, İstersen ben sana kiralanmasını da ayarlarım ama lüzumu yok. Bir-iki ay için değmez şimdi. İki ay sonra direktan alır geçersin,"

"Kirada olmadığından emin misin, Kasım Bey?"

"Abla, sen benim dediğimi dinlesene. Burada benim önümde bilgisayar duruyor. Bilgisayarın yalan söyleyecek hali mi var? Kiraya vermemişiz."

"İyi de içinde birileri var. Boş değil ki."

"Haa. Bak, ben ona karışmam. Sen bu daireyi aldıktan sonra adamlarla anlaşır­sın, ellerine iki kuruş tutuşturur atarsın onları evden. Mahkemeye gitsen gene atarsın da, ne diye avukatları zengin edeceksin. En güzeli, anlaşmak. İstersen ben sana gene yardımcı olurum. Hani, kadın başınla uğraşma diye söylüyorum. Vakti zamanı gelince bakarız o işin hal çaresine. Sen şimdi takma kafana saç tokasından başka bir şey."

"O zaman top sende," dedim.

"İyi dedin abla. Top bende."

Evden çıktım. Ev durulacak gibi değildi zaten. Fatma Hanım bağıra bağıra türkü söyleyerek salonun camlarını siliyordu. Yağmur mevsiminde bile Türklerin durmadan cam silmesini ben anlamıyorum ama bir nedeni olduğu kesin.

İki ay sonra ya evi boşaltmam ya da bir yıl daha oturacağımı bir an önce ev sahibine bildirmem lazımdı. Ayda 150 eurodan bir yılda 1800 euro fazladan ödeyecektim. Ev sahibini bu krizde kimsenin benim ödeyeceğim kadar paraya kıymayacağına ikna edebilirsem, bu

işten daha makul bir rakama kurtulmam bile mümkün olabilirdi. Kuledibi'ndeki evi satın almak için ise birikmiş bütün paramı yatırmam, muhtemelen üstüne de borç almam gerekecekti. Ondan sonra bir de tamirat için para bulmalıydım. Tanıdığım birinin öldürüldüğü bir evde oturacak olmak gibi duygusal bir gerekçeyle evden soğumasam bile, maddi imkânlarımın çok üstünde bir işe kalkıştığım açıktı.

Her zaman yaptığım gibi Çukurcuma'dan Galatasaray'a çıkmak yerine, dükkâna başka bir yoldan, Tophane'den gitmeye karar verdim. Karşılıklı dizilmiş kahveler vardı yol üzerinde. Erkeklerin birtakım kâğıt oyunları ve tavla oynadıkları kahveler... Hangisinin Osman'a ait olduğunu yolda durup sigara içen yaşlı bir adama sordum. Bu bilginin gün gelip de işime yarayacağını düşündüğümde değil, laf olsun diye.

Adamın nasırlı ve yamuk yumuk parmağıyla işaret ettiği kahvenin önüne yan yana dizilmiş sandalyelerden birine oturup, çay söyledim. İstanbul'un kenar mahallelerinde durum nasıldır bilmem ama, merkezdeki semtlerde erkek kahvelerine girip oturan kadınlara kimse başını çevirip bakmıyor artık. Eskiden, çok değil, on beş yıl önce yerleşme kararıyla İstanbul'a geldiğim yıllarda, hiçbir aklı başında kadın böyle bir şeye cesaret edemezdi. Etse de rahat rahat oturamazdı zaten. Kahvedeki erkeklerin hepsi kâğıt oyunlarını, tavlalarını bırakıp o kadını seyrederdiler. Bazı şeyler ne çabuk değişiyor.

İstanbul'da giyim kuşam alışkanlıkları da hızlı değişen şeylerden biri. Bundan on beş yıl önce açık saçık bluzlar ve şort giyenler sadece turistlerdi. Vatandaşlar döne döne bu kadın turistlerin koluna, bacağına bakarlardı. Şimdi orta sınıftan bütün Türk kadınları şort, mini etek ve yakası en kapalı olanından bile göğüslerinin fırlayacak gibi durduğu bluzlar giyiyor. Değişen sadece kadınların kılık kıyafeti olmadı. Erkeklerinki de değişti. Yaz sıcaklığında pantolon ve mokasen giyen, ayak parmaklarını bile kimseciklere göstermeyen Türk erkekleri şimdi sandalet ve şortla geziniyorlar. Lale, giyim alışkanlıklarındaki bu değişimi birkaç yıldır tropikal ülkelerdeki kadar sıcak geçen İstanbul yazlarına bağlıyor. Ben Lale gibi sosyolog değilim ama bana sorarsanız iklim değil, Türklerin kafaları değişti.

Tophane'den Kuledibi'ne giden yokuşlu yollardan biri benim müstakbel evimin önünden geçiyor. Çayımı içerken ev alma hayalinden vazgeçip, Kasım Bey'e verdiğim parayı da unutup yeniden kiralık arama mesaisine dönmeye meyletmeye başlamıştım. Bir durum değerlendirmesi yapmak için evin önünden son bir kez daha geçmeli, neyi kaçırmak üzere olduğumu bir kez daha görmeliydim.

Kahveci çırağını çağırıp hesabı ödedim. Dazlak kafalı, kocaman gözlü, güzel bir çocuktuk. Osman da İstanbul'a geldiğinde bu yaşlarda olmalıydı: on bir, on iki, taş çatlasın on üç. Daha iyi bir yaşam umuduyla köyden kente göç edenlerin o 'iyi yaşam'ı gerçekten bulduğuna hiçbir güç beni inandıramazdı. En azından birkaç kuşak boyunca.

Çay içerken aldığım tek karar ev hususunda değildi. Bundan böyle beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmamaya da karar vermiştim. Hele hele hayatımın içinden çıkılmaz derecede sinir bozucu olduğu bir dönemde. Bu, şu demekti: Osman'ın öldürülmesiyle uzaktan yakından bir ilgim yoktu ve öyle de kalmasını istiyordum. İnsanlara sıkıcı sorular sormanın ya da onların beter hayat hikâyelerini dinlemenin bana bir faydası yoktu. Detektif olarak kariyer yapacak değildim ne de olsa. Sevdiğim bir işim vardı: İstanbul'un tek polisiye kitapçısı olmak az şey mi?

Fakat hayat her zaman planladığımız gibi gelişmiyor. Sürprizler saçıp duruyor. Kâbus gibi sürprizler.

Henüz o evin önüne gelmeden kelek bir durum olduğunu sezdim. Şimdi 'sezdim' demek sezilerimi abartmak oluyor. Esasen beş duyardan ikisiyle algılanacak bir vaziyetti: Evin önüne ağlayan, bağırان, ciyaklayan birtakım insanlar dolmuştu.

Osman'ın cenazesini getirdiklerini sandım önce. İnsanların ölümü idrak etmek için somut bir delile, bir tabuta ihtiyacı olabiliyor. Bu fikrimi saçma buldum sonra. Neden bürosunun olduğu sokağa getirsinlerdi Osman'ı? Yani cenazeyi.

Basit bir mahalle kavgasında bu kadar çok insanın toplanmayacağını da az buçuk tahmin ediyordum. Bir trafik kazası belki. Belki.

Kalabalığa yaklaştım. Kafasını çevresi yaprak şeklinde dore pullarla işli kırmızı bir yemeniyle örten bir kıza burada ne olup bittiğini sordum. Yanıt vermedi. Beni tepeden tırnağa süzdü.

"Bir sigaran var mı?"

Çantamın içinde paketi aradım. İki tane birden aldı; birini yemenisini gevşetip, kulağının arkasına soktu. Ateş de vermemi bekliyordu besbelli. Verdim, ne yapayım.

"Eee, burda ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Ben seni turist sandıydım," dedi.

Kaptırdığım iki sigaraya boş verip genç bir adamın yanına yaklaştım.

"Ne olmuş?" dedim.

"Valla biz de anlamadık. Kadınlar, çocuklar bağırp duruyorlar. Biri mi ölmüş ne? Polis gelir şimdi."

Türkçede bir tek durumu anlatmak için iki tane atasözü var: "İti an çomağı hazırla," diyorlar, hakkında konuşulan istenmeyen kişi tam o anda gelirse. Hakkında konuşulan ve o sırada geliveren kişi sevilen biriye de, "iyi insan lafının üstüne gelir". Ben şimdi bu atasözlerinin hangisinin duruma uyduğu konusunda kararsızım. Çünkü adamın son lafının ardından olaylar şöyle gelişti:

Biri koluma yapıştı. Hızla başımı çevirdim. Batuhan'dı.

"Bir cinayet daha mı?" dedim onu görür görmez.

"Günaydın Kati Hanım. Ne güzel sürpriz," dedi. Bildiğimden yirmi kat daha az Türkçe bilsem bile bu cümledeki alayı anlardım.

"Biliyorsun benim işyerim burda," dedim. Başka bir açıklamaya gerek var mıydı?

"Yaşlı bir kadın..." Başıyla bir binayı gösterdi. "Oğlu ve geliniyle bodrum katta oturuyorlarmış. Sabahları ikisi de işe gidiyormuş. Kadın evde yalnız kalmış. Torunları köydeymiş."

"Yani? Cinayet mi?"

"Gasp. Kolundaki bilezikleri almak için olduğunu tahmin ediyoruz. Kadın bağırnca paniğe kapılıp bıçaklamış."

Ekonomik krizden sonra İstanbul'da yaşanan gasp ve hırsızlık olaylarında ciddi bir artış yaşanmıştı. Bana sorarsanız, Türkler gene de iyi dayanmıştı. Yoksulluğun adi suçları arttırdığı kimse için sır değil. Fukaralık, toplumların karakterini bozuyor. Bazı toplumların karakterini düzeltmeye ise zenginlik bile yetmiyor. Bakın Almanlara. Berlin'de belediye otobüsünün beş dakika geciktiği bir durakta yolcu olmayı bir deneyin, yüreğiniz yetiyorsa. Hepsinin cebinde taksit tutacak parası olan o canavarlar ordusu nasıl da birbirini dirsekleyerek, iterek ve çiğneyerek otobüse biniyorlar, görün. Dünyada barışın sağlanması için Almanların asla işsizlik parası ve sosyal yardımdan mahrum bırakılmaması gerektiğine o dakika ikna olursunuz.

"Daha işin var mı burda? Sana çay ısmarlayayım," dedim.

"Savcıyı bekliyorum. Uzun sürmez. Senin dükkâna gelirim."

"Yok," dedim. "Çay bahçesine gel, meydana olana değil, aşağıdakine. Muhtarlığı sor, hemen onun yanında: Cafe Ceneviz."

Yürürken cep telefonum çaldı. Bence bir telefonun çalabileceği en uygunsuz an. İnci'ydî. Dün burcumu sormayı unutmuş. Unutmazmış normalde de, bu ara kafası dağınıkmış.

"Akrep," dedim.

"Biliyordum!" diye bir çığlık attı. "Aynı gruptanız benimle. Ben de yengelim."

Yirmi bir yaşındayken burç eşleştirmelerine inanarak âşık olduğum balık erkeğinden fena halde ağzım yandıktan sonra bu işleri bıraktığımı söylemedim ona. Yaşlandıkça insanın inandığı şeylerin sayısı nasıl olsa azalıyor. Kimseyi vaktinden önce yaşlandırmak istemem.

Dükkân Pelin'in emin ellerinde olduğu için rahat rahat sigaramı tüttürerek ve çayımı içerek Batuhan'ı beklemeye başladım. Telefon bir daha çaldı. Bazen böyle oluyor. Günlerce çalmayan telefonum birdenbire susmamaya başlıyor. Ekranında numara görünmemesinden bile kıllanmadım. O kadar umudu kesmişim yani Selim'in beni aramasından. Yaşlandıkça insan kendini bulunmaz Hint kumaşı zannetmekten de vazgeçiyor.

"Nasılsın?" dedi. Cam kırıklarının üstünde yürüyormuş gibiydi sesi. Bir tek sözcükten anlaşılır mı böyle bir şey? Öyleydi işte.

"Bok gibiyim. Bok!!" diyebilmek için neler vermezdim. Fakat diyemem. Yaşım uygun değil ayrılıklardan trajedi üretmeye. Hayatımın ilk otuz yılında ondan sonra yaşanacak her ayrılığa yetecek kadar trajedi üretmiş buldum bir kere.

Gene de anlamlı bir şey söylemek istedim bu soruya yanıt olarak. Günlerce aramayıp sonunda aradığında da laf olsun diye insana nasıl olduğunu soran bir sevgiliye ne kadar anlamlı bir yanıt verilebilirse o kadar anlamlı işte.

"İdare ediyorum," dedim.

"Ne demek bu?"

"Ne demekse o demek."

"Gene sinirli misin?"

"Bunu sormak için mi aradın?"

"İstersen sonra konuşalım. Hoşça kal."

Benim hoşça kal dememi beklemeden kapattı telefonu. Bekleseydi de hoşça kal demeye niyetim yoktu aslını isterseniz. Gene de onu aradım.

"Telefonu yüzüme kapattın."

"Kati, istersen sonra konuşalım. İkimizin de daha olumlu olduğu bir zamanda." Apaçık değil miydi, sen daha olumlu olduğunda konuşalım demek istediği?

"Ben çok olumluydum biraz önceye kadar. Beni olumsuz yapan faktörün senin varlığın olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Bu durumda daha fazla konuşmamızın anlamı yok."

"Evet, bence de yok. İyi günler." Bu kez telefonu kapatan ben oldum.

Ağlamamak için baş parmağımı ısırđım. İçimden ona kadar saydım. Bine kadar saysam da faydasızdı. Bu bir şeyleri sayma teranesi kabak tadı verdi ayrıca. Uykun kaçınca koyun say, sinirlenince sayı say...

Kahvenin tuvaletine gidip yüzümü yıkadım. Aynada suratıma bakıp, ağzım benden bağımsız kararlar alan bir varlıkmiş gibi, neden böyle bir şey yaptığım sordum ona. Yanıt vermedi tabii.

Birdenbire otuz kilo almış kadar ağır hissettim kendimi. Ruhsal durumuma bağlı olarak kilom da değişiyor durmadan. Ayak bileklerine ağırlık bağlayıp koşan sporculardan biri olmuşum. Üstelik sporcu falan değildim, o yüzden de ayaklarımı yerden kaldıramıyordum. Birazdan Batuhan gelecekti. Kendimi toplamam lazımdı. Esasen başka çarem de yoktu. Eve gidip battaniyenin altına giremezdim. Fatma Hanım ve tiz perdeden türküleri ordaydı. Lale'ye de gidemezdim. Kendini antidepressanlarla ayakta tutan bir kadına ağlaya ağlaya anlamsız aşk sorunlarım anlatamaz insan.

Batuhan geldiğinde kendimi toplamış olduğuma kimse inanmaz ama toplamıştım işte. Yaşlanmak her zaman kötü bir şey değil. Daha önce bir yığın ayrılık acısı atlattığına dair bir bilgicik kafasının bir köşesinde kazılı duran bir kadın, yeni bir ayrılık acısını da eninde sonunda atlatacağı biliyor demektir. Bilinçaltında bir yerlerde mevcuttur bu bilgi. Öyleyse bu meçhul bir zamana işaret eden 'eninde sonunda', neden 'hemen şimdi'ye çevrilemesin? Bu kadar basit değil tabii. Maalesef değil. Bir erkek bana hayatını kompartımanlara bölerek

yaşadığını söylemişti. Bir kompartımandan diğerine geçerken de arkada kalanın kapısını kapadığını. Kendisiyle övünerek anlatmıştı bunu. Böyle bir teorim olsa bilmem ben övünerek anlatır mıyım sağda solda? Her neyse. Aslına bakarsanız, Batuhan geldiğinde kendimi toparlamış olmamı sağlayan şey, ne 'hemen şimdi', ne de kompartıman teorisiydi. Birden olayı kavramıştım. Önemli olan Selim'in benden önce pes etmesi değil miydi? O da olmuştu işte!

Bir sürü şey için yaşım geçmiş olabilir ama ilişkilerdeki küçük oyunlar için değil.

Geldiğinde Batuhan'ın sululuk yapacak hali kalmamıştı. Neyse ki! Hiç sululuk çekecek halim yoktu.

"İnsan vücudunda ne kadar kan var, biliyor musun?" dedi.

En ufak bir fikrim yoktu.

"Ne kadar?"

"Dört, dört buçuk litre."

"Yani?" dedim.

"Öyle aklıma geldi. Yaşlı kadından ne kadar kan çıkmıştır acaba? Vücudundaki bütün kan boşalmış gibi geldi bana. Çok kan vardı."

Koskoca cinayet masası komiserini şoka sokacak kadar çok mu kan vardı? Kendi kendine konuşur gibi anlatmaya devam etti.

"Cinayet silahını cesedin yanına fırlatıp atmış. Bakalım, bizi katile götürecektir bir iz bulabilecek miyiz? Sanmam. Artık çocuklar bile parmak izi diye bir şey olduğunu biliyor. Neden atıp gitsin kamayı? Kanlı diye yanında götürmek istememiştir. Tamam ama üstü başı, hiç olmazsa eli de kan olmuştur. Evin kapısı açıktı. İçerde kimse olmadığını da farkında olmalı. En azından kadının bağırtısına kimse gelmemiş. Evde biri olsa... Sadece parmak izi meselesi değil ki, bir sürü daha tetkik yapılacak. Hele kamanın üstünde parmak izi bulursak, zekâ geriliği olan biri yapmış bu işi diyeceğim. Ama parmak izi bulamazsak, işte o zaman çok garip. Taammüden işlenmiş bir cinayet olamaz. Yaşlı bir kadını..." Kendi kendine konuşuyordu. Bazen insan kendi sesini duyunca düşüncelerini daha iyi sistematize edebilir.

"Kamayı atmadan önce silmiştir belki," dedim. İrkilerek bana döndü.

"Ne dedin?"

"Kamayı atmadan önce izleri silmiştir belki, dedim."

"Silinmiş gibi bir hali yoktu. Sapında da kan vardı. Silinse, kan izleri de kaybolurdu parmak izleriyle birlikte. Ufacık bir kirpik bile bizi katile götürebilir artık, biliyor musun? Tamam, teknolojinin bu kadar geliştiğini sıradan bir insan bilmeyebilir ama parmak izi... Bilmem, belki parmak izi diye bir şeyin varlığını bilemeyecek durumda olanlar da vardır. Kiminle uğraştığımızı bilmiyoruz ki. Kuledibi'nde yaşayanları da Manhattan sakinleriyle bir tutamazsın." Başka semtlerin insanları Kuledibi'nde yaşayanları polisler bile nasıl küçümsüyor. Buraya taşınmaya karar vermeden bu hususu da dikkate almalıydım.

"Katil eldiven giymiş olamaz mı?"

"Olabilir elbette. Ben olamaz mı dedim? Ama bu durumda ilk teorimizin elle tutulur yanı kalmıyor. Yaşlı bir kadının kolundaki iki bileziği almak için soyguncu neden elinde eldivenle dolaşsın? Tabii, niyeti baştan beri bilezikleri alıp gitmekse. Kadının kolunda zorlama da yok. Bilezikleri çıkarmaya çalıştığına ve çıkaramadığına dair iz yok. İlk bakışta yok en azından. Üstelik bilezikler rahatça çıkacak kadar bol. Kadın kanserli. Son zamanlarda çok kilo vermiş. Gelini söylüyordu az önce. Katil istese kadına dokunmadan bilezikleri çekip alabilirdi. Bir tuhafılık var."

"Yani, bu söylediklerinden ne sonuç çıkaracağız?"

"Oğluya gelininin, ya da o ikisinden birinin bu işi yapmış olabileceği sonucunu çıkaracağız."

Polislerin aklı bu kadar çalışır işte. Birisi öldürülünce hemen en yakınındakileri; öldürülen kadınsa, kocasını, erkekse de karısını suçlarlar. Herhalde bunu destekleyen bir istatistikleri

bile vardır ellerinde. Oysa iyi bir polisiye okuru olarak ben her zaman karının ya da kocanın gizli âşıkları ya da karanlık bir geçmişleri olduğundan şüphelenirim. Pek de yanılmam.

Yaşlı bir kadın öldürülünce de katilin gelini ya da oğlu olabileceğini düşünecek kadar polis ruhlu değilim. Benim şüphelerim bambaşka bir şeye işaret ediyordu.

Açıkçası Batuhan'la sohbeteye doyum olmuyor. Özellikle cinayetler üzerine konuşurken. Osman cinayeti hakkında konuşurken de hiç susmasın istedim. Evet, bundan sonra beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmayacağıma karar vermiştim a^z önce, ama karanlıkta yolunu bulmaya çalışan bir cinayet masası komiserini dinlemekle insan hiçbir şeye burnunu sokmuş olmaz ki.

"Anlamıyorum, bacağına aldığı bir kurşun yarasıyla insan nasıl ölür? Filmlerde gözdağı vermek için bacağına ateş edilir. Bir sonraki sahnede ekrana gelen de yaralı bacağıyla topallayarak yürüyen biridir, bir mezar taşının başında ağlaşan insanlar değil."

Göstermek için bacağına tuttu. Ya da ben 'göstermek için' tuttuğunu umdum diyelim.

"Şuradan bir atardamar geçiyor. Kurşun onu parçalamış. Mesela dize ateş edilseydi ya da bacağın herhangi başka bir yerine, senin dediğin gibi tehlikesizdi."

"Bilerek mi tam oraya ateş etmiş?"

"Uyuluğa. Orası dediğin yerin adı uyuluk."

"Bilerek mi uyuluğa ateş etmiş?"

"Bunu bilmemize imkân yok. Kötü bir tesadüf olduğunu sanıyorum. O kadar anatomi bilgisi yoktur herhalde meşhur amcanın. Hah şimdi sen söyle bakalım, neden Özcan'la konuştun?"

"Ben zanlı değil miydim bu cinayet vakasında? Kendimi aklamak için delil toplayamaz mıyım?"

"Bu kadar ciddiye alacağını bilsem böyle bir şaka yapmazdım sana. Merkezde ifade vermedin mi sen?"

"Verdim. O yüzden bana şaka yapmadığından emin oldum ya zaten."

"Sen o ifadeyi hangi sıfatla verdin kardeşim? Bir de amatör detektif geçiniyorsun."

"Bana, 'sizin sıfatınız şu' diyen çıkmadı orda."

"Nasıl çıkmadı. Okuyup imzaladığım ifadenin üstünde bile o ifadeyi verenin sıfatı yazar. Sanık sıfatıyla mı ifade vermişsin, tanık sıfatıyla mı vermişsin, bellidir."

"Benim sıfatım tanık mıydı yani?"

Komik olduğunu düşündüğü bir şekilde benim bu söylediğimi tekrar etti. Bu da kendince bir flört yöntemi olsa gerekti.

"Yahu sen polisleri, savcılarını ne kadar küçümsüyorsun. Memlekette bir akıllı sen misin? Orada otoparkçı bir serseri öldürülmüş, hem de tabancayla, biz iki sokak ötede kendi halinde yaşayan kitapçı kadını mı katil diye tutup götürüreceğiz?"

"Polislerin ne kadar parlak olduğunu sakın bana anlatmaya çalışma," dedim. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı galiba. 'Kendi halinde biri' olmak pek de tercih edeceğim bir nitelendirilme değildir hayatta.

"Hele de Türk polisinin ne kadar parlak olduğu konusunda ciddi şüphelerim var," diye devam ettim. "Daha geçen sene kerli ferli bir işadamı öldürüldüğünde sokaktaki ayakkabı boyacısı çocuğu katil diye götürün siz değil miydiniz? Şimdiki büyük başarımız da niye 'iki sokak ötedeki kitapçı kadını' götürmek olmasın?"

Yüzü karardı. Zaten hiçbir zaman akça pakça olmamıştı ya, şimdi her zamankinden daha karardı. Haftada bir kez bile günlük gazete okumamama rağmen ben bile arka arkaya on tane polis rezaleti sayabilecek durumdaydım. Ama ne faydası olacaktı? Kişilerle değil, kurumlarla uğraşmak lazım. Batuhan da şu anda ait olduğu kurumu temsil eden biri gibi görünmüyordu gözüme.

Bir sessizlik oldu. İkimizden birinin cep telefonunun çalmasını deli gibi istediğim bir andı. Şu sessizlik bozulsun hesabına. Böyle birden sessizlik olduğunda annem, "Üstümüzden bir

melek geçti," der. Annemin dediği gibi bir sessizlik meleği varsa eğer, İstanbul'un 200 km. yakınına bile yanaşmayacağından eminim. İstanbul'un gürültüsüne hangi melek dayanır? Değil ki sessizlik meleği""

Bir sigara yaktım.

"Osman'ı vuran tabanca ruhsatlı mıymış?"

Dalga geçer gibi, "İşimiz genellikle o kadar kolay olmuyor," dedi. "Arada bir bizim de kafayı çalıştırmamız gerekiyor."

"Ama merminin nasıl bir silahtan atıldığını biliyorsunuz."

"Biliyoruz."

"Nasıl bir silahmış?"

"Bunu öğrenip ne yapacaksın?"

Omuz silktim. Ne yapacaktım sahiden?

"9 mm. çapında bir ateşli silah mermi çekirdeği bulduk. Bir toplu tabancadan ateşlenmiş. Eee, ne oldu şimdi sen bunu öğrenince? Anladın mı neden bahsettiğimi?"

"Hayır, anlamadım," dedim. Ama anlamamam, anlamanın bir yolunu bulmayacağım anlamına gelmiyordu. Çocukluğumdan beri beynim silahlarla ilgili bilgileri kaydetmeyi reddetse de ben iyi bir polisiye okuruydum.

Gene bana kıza kıza çekti gitti. Batuhan'la ilişkimiz günden güne iyice mide bulandırıcı hale geliyor bana sorarsanız. Bu adamın ne diye hâlâ çevremde dolaşıp durduğunu da bilmiyorum. Aslında geçen Cuma yeniden karşılaşmamıza kadar yakamdan düştüğüne yemin bile edebilirdim. Bir yıldan uzun zamandır bir kez bile aramamıştı ne de olsa. Gene de aramaması yeniden karşılaşınca kaldığı yerden devam etmesine engel olmamıştı maşallah. Bu devirde ölümsüz aşk, seks, şehvet, her ne ise bana karşı beslediği his topağının adı, kaldı mı?

Kırk dört yaşındayım ve şu yaşımda bile erkekleri anladığımı iddia edemem. Neyi, neden yaptıklarına ya da yapmadıklarına anlam veremiyorum bir kere. Anlam vermeye çalışmaktan vazgeçtiğim bile söylenebilir, aslına bakarsanız. Acaba kadınlar erkeklerden usandıkları için mi lezbiyen oluyorlardır? Hem kadınlardan hem erkeklerden usananlar da aseksüel. Peki, nekrofiller nasıl nekrofil oluyor öyleyse? Yok, bu kadarı bana bile fazla.

Şu kadarını söyleyeyim, insanın bir cep telefonu varsa arkadaşlarının o numarayı çevirmek suretiyle kendisine ulaşmasını da bekliyor. İstanbul sokakları bir bir cep telefonuyla konuşan insanlarla dolup taşıyor. Demek ki herkes birbirini arıyor bu aletten. Bir tek benim arkadaşlarım cep telefonum yokmuş gibi davranmaya devam ederek, beni ya evden ya da işten arıyorlar. Dükkanâ gittiğimde Pelin burnuma uzun bir arayanlar listesi dayadı. Aralarından ilk olarak Lale'yi aradım ve neden bana cebimden ulaşmamakta ısrar ettiğini sordum.

"Rahat konuşulmuyor ki cepten," dedi.

"Bence pintilikten aramıyorsun, itiraf et."

"Canım, Alman olan sensin, ben değil. Duyduğuma göre sizin dilinizde 'ucuz' yerine 'fiyatı uygun' dermişsiniz siz. Hiçbir mal bir Almanya göre ucuz olamazmış da ondan. Yanlış mı biliyorum?"

"Yok canım, doğru biliyorsun," dedim, sesimi onunla dalga geçtiğim anlaşılacak şekilde gülünçleştirerek.

Lale'yle didişme fırsatlarını pek es geçmem aslına bakarsanız, ama bu kez yeterince dert vardı başımda. Lale'nin de yeterince derdi vardı anlaşılın, bu konuyu uzatmadı.

"Bu akşam yemeğe gidelim mi? Cuma akşamını telafi etmeliyiz," dedi.

"Sen mi davet ediyorsun?" dedim.

"Yoo. Alman usulü yaparız. Herkes ne yediyse onu öder."

Günün geri kalan kısmını dükkânda pinekleyerek ve Pelin'in aramamı söylediği kitap dağıtım şirketlerine telefon ederek geçirdim. Üstümü değiştirmek ve arabayı almakla uğraşmadan bir taksiye atlayıp karşıya geçmeye karar verdim. Nasılsa hayatımın erkeğine Çengelköy'deki balıkçıda rastlayacak halim yoktu. Ayrıca rastlasam ve diyelim üstümde sırt dekoltesi olan siyah ipek bir elbise ve ayağımda topuklu nefli terlikler olmadığı için o erkeği ve o büyük aşk fırsatını kaçırsam bu duruma üzüleceğimi de sanmıyordum.

Tabii sadece 'sanmıyordum'. Oysa böyle bir durumla karşılaştığında gerçekten ne hissedeceğini insan hiçbir zaman önceden bilemez. Bu nedenle tedbiri elden bırakmamakta, köşedeki manava giderken bile topuklu terlikleri, terlik mevsimi değilse de hiç olmazsa file çorapları giymekte fayda vardır.

"Sen menopoza giriyor olmayasın sakın," dedi.

Böyle gerzek seksist lafları sadece erkeklerin ettiğini düşünürüm ben. Bir de kadın düşmanı göt eşcinsellerin. Mesela Fofa hayatta böyle bir şey söylemez, kadın düşmanı olmadığı için değil, SD (Siyaseten Doğru) bir eşcinsel olduğu için. Selim de böyle bir şeyi düşünür ama hayatta telaffuz etmez, Fofa'yla aynı nedenle. Ben, böyle aptalca fikirleri olan insanların, hangi gerekçeyle olursa olsun, seslerini kesip fikirlerini kendilerine saklamalarına taraftarım.

Sesini kesmemekte direnenlere karşı geliştirilebilecek tek çözüm de söyledikleri zırvaları duymazlıktan gelmek, sözün uçtuğuna, kalıcı olanın yazı olduğuna duyulan inancı tazelemektir.

Öyle de yaptım. Lale bunu söylememiş gibi davrandım.

"Düşünsene, Selim telefonu yüzüme kapattı," dedim.

"Adet kanamaların düzensiz mi?" dedi.

Şiddete yatkınım ya, içimden bir ses, masadaki su şişesini kır, şu karının bağırsaklarını deş, diye bağıyor.

"Farkındaysan daha kırk dört yaşındayım," dedim.

"Bu işin yaşı mı var canım? Hem kırk dört erken bir yaş değil ki. Hatta bana sorarsan tam yaşı."

"Siz gençler, yaşlılara karşı ne kadar acımasız olabiliyorsunuz." Bu, kinayeye söylenmiş bir cümleydi, yanlış anlaşılmasın. Lale, benden sadece beş yaş küçüktür. Genç falan değildir yani. Hızımı alamadım.

"Hele de mesleki anlamda geleceği kalmamış gençler," diye de ekledim. Doğrusu belden aşağı vurmuştum. Canım arkadaşım, bir yıldır iş teklifi almayı bekleyerek evde pinekliyor da!

"Hah, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum," dedi.

Hayret! Bu depresyon tedavisi işe mi yarıyor, ne?

"Ne konusu?" dedim.

"Bir iş teklifi var. Medya değil, o yüzden de kararsızım. Fakat sanırım artık bir gazetenin başına geçmem çok zor. Kimse bu saatten sonra bana muhabirlik de önermeyeceğine göre..."

"Teklif ne?"

"Reklamcılık. Yeni kurulan bir şirket ama iddialı başlayacaklar."

Reklamcı arkadaşım Yılmaz'ın anlattıklarından bildiğim kadarıyla Türkiye'de reklamcılık tüyleri diken diken eden bir işti. Reklamcılar da öyle. Sanırım Türkiye dışındaki ülkelerde de böyledir ama oralarda içerden bilgi alabileceğim arkadaşlarım yok, sadece birtakım otobiyografik romanlar yazan eski reklamcılar var.

"Yılmaz'la bir konuş istersen. Sana uygun bir iş olmayabilir," dedim.

"Param iyice azaldı. Para gerginliği yaşamak istemiyorum. Bu krizin biteceği de yok. Hem başka ne iş yapacağım ki?" Bunları söylerken gergin ve düşünceliydi. Birden gülümsedi.

"Almanlar gelip iş olanaklarımızı elimizden almasalardı, polisiye satan kitabevi açardım," dedi gülerek.

Lale'nin açılınca yatak olan rahatsız kanepesinde uyumaya çalışırken akşamüstü eve gidip üstümü değiştirmekle zaman harcamadığıma sevindim. İnsan zorda kalınca nelerden kendine sevinç yaratabiliyor şu hayatta.

YEDİ

((

İyi tanımadığınız biri bile ölse geride kalanlara taziyeye gidebilirsiniz. Türkler öyle. Üstelik komşusanız gitmenizi kibarlık olarak da algırlar. Varlığınızdan sevinç duyarlar.

Bu yüzden tereddüt etmedim, bir gün önce yaşlı kadının öldürüldüğü binadan içeri girerken.

Bodrum katındaki dairenin kapısı ardına kadar açıktı. Önünde eski püskü bir ayakkabı yığını duruyordu. Karmakarışık. Kafamın içi gibi. İstanbul sokakları gibi. Türkiye'nin siyasi, iktisadi, sosyal durumu gibi. Aralarına benim son moda, pahalı ve yepyeni kırmızı terliklerim de katılınca bu kapının önündeki ayakkabılar gerçek bir temsil değerine kavuştular. Yirmi çiftten biri değişti; tapon ayakkabılar değil, sık terliklerdi çünkü ve ondokuz ayakkabıya ödenen toplam paranın bile bu terlikleri satın almaya yeteceği şüpheliydi. Türkiye'de gelir dağılımı da üç aşağı beş yukarı böyle: Toplumun şanslı yüzde beşi, geri kalan yüzde doksan beşin toplamı kadar para kazanıyor.

Çiçekli elbiseler, etekler ve bluzlar giyen başörtülü kadınlarla dolu odaya girdim. Müslümanların yas giysisi adeti yok. Her günkü dalı güllü giysileri giymek normal. Herkes alçak sesle fısır fısır konuşuyordu. Beni fark edince fısıldaşmayı kestiler. Bana bakmaya başladılar. Yerde, halının üstünde oturan yaşlı bir kadın eliyle pat pat yanına vurup, "Gel kızım böyle otur," dedi.

Yere çöktüm. Bir sürü meraklı gözün izlediği biri olmak hiç de hoş değil. Bir kadın oturduğu yerden kalkıp elimi sıktı.

"Hoş geldiniz," dedi.

Benim de bir şey söylemem, kim olduğumu açıklamam gerekiyordu.

"Komşuyuz. Biraz ilerde dükkânım var," dedim. "Başınız sağ olsun. Dün burdan geçiyordum..."

"Allah razı olsun. Allah razı olsun," dediler hep bir ağızdan.

Başı örtülü genç bir kadın, "Şu kitap satılan dükkân mı sizin?" dedi.

Kadının başının örtülü olması bir farklılık değildi aslına bakarsanız, odadaki hiçbir kadının saçı gözüküyordu.

"Evet. Lokum Sokak'ta."

"Bizim kızın okul kitaplarını almaya girdiydim. Gençten bir kız vardı, bizde öyle kitap yok, dedi." Başka bir kadın söylemişti bunu.

"Öyle kitap, böyle kitap mı olurmuş?" dedi biri.

"Okul kitabı yok bizde. Roman satıyoruz," dedim.

"Tabii," dedi genç bir kız. "Roman kitabı var, şiir kitabı var, değil mi abla? Hepsini aynı yerde bulunmaz ki."

"Evet," dedim. Oldukça tuhaf bir diyalogtu. Bana, hoş geldiniz, diyen kadına, "Sizin kayınvalideniz miydi?" diye sordum.

"Ben kızımı. Yengem işyerine izin almaya gitti. Böyle ani olunca..." Ağlamaya başladı. Kadınların bir iki tanesi ayağa fırladı, onu teskin etmek için fısıfısıf bir şeyler söylemeye başladılar. Dua okuyor gibi kıpırdıyordu dudakları.

Yanımda oturan kadın kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Benim ablamdı. Çok hastaydı rahmetli. Allahüteala'nın takdiri. Sevdiği kuluna acı çekti. Bu şekilde olması... Rabbimin gücüne gitmesin... Bizi üzen, ecelinin böyle gelmesi."

Televizyonun yanından kaptığı kolonyayı odadakilerin eline boca eden bir kadın, "Gelini gece yarısına kadar sokaklardaydı rahmetlinin. Bir kadın evinin yolunu akşam ezanından önce bulmadı mı, o evde dirlik düzenlik olmaz. Parti işi kadın kısmına mı kalmış?" dedi. Bir anda buz gibi bir hava esti. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu sanki. Sessizliği demin 'roman kitabı' diyen genç kız bozdu.

"Kanserdi ebem."

"Siz torunusunuz demek," dedim. "Bana bir bardak su verir misiniz?"

Kız ayağa kalkınca ben de peşinden gittim. O odadan kurtulduğuma ne kadar sevinsem azdı.

"Bu evde mi yaşıyorsunuz?"

"Evet. Dün akşam geldik. Abimle köye gittiydik yaz tatili için. İşlere yardımcı oluyoruz. Annemle babam gidemiyorlar. İkisi de çalışıyor."

"Nasıl olmuş bu iş?"

Kızın gözleri dolmuştu. Kendimden utanmam gerektiğini düşündüm. Eliyle ağzını kapatıp hıçkırmaya başladı kız. Başını omzuma koyup ağlamaya başlayınca saçlarını, daha doğrusu başörtüsünü okşamak zorunda kaldım.

"Hastaymış. Bu onun için kurtuluş oldu," dedim. "Çok acı çekecekti. Tanrı'nın sevgili kuluymuş, acı çekmeden..."

"Öyle deme, abla. Bütün ev kan olmuş. Böyle bıçakla karnını deşmişler bütün." Eliyle, karın deşme hareketi olduğunu düşündüğü bir hareket yaptı.

"Neden acaba?" Kız artık ağlamıyordu.

"Ne bileyim. Artık, bilezikleri için mi? Bilezikleri de görsen, satsan para bile etmez. İncecik teneke gibiydi. Öğretmen çıkarsa kızıma vereceğim bu bilezikleri, diyordu."

İçerden, "Figen," diye seslendi biri. "Nurten Ablangil gidiyor."

Bu kalabalıkta sorularına doğru düzgün yanıtlar alamayacağım besbelliydi.

"Ben de gideyim," dedim.

"Abla, senden bir şey istesem?" dedi.

"Aa tabii," dedim heyecanla. Bu, benim de ondan bir şey isteyebileceğim anlamına geliyordu.

"Dur o zaman, n'olur hemen gitme."

"Tamam."

"Burda bekle n'olur," deyip Nurten Ablasıgil'i uğurlamaya gitti.

Mutfakta yalnız kalınca her iyi detektifin yapacağı gibi etrafı incelemeye başladım. Yerde, mutfak tezgâhının önünde, köyden gelen kışık erzak olduğunu tahmin ettiğim bir sürü çuval diziliydi. Tahta bir masanın üstünde de tencere tencere yemekler. Duvarda Aydınlık Yarınları Elele Partisi'nin (AYEP) büyük bir afişi vardı. Afişte başı beyaz tülbentle örtülü yeşil elbiseli küçük bir kız ellerini dua eder gibi açmış, mavi gözlerinden yaşlar boşanarak bir kitaba bakıyordu. Kafasının tam üstünde de partinin amblemi görölüyordu: Yemyeşil bir Türkiye haritasının ortasından bembeyaz bir hilal masmavi göğe doğru yükseliyordu. Hilalli amblemlerin İslamcı partilere ait olduğunu bilmek için her gün iki gazete okumaya gerek yok. AYEP'in şu sıralar Türkiye'nin hızla yükselen İslamcı partisi olduğunu bilmek için de.

Üstünde elektrikli fırının durduğu buzdolabının yanında da aynı partinin başka bir afişi vardı: Türkiye'yi kurutanlara HAYIR de! Aydınlık Yarınları EVET de! AYEP'le Elele

Aydınlık Türkiye'ye! Bu afişte susuzluktan kuruyup çatlamış bir toprak resminin ortasından malum yeşil Türkiye haritalı amblem çıkıyordu.

Figen döndüğünde mutfaktaki tabureye oturmuş, hatta bir de sigara yakmışım. Bir Türk evinde sigara içmek için izin almaya gerek yoktur. En azından benim arkadaşım olmayan ve Cihangir'de yaşamayan Türklerin evinde. Cihangir'de yaşayıp Bach dinleyenler ise evde sigara içirtmemenin modern bir davranış olduğunu sanıyorlar. Açık havada bile yanlarında sigara içseniz, ellerini hayali bir sineği kovalar gibi yüzlerinin önünde sağa sola sallıyorlar.

"Abla," dedi, kulağıma eğilip fısıltıyla ve çok önemli bir sır verir gibi. "Benim mutlaka evden çıkmam lazım."

"Neden?" dedim. Bu kadarını sormaya da hakkım olsun, madem onun kaçış planına yardım edeceğim.

"Bir arkadaşımı görmem lazım. İki aydır köydeydim, görüşemedik."

"Erkek arkadaş mı?" Ne yapalım, bu da benim yaradılışım. Meraklıyım.

"Sözlüm sayılır. Kendi aramızda söz kestik. Uzun sürmez hemen dönerim ama evden nasıl çıkayım şimdi? Sen bana dükkândan bir kitap verecek olsan, ben de seninle birlikte çıksam gelsem. İki saate dönerim vallaha billaha."

Benimle konuşurken yemin etmesine gerek olmadığını söylese miydim acaba?

"İyi de inanırlar mı kitap hikâyesine?"

"Sen söylersen inanırlar," dedi.

"Nasıl yani, sen söylersen inanmazlar da ben söylersem mi inanacaklar?" dedim.

"Evet," dedi. Bu işte bir mantıksızlık yok muydu yani?

"Kime söyleyeceğim?"

"Ben halamı mutfığa çağırırım, ona söylersin. 'Kız çok bunalmış, ebesine de çok üzülmüş,' dersin. Ben de sen konuşurken ağlarım hep. 'Ona bir kitap vereyim okusun avunsun,' dersin."

Bana deli saçması gibi gelmişti bunlar. Dudaklarımı büzdüm.

"Sen şimdi 'kitap' deyince onlar önemli bir şey bilir onu. Vallaha billaha geç kalmam, iki saate dönerim abla."

Havada uçuşan yeminler, o acayip parti afişlerinin üstüne iyice ruhumu sıkmişti. "İyi, çağır o zaman halanı," dedim. Böyle bir şeye kalkıştığıma inanamıyordum. Ama ne kaybeder ki insan?

Hala, kafasındaki başörtünün ucuyla gözlerini silerek geldi.

"Oturmadınız. Kusura kalmayın ilgilenemedim sizinle. Akraba çok, sağolsunlar yalnız bırakmıyorlar."

"Ben zaten şöyle bir uğramıştım," dedim. Başka bir şeyler daha söylemeliydim sanırım. Ama Türkçem bu kadarına yetiyordu.

"Figen çok üzülmüş babaannesine, ben ona bir kitap vereyim de okusun," dedim. Kendimi uyduruk, gerçeküstü bir filmin içine girmiş gibi hissetmeme engel olamıyordum. Haksız mıydım?

"Benimle dükkâna kadar gelsin. İyi gelir."

Figen harcanmış bir yetenek olarak omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu o sırada gerçekten de. Gözünden şıpır şıpır yaşlar akıyordu.

"Bilmem ki. Anası babası ne der?" dedi hala.

Figen daha sesli sesli ağlamaya başladı. Sümüğünü çekerek.

"Hala, ben çok fena oldum. Vallaha billaha iki gözüm aksın hala. Na burama ateş düştü hala. Ebem. Ebem."

Figen, bir göğüs kafesinin üstüne yumruklar atıyor, bir dizlerine vuruyor, bir yandan da "Ebem, ebem," diye bağıriyordu.

Biraz önce söylediğim şeyleri tekrarladım. Kitap mitap, dükkân mükkan hikâyesini. Feciydi.

"İyi, git bakalım. Ne kitabıymış bu? Anan gelirse ne diyeceğim ben?"

"Kitap almaya gitti, dersin. Okul için lazım bana. Öğretmen ödev verdiydi. Köyde nerden kitap bulayım. Haftaya okullar açılmıyor mu? Okul için kitap almaya gitti dersin anneme. Ablada varmış, 'para da istemez,' dedi. Onun işine yaramıyormuş ki. Ne yapsın koca kadın kitabı? Bana verecek. Bedava bulmuşken alayım, sonra para vermek lazım. Hep masraf. Gene nerden baksan beş milyon, değil mi abla?" Biraz daha konuşursa düşüp bayılacaktım.

"Evet. Ben ne yapayım kitabı, koca kadını," dedim. Yutkunmam kolaylaşsın diye de bir bardak su istedim. Buraya gelmek de nerden çıkmıştı? AYEP seçmeniyle bu kadar içli dışlı olmama, onları böyle yakından tanımama ne gerek vardı durup dururken?

Figen evin bir odasında kayboldu. Döndüğünde eskisinden daha şık değildi ama üstünde daha çok kumaş olduğu kesindi. İnsan nasıl olup, da üstünde o kadar çok kumaş taşımayı başarabilir? Elleri ve alınının yarısıyla burnu ve dudakları dışında hiçbir yeri görünmüyordu. İstemsizce tişörtümün askılarını çekiştirdim. Neremi ne kadar çekiştirsem faydasızdı, onun yanında çırılçıplak sayılırdım.

Birlikte çıktık. Sokağa adım atar atmaz derin bir nefes aldım.

"Abla, burdan gidelim. Annem öbür yoldan gelir. Beni sokakta görürse eve çevirir," dedi. Kolumdan çekiştiriyordu bir yandan.

"İyi, sen ordan git. Burda ayrılalım," dedim. Kızdan alacağımı düşündüğüm bilgilere bile boş vermiştim. O kadar sıkıntı basmıştı.

"Yok abla, olmaz, Mahmut'a telefon etmem lazım. Senin dükkâna gelsin, orda görüşelim. Annem yolda belde görürse beni, bacaklarımı kırar."

Aklımı kaçıracaktım. Cidden. Kız ağlamaya başlayacakmış gibi yüzüme bakıyordu. İsteddiği zaman şır şır ağlamaya başlayabildiğini de bir kez daha ispatlamasına gerek yoktu.

Çantamdan cep telefonumu çıkardım.

"Mahmut'u şimdi ara, bir yerde buluşun. Benim dükkânımda olmaz, rahat konuşamazsınız," dedim.

"Abla, n'olur abla. Beni yolda belde gören olmasın," dedi.

Migrenim sinyal yollamaya başlamıştı.

"İyi. Dükkâna gidelim," dedim.

İçerde, rafların önünde kararsızlıkla kitapların birini alıp diğerini bırakan iki müşteri ve onlara yardım etmek için çırpınan Pelin'i görünce medeni dünyada olmanın bana ne kadar iyi geldiğini anladım. Figen'e telefonu gösterdim, müşterilerin gitmesini beklerken bir sigara yaktım. Kız bu arada fısır fısır telefonda konuşuyordu.

Kapı son müşterinin arkasından kapanır kapanmaz, "Geliyor mu sözlün?" dedim.

"İzin almaya çalışacak. On dakika sonra gene ararım, dedim. Kusura bakmazsın, değil mi abla? O işyerinden telefon edemiyor da."

"Siz AYEP'li misiniz?" dedim. Sesim beton gibiydi.

Partisinin adımı duyunca yüzü ışıltılı oldu.

"Tabii abla, hepimiz AYEP'liyiz. AYEP'li olmayan Müslüman olur mu?" dedi.

Önce başörtüsünü, sonra da saçlarını çekmemek için kendimi tuttum. Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmama kararı almıştım zaten.

"Çalışıyor musunuz partide?"

"Anam çalışıyor hepimizden çok. Evleri geziyor, kadınlarla toplantı yapıyor."

"Annen işte çalışmıyor mu?"

"Çalışıyor. Haliç Spor Kulübü'nde temizlik yapıyor. İşten çıkınca da Allah'ın yolunda çalışıyor. En büyük sevap. Sen nereye oy vereceksin?"

Birkaç ay içinde genel seçimler yapılacaktı.

"Henüz bilmiyorum," dedim.

Kafasını salladı. "AYEP'e ver abla. Diğer hepsinin kanı bozuk. Türkiye'yi hatırdılar. Müslüman halkın başı yerden kalkmıyor. Kadınların kızların hepsi fuhuş batağına düştü."

"Annen geç saatlere kadar mı çalışıyor partide?"

"Bazen gece yarısı geldiği olur abla. O kadar kendini verdi partiye. Babam da ses çıkarmıyor. Allah'ın yolunda çalışıyor, gezmeye gitmiyor ki anam. Bir tek oy kazandırsa partiye, o bir tek oyun bile büyük sevabı var."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Belediye'de çaycılık yapıyor."

"Beyoğlu Belediyesi mi?"

"Evet."

Beyoğlu Belediye Başkanı da AYEP'liydi.

"Babaannen de mi AYEP'liydi?"

"Tabii abla. Hepimiz Allahüteala'nın yolundayız."

"Sence bilezikler için mi öldürüldü babaannen?"

Soruma yanıt vermedi. Saatine bakmakla meşguldü.

"Abla, bir telefon daha açsam. Kusura kalma, abla."

Pelin fal taşı gibi açılmış gözlerle kızı ve beni seyrediyordu. Mutfak gibi kullandığımız bölmeye giderken kaş göz işaretiyle onu da çağırdım. Bir açıklama borçluydum.

Yeniden içeri döndüğümde Figen bir karış suratla ayakta duruyordu.

"Gelemiyor. İzin alamamış. Müşteri çokmuş bugün. Boşuna geldim buraya kadar. Ben hemen gideyim abla," dedi.

"Yook," dedim. "Dur bakalım. Sana birkaç soru soracağım."

"Abla, anam bekler evde," dedi.

"Müslümana yakışmıyor hiç. Öyle anlaşılmadık mı? Ben sana, sen bana yardım edecektin." Pelin iyice delirdiğime ikna olmuştu sanırım.

"Çabuk sor o zaman, abla. Gelen giden çok olur eve. Anama yardım edeyim."

"Çok mu hastaydı babaannen?"

"Ağrısı sancısı yoktu ama elden ayaktan düştüydü. Sokağa çıkamıyordu hiç. Kontrole gitmesi lazımdı. Köyde doktor yok. Olsa da İstanbul'daki gibi olmazmış doktorlar. Büyük şehrin hali başka."

"Hep sizin yanınızda değil miydi yani?"

"Yok abla, hastalandıktan sonra geldi bizim yanımıza. Tarlasını, hayvanını bırakıp gelir miydi hiç ebem? Biz de emmime yardıma gittiydik köye, ebem buraya gelince."

"Hırsızlık için mi öldürdüler sence?"

"Bizim burda hırsızlık olayı olmaz, abla. Abim diyor ki, hırsızlar hep bizim komşumuz zaten, kendi mahallesinde oturan adamın evine girmez hırsız. Hem nemiz var bizim çalacak? Ebemin kolunda iki bilezik vardı işte, onu da almamış zaten. Başka nedeni vardır desen... Bizden ne istesinler abla? Kimin bize düşmanlığı olacak?"

"Belki bu parti işleri yüzündendir," dedim.

"Yok abla, olur mu öyle şey? Hem ebemi ne yapsın başka partinin adamı?"

"Eee? Ne o zaman? Abin ne diyor?"

"O da bir şey demiyor."

"Babaannen ne yapıyordu bütün gün evde?"

"Yatıyordu. Ağrısı sancısı yoktu ya, halsiz kalmıştı. Öyle çevik kadındı, tuttuğunu koparırdı zamanında... Bu hastalıktan sonra hiç hali kalmadıydı."

"Sıkılmıyor muydu bütün gün evde?"

"Sıkılmaz mı? Çalışmaya alışmış kadın sıkılmaz mı hiç? Hem köyün işi burası gibi de değil. Sabah 5'ten akşam karanlığına kadar iş var. Hiç boş durulmaz köyde. Ona alışmış kadın, boş durunca sıkılmaz mı? Burda da anama ev işlerinde yardım ediyordu, yemeği yapıyordu, patik örüyordu beş şişe. Abim pazarda satsın diye. Kışın çok iyi gider patikler."

Ebem de çok güzel örerdi rahmetli. Sana da getiririm bir çift." Son cümleyi söylerken ayağa kalkmıştı.

"Ev işi yapmadığı zamanlar camdan dışarıyı seyreder miydi?"

"Seyrederdi tabii. Herkes seyretmez mi abla? Neden ki?"

"Camın önünde mi oturuyordu, diye merak ettim. Size geldiğimde sedirin üstünde kimsenin oturmadığı bir yer vardı ya."

"O köşe işte ebemin yeri idi, abla. Hep ordan mahalleyi seyrederdi, gelene geçene bakardı. Televizyonu da açmazdı hiç. 'Biz alışmadık kızım,' derdi. Halam, kimseyi oturtmadı anasının yerine. Orası boş kalsın, dedi."

"Gazete okur muydu?"

Bu kez güldü Figen.

"Yok abla, ne gazetesi? 'Okuma yazması var mıydı?' diye sorsana."

"Resimlerine bakardı belki gazetelerin?"

"Yok abla. Köyde ne gazetesi? Bizim eve de girmez hiç öyle şey. Her gün kim verecek o kadar parayı?"

Yaşlı kadının Osman'ın katilini gördüğü için öldürüldüğünü düşünüyordum. Katili ikinci bir cinayet işlemeye itecek kadar sağlam bir tanık olmalıydı kadın. Katilin gözünü korkutacak, ciddi bir risk almasına neden olacak kadar sağlam bir tanık. Katil, kadının kendisini tanıyabileceğini düşünüyordu. Öyleyse, ünlü biriydi. Ya da ünlü olmayan ama sık sık oralarda dolaşan biri. Örneğin: Amca.

Amca hâlâ benim de şüpheliler listemdeydi.

Ya da Osman'ın çevresinden, yaşlı kadının tanıma ihtimali olan ünlü birileri. Eğer öyle birileri varsa tabii. Osman'ın tanıdığı ünlüler varsa...

Olup olmadığını öğrenmenin tek yolu İnci'yi aramaktı.

Öyle de yaptım. Akşam yemeğine gelmemi söyledi. Dolma yapacaktı.

dükkânı kapattıktan sonra birlikte eve doğru yürürken Pelin onun yüzünden mi gecelerimi sürekli dışarda geçirdiğimi sordu.

"Ben başka bir arkadaşına gidebilirim seni rahatsız ediyorsam," dedi.

Pelin, Türk. Unutuyorum zaman zaman bunu. O da benim Alman olduğumu unutuyor. Unutmasa bile Almanları yeterince tanımıyor zaten.

"Ben Türk değilim. Rahatsız olsam sana çekip gitmeni söyleyecek kadar kaba bir Almanım hala," dedim.

"Söyler misin böyle bir şeyi gerçekten?"

"Kesinlikle."

"Ben öleceğimi bilsem söyleyemem."

"Biliyorum," dedim. "Sen kibar, misafirperver bir Türksün. Ben de hâlâ şu kadarcık Alman." Başparmağımla işaret parmağımın ucunu göstermiştim bunu söylerken. Yıllara direnen bir şeyler kahyor insanın içinde.

Osman iyi bir hayat yaşamıştı. Karısını hiç tanımasam da sevgilisi bunu düşündürecek kadar harika bir sofraya hazırlamıştı bana.

"Çok kalamayacağım," dedim. Yemeği yedikten sonra söylemiştim bunu elbette. "Dün gece de dışarıydım. Yorgunum biraz. Sana sormak istediğim bir şey var."

Yaşlı kadının öldürülmesini de, şüphelerimi de anlattım İnci'ye. Beni dikkatle dinledi. Hatta haddinden fazla dikkatle. Kendimi önemli bir insan sanmaya başlamıştım.

"Bugün polis geldi. Sonunda benim varlığımı öğrenmişler. Bak, sen polisten daha hızlısın." Hayallerimin bile ötesinde bir komplimandı bu. Boynumu omuzlarımın arasına gömerek gülümsedim. Polisten daha hızlıydım ha!

"Ne sordular?" Sesim şımarık bir küçük kızınki gibi çıkmıştı.

"Bir sürü şey sordular. Perşembe akşamı 7.30'la 9.30 arası nerde olduğumu sordular. Evde olduğumu söyledim. Televizyon seyrediyordum tek başıma."

"Ne izlediğini sordular mı?"

Dik dik baktı bana.

"Hayır sormadılar," dedi. "Sadece yalnız olup olmadığını sordular."

Sarkmaya başlayan gıgım o anda aklıma geldi. Düşünmek için de iyi bir yöntem birtakım ritmik hareketlerle masaj yapmak.

Osman'ın hayatında "meşhur insan" sıfatını hak edecek iki kişi olduğunu öğrenmişim İnci'den: Biri, eski bir futbolcuymuş. Birinci lig takımlarının birinde oynamış, 1989'da gol kralı olmuştu. Türk futbolunun şimdiki gibi pırıl pırıl parladığı yıllar değildi 80'ler. Öyle olsa bile yaşlı bir kadının futbolcuları tanıyacağını sanmam.

İkinci meşhur, bir dönem merkez sağ bir partiden milletvekilliği de yapmış bir oyuncuydu. Türk sinemasının eski bir gözdesi. Aşk filmlerinin unutulmaz oyuncusu. Genç kızların idolü. Posterlerini duvarlarına astıkları bıyıklı, yağız Anadolu delikanlısı. Osman'ın köylüsü. İsmet Akkan. Kral.

İnci, adamın kumar oynadığını, Osman'la aynı köyden olmaları nedeniyle başlayan ahablıklarının ortak kumar tutkuları nedeniyle ilerlediğini söylüyordu. Türkiye'de kumarhanelerin yasaklanmasından sonra yaklaşık altı yıldır da birlikte kumar gezilerine çıkıyorlardı. Önceleri sık sık Bulgaristan'a, şimdilerde de Kıbrıs Türk kesimine gidiyorlardı. Kumar yüzünden Osman'dan alınan ve geri ödenemeyen bir borç muydu bu cinayetin nedeni? Ya da? Aklıma şimdilik başka bir neden gelmiyordu.

İsmet Akkan yeterince meşhurdu. Yaşlı bir kadının bile tanıyacağı kadar. Ortalama bir Türk'ün hiç olmazsa üç dört İsmet Akkan filmini sekans sekans bildiğine şüphe yoktu. Televizyonların gündüz kuşağında haftada bir dönenlerden bir iki tanesini ben bile ezberlediğime göre, İsmet Akkan'ı tanımak için iyi bir TV izleyicisi olmaya da gerek olmadığı sonucuna varabilirdik.

İnci'den istediğim kadar erken çıkamamıştım. Dolayısıyla, Lale'yi arayamayacağım kadar geç bir saatte eve geldim. İsmet Akkan'a beni ulaştırması için elbette ona başvuracaktım.

Yeşil çay yaparken Pelin cephesindeki son gelişmeleri dinlemeye duygusal olarak kendimi hazırladım. Arada bir hoşumuza gitsin gitmesin çevremizdekilerle ilgilenmek gerekiyor. Ne de olsa insan sosyal bir varlık.

Sabah uyandığımda gözümün etrafındaki kırışıklarda bir azalma olmuş gibime geldi. Bazen, iyi bir uykunun bu tür etkisi olabiliyor. Aynanın karşısında yüzüme minik daireler halinde masaj yaparak kremlerimi sürdüm, günlerdir yapmadığım kadar iyi bir makyaj yaptım. Geçerken berbere de uğrarsam eski günlerimdeki kadar muhteşem olmam için hiçbir engel kalmayacaktı.

Evden çıkmadan Lale'yi aradım. İsmet Akkan'ı tanıyan birilerini bulabileceğini söyledi. Reklam şirketiyle yapacağı görüşme ertesi gün öğleden sonra olduğuna göre bu gün telefonun başında oturmak için yeterince zamanı vardı.

Mahalle berberinde saçlarıma fön çektirdim, manikür pedikür yaptırdım. Bunca yıl sonra hâlâ her berbere gidişimde İstanbul'da yaşadığıma, sokakta bakımlı kadınlarla karşılaştığımda da berber fiyatlarının makul olduğuna şükrediyorum.

Dükkân müşteri kaynıyordu. Yaklaşan seçim öncesi kesenin ağzını açan partiler ve varını yoğunu ortaya koyan milletvekilleri sayesinde ekonominin hareketlendiği söyleniyordu. Sokaklarda uçuşan parti amblemlerini plastik bayrakları sineye çekmek için benim bile bir nedenim vardı demek ki. Bütün gün müşterilerle uğraştım, kitaplar önerdim.

İşlerin yoğunluğundan Osman'ın öldürüldüğü binaya gitmeye ancak akşamüstü fırsat bulabildim. Binanın sokağa açılan mermer merdivenlerinde ayakta durunca, yaşlı teyzenin hep oturduğu söylenen köşe görünüyordu. Tahmin ettiğim gibi kadının katili görmüş olma ihtimali çok yüksekti. Merdivenlere oturup bodrum katındaki dairenin camına gözlerimi diktim, olayın nasıl olduğunu kafamda canlandırmaya çalıştım. Cinayetin saat kaçta işlendiği konusundaki tahminleri bilmiyordum. İnci, polislin kendisine perşembe akşamı 7.30'la 9.30 arası nerde olduğunu sorduğunu söylemişti. Bu, cinayetin bu saatler arasında işlendiğini düşündükleri anlamına mı geliyordu?

Eh, çaresiz Batuhan'ı aradım. O sırada araba kullanmakta olduğunu, benimle uzun uzun konuşamayacağını söyledi. Gene de bu kadarlık bir şeyi söyleyebilirdi. Söylemedi. Üzerinde çalıştığı vakalarla ilgili dışarıya bilgi sızdırması yasakmış. Dengesizliklerine çoktan alıştığım için sinirlenmedim bile.

Pelin, akşam arkadaşlarıyla gideceği, ucuz bira veren rock bara beni de davet etti. Sanırım nezaketen. Yoksa, bu halimle ucuz bira satılan hiçbir rock barda oturamayacağımı benden daha iyi biliyor olmalı. Ayrıca kot giymeye ve saçlarımı at kuyruğu yapmaya niyetim olsa bile, bu geceyle ilgili başka planlarım vardı.

Kendime yoğurtlu müsli hazırladım. Evde yalnız geçirdiğim gecelerde yenecek en uygun şeyin bu olduğunu düşündüğümde değil elbette. Arada bir de olsa sağlıklı yaşamın insana zararı dokunmaz. Elimde müsli çanağıyla bilgisayarın karşısına oturdum. Superonline'ın sayfasını açtım. Birazdan ne yapacağımı size söylemekten utanacak halim yok. Hem, 'utanıyorsan yapma kardeşim,' demezler mi adama? Ayrıca utandığım, çekindiğim falan yok. Hem neden utanacakmışım?

Selim'in e-posta kutusunun şifresini bulmayı deneyecektim. Neler olup bittiğini bilmek benim hakkımdı. Tabii.

Sorun şifreyi bulmaktı. Bir cracker olmadığımı göre şifreyi deneyerek bulmaya çalışacaktım. Önce rakamları, sonra sözcükleri deneyecektim. Aklımda dört basamaklı birden fazla ihtimal vardı.

İlk ihtimal, Selim'in doğum yılı: 1950.

İkinci ihtimal, üniversiteyi bitirdiği yıl: 1976.

Üçüncü ihtimal, en sevdiği ve üstüne sürekli okuduğu tarihi olayın yılı: 1789.

Hiçbiri değildi. Tarih okumayı seven bir avukata uygun olduğunu düşündüğüm için ansiklopedinin birinden Magna Carta ve Bill of Rights'ın tarihlerine bakıp, onları da denedim. Değildi. Çaresizlik içinde en sevdiği film yönetmeni olan Tarkovski'nin adını yazdığımda saat 12'yi geçmiş, bana da fenalık gelmişti. Diabolo ya da diabolos olarak şeytanın her iki yazım biçimini de, veritas'ı da, vino'yu da, justitia'yı da, sevgili filozofu Kant'ı da, sevdiği yazar Stephen King'in hem adını hem de soyadını da, annesinin, babasının ve kardeşlerinin adlarını da -şifresi akrabalarından biri çıksaydı, onu sonsuza dek terk etmeye karar vermişim- denerken gözümde uyku akıyordu. İçtiği sigaranın, sigarillonun ve kullandığı traş kolonyasının markalarını da denedim. Bu işe girerken, Selim kadar yoğun çalışan bir insanın ancak kolaylıkla anımsayacağı bir şifre seçeceğini düşünüyordum. Demek ki yanılmıştım. Pek çok konuda olduğu gibi. Selim'in kolayca anımsayacağı şeyler üzerine düşündüm bir kez daha. İkimizin tanıştığı tarihi anımsamasına olanak yoktu. Evli olsaydık belki evlenme tarihimizi, geçen yıl unutmamış olsaydı kendi doğum günümü deneyebilirdim.

Leş gibi kokan bitki çayından bir yudum içerken kendi adımları denemediğimi fark ettim. Ne de olsa adımları şimdiye kadar hiç unutmamıştı. Neden olmasındı? Kati. Yazdım.

Tırrrt. Selim'e gelen e-postalar önümde açılıvermişti.

Şifresi benim adımdı. Adımın dört harfi.

Canım. Canım. Canım. Benim.

Ne kadar duygulandığımı anlatamam. Kaç erkek sevgilisinin adını e-posta şifresi yapmıştır? Bu adama yaptığım ve yapmaya devam ettiğim kötülükler yüzünden ömrümün kalan kısmını utanç içinde sürünerek geçirmeliydim. Romantik Türk erkeğim benim. Gönlümün prensi. İmparatoru hatta.

Gözyaşları damlalar halinde yanaklarımdan süzülüyor, pıtır pıtır sesler çıkararak bilgisayarın klavyesine damlıyordu. Ben ona şifre olarak diablo'yu layık görüyordum, o ise meleğinin, yani benim adımlı şifre yapıyordu. Böyle bir erkek beni hak ediyor muydu? Benim gibi doğuştan kötü ruhlu bir kadımı...

Utançtan kıvranıyordum. Hemen onu aramalı, yaralı ruhumu kollarında tedavi etmeliydim. Küçük göbeğine başımı dayamalı ve kötülüklerin kafamdan silinip gitmesini ummalıyım. Ona ömrümün sonuna kadar sadık kalmalı, narin duygularımı asla incitmemeliydim. Onunla evlenmeli, dolma yapmayı öğrenmeli, hatta içli köfte yapmayı da öğrenmeli ve onu ellerimle yaptığım yemeklerle beslemeliydim. Sabahları öpücüklerle uyandırıp, kahvaltısının hazır olduğunu kulağına fısıldamalıyım. Donlarını ütümeliydim. Eski karısına verdiği nafakanın miktarını asla sorun yapmamalıyım. Saçlarımı sarıya boyatmalı, gerekiyorsa röfle yaptırmalı, arkadaşlarının kanlarıyla çay içmeliydim. Eve geldiğinde şen şakrak kapıda karşılanmalıyım onu. Gergin omuzlarına masaj yapmalıyım. Kedileri, kuşları, çiçekleri, böcekleri, çocukları, insanlık alemi ve bu alemin içinde de en çok onu sevmeliydim. Canım benim. Bu kadar sevilmeyi hak ediyor muydum ben gerçekten? İçim titriyordu. İsmi dudaklarımı yakıyordu. Dudaklarım yanıp kavruluyordu. Kalbim pır pır ediyordu.

Salona gidip bir viski koydum. Bardağım içindeki buzları tıngırdatarak evin içinde dolaştım biraz. Bir dikişte içtim. Bir tane daha koydum. Bir gecede alkolik olunmaz nasıl olsa. İkinciye de hızla içtim. Bir noktada gerçekçi olmak lazımdı. Dolma yapmayı öğrenecek değildim. Don ütümek de pek bana göre sayılmazdı. Kimseyi kapılarda karşılayacak halim de yoktu. Üçüncü viskiyi de koydum.

Şifremi 'Selim' olarak değiştirirsem ona olan borcumu ödemiş sayılırdım. Uluslararası ilişkilerde bile müteakabiliyet esası denen şey bu kadarını gerektirir. Daha fazlasını değil.

Zırlı zırlı öten telefonun sesiyle uyandım. Uyandırıldım. Evdeki tek telefon aletinini durduğu çalışma odama gittim koşarak. İnsan uyanır uyanmaz ne kadar ya da nasıl koşabilirse öyle... Duvarlara çarpa çarpa. Batuhan'dı. Dün araba kullanıyormuş aradığımda, konuşmamış falan filan. Pişmanlık krizi. Birden aklıma bu adamın evli olabileceği geldi. Dün ben onu aradığımda da yanında karısının olmuş olabileceği. Uyanır uyanmaz aklıma gelen şeylere bak. Bu kumaştan domates dolması dolduran, don ütöleyen bir kadın çıkar mı zaten? Çıkmaz. Olmaz öyle şey.

Batuhan aynen cır cır konuşmaya devam ediyor. Sus iki dakika be adam. Kafam kazan oldu. Sabah sabah. Bu gün bizim mahalleye gelecekmış de, Kuledibi'ne yani. Öğle yemeği yiyebilirmişiz birlikte. Bu hasıl polis maaşı, kebabları ye ye, yedir yedir bitmiyor. Deniz olsa dayanmaz. Sen, benim vergi rekortmeni ticaret avukatı sevgilim mi sandın kendini? Memur maaşları düşük değil mi bu memlekette? Polisler de memur değil mi?

"Ancak ben ısmarlayacaksam çıkarım seninle yemeğe," dedim. Bu devletin polisine benim de bir katkı olsun hesabına. Ne de olsa burada yaşıyorum, koskoca TC pasaportu taşıyorum. TC polisine bu kadar kıyağım olsun.

Uyanır uyanmaz saçmalıyorum işte. Selim iyi bilir bu halimi.

"Çok geç kalma," dedim. "Seni götüreceğim yerde yemekler erken bitiyor."

Kapkaralık, ışısız bir hava vardı dışarda. Yağmur havası. İki hafta öncenin sel bastıran yağmurları geri dönüyordu anlaşılın. Pelin dün gece eve gelmemişti. Arayıp dükkânda olup olmadığını kontrol ettim. Bir Alman gazetecinin benimle röportaj yapmak için randevu istediğini söyledi. Türkiye AB'ye girebilir miymiş? Türkiye'de yaşayan bir Alman olarak

herkesin yanıtını bilmemi beklediği meşhur soru. Öğlene doğru tekrar arayacakmış. Mutlaka görüşmeliymiş benimle.

Evden çıkmadan Lale'yi aradım. İsmet Akkan işi için.

"Adama ulaşamadı hâlâ arkadaşım. Cep telefonu kapalıymış. Kardeşini bulmuş ama. Bu gün olmazsa mutlaka yarın bir şey ayarlayacaklar, merak etme," dedi.

İş görüşmesi için başarılar diledim Lale'ye.

Dükkânın kapısında Çaycı Recai'yle karşılaştım. Elinde çay dolu askı, gökyüzüne bakıyordu endişeli bir suratla.

"Çok durmaz, yağar şimdi. Hep Amerikalıların işi bu abla. Dünyayı mahvetti adamlar. Çivisi çıktı. Her yeri sel götürüyor. Haberleri izledin mi dün akşam? Evler suda yüzüyordu. Savaşlarda kullanılan silahlar yüzünde diyorlar. Hani elinde aletler vardı, mağaraların bile içini görüyordu, silah kullanmaya gerek yoktu, n'oldu? Yakalayabildiler mi Bin Ladin'i? Hepsini hikâye abla bunların," dedi.

Kendimi dükkândan içeri atmaya çalışıyordum.

"Çayların soğuyor, Recai," dedim.

"Çayın ne önemi var abla, ağız tadıyla içemedikten sonra. Halk inim inim inliyor." Eliyle selam vererek ilerledi meydana çıkan daracık sokak boyunca.

Siyasetten kaçmaya çalışsanız da yolu yok. Herkesin fişkırtmaya hazır beklettiği en az otuz tane değerli fikri var. Konuşan Türkiye. Almanlar böyle değildir. Hakkında canla başla fikir beyan ettikleri bir tek konu vardır: Ülkedeki yabancılardan nasıl kurtulunacağı. Bulaşmazlar öyle önlerine çıkan her siyaset işine dükkâna adım atar atmaz Pelin elime telefon ahizesini tutuşturdu. Benimle görüşmek isteyen Wochenzeit Gazetesi'nin muhabiriydi: Günther Schmidt.

"Çok yoğunum bu ara," dedim. Dünyadan Çaycı Recai kadar haberi olmayan Alman gazetecilerle usanç getiren görüşmeler yapmaktan vazgeçeli çok oluyor.

"Bir hafta İstanbul'dayım, size ne zaman uygunsuzsa o zaman görüşelim."

"Öyleyse gitmeden tekrar arayın," dedim.

Yağmur başlamıştı. Bu havada herhangi bir insanın kitap almaya geleceğini sanmıyordum. Üzüldüğüm de söylenemezdi. Batuhan telefon edip randevumuzu iptal edince de üzülmedim. Bütün gün Pelinle pinekledik, hatta bir ara gazete bile okudum. İnsan sıkıntıdan neler yapabiliyor şu hayatta.

Akşam Pelin yemek pişirdi: etli bamya. Böyle bir sebzenin varlığına hala alışabilmiş değilim. Tadı fena olmuyor aslında. Bol limonlu, domatesli. Gene de kırk yıl bamyasız kalacak olsam bir gün bu sebzeği yemenin aklıma geleceğini sanmam. Pelin bamyanın Almancasını da, tadını da, Almanların çoğunun bilmediğini duyunca çok şaşırdı. Ne var bunda? Bamya yemeyen, kabağı hıyar gibi salatanın içine doğrayan, uyduruk pizzayı insanlık tarihinin en büyük buluşu sanan bir halk olamaz mı? Ayrıca güzelim Türk mutfağının çeşitliliği ile kim yarışabilir? Ashna bakarsanız zaman zaman, her şeyi yemek konusunda, Türklerin aşırıya kaçtığını da düşünmüyor değilim. Bir hayvanın içkembesini neyse de, beynini yemeyi hafif sapkın buluyorum.

Biz erkenden yatmaya hazırlanırken Lale aradı. İş görüşmesi iyi geçmiş. Olmuş o iş. İsmet Akkan'a da ulaşılmış, yarın saat 5'te beni bürosunda bekleyecekmiş. Adresi ve büronun telefonunu verdi. Hava raporunda yağmursuz geçeceği söylenen ertesi gün neler yapacağımı planladım uyumadan önce.

Dün deli gibi yağın yağmurun ardından bu gün güzelim ışınlarıyla odamın içine süzölmeye çalışan bir güneşle uyandım. İnsanın moralinin havanın durumuyla bu derecede ilgili olması ne kötü. Bir gün tamamen güneşsiz kalırsak depresyondan hızla yaşlanacağız demektir bu. İşte o zaman zorla kaşıkladığımız tabak tabak müslilerin, selülitler azmasın diye içmediğimiz

kahvelerin, genç kalmak için sürdüğümüz kremlerin, yaptığımız cilt maskelerinin, bırakmaya çalıştığımız sigaraların da anlamı kalmayacak. Güneşin hatırına bu sabahlık kahve içmeye karar verdim. Buna karşılık duştan sonra selülit kremi sürecektim. Düzenli olarak kullanılmadığında bu kremin hiçbir yararı olmadığı yazıyordu üstünde ama psikolojime iyi geliyorsa selülitlere de bir şekilde iyi geliyor demektir bence.

İte kaka Pelin'i uyandırıp dükkâna yolladım. Bende kalmaya başladığından beri dükkâni her sabah kendisinin açtığını söyleyerek tantana çıkardı. Ben de, yaşlanmak üzere olan bir kadın olduğumu, zaten selülitlerim ve kırışıklarım yüzünden yeterince üzgün olduğumu, ayrıca farkındaysa, sevgilimden de ses seda çıkmadığını, beni geceleri ucuz bira veren rock barlara götürüp efkar dağıtmama yardımcı olacak arkadaşlarım da olmadığını, hayatın benim yaşımda ki kadınlara karşı çok acımasız olduğunu, ikimizin koşullarının eşit olmadığını söyledim. Anlaşılan ikna oldu. Ayaklarını sürükleyerek evden çıkıp gitti. Ben de saçımı boyatmaya berbere gittim. Bu kez bizim mahalledekine değil, sadece ayda bir kez boya yaptırmak için o kadar yolu tepmeyi göze aldığım Nişantaşı'ndakine. Şimdi yanlış anlaşılmasın, Nişantaşı Cihangir'e uzak değil. Fakat bu semte gitmek manevi olarak benim için öyle ağır bir yük ki kendimi kilometrelerce yol gidiyormuş gibi hissediyorum. Bu semtin saçları sarı ya da röfleli, elinde markalı alışveriş torbalarıyla sağa sola koşturan kadınlara dayanamıyorum. Asabımı bozuyorlar. Lale, bilinçaltında bu kadınlar gibi olmaktan korktuğum için, daha doğrusu kendimde böyle bir potansiyel gördüğüm için onlara tahammül edemediğimi söylüyor.

Neyse ne.

Berber çıkışı dükkâna uğramadan Karaköy'e gittim. Burası sokaklara kurulan işporta tezgâhlarında e vitamini tabletlerinden prezervatife kadar akla gelebilecek bir yığın tuhaf şeyin satıldığı bir semt. İşporta tezgâhlarının arkasında kaldığı için pek göze çarpmayan dükkânlardan birinde ise silah ve avcılık malzemeleri satılıyor. En azından, iki üç ay önce buralara son olarak geldiğimde öyleydi.

Hâlâ da öyleymiş. Vitrini silahlar ve fişeklerle dolu dükkâni görünce rahatladım. Üç tane tezgâhtar ve dört müşteri vardı içeride. Müşterilerin ikisi gidene kadar kapının önünde durup vitrindeki silahlara baktım.

"Bir toplu tabanca görmek istiyorum," dedim tezgâhtar çocuğa. Bisiklet yakalı siyah bir kazak almaya gelmişim gibi söylemişim. Çocuk bön bön yüzüme baktı.

"Özel bir şey mi istiyorsunuz?"

Müşteri numarasını sürdürebilmek için silahlar hakkında daha çok şey bilmem gerekiyordu anlaşılan.

"Aslında bilgi almak istiyordum. Toplu tabancaların özelliklerini öğrenmek istiyordum," dedim. Bir ölüyü bile canlandırabilecek kadar sevimli bir tavırla gülümsedim tezgâhtara. Üstelik saçlarım da turuncuydu.

"Buyurun oturun," dedi çocuk. Tezgâhın yanında duran tabureyi işaret etti.

Filmlerde Rus ruleti oynayan insanların kullandıklarından, mermi konulan kısmı hareketli bir tabancayı cam tezgâhın üstüne koydu.

"İşte bu toplu tabanca," dedi. "Ne öğrenmek istiyordunuz?"

"9 mm. çapında ateşli silah mermi çekirdeği mi atıyor bu?" diye sordum. Galiba gülünç laflardı söylediklerim. Çok bilimsel falan, tezgâhtar bu kez ensesini kaşıyarak gülümsedi. Kaba davranmak istemediği, yoksa katıla katıla güleceği her halinden belliydi.

"Hanımefendi siz ne için..." Elini havada salladı.

"Bir kitap okuyorum. Bir polisiye... Orda böyle bir şey geçiyor... Sizin dükkân da yolumun üzerinde... Merak ettim... İçeri girdim... Zamanınız yoksa, sonra da uğrayabilirim," dedim. Önceden hazırlanmış olsaydım, hiç olmazsa bu cümleyi bir kerede ağzımdan çıkarabilirdim.

"Ben de bayılırım polisiyeye. Kitap okumaya zamanım olmuyor, daha çok film izliyorum ben. James Bond'ların hepsini izlemişimdir. Defalarca. Millet futbol maçına gider, ben sinemaya giderim hafta sonları. Hiç kaçırmam."

"O zaman beni anlarsınız," dedim. Konuşmuyor, sevinç içinde şakıyordum adeta.

"Sizi benden daha iyi anlayacak birini zor bulursunuz," dedi. "Çay içer miyiz? Yoksa kahve mi?"

"Çay iyi olur," dedim.

Silah dükkânından çıktığımda saat 4'e geliyordu. 5'te İsmet Akkan'la randevum vardı. Geç kalmak istemiyordum. Sokağın hemen köşesindeki bir büfede akıl almaz derecede yağlı bir börek yedim. Bir hafta boyunca kendimden nefret etmeme neden olacak kadar adi bir nesneydi ama başka çarem de yoktu. Bütün gün aç karnına sokaklarda dolanamam. Otoparka bıraktığım arabamı aldım. Tanita Tikaram dinleyerek Mecidiyeköy istikametine saptım.

Zorunlu olmadıkça uğramadığım bu İstanbul semtinde yolumu kolaylıkla buldum sayılır. 5'e 10 kala arabayı park etmiş, elimdeki adreste yazılı numarayı arıyordum. Karanlık suratlı, boyları yer yer dökülmüş, camlarından klima boruları sarkan bir apartmandı 123 numara. Akkan İthalat-İhracat yazılı zile bastım. Kapı açılmayınca biraz bekleyip tekrar zile bastım. Bu kez ilkinden daha uzun.

Binanın camlarından birinin gürültüyle açıldığını duydum.

Kafasını aşağı doğru sarkıtan bir kadın, "Kim o?" diye bağıyordu.

Kadının beni görebilmesi için sokağa doğru geri geri yürüdüm.

"Randevum vardı 5'te. İsmim Kati Hirşel."

Kadın hiçbir şey söylemeden kafasını içeri soktu. Pencereyi de kapadı. Beklemeye devam ettim. Kapı hala açılmıyordu. Tekrar zile bastım. Gene bir hareket olmayınca Lale'nin yazdırdığı telefon numarasını aradım cep telefonumdan.

"Akkan İthalat-İhracat," diye açtı bir kadın telefonu.

"Ben zilinizi çalıyorum aşağıdan. Kapı açılmıyor. Randevum vardı 5'te."

"Kapının otomatığı bozulmuş. Aşağı inip açmam lazım. Telefon çalınca inemedim. Burda yalnızım. Siz alt katlardan birinin zilini çalsanız."

"Ben?... Rahatsız etmek istemem kimseyi. Sizin aşağı inmenizi beklerim ben," dedim.

"İsmet Bey de gelir zaten birazdan. Onda anahtar var. Kusura bakmayın valla. Yalnızım, telefon da durmadan çalıyor."

"Siz bana camdan anahtarı atsanız," dedim. Bu da bir çözümdü.

"Aaa. Hiç aklıma gelmedi. Durun atayım."

Telefonu kapadı. Bir saniye sonra da kafası yeniden pencerede gözüktü.

Binada asansör yoktu. Kadıncağız merdivenleri tırmanmayı istememekte haksız sayılmazdı.

Beni sekreter odası olarak kullanılan antreye, kendi masasının karşısındaki leş gibi kadife koltuklardan birine oturttu. Koltukların kadife döşemesi uzun süredir kullanılmaktan ve kirden süete benzer bir görünüm almıştı. Yerde zamanında kahverengi olduğu izlenimini veren duvardan duvara bir halı vardı. Havadaki yıllanmış sigara kokusunu hissetmemek için burnumdan soluk almamaya çalıştım. Ağzımdan soluk aldığımda da bütün pislikleri yalamışım hissine kapıldım. Midem bulandı. Kusarsam buranın tuvaletini de görmek zorunda kalacağımı düşündüm. Ödüm patladı. Başka bir şeye konsantre olmaya kendimi zorladım: Yemyeşil kırlar, otlayan inekler, kuzular, kiraz ağaçları, spagetti yiyen mutlu İtalyan aileleri... Nedense 'mutlu aile' prototipi olarak aklıma hep İtalyanlar gelir. Türk ve Alman ailelerini mutlu olmadıklarını bilecek kadar yakından tanıdığım içindir herhalde.

Bu büro kadar pis bir yer hayatımda görmemiştim. Kadın da büro kadar acayip ve pisti. Kırk kilodan fazla değildi bir kere. Avurtları çökmüştü. Kırılmış, yağdan yapış yapış olmuş saçları vardı. Gene midem bulandı. Yemyeşil kırları düşünmeye zorladım kendimi.

Neyse ki kadın bana bir şey ikram etmeyi önermeden kapı açıldı.

"İsmet Bey," dedi, kadın oturduğu yerden fırlayarak.

Filmlerinden hatırladığım haline göre bir hayli yaşlanmıştı adamcağız. Gene de yakışıklı olduğunu söylemek için tereddüt etmeme gerek yoktu. Bir kere bıyığın bu kadar yakıştığı adam az bulunur. Hali tavrı da acayip erkeksiydi. Maço demeliyim aslında. Beni ilgilendirmezdi maçoluğu. Hayatımın bundan sonrasını bu adamla geçirmeyi planlamıyordum nasıl olsa. En fazla şu büroda bir saat. Bilemediniz iki. Bir tek gece bile değil. Değil tabii. Benim Selim'im vardı. Vardı. Var yani. Üstelik bu adam şüpheliler listemin başında yer alıyordu. Katil olabilirdi.

O güzelim kapkara, kocaman gözlerini, yürek kadar gözlerini üstümde gezdirerek bana doğru yürüdü. El sıkıştık.

"Beklettim sizi. İstanbul'un cuma trafiğinde ancak bu kadar... Karşıdan geliyorum. Köprüde de çalışma varmış..."

"Önemli değil," dedim. Bu feci yerde bile olsa beş dakikacık beklemiş olmanın ne önemi olabilirdi gerçekten de. Beklenen kişi o olduktan sonra.

"Almam gereken evraklar var, o yüzden size de büroda randevu verdim. İsterseniz hemen çıkabiliriz. Bu güzel havayı değerlendirelim. Yarın yeniden yağmur geliyormuş. Ne dersiniz? Boğazda bir yere gidelim mi? Daha rahat konuşuruz."

Ne konuşacağımız hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum. Olsaydı böyle bir şey teklif etmek yerine beni bir an önce sepetlemeye çalışacağını düşündüm.

"Çok iyi olur," dedim. Bu adamı bu büroyla özdeşleştirmek istemiyordum. Burda fazladan bir tek dakika bile geçirmek de.

"Ben sizi aşağı kapının önünde bekleyeyim," dedim.

Geldiğinde kapının önünde bir sigara içmiştim. Türkiye'de kadınlara pek yakıştırılan bir davranış değil sokakta sigara içmek. Ben de genellikle içmem. Bugün bir istisnaydı. O acayip büroda geçirdiğim dakikalardan sonra hak etmiştim.

"Yemeğe gidelim diyeceğim ama vakit çok erken," dedi. Eliyle dirseğimi tutuyordu. Ne bu samimiyet, değil mi? En ufak bir şikayetimi yoktu samimiyetinden doğrusunu isterseniz.

"Bilseydim daha geç bir saate randevu verirdim size."

Atladım. Bazen sazanımdır. Sadece bazen.

"Neyi bilseydiniz?"

"Bu kadar hoş bir hanım olduğunuzu."

Sahte bir kibarlıkla güldüm. Gevrek bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttuğumdan, ancak böyle kişner gibi gülmeyi becerebilmiştim.

"Buyurun, nereye gideceğimizi arabada düşünelim isterseniz."

"Benimki de burda," dedim. İstanbul'da otomobil şu ya da bu şekilde insanın başına bela oluyor. İnsan ne park yeri bulabiliyor, ne de hoş adamların otomobillerine gönül huzuruyla binebiliyor.

"Kalsın arabanız, sonra aldırırım ben," dedi.

İşte adam gibi bir adam. Benim okumuş yazmış, evde fasulye ayıklayan erkeklerimden biri olsa, "Kalsın araban burda, dönüşte ben seni buraya bırakırım," derdi. Bunları duymak için mi yıllardır bağımsızlık mücadelesi veriyoruz, sorarım size.

Eli hala dirseğimdeydi.

"Peki o zaman," dedim.

Dev siyah cipin kapısını açmayı da şoföre bırakmadı. Şoförlü bir cip, sadece fikir olarak bile tuhaf bir şey, itiraf edeyim. Şoförlü bir cipte arka koltukta oturup seyahat etmek ise tamamen tuhaf. Ama böyle detayları kafaya takmayacak kadar kendimden geçmiştim.

Maçoların da özlenebilen yaratıklar olduğunu keşfetmişim az önce. Çok değil, bundan birkaç yıl önce, bu tip erkeklerin içime fenalık getirdiğini iddia etmeye kalkışmışlığım bile vardır. Şimdi ise yanımda oturan maçonun Allahının erkek kokusunu derin derin içime çekmek, adaleli kollarının arasında kendimden geçmek, yüzümü göğsündeki tüylere gömmek, başımı bacaklarımın arasına bastırmak için dayanılmaz bir istek duymaktaydım. Bu benim için bir ilerleme mi, gerileme mi sayılırdı bilemeyeceğim. Ayrıca, gerileme olsa ne olurdu? Hissettiğim neyse onu yaşayacak ve sonuçlarına paşa paşa katlanacak yaşa geleli yıllar oluyordu.

Boğaz'da bir bara gittik.

"Burda bir iki kadeh içelim, yemeğe başka bir yere gideriz," dedi, kapının önünde cipten inmeme yardım ederken. Gece için başka bir planım olup olmadığını sormasını beklemiyordum elbette. Gene de gecelerimi televizyonun karşısında Pelin'le geçirdiğimi herkesin bilmesi gerekmediğini düşündüm.

"Ben de çok isterdim yemeğe gitmek ama bu gece bir randevum var," dedim, bu yüzden. "İptal et," dedi.

Maço, maço deyip duruyorum ya, bu kadar terbiyesiz ve Özgüvenlisini de hiç görmemişim, onu da belirteyim. Bu işin de dereceleri var galiba. Fakat tuhaf olan, terbiyesizliğinin bile hoşuma gitmesiydi. Hoşuma gitmemiş olsa neler yapacağımı, o maço dilini neresine nasıl sokacağımı kimseye ispatlamama gerek yok zaten.

"Bakalım bu geceki randevuma iptal edebilecek miyim," dedim, en kıyıdaki masalardan birine oturduğumuzda. Cep telefonumdan Pelin'i arayıp, mırıl mırıl konuştum. Telefonumu çantamdan çıkardığımda İsmet'in yüzünün gerildiği gözümünden kaçmamıştı. Telefonun modeli nedeniyledi herhalde. Görüşmem biter bitmez telefonu elimden aldı.

"Bu ne ya? Taş devrinden mi bu?"

"Verir misin?" dedim. Anında senli benli olmuştuk işte.

"Nasıl telefon bu? Antika mı?" Gülüyordu.

"Yakında antika olacak," dedim. Telefonu elinden kapıp kapadım, çantama attım. Arayacağı tutarsa bu gece Selim'le konuşmak için uygun bir zaman olmayabilirdi. Telefonu kapatmak en iyisiydi.

Buzlu viski içeceğimi öğrendiğinde sevincini koluma pat pat vurarak belli etti. Erkek içkisi içen kadınları severmiş. Bu devirde benim gibisini bulmak zormuş. Çevresindeki bütün kadınlar kalorisi düşük olduğu için beyaz şarap içiyorlarmış. Üstelik bütün bir gece boyunca tek bir kadeh. Ben Allah bilir, rejim de yapmazmışım. Ortalık zargana gibi karılardan geçilmiyormuş. Zargana hiç etsiz, kılçık dolu bir balıkmış. Derisi kemiğine yapışmış kadınlara böyle denirmiş. Haa, ben onunla ne konuşmak istiyormuşum?

Bu arada viskim gelmişti şükürler olsun. Gecenin ilk yudumunu aldım. Az önceki heyecanım yerini yavaş yavaş sıkıntıya bırakıyordu. Bu adama ayık kafayla katlanmanın kolay olmadığını düşünmeye başlamışım. Belki de kadın mücadelesinin en çok başarıya ulaştığı alan, erkekleri katlanılabilir yaratıklar haline getirmesiydi. Fasulye ayıklayan erkeklerle konuşacak iki laf bulmanın bu kadar zor olmadığı kesindi.

"Osman Karakaş diye bir tanıdığın var mı?" diye sordum.

"Vardı. Osman öldürüldü," dedi. Bunu söyledikten sonra bağıra bağıra garsondan beyaz peynir getirmesini istedi.

"Biliyorsun demek öldürüldüğünü," dedim.

"Bilmez miyim? Dün cenazesindeydim. Hemşerimdir. Öldürüldüğünde tatildeydim. Her sene gittiğim bir yer var Kemer'de. Bir yardımım olamadı ailesine ama cenaze namazını kılmaya gittim." Başını düşünceli düşünceli salladı. "Ailenin yaşça en büyüğü değildi rahmetli ama akılca en büyükleriydi. Harbi çocuktu." Kaşları çatılmıştı şimdi. "Ee, Osman'la senin ne alakan var?"

"Osman'ın bürosunu bilir misin?" Bu soruyu o kadar sıradan bir şey gibi sormayı becermiştim ki asıl artist olanın ben olmam gerektiğine karar verdim.

"Kule'nin ordaydı. Bir iki kez gittim. Neden?"

"O daireyi ben satın alıp ev yapmak istiyordum..." lafımı kesti.

"Öyle yerlerde oturulur mu yahu? Doğru düzgün bir yere taşın sen. Bizim sitede ev baktırayım sana. İstanbul'un en güzel manzarası bizim orda. Kapıda bekçi, yüzme havuzu, tenis kortu, ne istersen var. Kuledibi bir bayanın oturacağı yer mi?"

"Benim bütçeme uygun. Hem ben siteleri sevmem," dedim. Uzun yeşil kulakları olan bir yaratıkmişim gibi baktı.

"Böyle bohem ayakları ha?"

"Ayak değil, gerçek," dedim. Benden anında soğumuş gibi geldi. Hesabı isteyip kalkıp gitmemek için kendini zor tutuyordu adeta.

"Osman'la senin alakan, bürosunu ev yapmak istemen onu anladık. İyi de Osman'la benim ne alakam var?"

"Polis Osman'ı benim öldürdüğümü düşünüyor," dedim. Söyler söylemez yanlış bir laf ettiğimi anladım. Osman'ın cenazesine gittiyse, polisin kimden şüphelendiğini de biliyor olmalıydı.

"Osman'ı sen mi öldürmüşsün? Yok yahu. O amcası olacak pezevenk öldürmüştü hani. Kardeşlerinin haberi var mı polisin senden şüphelendiğinden? Dur bakayım.." Cep telefonunu çıkardı.

"Dur bir dakika," dedim. "Bir numaralı şüpheli amcası, ben iki numaralı şüpheliyim." Bu sefer iyice çuvalladım gibi geldi. Ağzımdan çıkan laflar 'ben yalanım' diye bağıırıyordu adeta.

"Baştan anlat bakayım, güzelim. Ne oldu şimdi?"

Kül tablası hikayesini anlattım. Gözünde yeniden saygınlık kazanmışım. Ses çıkarmadan sonuna kadar dinledi anlattıklarımı.

"Peki, benden ne istiyorsun?"

"Sen Osman'ın kimlerle iş yaptığını biliyorsundur diye düşündüm. Kimin bu işi yapmış olabileceğini."

"Yav anladık da, senin ne işin var? Elin herifi öldürülmüşse öldürülmüş. Sen kendi işine bak. Polis de tutup katil diye seni götürmemiş ya. Allah Allah!"

"Ama," dedim ciddi ciddi. "Mesela cinayet işlendiği zaman ben evde yalnızdım. Tanığım yok. Amcanın bu işi yapmadığı anlaşılırsa polis..." Durmadan lafımı kesiyordu, gene öyle oldu.

"Ne tanığı yahu? Kimsenin seni suçlayacağı yok."

"Senin o gece için tanığın vardır, değil mi? Benim yok işte."

"Ben tatildeydim zaten. Hem tanığı ne yapayım ben? Benim ne alakam var yahu?" İyice aklı karışmıştı.

"Anlamıyor musun?" dedim. "Bu iş aydınlanmazsa hepimizi sorgulayacaklar, o gece nerede olduğumuzu soracaklar."

Omuz silkti. Adamın aktör olduğunu bilmesem hali tavrından kesinlikle bu işle bir ilgisi olmadığı sonucunu çıkaracaktım. Ama bir aktöre güven olur muydu?

"Ağustos'un 12'sinden beri tatildeydim ben. Tatil köyünde kime isterlerse sorsunlar. Koca yaz dizi çekimlerim vardı, onun yorgunluğunu attım. Tatil köyünün dışına adım bile atmadım." Oturduğu yerde bir erkek tavuk gibi, yani horoz gibi dikleşti.

"Allah Allah, polis niye sorsun bana böyle şeyler. Adamı tanıyordum diye mi? Ben kaç milyon kişi tanıyorum bu memlekette, haberin var mı senin? Aralarından biri cinayete kurban gittiyse benimle ne alakası var?"

"Osman'ın kimlerle iş yaptığını biliyor musun?"

Benden kıllanmaya başlamıştı.

"Sen o güzel kafanı niye yoruyorsun böyle şeylere?" dedi. "Gel yemeğe gidelim."

Büyük bir törenle cipe bindik. Garsonlar bizi, daha doğrusu onu uğurlamak için kapının önüne dizilmişti. Gecenin devamında Osman konusunun bir daha açılmayacağı, bu adamla yemeğe gitmenin bana bir faydası olmayacağı şimdiden belliydi. En iyisi bir taksiye binip arabamı almaya gitmekti. Ordan da eve. Yol yakinken. Gece ilerlemeden. Akhselim, selim, akıl, Selim'in sesi... Böyle diyordu.

Denetleyemediğim duygularım ise bu yemeğe gitmemi fısıldıyordu. Akhselim ile başka herhangi bir şey arasında seçim yapmak durumunda kaldığımda akhselimi seçtiğim görülmemiş bir şeydir hayatımda. Bu kez de öyle oldu.

Cipin arka koltuğunda, bu koltuk daracık bir koltukmuş gibi bacaklarımız birbirine yapışmış bir halde Ortaköy'e doğru ilerledik. Milim milim falan. Trafik feciydi.

"Bizi birlikte görüntülemesin gazeteciler," dedi İsmet.

"Nasıl yani?" dedim.

"Restoranın önünde bekliyorlardır şimdi. İstersen sen in, bir taksiyle gel."

"Ne taksisi. Hemen şurası değil mi?"

"Yürüyerek mi geleceksin yani?" Gülüyordu.

"Yürürüm tabii," dedim. Tek yaptığım spor yürümekti zaten. İstanbul'da ne kadar yürünebilirse o kadar yürüyor, arabamı eskiye oranla çok daha az kullanıyordum. İnsan yaşı ilerledikçe yaşam biçimini değiştirmeye çalışmalı.

"Sen bilirsin," dedi. Bu durumun hoşuna gitmediği belliydi.

Bir İtalyan lokantasıydı gideceğimiz yer. Paparazziler kapının önünde öbek olmuş, fotoğrafını çekmeye degecek birinin gelmesini bekliyorlardı. Benim yüzüme bile bakmadılar. Yolumu kesen garsona, "İsmet Akkan'la burda buluşacaktım," dedim.

Garson acele adımlarla uzaklaştı.

"Buyurun efendim, size yolu göstereyim," dedi geri döndüğünde.

Yemek boyunca İsmet bana sorular sordu. Ana yemeği yerken hayatımda hiçbir giz kalmadığını düşünmeye başlamıştım. Aktörler insanları açmak hususunda usta mı oluyor, yoksa ben içkiyi fazla mı kaçırmıştım, doğrusu bilmiyordum, bilebilecek durumda da değildim.

Tathya yaklaştığımızda, yani tatlı siparişini verdikten sonra pat diye elini bacağıma koydu. Söylemiş miydim hatırlamıyorum; üstümde etek vardı. Moda olanlardan: Volanlı ve etek ucu yamuk yumuk kesilmiş. Eli, eteğin kısa tarafından bacağıma dokunuyordu. Yukarlara, baldırlarıma doğru tırmanmadan önce yan gözle yüzüme baktı, bir tepki göstermemi bekledi. Ne tür bir tepki göstereceğimi bilemediğim için ben de bekliyordum: İçimden bir tepkinin çağlayarak akmasını.

Böyle anlarda kendimi olayların akışına bırakırım. Her ne ise o akış. Arzuların akışı demeliyim aslında. Bence arzular söz konusu olduğunda aklınızı kullanamazsınız. Hem, aklın kullanılması gereken bir sürü yer dururken, insan, aklını arzularını denetlemek için kullanarak neden hem kendine, hem aklına, hem de arzulara yazık etmeli? Akıl, mesela evliliklerde kullanılmalı, ya da ilişkilerde. İlişkilerde!

Selim! Akhselim!

Selim'i düşününce yüzüm kızardı birden. Kızarmadıysa bile ben öyle hissettim. En azından ateş bastı.

Kendini olayların, duyguların, arzuların... Her ne ise içimde gürül gürül akan şeyin adı, onun akışına kaptırabilecek durumda değildim: İstikbali belli olmasa da ilişkisi olan bir kadındım. Monogam olması gereken cinsten bir kadındım. Sevgilisi, sevgilisinin arkadaşları ve onların kanlarıyla yemeklere giden, sevgilisinin tuvalete kadar kendisine eşlettiği, tuvalete lavabo demesi gereken bir kadındım.

Kaderin cilvesine bakın: Eli bacağına gezinen bir adamla yan yana oturan kadınla, saçları röfleli avukat kanlarıyla yemek yiyen kadın, aynı kadın.

Biri çıksa elinde Tarot kartlarıyla, söylese bu adamın elini şu anda, hemen, derhal, acilen itmezsem ya da hiç olmazsa bacaklarımı çekmezsem gecenin geri kalanında ne olacağını.

Bunu söylemek için Tarotçu olmaya gerek yok mu?

O zaman, bu gecenin geri kalanını boş verip yarın ne olacağını söylesin Tarotçu. Yarın sabah bu adamla birlikte kahvaltı mı edeceğim? Yoksa sabah o uyanmadan evinden tüymeye mi çalışacağım? Hatta sabahı beklemeden gece yarısı yollara mı düşeceğim? Kendimi nasıl hissedeceğim?

Biraz önce "akla gerek yok" mu dedim? Af buyurun. Bu eski bir alışkanlık, düzenli ilişki içinde olmadığım zamanlardan kalma bir ilke benim hayatımda. Şimdi ise görüyorsunuz, lavabo hikayeleri ve kravatlı adamlarla röfleli kadınlar hayatımı kuşatmış durumda.

Orta sınıfa özgü kaybetme korkularıyla canınızı sıkılamak istemem ama yaşadığım ikileme de kaybetme korkusu denemez zaten. Olsa olsa her şeye birden sahip olma isteği denebilir.

Yeterince iyi anlatabildiğimi umarım.

...Biraz önce "akla gerek yok" mu dedim? Kendisine gerek duyulsun duyulmasın akıl, bir tür, çağrılmadan geliyor Her zamanki gibi de tıkr tıkr işliyor. Herkesinki değil tabii, benimki tıkr tıkr işliyor.

Neydi durum, bir özetleyeyim. Hem kendim, hem de siz sevgili okurlar için:

- 1) Düzenli bir ilişki içinde olan bir kadındım
- 2) Bu hayattan sıkılmıştım.
- 3) Bir kereden bir şey olmazdı.

Bacağımanın üstündeki eli okşamaya başladım.

Yanlış anlaşılmasın, o rahatsız sandalyelerde oturuyorduk hâlâ ve çevremiz garson ve müşteri kaynamaya devam ediyordu. Yanımdaki adam da rengarenk bir köpek kadar tanınan biriydi.

Ve ben heyecandan sırlıklam olmuşum.

"Gidelim burdan," dedim. Bu saçma cümleyi boğuk bir ses tonuyla ve neredeyse dilimle onun kulağını yalayarak söyledim.

"Kapıdan birlikte çıkamayız," dedi. O kendi saçma cümlesini benim kulağımı değil, neredeyse boynumu yalayarak söylemişti. O yüzden de ne dediğini tam olarak duyamadım.

"Ne?"

"Kapının önü paparazzi kaynıyordur, burdan birlikte çıkıp aynı arabaya binemeyiz," dedi.

Meşhur insanlarla tek gecelik aşk yaşamının kendine göre zorlukları vardı anlaşılır.

Sadece hayatımdan sıkıldığım için bu zorluklara katlanıp katlanamayacağımdan ise emin değildim.

Yoksa katlanmalı mıydım?

"Sen önden çık, taksiyle benim evime git," dedi.

"Olur," dedim, bana hiç yakışmayan bir kuzulukla. Gönül isterdi ki filmlerdeki gibi olsun, tuvalete gidelim birer dakika arayla ve birer dakika arayla da çıkalım tuvaletten. Fakat ben bırakın tuvalette seks yapmayı, filmlerdeki insanların nasıl yaptığına da akıl erdirebilmiş değilimdir şu yaşıma kadar. Hem tuvaletler pis olur. Hijyen delisi olmaya gerek yok bunu düşünmek için. Hem hangi pozisyonda seks yapılır bir tuvalette? Aklıma gelmiyor değil birkaç alternatif; hepsi birbirinden rahatsız. İnsanın o jimnastikçi pozisyonlarında nasıl olup da zevk aldığı konusuysa beni aşar. Bacağına boynuna nasıl dolarsın ve neden dolarsın,

yatakta, salonda kanepenin, mutfakta masanın, holde halının üstünde yapılacak medeni pozisyonlar dururken?

Hem her an basılma korkusu, sıkıştığı için kapıyı yumruklayan birinin kapının altından eğilip iki çift ayağı görmesi düşüncesi de beni tahrik etmez. Ayrıca biriyle seks yapmak için bu tür şeylerden tahrik olmaya ihtiyacım varsa o insanla seks yapmam daha iyi.

İşte bu nedenlerle ayrı ayrı kalkıp tualete gitmek yerine ayrı ayrı kalkıp kapıdan çıkmak benim için daha uygun bir çözümdü.

Fakat doğrusu taksiye binene kadar, bacağımda bir el olmadan otururken aklımdan geçecek düşünceler hususunda hiçbir fikrim yoktu.

Bilmiyorum, içinizi mi daraltıyorum sürekli değiştirdiğim kararlarımla. Yanlış anlamayın, siz sevgili okurlar kadar ben de bu gecenin bir seks gecesi olmasını ve hatta gecenin sabaha kadar sürmesini istiyorum. Söz konusu adam, bir kadına bunu istettirecek biri ayrıca. Ya da benim üzerimde yarattığı izlenim böyle, diyelim.

Gene de ben tek başıma taksiye bindiğimde işlerin renginin değiştiğini kabul etmek zorundayız hepimiz.

Bir taksinin arka koltuğunda kentin Asya yakasına geçmek, orada elime sıkıştırılan kâğıtta adresi yazılı olan siteyi aramak, bulmak, hiç tanımadığım bir eve girmek, pek tanımadığım, altı, yedi saat öncesine kadar katil olduğumu sandığım bir adamla bir gece geçirmek isteyip istemediğimi düşünecek kadar zamanım vardı şimdi. Üstelik ağır tahrik altında da değildim. Akıselim, akıl, Selim falan hepsi birden kafama üşüşmüştü.

Bu yaşımda yaşayacağım tek gecelik aşk da böyle olmamalıydı.

Olmamalıydı.

Taksi şoförüne, "Karşıya geçmekten vazgeçtim," dedim. "Mecidiyeköy'e gideceğim."

Taksiden inince sokakta durdum. Bir sigara yaktım. Arada bir geçen otomobiller dışında sokak boştu. Saate baktım. 12:20'ydi. Cep telefonumu açıp, Selim'i aradım.

"Sarhoşsun sen," dedi bana.

"Ne olacak sarhoşsam ben?"

"Sakın araba kullanmaya kalkma bu halde. Ben gelip seni alayım."

"Kullanmayacağım tabii. Ben Türk müyüm? Taksiye binip geleceğim," dedim.

"Binmezsün sen taksiye para gitmesin diye," dedi.

"Saçmalama. Ben Alman mıyım?" dedim.

"Seni özlemişim galiba," dedi e-posta şifresi Kati olan sevgilim.

"Galiba mı?" dedim.

SEKİZ

((

Kolum küt diye birine çarptı. Panik içinde fırladım. Bu yaylı yataklar da acayip sarsılıyor. Kendi yarattığım sarsıntıyı deprem sandım. Odada altına saklanacak bir masa aradım, gözlerimi aralamaya çalışarak. Masa falan yoktu. Yatak odasında ne işi var masanın? Bir yatak odasıydım. Tanıdık ama benim olmayan bir yatak odasında. Kafam omuzlarıma ağırdı çok. Kolumun çarptığı insana bakana kadar nerede olduğumu anlayamadım. Selim'in kelini görünce dün gece hayal meyal gözümde canlandı. Ayakta duramayacak bir halde gelmişim. Ağlayarak bir şeyler de anlatmışım hatta. Utanç verici şeylerdi herhalde. Ayık kafayla asla söylenmeyecek türden. Ağzım yırtılırcasına esnedim. Yeniden kafayı vurdum. Uyumak ne mümkün! Cumartesi olmalı bu gün. Hafta sonu yani. Gerçi benim için fark

etmez, sorumluluklarım devam ediyor. Çözmem gereken bir cinayet vakası var. Buluşmam gereken bir arkadaşım var. Saatin kaç olduğunu bir bilsem!

Selim'in başucunda duran saate bakmak için gene yatağı sarsa sarsa dirseğimin üstünde doğruldum. Dijital bir saat. 8:34. Bir Cumartesi sabahı uyanmak için acıklı bir vakit. Gene ağzım yırtılırcasına esnedim. Elimle ağzımı kapamadan hem de. Kalkıp kahvaltı mı hazırlasam ikimize? Duşa mı girsem? Duş almak da kurtarmaz beni. Çok içince feci oluyorum. Feci.

Kendimi zorlayarak kalktım yataktan. Selim horul horul uyuyordu. Mutfağa gittim. Çok içki içilen gecelerin sabahında alınan efervesan tabletlerden bir adet attım suya. İğrenç bir tadı vardı. Bir sandalyeye oturdum, kahve suyunun kaynamasını beklemeye başladım. Su kaynadıktan sonra evde kahve olmadığını fark ettim. Bu ilahi bir işaret olabilirdi. 'Kahveye gerçekten ihtiyacın olduğu anlarda bile selülitlere boş verme,' demek istiyordu birileri bana. Öyle yorumladım yani. 'Bakkala telefon edip kahve iste,' diye de yorumlanabilirdi. Ya da 'çay demle,' diye.

Duşa girmek için banyoya gittim. Bir duş süresince bile ayakta duracak halim yoktu. Küveti doldurmaya karar verdim. Ahududulu banyo köpüğü duruyordu rafta. Sevgilimin böyle meyve kokulu şeyler kullanması tuhaf değil mi? Başka erkekler hep insanın genzini yakacak kadar keskin kokular sürerler sağlarına sollarına. Su akarken bol bol ahududulu köpük akıttım küvetin içine. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdum, suyun dolmasını beklemek için. Ağzım yırtılacak gibi esniyordum hala durmadan. Kendimi umarsız bir zavallı gibi hissettim. Bu kadar olur. Pencereyi kapatırken parmağımı araya sıkıştırmışım gibi bağıra bağıra ağlamaya başladım birdenbire. Ciyak ciyak. Bir salyangoz gibi kıvrılarak ağlarken, klozetin üstünden yere düştüm. Bacağım acımişti. O yüzden sesim daha da yükseldi. İç çekiyor, haykırıyor, yerlerde sürünüyor ve ağlıyordum. Selim'in yatak odasından sesimi duymasına imkan yoktu. Gönül huzuruyla, kendimi yırtta yırtta ağladım.

Ağlamak da, gülmek de, fazla mimik yapmak da iyi değil aslında. Yüzün vaktinden önce kırışmasına neden oluyorlar. Ancak ağlamanın şiddeti azaldıktan sonra aklıma geldi bu. Gene de bazen ihtiyacı oluyor insanın. Ağlamaya da gülmeye de.

Banyodan çıkınca anneme telefon ettim. "Yaşlanıyorum ben," dedim. "Düzenli uyuyor musun?" dedi. "Çok düzenli değil ama uykusuz kalmıyorum," dedim. "Sebze yiyor musun?" dedi. En çok kaşarlı tost yiyordum. Kırk yılın başı da . bamya. "Eh," dedim. "Spor yapıyor musun?" dedi. "Hayır," dedim. "O zaman yaşlanırsın tabii," dedi. Bu anneler ne kötü insanlar. Onları gördükçe anne olmadığımı seviniyorum. "Daha yaşın kaç, şimdiden yaşlanmayı ne diye kafana takıyorsun?" deyip konuyu kapamaz hiçbir anne. Ahret soruları sorar, sonra da abuk sabuk bir yorum yapar.

"Asıl yakında menopoza girince fark edeceksin yaşlandığımı," dedi annem. Bu kadın öz annem. Düşmanım olamaz değil mi?

"Bu yaşta menopoza girilmez anne," dedim.

"Bizim ailenin kadınları bu yaşlarda girer hep. Birkaç seneye kalmaz seninki de," dedi.

"Eklem romatizman nasıl?" dedim. Konu değişsin hesabına. Değişti de. Sonraki on beş dakika boyunca bana romatizmasını, Mallorca'daki Alman Huzur Evi'ndeki en yakın arkadaşı Frau Hellersdorf'un yataktan düşüp kolunu nasıl kırdığını ve havanın ne kadar güzel olduğunu anlattı. Ekim ayı içinde ziyaretine gitmeye söz verdim mecburen. Yoksa o beni görmek için İstanbul'a gelmeyi bile göze alacaktı. İstanbul'u sevmez annem. Mecbur olmayan insanların, örneğin benim, neden burada yaşadığını anlayamaz. Sokaklarını fazla kalabalık, caddelerini fazla dar, insanların haddinden fazla cana yakın bulur. Tanışır tanışmaz ahbap olmak istemez kimseyle. Vır vır her şeyden; yerlere tüküren Türk erkeklerinden, çöp atanlardan, sokak hayvanlarından şikayet eder. Bana hayatı zindan eder.

Dün bütün gün üstümde olan eteği ve bluzu giymek istemedim. Selim'de bıraktığım giysileri aramaya yatak odasına gittim. Hala horul horul uyuyordu duyarsız insan. Gardırobun kapağını biraz sert kapamıştım sanırım, yatağın içinde huzursuzca döndü. Ben komodinin çekmecesini iterken de uyandı. Bağdaş kurup yanına oturdum. Saçlarımı okşadı.

"Bu renk çok güzel oldu," dedi.

"Çok sarhoştum dün akşam," dedim.

"Farkındayım," dedi.

"Ne söyledim sana?"

"Osman ve İsmet diye iki adamdan bahsettin. Biri öldürülmüş anlaşılan. Türk polisiyesi okumaya mı başladın?"

Ne tatlı bir sevgilim vardı. Yüzümü boynuna gömdüm. Tam bir yüz gömülecek kadardı boynu. Elimi poposuna koydum.

"Ne yaptın ben yokken?"

"Herkeseye yalan söyledim. 'Kati tatile çıktı,' dedim. Biriyle yolda karşılaşacaksın diye korktum."

"Ne yaptın peki?"

"Televizyon seyrettim. Senin bende bıraktığın romanlardan birini okudum."

Hiç roman okumamakla övünen sevgilim, yokluğumda roman mı okumuştun yani?

"Hangisini?"

"Almancaydı. Magic Hoffmann diye bir şey. Okumadıysan mutlaka oku. Sen ne yaptın?"

"Sonra anlatırım," dedim. "Yılmaz'la randevum var biliyorsun. Geçen hafta gitmedim zaten."

"Ne yani, çıkıyor musun hemen?"

Kulak memesini öptüm.

"Lale işe girdi. Bir reklam şirketinde."

"Akşam görüşecek miyiz?"

"Ararım seni. Cebim açık. Sen de ara. Pelin bende kalıyor."

Selim'in evinden Mecidiyeköy'e kadar taksiyle gidip arabamı almıştım. Evin önüne park ettim. Hafta sonu gündüz saatlerinde park yeri bulmak daha kolay. Bağıra bağıra şarkı söylemek geliyordu içimden. Bakkalın çırağıyla salsa yapmak... Ah, becerebilsem, göbek atmak... Darbuka çalmak. Çııs tak. Tak ta tak tak.

Aşağıdan zile bastım. Pelin camdan sarktı yarı beline kadar.

"Anahtarını mı unutmuşsun?" diye bağırdı.

"Yoo," dedim. "Firuzağa'daki kahvede Yılmaz'la buluşacağım, gelmek ister misin sen de?"

Yüzünü buruşturdu. Yılmaz'dan hoşlanmıyor hiç. Bana söylemeyecek kadar da kibar.

"Benim evde biraz işim var," dedi.

Yılmaz yeni başlayan bir filme gitmek için kalktıktan sonra Batuhan'ı aradım.

"Amca'yı bulduk," dedi. "Köye gitmiş. O kadar para var cebinde, gene de adamın aklına köyde saklanmaktan daha iyi bir şey gelmiyor. Bu gün İstanbul'a getirilecek. Bu iş bitti sayılır."

"Eh, gözün aydın," dedim. "Gözümüz aydın." Ein Glück kommt auch selten allein. Demek istediğim şu: Sadece felaketler değil, iyi olaylar da birbirini kovalar.

"İslatahım bunu," dedi.

"Bence ıslatmak için acele etmeyelim," dedim. "Bana çok basit bir çözüm gibi görünüyor."

"Polisiye romanlardaki kadar karmaşık olmuyor cinayetler gerçek hayatta, ne yapalım. Cinayet masasında çalışmak da o yüzden heyecan verici değil zaten."

"İyi de insan biraz zeka ürünü bir şey bekliyor," dedim. "Yaşlı kadını kimin öldürdüğünü bulabildiniz mi?"

"Sen iki olay arasında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kuledibi'nde buluşalım istersen, sana bir şey göstereceğim," dedim. Polisten bilgi saklayıp suçlu duruma düşmek istemem. Sorumluluklarının bilincinde bir yurttaş sayılırım. Ayrıca neşesi yerinde bir yurttaş da sayılırım.

"Gelemem. Çocuklar yola çıktı Van'dan. Amca'yı getiriyorlar dedim ya. Yarın öğlen buluşalım. 12'de. O çaycıda."

"Olur," dedim. Kalkıp eve gittim canım istemeye istemeye.

"Komşu aşiretten kan davalıları olduğunu söylüyor. 'Yaptılsa onlar yapmıştır,' diyor Amca."

Batuhan'la Kuledibi'ndeki çay bahçesinde oturuyorduk. Günlerden pazardı ve hava Türkiye standartlarında dışarda oturacak kadar sıcak değildi.

"Kardeşlerin köyde kan davalıları olduğundan hiç söz etmemeleri tuhaf değil mi?"

"Evet, tuhaf tabii. Kan davalıları olduğundan niye söylemediler? Gerçi otuz yıldır iki taraftan da kimse öldürülmemiş. O işe kapanıp gitti gözüyle bakılıyormuş."

"Kapanır mı kan davası?"

"Kapanır tabii. Barış yaparlarsa."

"Bu devirde kapanmalı zaten... Adetleri bilmiyorum ama... Babam, Almanya'daki Türk göçmenlerin kan davası cinayetlerine ilişkin bir bilirkişi raporu yazmıştı. O raporu okumuştum."

"Baban mı?" dedi.

"Babam ceza hukukçusuydu. Türkiye'de uzun yıllar yaşadığı ve Türkçe bildiği için Türklerle ilgili davalarda bilirkişilik yapardı."

Meraklı gözlerle bana bakıp, kafasını salladı.

"Türkiye'de kan davası cinayetlerinde ceza indirimi yapılmıyormuş, o rapordan öğrenmiştim. Düşünsene, planlayarak birini öldürüyorsun, buna rağmen az ceza alıyorsun, çok acayip."

"Baban ne diyordu bilirkişi raporunda?"

"Almanya'da işlenen kan davası cinayetlerinde de ceza indirimi yapılmasını istiyordu."

Eliyle ağzını kapatıp güldü.

"Şimdi Almanya'da bu benim kan davalım diye birini öldürsem az ceza mı alacağım yani?"

"Hâlâ öyle mi bilmiyorum ama babamın bilirkişi olduğu o davada hakim cezayı indirmişti."

"Bir de az ceza alırlar diye küçük oğlan çocuklarına işlettiriyorlar cinayetleri."

"Kan davası nasıl başlıyor ki?"

"Herhangi bir husumetle başlıyor. Tarla sınırı yüzünden mesela. Biri, diğerinin tarlasını işgal ediyor, öbürü de onu öldürüyor. Karşı taraf da o aileden birini öldürüyor bunun üzerine. Öyle devam edip gidiyor."

"Öldürülecek kimse kalmayınca da bitiyor."

"Öldürülecek birileri hep kalıyor. Çocuklarını saklıyorlar, büyük şehirlere göç ediyorlar kurtulmak için. Öldürülme sırası hangi ailedeyse o kaçıyor, diğer taraf da kovalıyor."

"Öldürülme sırası Osman'ın ailesinde miymiş?"

"O yüzden İstanbul'a göç etmişler zamanında."

"Diğer aile Van'da mı kalmış?"

"Sağa sola göç etmiş onlar da. Adana'ya yerleşmiş bir kısmı. Bir kısmı hâlâ Van'da."

"Ne yapacaksın?"

"Sorguya alacağız. Osman'ın kardeşlerini de alacağız."

"Osman'ın öldürüldüğü silahın bir toplu tabanca olması sana şüpheli gelmiyor mu?"

"Toplu tabanca mı? Sen nerden biliyorsun bunu?" Gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Sen söyledin," dedim.

"Ben mi söyledim? Hiç hatırlamıyorum. Ne olmuş toplu tabancaya?"

"Osman'ın amcası ya da kan davalısı toplu tabanca kullanır mı sence?"

Elleriyle pat pat ceketinin cebine vurarak sigarasını aradı. Sigara paketiyle birlikte bir fotoğraf çıktı cebinden.

"İşte amca," dedi, masanın üstünden bir fotoğrafı bana doğru iterek.

Kara kuru, avurtları çökük, bıyıklı, iri gözlü bir adamdı. Ortalama bir Alman'ın kafasındaki Türk erkeği prototipiydi. Fotoğrafı ona geri verdim.

"Bu adamların toplu tabanca kullanıp kullanmayacağını ben de düşündüm," dedi.

Gözleri gene kısılmıştı.

"Sen nerden tanıyorsun silahları?"

"Pek tanımam ama toplu tabancanın ne olduğunu biliyorum. Çok pahalı bir silah. Meraklısı için. Mermisini bulmak bile kolay değil. Gariban birinin harcı değil böyle bir silah."

"Doğru diyorsun. Doğru diyorsun da, bu dediklerin bizi nereye götürecektir?"

"Yaşlı kadına," dedim.

"Yaşlı kadın mı? Bıçaklanan kadın mı?"

"Bu iki cinayetin birbiriyle ilgisi var. Kesin. O kadın hep camın önünde oturup sokağı seyredermiş. Eğer cinayet havanın kararmadığı bir saatte, yani 7.30'daya da 8'de işlendiyse kadının katili görmüş olma ihtimali çok yüksek. Katil, kendisini o binadan çıkarken gördüğünü bildiği için ilk fırsatta kadını da öldürdü. O kadın bir tanıktı, anlamıyor musun?"

Çakmağıyla oynayarak düşündü bir müddet.

"Hayal gücün iyi çalışıyor," dedi.

Terslememek için kendimi zor tuttum. Bulduğu en kolay çözüme yapışıp elindeki dosyayı kapatma derdine düşen bir polise ne denebilir?

"Sana göstereyim istersen. Yaşlı kadının oturduğu bir köşe var evde. Camın önünde duran yüksek bir sedir. O açıdan karşı binanın merdivenleri görülüyordur. Kadın katili görmüş olabilir."

"İyi de alnında katil yazmıyordu herhalde. Nerden bilecek o adamın, ya da kadının katil olduğunu?"

"Kadının mı?" dedim. O anda katilin erkek olduğu fikrine fazlaca yoğunlaşmış olduğumu fark ettim.

"Niye 'kadının' dedin?"

"Lafın gelişi. Kadınlar da katil olabilir biliyorsun. Polisilerde hep erkekler mi katil oluyor yoksa?"

Hayır. 'Lafın gelişi' demesi hikayeydi. Düpedüz katilin bir kadın olabileceğini düşünüyordu.

Batuhan cep telefonundan biriyle konuştuktan sonra acilen gitmesi gerektiğini söylediğinde, ben de kara kara ne yapacağımı düşünmeye başladım.

İstanbul'da bir pazar günü geçirmenin en iyi yolu otomobile atlayıp ordan oraya gitmek değildir. Aslında haftanın hiçbir günü ordan oraya gitmeseniz iyi olur İstanbul'da. Hayatınız buna bağlı değilse.

Arka arkaya iki cinayetin işlendiği sokağa kadar yürüdüm. Pazar günleri Kuledibi inanılmaz oluyor. Çoğunlukla işyerlerinden oluşan bütün semtlerde olduğu gibi sessizliğe gömülüyor. Keşke Kuledibi'nde her gün pazar olsa.

Osman'ın bürosunun bulunduğu binanın kapısı ardına kadar açıldı. İçeri girdim. Yücel Bey'in dairesinin önünde kısa bir tereddüt geçirdikten sonra zile bastım. Hiçbir hareket olmadı. Yukarı kata çıktım.

Dev ahşap kapı ucunda sarı bir kağıdın sallandığı kırmızı bir mühürle kapatılmıştı. Dokunmaya korktum. DNA testleri, parmak izleri falan... Ne olacağı belli olmaz bu devirde. Merdivenlere oturup Selim'e telefon ettim.

"Bir kapıdan polislin koyduğu mührü sökerek içeri girsem ne olur?"

"Delirdin mi sen? Neredesin sen?"

"Mühür sökmenin cezası nedir?"

"Kati!" dedi. Çocuğunu azarlayan bir baba gibi.

"Öyle bir şey yapmaya niyetim yok. Sadece soruyorum," dedim.

"Mühür fekkinin cezası nedir?" dedi yanındaki birine. "Ben ticaretçiyim kardeşim, unuttun mu? Nerden bileyim mühür fekkinin cezasını. Hadi ya! Evet ilk kez suç işliyor. E iyi o zaman, bir şey değil."

"Neymiş?" dedim.

"Cezası çok değilmiş, bir aydan üç aya kadarmış. Paraya çevrilecek tabii. Günlüğü yedi milyon liradan. İstedğin gibi sökebilirmişsin, davaya girecek avukatın da hazır. Yanımda oturuyor."

Aklı sıra dalga geçiyordu benimle.

"Sen neredesin?" dedim.

"Bürodayım. Yarın iki tane duruşmam var, çalışıyorum. Gel istersen buraya, birlikte çıkarız," dedi. İlişkiye kaldığımız yerden ve aynı hızla devam ediyorduk. İnsanların birbirlerine karşı geliştirdikleri bir davranış biçimi var. Çok kötü bir şey yaşanmadıkça ilişkilerde o davranış biçimi de değişmiyor. Sanırım.

"Ararım seni yoldan. Kuledibi'nde geziniyorum şimdi," dedim.

"O mührü ellemeyeceksin, değil mi? Şaka yaptım demin."

"Ellemeyeceğim. Mührü açıp da kapıyı açamayacak olduktan sonra neye yarar zaten," dedim.

Böyle saç tokasıyla, firketeyle falan kilitli kapıları açan insanlar vardır, sadece filmlerde, romanlarda değil, gerçek hayatta da. Onlardan biri olmak istedim. Olsaydım, günlüğü yedi milyonluk cezayı da takmazdım kafaya.

Şu dairenin içini bir görebilseydim. Kesin bir ilham gelecekti cinayeti kimin işlediğine dair.

Mermer merdivenlere oturup bir sigara yaktım. İlham bekleyerek. Şairler ilham bekliyorlar ya, onlar gibi elimi çeneme dayayıp oturarak. Daha önce hiç oturmadığım bir yerde, üstelik duygusal olarak bağlandığım bir evin kapısının önünde oturursam ilham gelebilir diye düşünüyordum.

Cinayeti kimin işlediğini bulma konusunda bir yararı olmadı gelen ilhamın. Ama okuyacağımız bu şiir çıktı ortaya:

9 mm.lik bir kurşundu
bir rus ruleti tabancasından atılan
bacağındaki atar-damar
damar-atar param-parça
parça-parain atar-damar
kapıya kadar süründün
kandan bir iz
koridor boyunca
up-uzun
uzun-up
çığhın havada yığıldı kaldı
yardıma koşan olmadı

Sigara izmaritini sokağa çıktuktan sonra yere attım. Her zaman dikkatli olmakta yarar vardır.

Arabamı Neve Şalom Sinagogu'nun yakınlarında bir yere, sokağa park etmişim. Pazar günleri park yeri arama sorunu bile yok Kuledibi'nde, düşünün. Anahtarlıkla oynayarak sinagoga doğru yürüdüm. Yaşlı kadının ailesiyle konuşabilsem beni bir ipucuna götürebileceklerini hissediyordum. Daha doğrusu, umuyordum. Ama hiçbir sıfatım olmadan ikinci bir kez o eve gitmek niyetinde değildim. Hiç olmazsa özel detektif olsaydım. O zaman insanlara soru sormak için geçerli bir nedenim olduğu izlenimi yaratabilirdim. Ne emrimde sağa sola koşuşturan polis memurları, ne bana raporlar yollayan kriminal laboratuvarlar, ne de sorguya çekebileceğim tanıklar vardı. Tıkanmışım.

Oflaya puflaya arabayı çalıştırdım.

Durum parlak görünmüyordu.

Hiç parlak değildi.

Katil Amca'ydı.

Ya da kan davalılardan biri.

Yaşlı kadının öldürülmesinin de Osman'la bir ilgisi yoktu.

.....

Sinmiyordu içime.

Ama böyleydi.

Diyelim ki böyleydi.

Bana neydi?

Özel detektif bile değildim.

Bir hiçtim.

Yok canım o kadar da değil!

Polisiye romanlar satan bir kadındım.

İşime gücüme bakmalıydım.

Ev işi ne olmuştu sahi?

Kontağı kapatıp Kasım Bey'i aradım. "Ben de seni arayacaktım. Gözün aydın. Cuma günü mahkemesi görülmüş, hakim kalemi kırmış."

"Kalemi mi kırmış?" Hakim sanığın idamına karar verince böyle denmez miydi? İdam cezası kaldırılmamış mıydı? Ayrıca kim idam edilecekti?

"Hee. Bitti bu iş demek. Halk arasında kalemi kırmış dev.bir-"

Kasım Bey'e Türkçeyi ben öğretecek değildim.

"Neye karar vermiş?"

"Mirasçılar bulunamadığından hazineye devrine karar vermiş. Şimdi top bende. İş hızlandıracağım, hemen satışa çıkacak. Sen parayı hazır et. Ben açık artırma tarihi belli olunca bildiririm sana. Kalbini ferah tut. Yalnız bir arkadaş yamuk yapıyor, onu konuşmamız lazım."

Yeniden para istiyordu. Türklerin şifrelerini anlayacak kadar uzun süredir yaşıyorum burada.

"Ne kadar?" dedim.

"Nasıl?"

"Ne kadar daha istiyorsun?"

"Yok ben değil, bizim arkadaş."

"İyi o zaman, arkadaşın ne kadar istiyor?"

"Telefonda konuşmayalım, ben seni ararım, buluşuruz."

"Telefonumu çaldırırsın, ben seni ararım," dedim. Bu adam midemi bulandırıyor. Ayrıca Osman'ın kardeşlerinin bu daireyi bana yar edip etmeyecekleri meselesi de ruhumu sıkıyordu. Gene de umutsuzluğa kapılmaya gerek yoktu. İyi giden, ayakta kalmamı sağlayacak bir şey vardı: Aşk hayatım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi yavrum?" dedi Selim. Neyse ki etrafta bana 'yavrum' diye hitap eden başka birileri yok.

Gözlerimi devire devire, "Şaka yapmıyorum," dedim. "Hem neden şaka yapayım böyle manasız bir konuda?"

"Lafın gelişi söyledim 'şaka yapıyorsun' diye. Biliyorum böyle konularda şaka yapmayacağını merak etme."

Hayatımdaki herkes lafın gelişi aklına geleni söylüyor durmadan.

"Milli Emlak Kurumu'nda kayyumluk bölümünde çalışan Kasım Bey'e rüşvet verdim bana ev ayarlasın diye."

"Senin gerçekten birine rüşvet vermiş olman fikri... İnanılır gibi değil."

"Nedenmiş o? Sen adliye de memurlara rüşvet dağıtmıyor musun?"

"Rüşvet değil yavrum, ben bahşiş dağıtıyorum. Lokantada hizmetini gören garsona bahşiş vermiyor musun? Onun gibi bir şey."

"Saçmalama. Düpedüz rüşvet veriyorsun."

"Normalde yapmayacakları bir hizmeti yapmaları için vermiyorum o parayı. Görevlerini yapıyorlar, ben de karşılığında bahşiş veriyorum. Eğer yapmamaları gereken, hukuka aykırı bir şey yapmaları için para versem o zaman rüşvet olurdu."

"İyi işte ben de hukuka aykırı bir şey yaptırmak için değil, hukuka uygun olarak kendime ayrıcalık sağlamak, normalde alamayacağım bir daireyi alabilmek için bahşiş verdim. Seninki bahşiş de benimki neden rüşvet olsun?"

"Olur canım. Seninki de bahşiş olsun. Ne diyeyim? Yani... Söz konusu kişi sen olduğun için tuhaf geldi. Seni rüşvet verirken canlandıramadım gözümün önünde. Nasıl verdin, zarfın içinde mi?"

"Öfff! Sen nasıl veriyorsan ben de öyle verdim. Üstelik gurur da duymuyorum bu yaptığımınla."

Selim'e Kasım Bey meselesini anlatma nedenim açık artırmaya benim adıma girmesini ya da girecek birini ayarlamasını sağlamaktı. Yoksa ne işler becerebildiğimi sevgili sevgilime ispatlamak değil.

"Olur bulurum açık artırmaya girecek bir avukat," dedi sonunda.

Kanepeye uzanmış, ayak parmaklarını birbirine sürterek ses çıkarıyordu. Yanına oturdum, elimi karnına koyup, göbeğini okşadım.

"Sen bir tanesin," dedim. Gerçekten inanarak söylemişim.

Haftanın ilk iki günü yoğunluktan nefes almaya fırsat bulamadım. Ev sahibimin dırdırından kurtulmak için birikmiş çöp vergilerini yatırdım, muhasebecimle görüştim, boşanmak üzere olduğu kocasıyla bir zamanlar birlikte yaşadığı evdeki eşyalarını almaya giderken Özlem'e eşlik ettim, hatta Pelin'in sevgilisiyle arasını bulmaya bile çalıştım. Pelin ve sevgilisi hususunda çuvalladım, diğer işler tereyağından kıl çeker gibi yürüdü. Pelin işi inada bindirmişti.

Çarşamba günü dışarda gene şakır şakır yağmur yağar ve içerde Pelin beni duygusuz olmakla suçlarken Batuhan geldi. Osman, kan davalıları ve amcası silinip gitmişti kafamdan. İnci'nin günlerdir aramadığı da, Batuhan'ı karşımda görünce aklıma geldi. Detektiflik işini ciddiye almamam bir yana, yeni kurulan arkadaşlıklar konusunda da vefasızım.

Pelin'e yeterince fenalık gelmişti anlaşılan, Batuhan'ın gelişini fırsat bilip yağmura aldırmadan kendini dışarı attı. Ne düşündüğünü sanırım tahmin edebiliyorum: Onu evimden

postalamak için sevgilisiyle barışmasını istediğimi sanıyor. Alakası yok halbuki. Sadece doğru düzgün adam bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Daha iyisini bulana kadar elindeki bırakmayacaksın, diyorum. Gençler sözümüzü dinleseler hayatları kolaylaşacak, ne yazık ki bunun farkında bile değiller.

"Rahatsız mı ettim?" dedi Batuhan.

"Ne münasebet," dedim.

"Kız beni görünce çıkıp gitti de."

Bu Türkler böyle işte. Dünya onların etrafında dönüyor ya. Bazen ruhumu yoruyorlar gerçekten. Almanlarla hayat daha kolay.

"Seninle ne alakası var? İşi vardı, zaten gidecekti," dedim.

"Ne oldu kan davalılar?"

"Bir şey olduğu yok. Bürodan yirmi dört farklı parmak izi almıştık, o izlerin hiçbiri amcanınkine uymuyor. Adam 'Ben o büroya hayatımda adım atmadım,' diyordu zaten. Parmak izlerine bakılırsa gerçekten de atmamış olabilir. Paraları çalıp evden çıktığından beri aynı giysileri giyiyormuş, karısı da doğruluyor. Üstü başı da pislik içinde adamın. Fakat giysilerinde barut izine rastlanmadı."

"Elinde barut izi var mıydı?"

"Elinde mi?"

"Eliyle ateş etmiyor mu insanlar?"

"Cinayet işleneli iki hafta oldu, adamın elinde barut izi mi kalır bu kadar zamanda?"

"Kalmaz mı?"

"Kalmaz."

"Kan davalılar?"

"Onlardan da bulabildiklerimizin parmak izini aldırдық, bürodakilerle karşılaştırdık. Hiçbirininki uymuyor."

"Sen de bu cinayetin yaşlı kadınla bir alakası olabileceğini düşünmeye başladın mı?"

"Güzelim, ben ne düşüneceğimi şaşırđım. Yaşlı kadının öldürüldüğü evden geliyorum şimdi. Haklı olabilirsin. Kadının hep oturduğu söylenen pencere önündeki sedire oturdum. Karşı binanın kapısından giren çıkan görünüyor gerçekten de. Bizim çocuklardan birini binanın kapısında beklettim ben kadının yerinde otururken. Net gözüküyor. Merdivenlerde duran insan seçiliyor. Dar bir sokak zaten. Binalar kucak kucağa. Gözükmeyecek gibi değil ki. Adli tabiple de konuştum bir daha cinayet saati hakkında. Akşam 7.30'la

9.30 arası, ama daha çok 7.30'a yakın bir saatte olması mümkün diyor. 29 Ağustos günü İstanbul'da güneşin batma saatini göz önüne alırsak, 7.30'da, hatta 8'de bile olsa, yaşlı kadının katili binadan çıkarken görmüş olma ihtimali yüksek. Katilin, havanın aydınlık olduğu bir saatte binayı terk ettiği ihtimali üzerinde yoğunlaşıyoruz. Gece olsa kadın zaten katili görmüş olamazdı. "

"Çok iyi," dedim. "İyiden iyiye ikna olmuşsun demektir bu."

"İkna olmayıp ne yapacağım? Amca da, kan davalısı teorisi de fos çıktı."

Gülerek, "Yeni şüpheliler bulmalısın öyleyse," dedim. "Yaşlı kadının gözleri iyi görüyor muymuş?"

"Vallahi bravo sana. Çok iyi bir noktaya temas ettin. Kadın yakını göremiyormuş, torununun dediğine göre. Erkek bir torunu var, aklı başında bir çocuk. Üniversitede öğrenci. 'Gözlüğü vardı babaannemin ama uzağı görmek için kullanmıyordu,' diyor. Miyop gözlüğü yokmuş kadının ve torununun ifadesine göre uzağı çok iyi seçermiş. Bunun mümkün olup olmadığını araştırmadım daha. Kadının gözlüğünü aldım, incelettireceğim. Gözleri de görüyorduysa, kadının kapıdan çıkan katili görmemesi için hiçbir neden yok. O zaman meselemiz kadının kimi gördüğü ve o gördüğü kişiden neden şüphelenmiş olabileceği. Kadın o saatte o binadan çıkarken kimi görse şüphelenir? Osman'ın kardeşlerinden biri değil herhalde. Onlar her gün defalarca girip çıkıyorlar. Binanın en üst katında inşaat var. Senin

entellerden biri çatı katındaki daireyi satın almış, onartırıyor. Gün boyu insanlar gidip geliyor: Mimarından, entelinden tut, inşaat işçisine kadar. Onlardan biri ya da onlara benzeyen biri de kadının şüphesini çekmezdi. Ben, Osman'ın katilinin kadının tanıdığı ve kendi oturduğu sokakta gördüğünde şaşıracağı biri olduğunu düşünüyorum bu yüzden. Kadın İstanbul'a yeni gelmiş. Akrabaları dışında tanıdığı yok burda. Bir de konu komşu. Mahalledeki herkesin ve bütün akrabaların parmak izlerini aldırıyorum. Kadının tanıdığı herkesin. Bakalım, göreceğiz. Eğer bürodaki parmak izlerine uyan yoksa içlerinde, fikir jimnastiğine devam edeceğim."

"Katil kadının kendisini görüldüğünü nerden biliyordu ve neden korkuya kapıldı? Kadın camdan katile mi seslendi acaba? Yoksa göz göze mi geldiler? Bir şey mi söyledi katile?"

"Yaşlı kadının oturduğu sedire bizim arkadaşlardan birini oturtup, kendim merdivenlerde durup da denedim. Yaşlı kadın merdivenlerde duran kişiyi rahatlıkla görüyor ama katil aynı rahatlıkla bodrum katında pencerenin arkasında oturan kadını görmüyor. O yüzden muhtemelen kadın camı açıp katile seslendi diye düşünüyorum. Belki bir görgü tanığı vardır, kadını katille konuşurken gören."

"Mahallede biri daha öldürülürse anlarız, görgü tanığı olup olmadığını."
Sinir içinde baktı bana.

"Çocuklar tek tek her evi, her dükkânı dolaşıp 29 Ağustos'ta akşam 7'den sonra yaşlı kadını biriyle konuşurken gören olup olmadığını soruyorlar şu anda," dedi.

"Bir de aynı gün bir silah sesi duyan olup olmadığını sorsalar keşke," dedim.

"Onu sorduk çoktan. Bir Allanın kulu yok silah sesi duyan. Gürültülü bir muhit orası, kimsenin dikkatini çekmemiş olabilir silah sesi." İstanbul'un gürültüsünde bir silah sesinin kaynayıp gideceğine inanmak bana hiç de zor gelmedi.

"Ben katilin yaşlı kadının tanıyacağı kadar ünlü biri olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Bu ne demek şimdi?"

"Bir film artisti, bir şarkıcı, televizyon sunucusu... Ne bileyim, işte öyle medyatik biri."

"Osman'ın çevresinde de emin ol ünlüden geçilmiyor." dedi. Ağzını yamultup gülerek bu sözlerinden zeka fışkırdığını onaylamam için beni seyretmeye başlamıştı.

"Neden bu kadar küçümsüyorsun Osman'ı? Herkesin hayatında ünlü birileri olabilir."

"Bir otoparkçının hayatında değil," dedi.

"Gene de adamın bir pırıltısı varmış belli ki. Sıfırdan başlayıp on, on beş yıl içinde İstanbul'da bir yığın otopark, lokanta, kahve, otobüs şirketi sahibi olmayı kaç kişi becerebiliyor?"

"Ohooo, iyi araştırmışsın kurbanı. Başka ne işler yapıyormuş? Kahvesinin altında kumar oynattığını, karı kız pazarladığını da öğrendin mi? Bu seçimlerde AYEP'ten milletvekili adayı olması için teklif aldığını da öğrendin mi?"

"AYEP mi?" dedim. Sigara dumanı gözüme kaçmıştı. Rimelimi dağıtmamaya çalışarak gözümü kırıştırdım.

"İstemişler. Bunlar Van'ın en kalabalık aşiretindenmiş. Osman da adı sanı bilinen biri olmuş. Aşiretten sevilen birini aday yapan parti, oyları alıyor, bunda şaşıracak ne var? Osman da hevesliymiş başta. Sonra güvenemedi herhalde geçmişi açığa çıkar diye."

"Meclisteki katiller, çeteciler, rüşvetçilerden çok daha temiz bir geçmişi varmış bence. Kumar oynatmak, kadın ticareti yapmak nedir ki bu devirde?"

"Tarihi eserleri yakıp, arsalarını otopark yapmak, ruhsatsız silah bulundurmak... Biraz sıksak birkaç şey daha buluruz."

Bir sigara yaktı. "Senin bana yemek borcun vardı," dedi sonra, birden aklına gelmiş gibi.

"Yaa," dedim. "Vardı da, Pelin gelmeden yemeğe çıkamayız. Hem bu yağmurda... İstersen tost söyleyeyim."

Batuhan'la Karaköy'deki balıkçıya gitme havasında değildim.

"Söyle o zaman bana iki tane karışık, bir de ayran."

Tostlarımızı yerken cep telefonum bir kez çalıp kapandı Kim olduğuna bakmama gerek olmadan arayanın Kasım Bey olduğunu biliyordum. Fakat rüşvet verdiğiniz bir devlet memuruyla bir polisin yanında konuşmak yapılacak doğru işlerden biri olmayabilir. Aramayı Batuhan'ın gidişinden sonraya bıraktım.

"Geç aradın," dedi Kasım Bey. Türk erkekleri böyle, azıcık yüz buldular mı, insana hesap sormaya başlıyorlar.

"Öyle oldu," diye tısladım. Bütün Türk erkeklerini ben adam edecek değilim ya. Selim'i etsem bana yeter.

"Senin bu daire işi karıştı. Bu gün bakmaya gittik muhammen bedel tespiti için. Açık artırmaya kaç paradan çıkacağını belirlemek lazım. O dairede işgalciler varmış, büro olarak kullanıyorlarmış. Adam iki hafta önce orada öldürülmüş. Kapı mühürlüydü, giremedik. Şimdi mühürü açtırmak için uğraşacağım. Bir de sana söyleyeyim dedim, hani içinde bir adamın öldürüldüğü daireyi satın almak istemezsen diye."

"Beni ilgilendirmez," dedim. Çevremde duygusallığımla tanınmıyorum ne de olsa. "Açık artırma tarihi ne zaman belli olur?"

"Muhammen bedel tespit edilsin, hemen çıkartacağım artırmaya. Bugün içeri girebilseydik haftaya çıkardı. Ama işin üstündeyim."

"Sen geçen gün bir arkadaştan söz etmiştin. O iş ne oldu?" dedim, daha kaç para istediğini öğrenmek için.

"Onu konuşuruz. Hele bir halledelim şu işi. Yalnız baştan söyleyeyim, sen de kendini ona göre ayarla. Muhammen bedelin yüzde 20'sini hazır etmen lazım ki açık artırmaya katılabilesin. Bankadan teminat mektubu getirsen senin için daha iyi. Bir hesap aç, parayı dolara yatır, bankadan al teminat mektubunu koy cebine. Hem banka faizinden kazanırsın, hem de o arada dolar yükselir, oradan kazanırsın."

Kasım Bay'e verdiğim bahşişler havaya gitmiyordu anlaşılan.

"Ne kadar bu yüzde 20?"

"Çok bir şey tutmamasına çalışacağız işte. Ona göre sen de bizi görüyorsun ya."

"Bir el diğer eli yıkar."

"Ne?" dedi.

Bu lafın Türkçede olup olmadığından emin değildim.

"Hiç," dedim.

Pelin cep telefonunu da kapatıp ortadan kaybolduğu için kapanma saatine kadar dükkândan kıpırdıyamadım. Bir kitaba başladım, üç sayfa okuduktan sonra canım sıkıldı. Yeşil çay yaptım, içmedim. Sigaralarımı bile yarıda söndürdüm. Gelen müşterilere de surat astım. Bir şeyi eksik yaptığıma, ya da yapmam gereken bir şeyi yapmadığıma dair tahammül edilmez bir duygu vardı içimde: Suçluluk duygusu. Bu, çocukluğumda içime sokulmuş, benliğime kazınmış, büyüdükten sonra da varlığından kaçamadığım bir duygu. Zamanlı zamansız saklandığı yerden başını gösterip ağzından ateşler saçan bir ejderha gibi içimi yakıyor. Babamın girmemiz yasak olan çalışma odasına girmişim, karıştırmamam gereken defterlerini okumuşum... Dokunmamam gereken kitaplarını ellemişim... Öğrenmemem gereken bir şeyi öğrenmişim...

Birine bir soruyu eksik sormuşum, verilen bir yanıtı iyi dinlememişim, bir ipucunu iyi değerlendirmemişim gibi geliyordu. Neden bu işin içinden çıkamıyordum? Yaşlı kadının Osman'la, Osman'ın çevresinden biriyle bağlantısı ne olabilirdi? Yoksa ortada değerlendirilecek bir ipucu falan yoktu da, ben basit bir tesadüfü abartıyor muydum? Bir sokakta peşpeşe iki cinayet işlenemez miydi? Birbiriyle alakasız iki cinayet?

Peki, ya bu iki cinayetin arasında bir bağlantı varsa?

Batuhan'ın tahmin ettiği gibi, katil mahalleliden biri olabilirdi. Ya da benim tahmin ettiğim gibi ünlü biri... Yaşlı kadının tanıyacağı kadar ünlü. Gene İsmet Akkan'a, bir anlamda başladığım noktaya dönmüş sayılırdım. Eh, kabul etmek gerekir ki cinayetin işlediği gece bir tatil köyünde olduğunu söylemesi, aklanması için yeterli sayılmazdı.

Beni huzursuz eden duygunun kaynağının bu olduğuna karar verir vermez telefona sarıldım. Batuhan'ı aradım. İsmet Akkan'ın bir de polis tarafından sorgulanma zamanı gelmişti. Hatta Osman'ın diğer ünlü arkadaşı emekli futbolcu Yalçın Tektaş'ın da.

Genellikle eliniz çenenizde düşünerek cinayet çöremezsiniz. Cinayet çözmek için sokağa çıkmak, insanlarla konuşmak gerekir. Maktulün geçmişini, hatta geleceğe yönelik planlarını bilmek gerekir. Detektif maktulü tanıdığı, ne yapıp ettiğini, hayatındaki gizleri bildiği ölçüde çözüme de yaklaşmış sayılır: Cinayete giden yol, maktul eylemleri taşlarıyla örülmüştür. Örneğin son okuduğum romanı ele alalım: Yaşlı adam, evinin bahçesini bir inşaat firmasına satmak üzere olan komşusunu öldürüyor. Komşu bahçede yapılacak inşaatların gürültüsüne tahammül edemeyeceğinden, emeklilik günlerini huzur içinde geçirmek istediğinden elini kana buluyor zavallı adamcağız. İşte, maktulün inşaat şirketiyle imzalamak üzere olduğu anlaşmadan haberiniz yoksa, bu cinayeti çöremezsiniz demektir ki, katilin motivi bence acayip anlaşılabilir, hatta paylaşılabılır. İstanbul'da yaşayan bir şahsiyet olarak, bizzat nasıl katil olmadığımı anlayabilmiş değilim zaten. Belki de nedeni gayet basittir: Bende katil geni yoktur.

Fakat Türklerde şair geni olduğu kesin. Allahım, bu topraklar nasıl da şair kaynıyor! Fokur fokur. En normal sanılan tanıdıklar bile nasıl da gizli, keşfedilmemiş, anlaşılmamış bir şair çıkıveriyor, nasıl da insanın burnuna deri kaplı şiir defterleri dayayıveriyorlar. O utanç verici küçük pislikleri bir de gururla sunuyorlar. Üstelik -genetik dedim ama- yeterince uzun bir süre burda, bu duygu yüklü şairler ülkesinde yaşayanlar da şiir yazmaya başlıyorlar. İşte, aln ben. Geçen gün Osman'ın öldürüldüğü dairenin kapısında oturup şiir yazan ben değil miyim? Elim çenemde düşünerek yapacağım eylem olarak şiir yazmayı seçmem basit bir tesadüften öte bir şeydi elbette: Türkleşiyordum.

Şüphesiz Türkleşiyordum. İnsanların kalbini kırmamak, dostlukları bozmamak, başıma dert almamak için gerçekleri de söylemiyordum artık. Kadın arkadaşlarımın inek yalamış gibi duran kafalarına baka baka, "Yeni saçın harika olmuş," diyor, oturunca kucaklarına düşen göbeklerini göre göre, "Yok canım senin neren şişman," diye iltifat ediyordum.

İnci'nin şiir adı verilen küçük pisliklerle dolu defterini geri verirken de, "Harika şeyler bunlar," dedim.

Batuhan'a telefon ettikten sonra dükkânı kapatıp çıkmış, sokakları arşınlamadan bu cinayetleri çözemeyeceğime göre de soluğu İnci'de almıştım.

"Beğendin mi gerçekten? Doğruyu söyle," dedi.

Doğruları duymak Türklerin kalbini kırar. Ben de, diyorum ya, Almanlar kadar kaba değilim bir süredir. En azından Berlinli Almanlar kadar.

"Çok güzel. Başkalarına da okuttun mu?"

"Hayır. İlk okuyan sensin. Arkadaşlarımla bağlantım Osman yüzünden koptu. Kimse yok ki çevremde, kime okutayım?"

"Bu Osman nasıl biriydi böyle? Seni kimseyle görüştürmediğine göre tahammül edilmez biri olmalı." Konuyu ustaca değiştirmiş sayılırdım. Yok canım, ne demek 'sayılırdım', düpedüz ustacaydı.

"Hiç de tahammül edilmez değildi. Kıskançtı sadece biraz."

"Biraz mı?"

"Kapıyı üstüme kilitleyip gitmiyordu ya. İstedğim zaman istediğim yere gidebilirdim. 'Ben sana güveniyorum da, insanlara güvenmiyorum. Yoksa seni bir manga askerin arasına

bıraksam, gittiğin gibi tertemiz geleceğinden şüphem yok,' derdi. Haksız mı? İnsanların ne kadar kötü olduğunu bilmiyor muyuz? Bak işte başımıza gelene. Öldürdüler Osman'ı."

Bu kadın Osman'ı özlemeye başlamıştı. İlk tanıştığımızda böyle şeyler söyler miydi hiç? "İyi de, bu kitap okumanı istememeler falan..."

"Bak, ben lise mezunuyum. Osman'ın ilkokul diploması bile yoktu. Yoksulluktan okuyamamış. Diploması olmadığı için ehliyet alamıyordu. Okuması yazması vardı tabii. Kendini geliştirmeye de çalışıyordu. 'Ben hayat üniversitesini bitirdim,' derdi. Doğruydum da, öyle bilge bir kişiliği vardı..."

"AYEP'ten gelen milletvekilliği teklifini kabul etmeme nedeni ilkokul diploması olmaması mıydı acaba?" Milletvekillerinin en az ilkokul mezunu olması gerekliydi bildiğim kadarıyla.

"AYEP'ten teklif mi gelmiş? Bana söylemedi öyle bir şey. Allah Allah. Dincilerle falan işi olmazdı onun. Hayret. Kim söyledi sana bunu?"

"Kuledibi'ndeki çaycı. Her dedikoduyu bilir." Yalandı bu söylediğim de. Korkunç. Ama ne diyecektim? Başkomiser arkadaşşımdan duydum, mu deseydim?

"Gerçi iş meselelerini konuşmazdı hiç benimle. Benim yanımda telefonla konuşursa haberim olurdu ancak. Ama senin sandığın gibi biri değildi. Bilgiye, kültüre çok değer verirdi. Bak, dört tane çocuğu var, hepsini özel okulda okutuyor. Özcan'ı okutmayı da çok istedi. Özcan kendisi okumadı. Okuldan kaçtı. Okuyan insana saygısı büyüktü Osman'ın. Çok değişik bir insandı. Bu dünyada onun gibisi az bulunur..." Kesinlikle özlemeye başlamıştı.

"Peki, bu telefon konuşmaları sırasında kulak misafiri olduğun bir şey var mı? Ne işlere bulaşmıştı Osman?"

"Hepimizin geçim yükü onun sırtındaydı. Bu otopark işi vardı. Kanuna aykırı bir işi yoktu. Kanuna saygılıydı, Aksaray tarafında bir lokantası vardı. Laleli'de galiba. Ben hiç gitmedim. 'Namuslu kadınlara göre bir yer değil,' diyordu. Dansöz çıkıyormuş. Bir de otobüs şirketi vardı. Özcan da söyledi ya sana geçen gün. Van ile İstanbul arasında çalışan bir firma. Kaç tane otobüsü vardı kendisinin bilmiyorum ama otobüsü olan insanlar da onların firmada çalışabiliyormuş. Bunlar firmanın adını veriyormuş, otobüs sahibini de kâra ortak ediyorlarmış galiba. Tam anlamadım."

"Bu kadar mı? Sektörel olarak epey yayılmış."

"Yok, Osman'ın gözü karaydı. Aklına yatan işe girerdi. İnşaat işine girmeyi de düşünüyordu mesela. 'Çoluk çocuğa ekmek yediririm,' diye bakıyordu. Bunların akrabaları çok ya, onlar da inşaat işindeymiş. Yani inşaat işçisi. Böyle bir firma kurup, hem iş yapacak hem de akrabalarına iş kapısı açmış olacaktı. Ama ömrü yetmedi işte."

Sonunda ağlamaya başlamıştı. Zırl zırl. Ağlayan kadın görmeye dayanamadığını falan söylemeyeceğim, birtakım gerzek erkekler gibi. Benim sadece sinirim bozuluyor karşımda biri ağlayınca: Erkek, kadın fark etmez, kim ağlarsa ağlasın sinir oluyorum. Ne diyeceğimi, nasıl teselli edeceğimi de bilemiyorum genellikle.

Gene öyle oldu işte. Elim ayağım birbirine dolaştı.

"Allanın sevgili kuluymuş, kurtuldu," dedim.

"Kurtuldu mu? Neden öyle dedin?" Ağlamayı kesmiş, kaşlarını çatmış yüzümü inceliyordu.

Türkçem yüzünden tabii. Bu durumlarda söylenecek klişe lafları hep birbirine karıştırdığımdan.

"Yani fazla acı çekmeden ölmüş," dedim. Gene şuursuzluktan.

Yeniden ağlamaya başladı.

"Sen ona 'acı çekmemiş' mi diyorsun? Kapıya kadar sürünmüş yardım istemek için. Daha nasıl acı çekecek? Ayağa bile kalkmadan, sürünerek ölmüş." Ağlaması şimdi haykırış haline dönüşmüştü. Bir bardak su getirmeye mutfağa gittim.

Buzdolabımı açınca su işinden vazgeçtim. Bir kutu birayı iki bardağa paylaştırdım. Bu kadarcık alkolün hamile kadınlara da zararı olmaz herhalde.

Birayı içerken bir de sigara istedi benden. Normal koşullarda evde sigara içirtmediği için sevindim. Ben de bir tane yaktım hemen.

"Miras işi sonuçlanana kadar senin maddi durumun ne olacak?" Sinirlerinin parasızlık yüzünden bozulmuş olabileceğini düşünüyordum.

"Benim adıma bankada hesap açtırmıştı. Çok bir para değil ama üç dört ay idare ederim. Bu daireyi de benim üstüme yapmıştı. Özcan da beni zor durumda bırakmayacağını söyledi gerçi ama bu daireyi Osman'ın bana aldığını bilmiyor. Öğrenince problem çıkaracağını düşünüyorum."

"Ne sanıyor peki?"

"Kirada oturduğumu sanıyor."

"İyi, sen de kirada oturmadığını söylemezsin olur biter."

"Masrafların çok yüksek, burdan daha ucuz bir yere taşın derse?"

"Taşınırsın. Bu semtte doğmadın ya." Hakaret etmek gibi bir niyetim yoktu ama bozulduğunu hissettim.

"Yani kiraların daha makul olduğu, daha güzel yerler var İstanbul'da. Burayı da kiraya verirsin."

"Sen anlamıyorsun," dedi. Gözleri dolmuştu yeniden.

"Neyi anlamıyorum?"

"Biz çok fakirdik. Çocukluğum fakirlik içinde geçti. Yokluğun ne demek olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Annem bir otobüs bileti parası olmadığı için evden sabah karanlığında çıkar, işe yürüyerek giderdi. Bütün kardeşler, hepimiz çalışıyor, gene de geçinemiyorduk. Şimdi o günlere dönmek istemiyorum ben. Bir kere paranın tadını aldım, anlıyor musun? Altımda arabam, evimde hizmetçim var. En pahalı yerlerden giyiniyorum. O zamanlar beni tezgâhtar olarak işe almayacakları mağazalarda müdürler bana 'hanımefendi' diyor. Buradan sonra geri dönüşüm olmaz benim. Yeniden Bağcılar'da, Güngören'de oturamam. Üstelik aileme de ben bakıyorum. Her ay ne kadar masrafları olduğunu biliyor musun? Benim kadar da onlar para harcıyor."

"İyi de, diyelim davayı kazandın ve senin çocuğun mirastan pay alacak. Nedir ki Osman'ın mal varlığı? Fabrikaları, yalıları olan bir adam değildi sonuçta. Otoparkları işleterek, otobüsleri çalıştırarak para kazanıyordu. İşin başında olması gerekiyordu kazanmak için. Senin eski yaşam standardını sürdürmene, mirasçı da olsan, Özcan sana her ay bir miktar para da verse imkân yok zaten."

"İşte, ben de onu diyorum ya."

"Ee, o zaman?"

"Osman'ın katili asıl beni vurdu! Beni! Karnımdaki çocuğu! Mahvoldum ben!" Birdenbire sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Hayatım mahvoldu!" Yüzünü elleriyle kapatmış, dizlerinin üstüne kapanmış ağhyordu.

Gene ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim dersem, sürpriz mi olur sizin için? Kokoz gibi oturup karşımda zırl zırl ağlayan kadını seyrettim bir müddet. Bu durumda biranın kesmeyeceğine karar verdim sonunda. Salondaki vitrinde dizili duran içki şişelerinin arasında viski aradım. Vardı. Elimde şişeyle mutfağa gidip ikimize birer içki hazırladım. Buzlu.

Yeniden salona döndüğümde ağlamasının şiddeti azalmıştı. Hiçbir şey söylemeden içkisinden bir yudum aldı.

"Katilin ben olduğumu düşünüyor galiba bu olaya bakarı komiser," dedi. "Benim hayatım kararmış, adam bir de beni Osman'ı öldürmekle suçlayacak nerdeyse."

"Nerden çıkarıyorsun senden şüphelendiğini?"

"Parmak izimi aldı. Kesin Özcan ona bir şeyler anlattı. Adamı bana karşı doldurdu. O gece Osman eve gelmeyince Özcan beni aramış. Abisine bir şey mi soracaktıymış, merak mı etmişmiş, her neyse. Yalan! Neden aradığı belli değil. Osman'ı benden araması hiç olmayacak bir şey. Osman en azından haftada dört gece bende kalırdı. Eve hiçbir zaman haber vermezdi. Kimse de onu merak etmezdi. Neden o gece eve gitmeyince merak ediyorlar? Neden özellikle öldürüldüğü gece merak ediliyor bu adam? İki gece önce de bendeydi, telefon hiç çalmadı. Koca adamı ne diye merak ediyorlar, değil mi?"

"Cep telefonu cevap vermemiş ya, ondandır herhalde," dedim. Öyle demişti Özcan.

"Ya, cep telefonu açık olsa da aramazlardı ki adamı. Tamam, acil bir iş çıkmış olabilir. Basit bir tesadüf olabilir ama tesadüfün bu kadarı da bana fazla geliyor."

"Hımmm," dedim. Ein Zufall zuviel. Sizce de aşırıya kaçmıyor muydu bu tesadüfler?

"Özcan sana telefon ettiyse ne olmuş?"

"Benim evde olmadığını öğrenmiş. Telefona cevap vermediğim için."

"Nasıl yani? Sen o gece evde değil miydin?"

Bu kez yırtınarak ağlamıyordu. Gözyaşları şıpır şıpır damlıyordu yanaklarından. "Sır saklar mısın?" dedi boğuk bir sesle.

Ne der insan böyle bir soruya cevaben? "Hayır, saklamam," denir mi?

"Saklarım tabii," dedim.

"Evde yoktum."

Boynuma masaj yapma ihtiyacı doğmuştu. Kafamı sağa sola çevirip kazık gibi olan adalelerimi ovdum. Pek bir işe yaramadı doğrusu. İnsanın kendi kendine masaj yapması mastürbasyon yapmaya benziyor. Ben ikisini de beceremem pek. Daha doğrusu etkili olmaz. Uzun süre uğraşır didinir, verim alamam.

"Bir sevgilin mi var?" dedim.

Bağıra bağıra ağlamaya başladı yeniden.

"Sandığın gibi değil," dedi bağırtılar arasında.

"Bir şey sandığım yok. Sakin ol. Senin katil olduğunu düşünmüyorum. Seni yargılayacak durumda da değilim." Değildim tabii. Selim'e kadar hayatıma giren her erkeği aldatmışım. Selim'i aldatmam da an meselesiydi.

"Polise ne söyledin, o gece nerde olduğunu sorduklarında?"

"Evde televizyon izlediğimi söyledim." Bana da öyle söylemişti.

"Özcan yanında mıydı sen bunu söylerken?"

"Hayır değildi ama Özcan da bana sordu nerde olduğumu."

"Ona ne söyledin peki?"

"Ona da evde televizyon izlediğimi söyledim." Bağırarak ağlamaya başlamıştı yeniden.

"İnci!" dedim otoriter bir sesle. Omzundan tutup sarstım. "Biraz sakin ol. Kendini topla, tamam mı. Kalk, bir yüzünü yıka istersen önce."

Burnunu çeke çeke banyoya gitti.

Bir sigara yaktım.

Bu detektiflik hevesimden vazgeçip, kendi güvenilir, ahlaklı, orta sınıf arkadaşlarıma dönmek istiyordum. Gözünü sevdiğimin burjuva ahlakı. Bu hususta ben nasibimi almamış olsam bile iyi bir şeydi bizim burjuva ahlakı.

"Özcan beni o gece aradığını söylememişti. Bilsem başka bir şey uydururdum. 'Sen nerdeydin?' diye sorunca, 'Evdeydim,' dedim. Normal olan da benim evde olmamdı zaten. Bir kere öyle demiş bulunduğum için de geri dönemedim. 'Sen aradığında banyodaydım herhalde, telefonu duymadım,' dedim. Bilmiyordum ki sabaha kadar beni arayıp durduğunu."

"Sabaha kadar seni mi aramış?"

"Öyle dedi."

"'Geç saatte gelen telefonları açmadım,' deseydin."

"Aklıma gelmedi hiç. Öyle bakakaldım. Üstünde durmamış gibi yaptı ama kesin kılandı. Domuz. Beni polise ihbar etmiştir. Yoksa polis benim parmak izimi ne yapsın?"

"Neden parmak izini aldıklarını söylemediler mi?"

"Herkesten aldıklarını söylediler. Rızamla vermezsem mahkemedem emir getireceklermiş. 'Rızanızla verirseniz biz de uğraşmak zorunda kalmayız,' dediler. Ben ne yapayım, 'vermem,' desem iyice şüphelenecekler diye verdim. İmha edeceklermiş sonradan bütün parmak izlerini."

"Bence normal bir şey parmak izini almaları. Hem polise o gece evde olmadığını söyleyen de bir şey olmaz. Sevgilin seninle birlikte olduğuna tanıklık eder. Polis cinayeti çözmeye çalışıyor, senin kiminle, nerde, ne yaptığınla ilgilenmiyor onlar."

"Özcan?"

"Polis gidip Özcan'a senin Osman'ı aldattığını mı söyleyecek sanıyorsun?"

"Bilmem... Ya ortaya çıkarsa diye düşündüm."

"Yalan söylediğin için asıl şimdi ortaya çıkma riski var. Sen Özcan'a bir şey uydur bence, polise de doğruyu söyle, isterlerse sevgilini arasınlar."

"Sevgilimi arayamazlar," dedi. Ağlamamak için dudaklarını ısırıldı.

"Neden?"

"Beni öldürür de ondan."

"Evli mi?"

Cin görmüş gibi baktı. Yuh yani! Ne vardı şaşıracak? Bugüne bugün kırk dört yaşındayım. Bir kadının sevgilisinin kim olduğunu neden saklamaya çalıştığını bilmez miyim? Yani demem o ki, bunu tahmin etmek için sıkı bir polisiye okuru olmaya bile gerek yoktu.

"Benim çocukluk aşkı. İlkokulda aynı sınıftaydık. Babası öğretmendi. Oğlunu da okuttu. Mühendis çıktı. Daha geçen sene. Patronunun kızıyla evlendi. Sevmiyor kadını. Karısını gördüm. Çirkinin biri. Ama patronun kızı işte. Babası çok zenginmiş. Şimdi ortaya çıkarsa... İlişkimiz duyulursa..."

Viski boğazımı yaktı cayır cayır.

"Bir dakika!" dedim. "Bir dakika!" Sustu. Dalgın dalgın bana baktı. Kendi anlattıklarına dalmıştı. Tırnağımla sehpanın yüzeyine vurdum. Tık tık tık tık... Karmaşık bir şey değildi aslında. Düzenli bir ilişki içinde olan bir kadın sevgilisini evli bir erkekle aldatıyordu. Eh, az buçuk bilirim bu işleri. Erkeklerin vakit geceyse iş yemeğine, gündüzse bankaya, iş görüşmesine, telefon faturası yatırmaya, vs. gittiklerini söylediklerini. Kadınlar ne der peki? Dış dünyayla hiçbir ilişkisi olmayan bir kadın ne der? İş yemekleri olmayan bir kadın gece vakti evden çıkmak için ne der? Gündüz bile evden çıkmak için bahanesi olmayan bir kadın..."

"Sen Osman'ı nasıl atlatıyordun?"

"Osman'ın gelmeyeceğinden emin olduğum zamanlarda buluşuyordum."

"Geceleri?"

"Gece hiç buluşmuyorduk hemen hemen. Başta nereye gideceğimizi de bilmiyorduk zaten. Altı ay önce bu yakınlarda evi olan bekar bir arkadaşıyla konuştu. Onun kirasını paylaşıyordu. Bize evinde bir oda verdi. Gece buluşmalarımız toplasan altı yediyi geçmez. Onun karısı, benim Osman... Gece buluşmak tehlikeliydi. Karısı tatilde olduğu için... Bir aylık tatile çıktı kadın. Ailesinin yazlık evi varmış, oraya gitti..."

"O gece Osman'ın sana gelmeyeceğini sen nerden biliyordun?"

"Telefon ettim."

"Osman'a?"

"Tabii Osman'a. Başka kime?"

"Saat kaçta?"

"Bilmem? Aaaa! Dur bakayım. Yoksa Osman'la son konuşan kişi ben miyim?"

Başımı salladım. Gözlerimi kısarak dikkatle yüzüne bakmak istiyordum aslında. Ama bu göz kısmaların sonucu iyi olmuyor. Kırışıklıklar bakımından. Göz çevresindeki kaz ayağı denen çizgilerin oluşma nedeni insanın gözünü kısması. Kaşlarımı kaldırıp baktım ben de.

"Kaç olabilir? Alp bana telefon etti. Ondan hemen sonra aradım Osman'ı. Bir haftadır görüşmemiştik Alp'le. Karısının yanında tatildeydi. Çok özlemişim..."

İnci'nin hamile olduğunu düşünmemeye çalıştım. Küçük burjuva kafalar böyle şeylere takılıyor işte.

"Bak. Sadece Alp'in numarasını bildiği bir cebim var. Osman evde yoksa açık tutuyorum. Aramızda şifre gibi. Telefon açıksa, evde yalnız olduğumu biliyor. Dur bir dakika." Biraz önce deli gibi ağlayan o değilmiş gibi bir enerji ve heyecanla koştu.

"Telefonda aradığı saat kayıtlıdır. Yediye doğruydü sanırım. Belki biraz daha erken. Bakalım. O günden sonra bu telefonu kullanmadım zaten. Gerek kalmadı. Normal cep telefonumu kullandım."

Telefonun açılmasını bekledik sabırla. Elleri hızla aletin tuşları üzerinde gidip geliyordu. Bir gün ben de cep telefonumu böyle profesyonelce kullanmayı öğrenecek miyim acaba?

"Ağustos'un 29'uydu. O gün bir kaç kez konuştuk. En sondan bir önceki konuşmamız olmalı. Son on aramayı kaydediyor alet. Şimdi fotoğraf çekenleri de çıkmış cep telefonlarının. Hem fotoğraf çekiyorsun hem de yolluyorsun." Bir çığlık attı. Bu çığlıklar, ağlamalar, zırlamalar bana çok fazlaydı. Çok. Olduğum yerde sıçradım.

"İşte burda! Bak!"

Ekranı burnuma doğru uzattı. Ne anlarım ben?

"Eeeee?" dedim sabırsızlıkla. "Kaçta konuşmuşsun?"

"19:14 yazıyor. Allahım sen büyüksün." Derin derin iç çekti. "Osman Öldürülmeden önce konuşmuşum. Belki on, onbeş dakika önce. Polis, 7.30 ile 9.30 arasında nerde olduğumu sordu bana. Demek cinayet 7.30'da işlenmiş olabilir. Alp beni aradıktan hemen sonra ben de Osman'ı aradım. 7'yi çeyrek geçe falan."

"Cebinden mi aradın?"

"Cebinden... E, Özcan 'Abimin cebi kapalıydı,' diyor. Ben konuştuysam 7'yi çeyrek geçe..."

"Seninle konuştuktan sonra kapattı herhalde."

"Herhalde." Durdu.

"'Bu akşam ne yapacağız,' diye sordum. 'Ben gelmeyeceğim, işlerim var,' dedi. 'Burda bir sayın abim var, bir iş konuşuyoruz,' dedi. Önemli insanlara 'sayın abim' derdi. Yanında biri vardı yani." Birden heyecanlandı gene. Elini dizime koydu.

"Ne dersin? Sence yanındaki katil miydi?"

Sadece başımı salladım.

"İyi düşün, adamın kimliği hakkında bir şey söylemiş miydi?"

"Çok kısa konuştuk. Söylese kesin hatırlardım."

"Senin tanıdığın biri olsa gene sadece 'sayın abim' mi derdi?"

"Nasıl yani?"

"Mesela İsmet Akkan olsaydı yanındaki..."

"Katilin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim.

"Bilmem ki. 'İsmet Abim' derdi belki. Emin değilim. Gizli bir şey konuşuyorlarsa, kiminle konuştuğunu anlamayayım diye..."

"Sen nasıl emin oldun sana gelmeyeceğinden?"

"Sesinin tonundan. Kafası çok karışık gibiydi. Öyle durumlarda... İşe daldığı zamanlarda bana gelmez. 'Ben buraya gelince tatile çıkmış gibi oluyorum,' derdi. İşle güçle çok uğraşıyorsa, bir sorun varsa, tatile çıkmazdı."

"Sorun çıkaran işi neydi?"

"İnşaat işi problemliydi. Kulağı telefonda idi iki aydan fazladır. Telefonla konuşup, fırlayıp gittiği oluyordu. Galiba paraya sıkışmıştı. Hiç sorun yapmazdı parayı eskiden. Benim kendime aldığım üst başa bile mırın kırın etmeye başlamıştı. Eli sıkı biri değildi. Yurt dışına tatile gidiyorduk. Paris'i, Londra'yı gezdik geçen sene. İstedğim kadar alışveriş yaptım. Bu sene yaz geldiğinde kıyafet almaya giderken para istedim de eli titredi verirken. Yemeğe bile gitmiyorduk son zamanlarda."

"Belki başka bir kadın..." Cümlemi tamamlamadım. Aldatan insanlar bile karşılardakinin onları aldattığını düşünmek istemezler.

"Ben de düşündüm bunu. Olsa hissederdim, bir. Ya bendeydi, ya kendi evinde, iki. Özcan'ı arayıp kontrol ediyordum bende olmadığı gecelerde ne yaptığını. Özcan onun nerde olduğunu bilir."

Özcan'ın yalan söyleyebileceği ihtimalinden bahsetmek istemedim.

"Hem bana olan ilgisinde azalma yoktu. Öyle bir şey değildi yani. Paraya sıkıştıktı belli ki. Arabasını yenilediğine bile pişman olmuştu. Ekonomik kriz yüzünden dara düştüğünü söylerken de duydum bir kere telefonda. Arabasını satılığa çıkarmayı da düşündü. Çok para vermişti. Ben de cip istiyordum aslında ama durum böyle olunca isteyemedim. Sisley'den aldığım iki üç uyduruk tişörte laf eden bir adamdan nasıl cip isteyeyim, değil mi? Akıl var, mantık var."

"Ne zaman başladı para sıkıntısı?"

"Başta 'Ekonomik kriz bizim işleri etkilemedi,' diyordu. Etkilenmedi de. Daha geçen sene gittik Avrupa gezisine. Kriz başlamıştı o zaman da. Sonradan, bu sene içinde..."

"İnşaat işine o yüzden mi girmeye karar verdi?"

Düşündü. İşaret ve orta parmağını zafer işareti gibi açıp sallayarak bir sigara daha istedi. Paketi uzattım.

"Nakit darlığıyla inşaat işinin bir bağlantısı olup olmadığını hiç düşünmemiştim. Haklısın, galiba vardı. Ama bu iş konuşulmaya başladıktan sonra... İnşaat işi parasını tüketti galiba. Elinde para tutamazdı zaten. Akriba falan çok olunca hepsinin ihtiyacı oluyor. Öyle senin benim ailem gibi değil ki... Doğulular kalabalık oluyor. Bir de savaş sırasında bunların köyünü de yaktılar mı! İyice çoğaldı mı İstanbul'a gelenler. Nerde iş bulacaklar? Osman'ın yanına geliyorlardı. Kan davalıları bile geldiler yardım istemeye. Bu devirde kan davası mı kalır? Adamlar aç. Göç edecekler, para yok. Düşünebiliyor musun? Meğer İstanbul'a gelebilenleri en zenginleriymiş. Fakirler, köyden çıkıp ancak Diyarbakır'a, Adana'ya gidecek kadar para bulabiliyormuş. Orda da çöplüklerin yanındaki semtlerde oturup, çöplük karıştırarak yaşıyorlar. Otobüse binip İstanbul'a gelecek parası olmayan insanlar yaşıyor bu memlekette, düşün. İnşaat işine de o yüzden girdi. Akrabalarına, köylülerine iş sahası açılсын diye..."

"Kan davalıları mı vardı?"

"Varmış. Onlar bile geldiler, iş, para istediler. 'Barış yapalım,' dediler. Para vermiştir herhalde. Yanında o kadar çok insan çalıştıramıyordu. Bir de hepsi köylü. Tarlasını ekip, hayvancılık yapıp yaşamış adamlar. Şehirde ne iş yapacaklar söyler misin? Otoparkta çalışmak için bile araba kullanmayı bilmek lazım."

"İnşaat işi parasını tüketti yani."

"Öyle oldu sanırım. Şimdi düşününce..."

"Arazi aldı mı inşaat yapmak için?"

"Bilmiyorum aldı mı? Kasımpaşa taraflarında bir yer buldu galiba. Bana anlatmazdı, dedim ya. Konuşmalarından çıkardım. Kasımpaşa lafı geçiyordu. Kasımpaşa'da başka işi yoktu. Belki de orda bir otopark aldı... Ama yok, yok... Bu inşaat işiyle ilgiliydi kesin."

"Telefonda konuşurken kulağına çalınan bir isim yok muydu?"

"İsim söylemezdi ki. 'Abi,' derdi herkese." Bir an durdu, omuz silkerek, "Ya da ben dinlemezdim," dedi. Eliyle ağzını kapattı. Tavana bakarak düşündü.

"Bak, bir Temel Abisi vardı. Çok acayip bir isim ya, ilk kez duyunca şaşırmıştım. Tipik Karadenizli adı. Ama nedense sırf fıkralarda olur gibi geliyordu bana bu isim. Osman telefonda konuşurken 'Temel Abi' diye birinden söz edince şaşırmıştım. Aklımda kalmış. Son zamanlarda onun ismi çok geçiyordu. Bir borcu vardı ona, ödeyemiyordu sanırım. Telefonda onun numarası çıkınca açmıyordu bazen telefonu."

"Soyadını bilmiyorsun tabii."

"Yok, bilmiyorum. Ama kesin inşaat işiyle bir ilgisi vardı. Hatta otoparklarla da ilgiliydi. 'Çok açıldım ama toparlarım. Biraz zaman verin,' dedi bir gün konuşurken."

İkimiz de sustuk. Buzları tıngırdatarak boş viski bardağımla oynadım. Aç karnına içmemem lazım aslında. Mutfağa gidip bir viski daha koydum. Gene buzlan tıngırdatarak salona geri döndüm. Şunu da içip tüymenin zamanı gelmişti.

İnci, bluzunun eteğiyle oynayarak oturuyordu.

"Ne oldu?" dedim.

"Aklıma bir şey geldi ama emin değilim. Osman'la yaptığımız telefon konuşmasını düşünürken... Biz tam telefonla konuşurken kapı çaldı sanki. Osman aceleyle telefonu kapadı. Yanlış hatırlıyor olamam. Çok kısa bir görüşmeydi. Telefonu hemen kapamaya çalışıyordu zaten. Ama o kadar kısa kesme nedeni kapının çalmasıydı."

"Emin misin?" dedim.

"Emin değilim. O görüşme üzerine hiç düşünmedim daha önce. Unutup gittim yani. Ama şimdi düşününce... Hani bir an bir şeyin farkına varırsın, sonradan üstünde durmazsın ya... Bunu uyduruyor muyum acaba diye şüpheleniyorum. O görüşmeden bir ipucu yakalamaya çalıştığım için şimdi..."

"Tabii kapının çalmasının hiçbir anlamı olmayabilir. Belki çaycı gelmişti."

Biraz düşündü.

"Evet," dedi. "Belki de çaycı gelmişti."

"Sen Osman'ın amcasını tanıyor muydun?"

"Hiç görmedim. Yarı deli gibiydi Osman'ın sözlerinden anladığım. Tembel, işe yaramayan bir adam."

"Bu cinayeti kardeşler onun üstüne yıkmaya çalıştılar, biliyorsun."

"Öyle mi oldu?"

"Adamın katil olamayacağı besbelliydi bence. Osman'ın öldürüldüğü tabanca bile Amca'ya uygun bir silah değil. Silah meraklısı birinin taşıyacağı bir şey."

"Sen nerden biliyorsun?"

"Anlarım silahlardan biraz," dedim. Ha ha ha! Tavuklar bile güler buna.

"Yok, Osman'ın nasıl bir silahla öldürüldüğünü nerden biliyorsun?"

Burnumu elledim.

"Soruşturmayı yürüten polise sordum," dedim.

"Batuhan Bey'e mi?"

"Hi."

"Ne yakışıklı adam, değil mi? Ben esmer erkekleri çok severim. Sarışın olduğum için herhalde. Sen de açık tenlisin. Kendi saçın ne renk?" Turuncu saçım şüpheye yer bırakmayacak şekilde boya olduğunu ele veriyordu anlaşılın.

"Kumral."

"Kendi rengin de yakışır sana." Tavana baktı hülyalara dalarak.

"Ciddi adam ama Batuhan Bey. Pas vermiyor hiç. Bu burunları iri olan erkeklerin şeylerinin de büyük olduğu doğrusa, adamınki nah bu kolum kadar olmalı." Kolunu ileri doğru uzatıp, bana gösterdi.

Batuhan'ın burnunun boyutlarına hiç dikkat etmemiştim doğrusu ama İnci'nin burnu-penis ilişkisi teorisini destekleyecek bir şeyler biliyordum Batuhan hakkında. Söylemedim tabii hiçbir şey. Öksürerek boğazımı temizledim. Bu, konuşulan konudan memnun

olmadığım, konunun değişmesini talep ettiğim anlamında bir işaretledi. Başka kültürlerde de öyle mi, bilmem. Ama Türkler böyle şifreleşiyor. Hiçbir şeyi açık açık söylemedikleri için bir yığın şifreye ihtiyaçları var.

"Ne var bunda?" dedi İnci. Bu da bir sitem cümlesiydi.

"Bir şey yok," dedim.

Gene sustuk bir müddet. Viskimi bir dikişte içtim.

"Sen, 'Cinayeti Amca'nın üstüne yıkmaya çalıştılar,' diyorsun ha! Olabilir valla. Hiç öyle düşünmedim. Peki, adam paraları çalmamış mı yani?"

Aaaa olaya bakın! Batuhan'a sormayı unutmuşum paraların akıbetini. Ne aptiyim. Aptal yani. O da bir şey söylememişti. Yoksa söylemiş miydi? Yordu bu işler beni. Kiminle ne konuştuğumu bile hatırlamıyorum. Teybe kaydetmeye mi başlamalıyım konuşulanları?

"Neyse işte," dedim İnci'ye. "Öyle bir fikirdi benimki. Sen laf arasında Özcan'a sor bakalım, paralar ne olmuş diye."

Yarı sarhoş araba kullanarak Selim'e gittim. Yapmam normalde böyle şeyler. Ama ertesi sabah İnci'nin oturduğu siteye arabamı almaya gitmeyi hiç istemiyordu canım.

Selim kapılarda karşıladı beni. Yüzünde güller açarak. Mesafe koymanın, ayrı ayrı tatillere çıkmanın falan ilişkilere yaradığı türünden kadın dergilerinde promosyonu yapılan tricklere inanasım geldi. İlişkinize heyecan katmanın on yolu falan. Midemi bulandırır bu tür reçeteler. Ayrıca o kadar beyinsiz ve kazma ve bu dergilerdeki yöntemleri uygulayıp da ilişkisine heyecan katma peşinde bir kadın, ne anlar heyecanlı ilişkiden ve aynı anda 'doruğa' ulaşmaktan? Bu işlerden anlayacak birinin de ihtiyacı mı olur bu dergilerde çalışan kokoz kadınların verdiği akıllara? Ayrıca, erkek dergileri erkek okurlarına neden bu tür akıllar vermez? İlişkilere heyecan katma, ilişkinin ömrünü uzatma ve aynı anda orgazma ulaşma işleri kadınlardan mı sorulmalıdır?

Diyelim ki, dünyanın düzeni böyle ve bu işler kadınlardan soruluyor. Bizim ilişkimizde öyle değil. En azından bu gece öyle değildi. Selim beni kapıda karşılayıp, elini kalçalarımdaya, dudaklarını boynumdaya gezdirerek sıkı bir deneme yaptı, aynı anda orgazma giden yolun ilk adımı olarak. Çok hafifçe, kalbini kırmayacak kadar hafifçe iterek kendimden uzaklaştırdım benimkine yapıştırmaya çalıştığı bedenini. Kafam başka şeylerle meşguldü. Seks için de sağlam kafa gerekiyor sağlam vücudun yanı sıra. Oysa ben cinayet işlerine dalıp gitmiştim. Kadınlık görevlerimi ihmal etmek pahasına.

Direkt buzdolabına gittim. Böyle acayip gösterişli bir buzdolabı var Selim'in. Nedendir bilinmez. Eski karısıyla birlikte yaşadığı evden koparabildiği eşyalardan biri herhalde. Sormuyorum. Sormayacağım da. Sevgililerimin eski ilişki hatıralarını dinlemekten nefret ederim. Kim etmez ki? Ama her ilişkinin başında anlatılır böyle şeyler. Erkekler anlatır genellikle. Kadınlar, yeni sevgililerine hayatlarına giren tek erkeğin o olduğunu düşündürtme çabasında olduklarından, eski defterleri açmazlar pek. Erkekler de inanırlar buna, inanmak isterler, en azından duymak istemezler eskilerle yaşananları. Oysa kendi 'eskilerini, o ilişkilerde yaşadıkları acıları anlatmaya bayılırlar.

Buzdolabının kapağını açtım. Bir şey yoktu içinde. İşime yarayacak bir şey yoktu diyeyim. Yoksa bir kutu hardal, üstelik de içinde yuvarlak tanecikler bulunan sevdiğim cinsten bir Fransız hardalı, kimbilir ne zamandan beri dolapta duran iki tane yumurta, açılmış bir paket dayanıklı süt, kapkara olmuş bir adet muz ve mebzul miktarda içki şişesi vardı.

"Sen ne yedin?" diye seslendim salona doğru.

Konuşarak mutfağa doğru yürüyordu anlaşılın, sesi gittikçe yaklaşıyordu çünkü.

"Ben de açım. Pizza söyleyelim mi?" dedi. Parmaklarımı omuriliğimin üstünde bir aşağı, bir yukarı gezdirirken.

"Pizza mı?" dedim. Yüzümü buruşturmuşum. "Deve hamuru yani."

"Bir de evlere servis yapan kebabçı var."

Seçeneklere bakın: Pizza mı, kebab mı? İkisi de birbirinden beter.

"Pizza," dedim.

Telefonla yemek siparişi vermenin en kötü yanı siparişi verdikten sonra açlığın iyice dayanılmaz hale gelmesi. Bastırmak için bir sigara yaktım. Bu gidişle gerçekten vaktinden önce yaşlanacağım.

"Sana ortaklarından birinin adını versem, bana bir şirketi bulabilir misin?" dedim Selim'e. Televizyonda aptal bir film izliyordu ve rahatsız edilmek istemediği her halinden belliydi.

"Bulurum," dedi. "Kola da sipariş ettin mi?"

Evli olsak bu kadar olurdu yani.

Ertesi gün öğleden sonra Selim'i aradım. Sabahtan duruşmaları vardı, Osman'ın ortağı olduğu şirketi bulmakla uğraşamayacağım söylemişti.

"Ne oldu? Buldun mu?" dedim.

"Neyi buldun mu?"

"Osman Karakaş'ın ortağı olduğu şirketin diğer ortaklarını," dedim. Sinir içindeydim.

"Unuttum ben onu be yavrum. İyi ki aradın. Bir daha söylesene şu adamın adını. Hemen yolluyorum birini. Birazdan ararım seni. Burnumuzun dibinde zaten, Eminönü'nde gideceği yer."

Kendimi rahat bıraksam tırnaklarımı yiyecektim sinirden. Bırakmadım. Tırnak etlerimle idare ettim.

Pelin'in sevgilisiyle olan sorununa kafa yordum zaman geçsin diye. Yumuşamaya başlamıştı kız. Yumuşamayıp ne yapacak zaten? Ömrü billah benim evimde kalacak hali yok ya.

Telefon çalınca üstüne uçtum. Selim'di.

"Yavrum, bu adamın hiçbir şirkette ortaklığı yok. Bizim stajyeri yollamıştım. Becerikli kızdır. Olsa bulurdu. Adam ne işle uğraşıyor demiştin sen?"

Selim söylediklerimi hiç dinlemediği için her şeyi en az iki kez tekrarlamam gerekiyordu.

"İnşaat işinde olmalı," dedim.

"Hımmm. Başlamış mı inşaat yapmaya?"

"Bilmiyorum başlayıp başlamadığını. Galiba Kasımpaşa'da bir yer almış da..."

"Kasımpaşa'da mı?"

"Evet."

"İyi, Beyoğlu Belediyesi... İnşaat ruhsatı almıştır. İnşaat yapmak için şirket kurmasına gerek yok ama inşaat ruhsatı alması şart. Ben Asu'yu bir de Belediye'ye göndereyim, Fen İşleri'nden sorsun. Orda adamım var zaten. Ruhsat aldıysa bulurlar."

"Bahşış verdiğin biri mi var yani?"

Güldü.

"Görüyorsun, dağıttığım bahşişler sadece müvekillere değil, sana da yarıyor," dedi.

Doğru söze ne denir?

Çok değil yarım saat sonra cep telefonum çaldı. Bir kadın sesiydi.

"Kati Hanım?"

"Evet, benim," dedim.

"Ben Selim Bey'in bürosunda çalışıyorum. Stajyer avukat Asu Ketenci. Sizi aramamı Selim Bey söyledi. Belediye'den çıktım şimdi. Sizin bir işinizmiş. Öğrendiklerimi anlatmak için size gelebilir miyim?"

"Siz Tünel'deki Kaffeehaus'a gidin. Orası Belediye'ye benim dükkânımdan daha yakın. Ben de on dakikaya orda olurum," dedim.

Koşa koşa gittim.

Tünel, Londra metrosundan sonra dünyanın en eski ikinci metrosu. Bunu da İngilizler inşa etmiş. Katettiği mesafe maalesef çok kısa: Sadece bir durak. İstiklal Caddesi'ni denize bağlıyor; yüksekçe bir tepeyi, bizim Kuledibi'ni yeraltından iniyor. İstiklal Caddesi'nin sonu,

bu mini metronun kapısının olduğu semt de 'Tünel' olarak anılıyor. Son yıllarda burada da barlar ve kahveler açılmaya başladı. Bunlardan biri Kaffehaus.

İçeriye girince Asu Hanım'ı pat diye tanıdım. Fönlü kulak hizasında saçları ve düğmeleri gırtlığına kadar ilikli bluzuyla tanınmayacak gibi değildi zaten. Bana sorarsanız, gelecekte Selim'in 'vergi rekortmeni avukat' unvanını elinden alacak kadar büyük bir hırs küpüne benziyordu. El sıkışmak için ayağa kalktı. İşini de biliyor yani. Ne de olsa, 'patronun sevgilisi' durumu var, ona göre muamele etmesi lazım.

"Bu Osman Karakaş'a belediye arazi tahsisi yapmış efendim," dedi. Bana kalsa biraz havadan sudan konuşurduk ya, o pat diye asıl konuya girmişti. "Arazi tahsisi ne demek?" dedim.

"Belediyeye ait arazilerden biri, ederinin altında bir bedelle tahsis edilebiliyor.. Bunun için Belediye Meclisi'nin karar alması gerekiyor. Geçen haziran ayındaki toplantıda alınmış bu tahsis kararı."

"Bir kişiye mi tahsis ediyor Belediye araziyi?" "Hayır efendim. Osman Karakaş bir konut yapım kooperatifi kurmuş. Ya da kurma aşamasında. Kuruluş işlemleri uzun sürebiliyor. Ticaret ve Sanayi Bakanlığı'nın onay vermesi bekleniyor kooperatifin kurulması için. Fakat Kooperatif Kurucular Kurulu kuruluş işlemleri tamamlanmadan arazi alımı yapabiliyor, hatta üye kaydı da yapıyor. Tamamen yasal. Sizin olayla ilginizin boyutunu bilmediğim için..." "Nasıl öğrendiniz bu arazi tahsisi işini?" "Selim Bey Belediye'nin Fen İşleri Müdürlüğü'ne gitmemi söyledi. Müvekkillerimiz nedeniyle arada sırada işimiz düşüyor bu birime. O nedenle daha önceden bağlantımız olan memurlar var. İrfan Bey'e gittim. Osman Karakaş adını duyar duymaz tanıdı İrfan Bey. Bu şahsın kurucuları arasında olduğu kooperatife arazi tahsisi yapıldığını biliyordu. Neşe-kent Konut Yapı Kooperatifi. İsterseniz Ticaret ve Sanayi Müdürlüğü'nden dosyayı da bulabilirim." "Kooperatifin bir adresi vardır herhalde." "Evet efendim. Papağan Sokak, 3/6. Kuledibi'nde." "Diğer kurucuların da isimlerini öğrenebildiniz mi?" "Evet efendim. Bir dakikanızı rica edeyim," dedi. Resmiyetten içime daral gelmişti.

Evrak çantasını karıştırıp, el yazısıyla yazılmış bir kâğıt çıkardı. Şöyle bir göz attım. Yedi adet isim yazılıydı. Hepsinin de soyadı Karakaş'tı. Özcan aralarında yoktu. Temel adında biri de.

Özcan niye yoktu, hadi Temel neyse de?

Dükkâna dönünce Selim'i aradım.

"Çok nadiren arazi tahsis eder belediye. Hele de böyle ne idüğü belirsiz adamlara mümkün değil... Mesela sanatçılar, avukatlar şu bu kooperatif kurunca onlara arazi tahsisi yaptıklarını duyuyorum ama böyle ipsiz sapsız tiplere... Büyük paralar dönmüştür bu işte mutlaka," dedi.

"Büyükşehir Belediyesi'nden birilerini mi ayarlamak gerek?" dedim.

"İlçe belediyesinden ayarlamak yeter. Büyükşehir'in de onayı gerek tahsisi yapmak için ama işin onay kısmını halletmek sorun değildir. Zaten Beyoğlu Belediye Başkanı ile İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı aynı partiden. Birbirlerinin işlerine taş koymazlar. O tür engellemeler farklı partiden belediyeler arasında olur. Ben Belediye'de dönen dolaplar konusunda fazla bir şey bilmem. Biliyorsun, Belediye'ye işimi düşürecek dava yok elimde. Geçen sene bir inşaat ruhsatı aldırıştı, bu İrfan denen adamla da o zaman ilişki kurdum. Fakat Beyoğlu Belediyesi'nin bütün girdisi çıktısını bilen bir ahabım var. Ondan iyisini de bulamazsın. Hangi iş için kime, ne kadar para verilecek, nasıl verilecek, hepsini bilir. Beyoğlu'nda sekiz, on tane lokantası vardır. En güzel lakerdayı da o yapar."

"Gitmişik ya lakerda yemeye. Kios Meyhanesi değil mi?"

"Hah, Balıkpazarı'nda. Unutmuştum seni oraya da götürdüğümü. Kios, Sakız Adası'nın Rumcası. Baki de Sakızlıdır. Ailesi tabii. Yıllar önce İstanbul'a yerleşmişler. Kazandığının

belki onda birini lokantalardan, meyhanelerden kazanır, çoğunu da belediyede iş takibinden. Ben onu bir arayayım, seninle görüştürmeye çalışayım. Zamanı varsa hemen atlayıp gidebilir misin sen?"

"Giderim tabii," dedim. Kaçırır mıyım hiç?

Ben oturmuş kokoz kokoz Selim'den telefon beklerken pelin yemeğe çıktı. Daracık sokağımızdan sağa sola çarpa çarpa bir kamyon geçmeye çalışıyordu. Bir sigara yakıp adamların çabalamasını seyrettim camdan. Bir süredir super light bir sigara içiyorum. Bu yüzden de daha fazla sigara içiyorum. Ya da sinirli olduğum için daha fazla sigara içiyorum. Sinirli olmam menopoza girmek üzere olduğum içinse, diye düşündüm birden. Korktum. Ürktüm, daha doğrusu. Menopoza kaç yaşında girildiği konusunda fikrim yoktu. Çocuk sahibi olmak için yaratılmamıştım. Hayatımda bir çocuğa bakıp, aman ne tatlı şey, diye düşünmemiştim. Gene de menopoza girmek sevimsiz bir şeydi. Kelimenin kendisi bile sevimsizdi. Menopoz. Gözleri yuvalarına kaçmış, sinirden kuruyup kalmış, boynundaki mor mor damarları seçilen bir kadını çağırıyordu. Çantamdan pudriyerimi çıkardım. Burnumu pudralamak için değil, suratıma bakmak için. Kendimi ilk kez görüyormuş gibi baktım, her yerimi dikkatle inceleyerek. Menopoza girmek üzere olan bir kadının suratı böyle mi olurdu? Cildim ıslı ısıldı. Nasıl olmasındı? Varımı yoğumu DNA ve RNA'lı, somon balığı yumurtalı kremlere, serumlara yatırıyordum. Kendi kendime dil çıkardım. Bir salaktım. Ancak bir salak benim menopoza girmek üzere olduğumu düşünürdü. Menopoz falan değil, elbette Selim yüzünden sinir küpüne dönmüştüm.

Bu yanıtla pek tatmin olmamıştım gene de. Öyleyse Selim'le birleştikten sonra hâlâ neden... Bu cinayetler yüzünden tabii. Arapsaçına dönen bu iki cinayet yüzünden. Detektifliği bu kadar ciddiye almam da bu yüzden değil miydi? Yoksa bana neydi elin adamının, kadınının öldürülmesinden.

Ay gerçekten ya, bana neydi?

Ah bir inandırabilseydim kendimi, bana ne olduğuna!

DOKUZ

((

Bir saat sonra bu güne dek gördüğüm hâlâ yürümeyi becerebilen en şişman adamla karşılıklı bir masada oturuyordum. Normal boyuttaki sandalyelere sığmayacağı için özel, battal boy bir sandalyesi vardı. Daha doğrusu koltuğu. Konuşurken nefes nefese kalıyordu. Gömleği 70 beden olmalıydı, eğer öyle bir beden varsa tabii. İki güçlü el gömleğini iki yandan çekiyormuş gibi gerilmişti ilikleri. Aralardan pespembe teni görünüyordu. Bir miktar da kıl. İğrenç değildi. İlginç denebilirdi olsa olsa. Şaşkınlıkla uzun uzun bakılacak, izlenecek bir yaratıktı insandan çok. Köpekler gibi ağızından soluk ahyordu. Her soluk alışında nefes nefese kalıyor, dilini hafifçe dışarı çıkarıyordu gene köpekler gibi. Kafası, bedeninin üstünde küçücük görünüyordu. Benimkinin iki katı büyüklüğünde bir kafaydı gene de. Onun bedenine oranla küçüktü, demek istediğim.

Bir çikita muzu kalınlığındaki parmaklarını masaya dayayarak, bu destekten güç alarak konuştu.

"Neden ilginizi çekiyor bu mevzular?"

Garsonlar, meyhaneyi akşama hazırlama telaşı içinde koşuşturup duruyordu. Bir tanesi yanımıza geldi,

"Çay aldırayım mı, patron?" diye sordu.

"Bir şeyler yaptırılmı ortaya? Mezeler tazedir. Getirsin mi çocuklar bir iki şey?"

"Çay iyi olur. Aç değilim," dedim. Akşamki pizzadan beri bir şey yememiştim aslında ama bu kadar şişman bir adamın karşısında oturunca insanın iştahı kapanıyor.

O da çay içeceğini söyledi.

"Doktor tavsiyesiyle rejime başladım. Üç kilo verdim," dedi. Koca bir okyanustan bir kaşık suyun eksilmesi gibi bir şey olmalıydı bu. Gülümsedim başımı sallayarak.

"Almak kolay da vermek zor kiloları," dedi. Eliyle göbeğini gösteriyordu. İliklerin arasından görünen pembe tenine bakmamaya çalışarak gene gülümsedim.

"Siz Selim Bey'in neyi oluyorsunuz?" dedi.

"Kız arkadaşım," dedim.

"Çok iyi müşterimdir kendisi. Saygıdeğer bir abimizdir. Zamanında çok yardımı da olmuştur bize. Benim kardeşim haylazın tekiydi. Kafası çok çalışır ama... Bu sağ sol işlerine bulaştı..."

"Kafası çalıştığına göre sol taraftan bulaşmıştır herhalde sağ sol işlerine," dedim.

Elini güçlkle göbeğinin üstünden yüzüne götürdü, yanaklarını sıvazladı. Bir yorum yapmadı.

"Kendisi bakmazmış Selim Bey'in siyasi işlere..."

"Evet, o ticari davalara bakıyor," dedim.

"Biz de etti, kebaptı yapmayız hiç. Uzmanlık alanımız balık, balık yaparız. Herkes anladığı işi yapacak. Öyle başarılı olunur. Ben yirmi metre uzaktan balığın tazesini anlarım. Restoranımda da balık veririm. Kebap iyi gidiyor diye kebabçı açsam kime ne faydası olacak? Bu işler böyle."

Göbeğinin üstünden uzanıp çayına güçlkle iki tane tatlandırıcı koydu.

"Siz bu belediye mevzuuyla niye ilgilisiniz?" dedi yeniden.

Gelmeden önce bir yanıt hazırlamıştım bu soruya verilecek.

"Benim bir kitabevim var, Kuledibi'nde. Fena da değil işler..."

"Allah artırsın," dedi.

"Bir arkadaşım bar açmayı önerdi bu civarda. Daha yer bulmadık gerçi ama ben Belediye'yle ilişkinin nasıl kurulacağını öğreneyim dedim Selim sizden söz edince."

"İyi olmuş mekan bulmadan geldiğiniz. Dikkat etmek gereken şeyler var. İbadet yerlerine, okullara, dershanelere yüz metreden yakın olmayacak bir kere bulduğunuz yer. İbadet yeri deyince; cami, kilise, havra hepsi dahil. Bu kuralı kesinkes uyguluyorlar. Siz bir yer bulun, kiralamadan çevresine bir bakalım ruhsat almaya elverişli mi diye. İçine girdikten sonra geri dönüşü masraflı olur size."

"Çevresinde ibadet yeri ya da okul olmayan bir yer yoktur ki Beyoğlu'nda. Bar açmak imkansız o zaman."

"Zor tabii bulmak. O yüzden genellikle eskiden ruhsatı olan yerleri devralıyor insanlar. Bu da devir parasını yükseltiyor. Yüzbinlerce dolar telaffuz ediliyor. Böyle bu işler. Mekan açmak da işletmek de zor. Belediyesi var, polisi var, mafyası var, şusu busu var. Gece işi zordur. Bir bayan için daha da zor. Selim Bey'in işten döndüğü saatte siz işe başlayacaksınız. Aile hayatıyla bir arada yürümez bar çar işi."

Çayımdan bir yudum içtim.

"Pek ruhsat verilmiyor o zaman," dedim. "Bu kadar sıkıysa şartları."

"Artık eskisi kadar yok. Ruhsatsız, kaçak çalıştıranlar var. Akla hayale gelmedik yerlerde gençlerin gürültülü, tuhaf müzikler dinleyip bira içtiği, bilmem artık hangi uyuşturucuyu çektiği barlar var. Polis kontrole gidince eline bir iki şey sıkıştırıyorlar, polis görmezlikten geliyor. Böyle bu alem; kim kime dum duma. Benim surda İstiklal'in üstünde bir dairem var. Adam binanın bodrumunda kaçak bar açmış, sabahlara kadar güm güm güm... affedersiniz kafa oyuyor. Bir sene uğraştım kapattırmak için. Mahkeme açıp çıkardım sonunda. Polisi doyurmuşlar, belediye desen 'Yetkim yok,' diyor, bakmıyor. Rezillik. Kime anlatacaksın derdini? Daireyi kiraya veriyorum. Şahane Boğaz manzaralı yer. İcini yaptırdım pırıl pırıl.

Kiracı bir ay durmuyor, kaçıp gidiyor. Nasıl dursun adam o gürültünün içinde? O barı çalıştıran da iki kuruşa bira satıyor. Nasıl dönecek o dükkân? Besbelli orda başka şey de satılıyor. Ama nasıl ispatlayacaksın? Hem ispatlasan ne olacak? Polis zaten bu işin içinde. Polis içinde olmasa döner mi uyuşturucu çarkı? Hepsi cebini doldurduğuna bakıyor. O kadar rezil adamlar bunlar, aklınız durur."

"Siz şimdi ruhsat işi yapmıyorsanız, Belediye'de hangi işi çözüyorsunuz?"

"Aman yenge, iş mi yok? Mesela gürültülü müzik çalmaktan kapatma cezası geliyor dükkânına. Adam gelip beni buluyor cezayı kaldırtmak için. Benim İtfaiye Müdürlüğü'nde de ilişkilerim var. İtfaiyeden izin almaya da yardımcı olurum. Ne bileyim yani, aklına ne gelirse..."

"Belediye'nin arazi tahsisi işleri nasıl oluyor?"

"O büyük iş yenge, bizi aşar. Çok tepeden girmek lazım onun için."

"Belediye Başkanı mı?"

"Vallaha yenge, Beyoğlu da kesmez, Büyükşehir'de de adam ister tahminim. Önüne gelene arazi tahsisi yapmazlar. Çok para döner, çok ilişki ister. Mesela spor kulübü olacaksın, ya da huzur evi yapacaksın ki adam sana araziyi tahsis etsin. Öyle konut yapacak adama tahsis etmez kolay kolay."

"Kooperatiflere?"

"Olmuyor demem. Oluyor illa ki. Baro bir kooperatif kurmuştu, onlara Şişli Belediyesi arazi tahsisi yapmış mesela. Ama kaçak gecekonducuların olduğu bir bölgeymiş, oradaki gecekonducuları çıkarmak o kadar pahalıya patlamış ki, adamlar hala inşaata başlayamadı. Bu dediğim altı, yedi sene oluyor. Tahsis yapılabiliyor yani. Demem o ki her arazi tahsisi de karlı olmuyor. Zaten işe yarayacak yeri belediye tahsis edecekse, kendi çevresine tahsis eder. Baroya, tabipler odasına, sana, bana yedirtmez."

"Beyoğlu civarında bir Belediye arazisinin tahsisini sağlamak için kimle..." cümleyi tamamlayamadım.

"Bar işinden vazmigeçtin yenge?" dedi.

"Yok, merak ettiğim için soruyorum."

"Bunlar çok büyük iş. Racon nedir bilmem. Şimdi sallamış olmayayım ama bana kalırsa Başkan'da, bilemedin Başkan Yardımcısı'nda biter. Şimdi Beyoğlu Belediyesi dincilerin elinde. Bundan önce sosyal demokratlar varken farklıydı. Adamla oturup anlaşıyordun, kesiyordu neyse günahını, tak eline sayıyordun, bitti. Dincilerin yöntemi farklı. Bunlar kendi adına almıyor parayı. Rüşvetin de bir kısmı parti kasasına, bir kısmı kendi ceplerine gidiyor. Bak, sosyal demokratlar adam oldu mu? Olamadı. Neden? Çünkü hepsi kendi cebini düşünüyordu. Dincilerde o yok. Partiye de koltuk çıkıyor, bir kendine alacaksa, bir de partiye alıyor adam. Partiye dediysem, direkman partiye değil. Bunların kurduğu bir spor kulübü var. Belki de Türkiye'nin en zengin spor kulübüdür. O kadar para yağıyor yani. 'Git,' diyor 'Haliç Spor Kulübü'ne şu kadar bağış yap, sonra gel'. Bunların yöntemi bu. Hiçbir tanesi parayı ellemez. Spor Kulübü'nün bağış makbuzuyla gidersen, koyarsın masaya makbuzu, işin olur. Raconu budur. Başka türlü de en olacak işini bile gördüremezsin. Hele de adamlarla zıtlarırsan, kavgaya şuna buna kalkışırsan, hiç olmaz. Herkesin yapacağı iş değil. Herkesten almaz çünkü parayı. Güvendiği adama der, 'Git bağışını yap, gel,' diye. Yoksa ne olacak, ben de işimi bağışla yaptırıyorum, Ahmet Mehmet de öyle yaptıracak. Ama ona yolunu söylemez kokusu çıkmasın diye. Bana güveniyor adam. Başkası olsa güvenmez. Onun için Belediye'de işi olan adam bana geliyor. Bedava iş yaptırmaya değil. Bedavadan ben de yaptırمام, kimse de yaptırمام..."

"Haliç Spor Kulübü demek," dedim. Bu ismi daha önce nerde duyduğumu uzun uzun düşünmeme gerek yoktu.

"O kadar paraya rağmen futbol takımlarında iş yok. Mahalle takımı gibi. Ben gittim, tesisi gördüm. İçerde erkeklere ayrı, bayanlara ayrı havuz, tenis kortu falan yapmışlar. Bunlar

böyle. Hiçbir şeyden geri kalmazlar. Sporunu da yapar, okulunu da okur. Üniversitelere türbanla girilsin, diyorlar. Hani kardeşim sizde bayanlar çalışmayacaktı, evinde çocuk büyütecekti? Ona da cevapları hazır; çocukları anneler yetiştirecekmiş, annenin de kültürlü olması lazımmış. Bak bak bak... Bunlar böyle plan yapıyor. Adam bir sonraki nesli yetiştirecek anneleri yetiştiriyor şimdi. Bu nesilde adam yok zaten. Hepsi mahalle kabadayısı. Oyları da en alttaki kesimden alıyorlar. Dünyadan haberi olmayan, köyden dün gelen adam bunlara oy veriyor. Neden? Bu dünyada kaybettim, bari öbür tarafta kazanayım, diye bakıyor. Adamına göre cennette tapu, iş, para, altın dağıttı bunlar zamanında, öyle iktidar oldular. Ben gözümle gördüm Yenge Hanım, dağıttıkları cennet tapularını. Tapuyu veriyor, sonra da Kur'ana el bastırıyorlar oyları garantiye almak için. Bizim Hanım da saftır, dini bütün Müslümandır. O bile bunlara verecekti de ben zor çevirttim. Biz aileden gelme Atatürkçüyüz. Babam rahmetli, hep anlatırdı Yunan gavurunun yaptıklarını, Sakız adalıyız biz, gavurla içice yaşamışız. Bizi Atatürk gavurun elinden kurtardı. Şimdi Atatürk düşmanlarına mı oy vereceğiz? Olmaz öyle şey."

"Siz böyle konuşuyorsanız nasıl oluyor da Belediye'de iş yürütüyorsunuz?"

"Herkes bilir benim ne olduğumu. Ben dükkânımda da içki satıyorum. Kendim de akşamcıyım. Saklım gizlim yok Allah'a şükür. Neden saklayacakmışım? Onlar saklıyor gerçek yüzlerini. Takıyyeci olan onlar. Ben dürüst adamım. Hepsinden de iyi Müslüman benim. Hanım'a da öyle dedim. Ahiret gününde ben cennette hurilerle oynasırken, bunlar cayır cayır yanacak. Kimin cennete gideceğine bu adamlar mı karar verecek? Müslümanlık doğruluk, dürüstlük değil mi? Öyle sakalla, kafaya bez bağlamakla Müslüman olunmuyor."

"Yani size güvendikleri için mi?"

"Elbette öyle, Yenge Hanım. Bunlar birbirine güvenmiyor, güveneceği birine muhtaç. İcyüzünü bildiği, kendisi gibi adama güvenir mi? Hepsi farkında birbirlerinin ne mal olduğunun. Herkes iki kuruşun peşine düşmüş. Düzgün adam bunların arasında barınamaz zaten. Bir gün duramazsın. Öyle şeytanın aklına gelmeyecek dolaplar dönüyor. Benim elimde belge yok. Olsa bir gün durmam. Para mara da umrumda değil benim. Açıklarım. Gel gör ki belgem yok. Kim dediği zamanında, 'Rüşvetin belgesi mi olur,' diye? İşte o hesap. Milyarlar yatırmışumdır Haliç Spor'a."

Göbeğinin üstünden güçlkle uzanarak çay bardağına tombik parmaklarını yapıştırdı. "Lafa daldık, çayı buz ettik. Gevezenin sigarası sönermiş, benimki de o hesap." "Oğlum!" diye seslendi boşluğa. "İki çay daha söyleyin. Bir şeye de benzemiyor ya bu kahvecinin çayları. Kahve mi içersiniz yoksa Yenge Hanım?"

"Yok, ben gayet memnunum," dedim.

"Selim Bey benim çok güvendiğim bir insandır. Ben elimden gelen ne ise onu yaparım sizin için. Selim Bey benden 1 milyon dolar istesin, senet sepet almadan veririm. Sinirlenince kendimi tutamıyorum. Bende yüksek tansiyon da var, şeker de var, ne ararsan var. Doktor, 'Mutlaka kilo vermen lazım,' dedi. 'Senin yediğin baklava, börek değil, zehir,' dedi. Fakat gel gör ki can boğazdan geliyor. Yeme şu meredi be adam, değil mi? Yok, tutamıyorum kendimi. Bir oturuşta bir kilo baklava bana mısın demez. Dişimin kovuğuna gitmiyor. Hanım'a yasakladım evde tatlı, börek yapmayı. Benim Hanım Arnavut. Öyle güzel pırasalı börek pişirir namussuz. Parmaklarını yersin. Hele bunların bir tatlısı var. Bilir misiniz? Kaymaçına diye. Nerden bileceksiniz, bilmezsiniz tabii. Amman, amman! Yani Hanım evde yapmıyor da ne oluyor, çocuklara çarşıdan tatlı aldırıp gene yiyorum. Tüh!" Göbeğine doğru hayali bir tükürük fırlattı. "Şiştikçe de şişiyorum. Doktor perhiz listesi yaptı. İki kibrit kutusu kadar peynir yiyecekmişim sabahları. Ben bir oturuşta 1 kilo peynir yerim. Neymiş o iki kibrit kutusu öyle. Darülaceze mi burası yediğimiz peyniri kibrit kutusuyla ölçelim, affedersin. Ama yediğimi içtiğimi azalttım demek ki, üç haftada üç kilo verdim."

Türklerle konuşurken beynim uyuşuyor.

"Bu arazi tahsisi işine dönersek...." dedim.

"Ya, kusura bakmayın Yenge Hanım. Dediğim gibi büyük başlardan birini ayarlamak lazım, onun da Belediye Meclisi'ni ayarlaması lazım. Beyoğlu'nda Meclis'in çoğunluğu da bunların elinde olduğu için sorun değil. O kısmı halledilir. Meclis senede iki kere toplanıyor: Ekim ve Haziran aylarında. Önümüzdeki ayki toplantıya kadar bir şey ayarlamak zor. Yetişmez. Ama siz ilgileniyorsanız ben Belediye'nin arazilerinin yerlerini öğreneyim, bir de kimin bu işi ayarlayabileceğim... Bir bakalım Haziran'a kadar ne yapabiliyoruz. Ama dediğim gibi işe yarayacak bir şeyi bize tahsis etmez bu adamlar, kendi içlerinde hallederler."

"Belediye Başkanıyla mı konuşacaksınız?"

"Yok, direktan Başkan'a çıkmayız. Başkan uğraşmaz bu tip işlerle zaten."

Sırf meraktan sordum.

"Ne tip işlerle uğraşır Başkan?"

"O kendi ekibini kurmuş diyorlar. Tarihi Eserler Kurulu'nun başındaki Fevzi Bey, bizim Başkan, bir de bunların arkadaşı bir müteahhit var, onlar üçü birlikte çalışıyorlarmış. Rantı yüksek olacak yerlerde binaları ayarlıyorlar. Mesela şu İstiklal Caddesi'nde büyük bir Külliye vardı, ta Osmanlı'dan kalma, oranın otel olması için Tarihi Eserler Kurulu karar çıkardı. Bizim Belediye Başkanı da onayladı. Olacak şey mi koskoca külliye otel yapmak? Oluyor işte Yenge Hanım. Eee, oteli kim yapacak? Müteahhit Tarık tabii. Ordan gelecek parayı da üçü bölüşecekler. Böyle dönüyor bu işler. Osmanlı 700 sene boyunca yapmış, korumuş, bunlar talan ediyor. İnsanın vicdanı sızlar be. Tüyü bitmemiş yetimin hakkı var. Bu kadar namussuz, şerefsiz adamlar bunlar..."

"Siz kiminle temas halindesiniz?" Tanrım, ne iyi formüle etmişim bu soruyu.

"Belediye Başkanı'nın sağ kolu vardır, Başkan yardımcısı Temel Bey. Biz kendi aramızda Reis deriz. Temel Reis manasına. Karadeniz uşağıdır kendisi. Onunla konuşurum."

Yüzümün renginin değiştiğini düşündüm. Sarı, kırmızı ya da bir ara ton, mesela turuncu olmuş olmalıydı.

"Temel mi?" dedim. 1500 metreyi 3:54'de koşmuşum gibi nefes nefese söylemişim.

"Temel Ekşi. Belediye Başkanı'nın bir numaralı adamıdır. Her iş onda biter. Başkan kendisi bulaşmaz zaten. Bu Temel eski müteahhittir. O yüzden de diyorum, iyi bir yerlerde arsa arazi varsa oraları parsellemiştir. Ben bizim çocuklara bir sorayım, yapılan arazi tahsisi var mı, diye."

"Ben aslında öyle bir sorayım demiştim. Daha çok bar işi aklıma yatıyor benim. İnşaat işinden anlamam pek," dedim. "Bu Temel nasıl biridir."

"12 Eylül ihtilalinden önce silahlı külahlı gezen bir adammış. Solcu avına çıkarmış kendisi gibi arkadaşlarıyla. İhtilal'den sonra yatmış çıkmış. Gene dincilerden çok milliyetçilere yakındır. Benimle de ilişkisi ondan iyidir. İçlerinde iki laf edilecek bir adam varsa o da Temel'dir."

"Silahlı mı gezer?"

"Bunlar boş dolaşmaz. En kötüsünün cebinde tüfekten bozma silah vardır. Böyle tüfeği kesiyorlar, rahatça cebe girecek kadar küçültüyorlar. Mermisi de ucuz. Dinciler o tip silahları kullanır. Temel öyle değildir. Meraklıdır bu işe. Adamın hobisi. Evinde koleksiyonu var. Üstünde de altın kabzalı magnum taşır. Muhteşem bir alet. Bir keresinde bizim dükkânda kavga çıkmıştı, o da içerdeydi de silahı gösterdi. Sadece gösterdi, çekmedi. 'Çeksem, ateşlemeden koymam yerine,' dedi. Öyle delikanlı adamdır. İçkisini de alır. Onlara benzemez. 'Edebinle içtikten sonra haram mı olur?' der. Hazreti Peygamber de bu meredi içmeyi bilmeyene yasaklamış zaten, dediği doğru adamın."

Sırtım ağrımaya başlamıştı. Kesinlikle psikolojiktir. Saatiye baktım.

"Ben gideyim artık," dedim. "Bar işini yapıp yapmayacağımıza karar verince sizi ararım."

"Bir şeyler yeseydiniz. Hiçbir şey ikram edemedik size," dedi. İşte klasik bir Türk sevimliliği daha! Hangi Alman bir misafirine illa da yemek yedirmeye çalışır, sorarım size. İnsana bir kahvecik ikram ederken bile tüm vücutlarını soğuk bir ter basar.

"Sağ olun, ben yemek yiyip de gelmişim," dedim.

"Selim Bey'e çok selam söyleyin. Epeydir uğramıyor. Bir akşam kafaları çekelim," diye seslendi arkamdan.

ON

((

Dükkâna dönmedim. En son leziz Türk icadı olan sucuk dönerden alıp eve gittim. Gidene kadar buz gibi olmuştu ekmeğin arasındaki sucuk dönerler, yağları da donmuştu. Turuncu turuncu yağlar ekmeğe sıvanmıştı. Yemeden çöpe attım. Yeşil çay yapıp çalışma masama oturdum. Kafamı kurcalayanlar listesi yaptım. Bütün olup bitenlerle alâkasız gibi görünmesine rağmen yanıtını en çok merak ettiğim soruyu da en başa yazdım:

İnci'nin çocuğu kimden?

İnci'yle ilgili yanıt bekleyen birkaç sorum daha vardı: Şu Hafize Hanım mesela. İnci'nin ev işlerine yardım ettiği söylenen kadın. Neden kendisiyle bir türlü müşerref olamıyordum? O eve gidiş gelişlerimin hiç olmazsa birinde...

Habibe Büyüktuna ile İnci'nin ortak geçmişleri de beni rahatsız eden mevzular arasında yerini almıştı. Bu kadınlardan biri Osman'la İnci'nin ilişkisinin nasıl başladığı hususunda yalan söylüyordu. Neden? Hangisi?

Biraz düşündükten sonra bu sorunun yanıtının cinayeti çözmemde yararı olmayacağına karar verdim.

Bir yalancıyı değil, katili arıyordum ne de olsa.

Sorunun üstünü çizdim.

İnci'nin evli sevgilisi... Adamın üç harfli bir ismi olduğundan emindim ama hatırlayamıyordum ne olduğunu. Her neyse. O adamın oynadığı bir senaryo mevcuttu kafamda: Sevgilinin varlığını öğrenen Osman hesaplaşmak için adamı bürosuna çağırır, çıkan kavga sonunda da vurulur. Kelek bir senaryoydu, çünkü İnci'nin anlattığı öğretmen çocuğu mühendis resmi bu senaryoda bir türlü yerine oturmuyordu. Bu işler de sosyolojisiz olmaz. Üstelik şöyle bir durum daha mevcuttu: Öğretmen çocuğu mühendisler bile ceplerinde magnum olmadan sokağa çıkmıyorsa, bu memleket bir dakika daha durulmaması gereken bir yere dönmüştü ve şu ana kadar bundan benim haberim yoktu. Bu ihtimalde detektiflik ve kitapçılık kariyerimi ABD'de de sürdürebilirdim; değişen bir şey olmazdı.

Senaryonun aksayan bir diğer yanı da yaşlı kadını, yani ex-görgü tanığını nereye sokuşturacağımı bilemememdi. Evli sevgili yaşlı kadının kendisini gördüğünün farkında olsa bile bu durumdan ne demeye kıllansın da yaşlı kadının işini bitirsindi?

Ayrıca arada bir buluştuğu kadının hayatındaki erkeği temizleyerek ne gibi bir fayda elde etmeyi umardı bir insan? O kadını başına bela edeceğini düşünmez miydi? Gerçi kurşunun öldürme maksadıyla sıkılmadığı hususunda adli tıp hekimleri hemfikirdi. Bu durumda... Evet, bu durumda, sadece, "Ayağını denk al, sana bu alemler dar ederim," demek istemişti öğretmen çocuğu mühendis. Kurşunun maksadını aşacağını bilemezdi.

Özcan'a gelince... Neden kooperatifin ortakları arasında ismi yoktu? Osman'la ilişkileri bu yüzden sarsılmış olabilir miydi? Büyük kavganın sonunda da Özcan silahına davranmış...

Üstelik Osman'ın ölümünden sonra Özcan işlerin başına geçtiğine göre bir kazanç da elde etmişti. Al sana, baba gibi motiv.

Unutmamam gereken bir husus daha vardı: Yaşlı kadının Özcan'ı tanınması muhtemeldi. Cinayet günü onu elinde silahla şaşkınlık içinde binadan çıkarken görmüş ve böylelikle kendi ölüm fermanını imzalamış olabilirdi. Özcan'ın elinde silahla kendini sokağa atması olmayacak şey değildi. Abisine ateş etmişti, korku içindeydi. Yaşlı kadının onun katil

olduğunu düşünmesi için elinde silahla sokağa fırlaması dışında bir alternatif ise, kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bulamıyordum.

Belediye Başkan Yardımcısı Temel Ekşi yazdım" kağıda. Osman'ın kooperatifine arazi tahsisi yapılmasını sağlamış ama bunun karşılığı olan bağışın parti kasasına girmesini sağlayamamıştı. Parti ileri gelenleri onu sıkıştırıyorlar, o da Osman'ı sık sık telefonla arayıp taciz ediyordu. Hatta Osman'ın bürosuna da gidiyordu. Osman'la gırtlak gırtlığa geldiğimiz, daha doğrusu onun benim gırtlığıma sarıldığı gün içerden gelen meçhul sesin sahibi pekala Temel Reis olabilirdi. Benim onu tanıyabileceğimi düşündüğü için de kafasını uzatıp ne olup bittiğine bile bakmamıştı.

Cinayet günü karşı evin penceresinden kendisini gözleyen yaşlı kadından da rahatsız olmuş, kadını kafaya takmıştı.

Bu ihtimalde motiv hususunda çuvallıyor sayılırdım. Temel Reis, Osman'ı yaralayarak (öldürerek değil!) ne elde etmeyi ummuştu? Parasını almak için Osman'ın sağlam bir bacakla çalışıyor olması işine gelirdi: Kazansın ki borçlarını da temizlesin. Neyse ki, Türk erkeklerinin benim gibi sağduyulu olmadıkları aklıma geldi de kendi kendimi teskin ettim. Bir anlık kızgınlıkla silahını ateşlemişti Temel Reis. Bir kere belinden çektiği silahı ateşlemeden yerine koyması uygun olmazdı çünkü. O bir erkekti çünkü. Hem de en âlâsından bir erkek. Bir Türk erkeği.

Bir zamanların meşhur artisti İsmet Akkan hakkındaki sorularımı, yanıtlanmak üzere Batuhan'a havale etmiştim. Kağıda adamın sadece ismini yazmakla yetindim.

Eski şöhret futbolcunun ismini bile yazmadım. İnsanın arada bir önsezilerine güvenmesinde yarar vardır. Esasen benim katiller hususundaki önsezilerimin, erkekler hususundakilerin aksine, pek de gelişkin olmadığı Kurt Müller cinayeti vakasında (bkz. bir önceki macera) ispatlanmış sayılırdı. Buna rağmen ben bir kez daha onlara güvenmekte kararlıydım. Başından beri o adamın cinayetle bir ilgisi olmadığını seziyordum.

Bir sigara yakıp, yazdıklarımı baştan sona kadar okudum. Pek uzun bir liste değildi zaten.

Duşa girdim. Midem açlıktan büzülüyordu. İnci'nin kapıcısıyla görüşmeye gitmeden önce Bambi Büfe'nin önünde bir mola vermeye karar verdim.

Kumru yedim. Bana sorarsanız yemesem de olurdu. Manasız bir şey. Üstelik iyi kızarmış bir çift kaşarlı tostun yerini hiçbir şey tutamaz hayatta. Fakat ne de olsa dengeli beslenmeye çalışıyorum. O yüzden içinde bir yığın salam, sucuk ve sosis olan kumruya da katlandım, sadece ette bulunan B12 vitamininin hatırına. Bu B vitaminin hepsi rakamla ifade edilen bir yığın çeşidi var. Aklını karıştırıyor tabii insanın. B'nin yanına bir rakam koyacaklarına, birine T vitamini, diğerine Z vitamini deseler olmaz mı? Bu işi anlamıyorum; hem dengeli beslenmemiz bekleniyor bizden, hem de her şey olduğundan daha karmaşık bir hale getiriliyor.

Taksim meydanındaki geri sayımlı trafik lambalarında takıldım. Acelem yoktu. Sakin sakın 40 saniyenin dolmasını ve yeniden yeşilin yanmasını bekledim. Bir kapıcıyla çene çalmak için günün hangi saatinin uygun olduğunu bilmiyorum. Bizim binada kapıcı yok. Bu, orta sınıf Türkler açısından felaket sayılır. Yılmaz mesela çok tuhaf karşılıyor bu durumu. "Çöpleri kim atıyor peki?" diye sordu bir keresinde. "Sokağın başında çöp varili var zaten, ben atıyorum," deyince hayretle dudaklarını ısırıldı. Geçenlerde de, "Hâlâ bir kapıcınız yok mu?" diye sordu duyduklarına bir türlü inanamıyormuş gibi bir tavırla. Çöp attırmak ve haftada bir merdivenleri sildirmek için bir insan istihdam edilir mi Allah aşkına?

Gerçi benim de haftada bir gelen bir temizlikçim var. Ama pek de aynı şey sayılmaz, değil mi? Hızlı solculuk günlerimde karşıydım tabii, pisliğimi parayla başkalarına temizletmeye falan. Üstelik annemin bir temizlikçisi olduğuna göre benim de olması düşünülemezdi. Annemle benzeşmemek uğruna bir dönem saçımı bile arkadaşlarıma kestirttiğimi

hatırlıyorum. O saça başa rağmen sevgili bulabilmişim, asıl hayret verici olan oydu bana sorarsanız.

Arabayı İnci'nin apartmanının bahçesine park etmek istemediğim için sokaklarda fırıl fırıl dönerek park yeri aradım. 'Temkinli olmak lazım. İnci balkondan kafasını uzatıp da beni otomobilden inerken görürse hiç iyi olmaz. Ajan gibi. Kapıcıyı sorgulamaya giderken.

Zillerin en alttakinde kapıcı yazdığı daha önceki gelişlerimde dikkatimi çekmişti. Bir adı sanı yok muydu bu adamcağızın? Ahmet Efendi, Mehmet Efendi gibi bir şey. Türkler kapıcılara ... Efendi diye hitap ediyorlar. Onlar dışında bu toplumda yaşayan herkes ... Bey. Sınıfsal bir sorun değil anladığım kadarıyla. Öyle olsa bahçıvanların, bakkalların, çaycılarının da Efendi olması gerekirdi. Oysa onlar Bey, bir tek kapıcılar Efendi.

Üzerinde kapıcı yazan zile bastım. Tık açıldı kapı. Nerdeyse ben zile basarken açıldı. Kapı açmak da kapıcıların asli görevlerinden biri sayılır ya. Kimse kapıcılar kadar hızlı kapı açamaz o yüzden.

Kalbim pıt pıt atarak merdivenleri indim. Kapıcılar bodrum katlarında otururlar hep. Apartmanında kapıcı olsun olmasın herkes bilir bunu. Kapıcı ailesinin Hafize Hanım'ı tanıdığından emin değildim. Durumu nasıl idare edeceğimden de.

Bodrum kattaki kapıyı çaldım. Yukardan zile basanın kendilerine gelen biri olduğunu düşünmemişlerdi anlaşılan, daire kapısında bekleyen kimse yoktu.

Kapının açılmasıyla birlikte bir yoksulluk kokusu kapladı ortalığı: Kavrulmuş soğan, iç yağı, kaynaya kaynaya koyulaşmış çay, parmak uçları delik çorap, naylon terlik, belden lastikli basma etek ve pazardan alınmış penye don kokusu. Burnumdan nefes almamaya çalıştım. Pek mümkün değil tabii.

Genç bir adamdı kapıyı açan. Esmer suratında masmavi gözleri parlıyordu.

"Kapıcı siz misiniz?" dedim. Bir adı yok muydu bu adamın?

"Evet abla," dedi. Kafasını selam verir gibi öne doğru uzattı.

"Hafize Hanım'ı arıyordum ben. Bu binada oturan birinin yanında çalışıyordu. İşten ayrılmış sanırım."

"Kadriye, hele bir bak, Hafize Yenge'ni soruyorlar," diye içeri doğru seslendi adam. Karısının adındaki K'yi, G gibi söylemişti, gerçi bunun konumuzla ilgisi olduğunu sanmam.

Başörtüsünü düzelterek bana doğru yürüdü Kadriye. Beni hala içeri davet etmemişlerdi ve bu, Türkler söz konusu olduğunda, pek de normal bir davranış biçimi sayılmazdı Köyden kente göç insanları bozuyor.

"Hafize Yenge'yi mi sordunuz?" dedi kız. Ancak kız denebilirdi. Çok gençti daha. Cildi pırıl pırıl parlıyordu. Bir yaştan sonra ancak DNA RNA'lı kremlerle böyle bir parlaklık verebilirsiniz suratınıza.

"Evet,1" dedim.

"Onlar burda kalmıyor," dedi.

"Biliyorum. Kendisini nasıl bulabilirim diye soruyordum," dedim.

"İşi bıraktı," dedi.

Bu kez bir şey söylemedim. Kızın suratına baktım.

"Telefonunu verelim ablaya," dedi kocası.

"He, verelim," dedi kız.

Ee, versenize kardeşim!

"Ne için sorduydunuz yengemi?" dedi kız.

"Yanımda çalışacak birini arıyordum," dedim.

"Ben ablayı 13 numaraya girerken gördüydüm birkaç sefer," dedi kocası. Tahmin edileceği gibi 13 numaralı dairede İnci oturuyordu.

"İnci Ablamın akrabası mısınız?" dedi kız. İnci Ablasının adını söylerken yüzü aydınlanmıştı. İnci, eskitemediği Escada'larını bu aileye veriyordu herhalde.

"Değilim," dedim. Başka da bir açıklama yapmadım.

Adam küçük bir kağıda yazdığı bir numarayı elime tutuşturdu.

"Hafize Yenge yakın oturuyor. Onlar da bir apartmana bakıyorlar," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Kendimi yeniden sokağa attım.

Etiler'in bu mahallesinde de, bizim Cihangir'deki gibi, bütün kapıcı aileleri aynı köyden gelen akrabalarla anlaşılan. Sistem şöyle işliyordu: Bir kapıcı ailesi bir mahallede işe giriyor, ardından yavaş yavaş akrabalarını o muhitteki apartmanların bodrum katlarına dolduruyordu. Türkiye'de köylerde yaşayanların hemen hepsi birbiriyle akraba. Üstelik akraba olmasalar bile Türklerin hemşerilik dediği, örneğin Almanca'da karşılığı olmayan bir şey var. Aynı köyde, aynı ilçede, hatta aynı şehirde doğan insanlar, birbirlerine "Hemşeri" diyorlar, metropollere göç eden hemşeriler kendi aralarında dayanışma gösteriyorlar. İstanbul'da bu amaçla kurulmuş bir yığın da dernek var: Malatyalılar, Sivashılar, Erzurumlular Dayanışma Derneği ya da Iğdır'ı Güzelleştirme, Koruma, Azeri Kültürünü Yayma Cemiyeti... Bu hemşericilik meselesi Almanları da etkiliyor anlaşılan. Duyduğuma göre onlar da Türkle Evli Alman Kadınlar Derneği'ni kurmuşlar. Bu dernek çatısı altında ne tür faaliyetler yapıldığını ise bilemeyeceğim; şu ana kadar bir Türkle evlenmedim. Aslına bakarsanız hiç kimseyle evlenmedim.

Hafize Hanım'dan çıkmış, eve dönüyordum telefonum çaldığında. Selim'di. Yarın annesinin doğum günümü, daha geç haber verirse kızarım diye cep telefonundan aramak zorunda kalmış. Direksiyon başındayken cep telefonundan aranınca da kızarım. Kızdım da nitelim.

Bir de Selim'in annesine hediye arama derdi çıkmıştı. Yakın kız arkadaşınıza hediye almak bile başlı başına sorundur, değil ki mızımız bir yaşlı kadına. Kadıncağzın mızımız olduğu falan yoktu aslında. Mızımız olan benim annemdir. Elmas bir yüzük olmadığı müddetçe ne alsanız burun kıvrır. Ben sanki elmaslar içinde yüzüyorum da ona koklatmıyorum. Selim'in annesi ise bir çiçekle bile mutlu olacak bir kadına benziyordu. Sadece benziyordu tabii. Bu güne kadar kadıncağza bir şey almışlığım yoktu. Dolayısıyla hediyeler karşısındaki tutumunu da bilemezdim. Ben hediye gelen etnik müzik CD'lerine bile sevinmiş gibi yapacak kadar kibarımdır. Karşımdaki insanlardan da bunu beklerim.

Sevgilinin annesine hediye almak hassas bir konudur. Değerli bir şey alırsanız oğluna kancayı taktığımızı, hiç olmazsa takmaya çalıştığımızı, düşünüp kıllanırlar. Uyduruk bir şey alırsanız da, sen de kimsin moruk, oğlun beni seviyor, seni taktığımız bile yok, demek istediğinizi düşünüp, kırılırlar. Dengeleri bozmayacak kadar değerli ve dengeleri bozmayacak kadar değersiz bir şey bulmak gerekir bu yüzden.

Bütün gece bu uğurda kafayı kırdım. Böyle zamanlarda hep ressam olmak isterim. Ressam olsam birine hediye alma sorunum kalmaz. Tık tık bir kağıdın üzerine bir baykuş çizerim mürekkeple ve onu hediye ederim. Picasso'nun baykuşu gibi bir şey olmalı tabii. İnsanın içine işleyen bir baykuş. Oysa ben düz bir çizgi bile çizemem. Olsa olsa bir yamuk olur benim çizdiğim şey.

Besteci olsam da durumum görece daha iyi olurdu. Pıt, bir beste yapardım: Bir doğum günü şarkısı. Gene de ressam olmak daha iyidir. Hediyeyi alan kişi o resmi duvarına asar. Oysa doğum günü hediyesi beste ancak piyano başına oturulduğunda vardır. Diğer zamanlar piyanonun üstündeki dosyanın içinde duran bir kâğıt parçasından ibarettir.

Seramik sanatçısı, takı dizayneri falan olsam da yaratıcı bir çözüm bulabileceğimden emindim. Ama polisiye kitaplar satan bir kitapçıydım altı üstü: Hediye seçiminde harikalar yaratmama imkan ve ihtimal yoktu.

Sonunda kendi kitaplığımdan bir kitap götürmeye karar verdim: 1946 baskısı İngilizce bir Lord Byron seçkisi. Bu kitapla çeşitli beklentilere yanıt veriyordum:

- 1) Çok değerli değildi, çünkü gravürlü, vs. bir baskı, ya da bir ilk baskı değildi.
- 2) Değersiz değildi; ciltli ve iyi bir baskıydı.
- 3) Kitapçı bir kadının verdiği bir hediye olmaya uygundu.
- 4) Son görüştüğümüzde Lord Byron'ı ve Türk düşmanı olmasının nedenlerini konuşmuştuk. Bu yüzden anlamı olan bir hediyeydi.

Sabah uyandığımda başucumda duran kitabı görünce kendi kendime sevindim. Bugün zamanımı hediye aramakla geçirmeyecektim hiç olmazsa. Pelin'i uyandırıp dükkâna yolladım. Yapmam gereken bir sürü iş olmasa onu uyandırmakla uğraşmak yerine, dükkâna kendim gitmeyi tercih edeceğim. O kadar bıktırdı beni yani. Sevgilisiyle bozduğundan beri eski mutlu günlerindeki gibi çalışkan bir kız değil artık Pelin. Yataktan kaldırmak için de vinç gerekiyor.

Zaman geçirmeden telefonun başına oturdum. Batuhan'ı aradım. Hem İsmet Akkan hakkında bulduklarımı öğrenmek istiyordum, hem de elimde ona aktarmak istediğim yeni bilgiler vardı. Sen tut, bu yaşından sonra polisle ortak çalış. İnanılır gibi değildi. Hele beni birazcık tanıyanlar için. Fakat hayat insanları savuruyor, ihtiraslar sınır tanımıyor. Detektiflik konusunda kendimce bir hırs geliştirmiştım, ne yapayım.

İlk çalışta yanıtladı telefonu Batuhan.

"Zamanın varsa buluşalım mı?" dedim.

"Var ama ancak akşamüstüne doğru. Gelip seni alayım, birlikte yemek yiyelim mi?"

Bu akşam sevgilimin annesinin doğum günü olduğunu söyleyecek değildim. Bazı umutları her dem ayakta tutmakta fayda vardır. Özellikle bu umutlar sizin hırslı olduğunuz birtakım konularda işinize yarıyorsa.

"Bu akşam için sözüm var. Bir kız arkadaşımın sinemaya gideceğiz," dedim.

Sinemaya gitmek, erkeklerin gözünde iki kadının birlikte yapabileceği en masum sosyalliktir. Yoksa sıcak çikolata eşliğinde televizyon izleyeceğinizi bile söyleyemezler erkekler. Cadı ayını düzenlediğinizi düşünürler.

"Kaçta gideceksiniz?" dedi.

"7:45 seansına," dedim. Bu saatte başlayan bir seansın gerçekten var olup olmadığından emin değildim ama Batuhan'ın da bu konuda benden fazla fikri olmadığından emindim.

"Öyleyse 5'de senin dükkânına geleyim," dedi.

Saat henüz sabahın 9'u bile değildi.. Önümde araştırmalarımın adayacağı upuzun saatler duruyordu. Evden çıkmadan akşam ne giyeceğime karar verdim. Böyle önemli bir konu dar vakitlere sıkıştırılmaya gelmez.

Yaklaşık on gün önce yaşlı kadının öldürüldüğü kapının önünde durduğumda Batuhan'la telefonlaşmamızın üzerinden bir saat geçmişti. Yolda yepyeni yalanlar kurgulamıştım. Zile bastım. Çalmıyordu. Kapıya vurdum.

Kapıyı açan kadın Figen'in annesi olmalıydı. Bir elmanın iki yansı kadar birbirlerine benziyorlardı. Bu benzerliğin sadece fiziksel olduğunu umdum. Düğmeye basılınca zırlı zırlı ağlamaya başlayan bir kadını daha çekecek halim kalmamıştı.

"Kimi aramıştınız?" dedi kadın. Ne hoş bir karşılamaydı! 'Konukseverlik' sadece Türkiye'ye turist çekmek için verilen seyahat acentası reklamlarında karşılaştığımız bir slogana mı dönüşmüştü son zamanlarda?

"Biz komşuyuz. Benim biraz ilerde dükkânım var. Başınız sağ olsun," dedim.

"Allah razı olsun," dedi. Beni hala içeri davet etmemişti.

"Figen'e bir kitap ödünç vermişim," dedim.

Kadın gözlüğünü düzeltti. Başörtüsünün yanlarını kıvrarak kulaklarının arkasına doğru itti. Kızını tanımama şaşırduğu belliydi.

"Figen okulda. Ben de bilmem ki hangi kitap sizin? Buyurun içeri, kendiniz bakın," dedi.

Kaçırır mıyım bu fırsatı? Kapının önünde ayakkabılarımı fırlatıp içeri daldım. Sanki kadın son anda beni içeri çağdırmaktan vazgeçecekmiş gibi bir telaşla. Geçen gelişimden tanıdığım odaya girdim. Camın önünde yaşlı kadının her zaman oturduğu söylenen yere kuruldum. Bu sedir diğer iki divana göre yüksekti. Oturunca insanın kafası camla aynı hizaya geliyordu. Bu yüzden de sokak rahatlıkla görünüyordu.

"Kayınvalidem de hep oraya otururdu," dedi kadın. Benim peşimden o da odaya girmişti.

"Sokak görünüyor. İnsanın canı sıkılmaz," dedim.

"Bu dünya Sultan Süleyman'a bile kalmamış, işte o da toprak olup gitti. Hepimizin eninde sonunda gideceği yer orası," dedi. Gözleri boş boş bakıyordu.

"Çay yapayım mı? Neskafe de var isterseniz."

"Zahmet olmasın," dedim iyi bir Türk gibi. Şifreli Türk diyaloglarında konuğun bir şey içmek istediği anlamına geliyordu bu laf.

"Yok canım, ne zahmeti? Çay mı içersiniz, neskafe mi?"

"Zahmet olmazsa çay," dedim.

Mutfığa gitti Figen'in annesi. Ben de peşinden.

Son görüşümden bu yana mutfığın dekorasyonunda değişiklik yoktu. Aynı afişler duvarları süslüyordu.

"Siz partide mi çalışıyorsunuz?" dedim. AYEP'i kastettiğim her halimden belliydi.

"Bu ara pek çalışmıyorum. İşten de izin aldım. Kayınvalidem rahmetli olunca... Hastaydı. Bekliyorduk. Ama böyle olunca... Allanın gücüne gitmesin. Çok ağır geldi hepimize. Kadının çekeceği varmış. Ne yaparsın Allahütealanın takdiri." Başım iki yana salladı.

"Buyurun, içeri geçelim isterseniz. Figen'in kitaplarına bakın siz. Hangisi sizinse..."

"Önemli değil kitap," dedim. "Figen bir gün uğrar bana bırakır."

Kadın soran gözlerle yüzüme baktı. Öyleyse ne demeye içeri girmiştim, değil mi? Neyse ki gözlerin sorduğu sorulara yanıt vermek gerekmiyor.

Odaya döndüğümüzde gene yaşlı kadının yerine oturdum.

Bir soru sormak için kadına doğru başımı çevirir çevirmez de duvardaki resmi gördüm. Dua eden gözleri yaşlı küçük kız resimli -mutfaktakinin aynısı- parti afişinin yanında asılıydı. Dört tane erkek Beyoğlu Belediyesi'nin güzel pembe binasının önünde poz vermişlerdi. Resmin altında kocaman harflerle Belediye Başkanımız Yüksek Mühendis Sayın Hayri Tokcan ve Yardımcıları: Elele Aydınlık Yarınlar yazıyordu. Gözüm seğirmeye başladı. Heyecandandı herhalde.

"Bu resimdekiler???"

"Belediye Başkanımız ve yardımcıları," dedi kadın. O kadarını ben de okumuştum.

"Temel Bey de aralarında mı?"

"Evet," dedi. Parmağıyla içlerinden birini işaret etti.

"Tanır mısınız Temel Bey'i? Çok iyi insandır. Allah razı olsun, bizim Bey'i Belediye'de işe o soktu." Televizyonun üstünde duran çerçeveli bir resmi alıp bana uzattı.

"Bizim Bey'le Temel Bey. Kendisi bizim Bey'i çok sever. 'Dürüst adama her yerde ihtiyaç var,' der."

Dilim tutulmuş gibiydi. Tek kelime edemeden fotoğrafa baktım bir süre.

"Siz de tanıştırıyor musunuz?"

"Biz partiyi tanıtmak için evlere ziyaret düzenliyoruz. Mahallelerde evlere gidiyoruz, misafir olduğumuz evlerin hanımları mahalleli Müslüman hanımları çağırıyor, hep birlikte oturuyoruz, konuşuyoruz, meseleleri tartışıyoruz. Hanımların partimiz hakkında soruları oluyor, o soruları cevaphıyoruz. Partimiz iktidara gelirse yapacaklarımızı anlatıyoruz hanımlara. Gündüz saatlerinde biz hanımlar birarada oluyoruz, geceleri de beylerle birlikte..."

Gece toplantılarına Temel Bey de katılır. Onun hemşerilerine gidildiğinde bazen gündüzleri hanım toplantılarımıza katıldığı da olur, bize konuşma yapar."

"Size de gelir gider miydi? Ya da kayınvalideniz onun da katıldığı toplantılara katılmış mıydı?"

Kaşlarını çattı kadın. Çok heyecanlanmışım tabii. Yoksa bu soruyu yontarak, dikkat çekmeden sorabilirdim.

"Kendisinin çok iyi bir konuşmacı olduğunu biliyorum da ailecek yararlanıyor muydunuz onun bilgilerinden, diye merak ettim?" dedim.

Bu söylediklerim ne kadar saçma görünürse görünsün kadını ikna etmişim. Övücü bir şey söylediğinizde insanlar bunun bir zırvalık olduğunu düşünmezler.

"Tabii bizim evde de toplantı düzenliyoruz. Temel Bey kendisi de teşrif eder.

Kayınvalidemin rahatsızlığında en büyük yardımı kendisinden gördük, Allah razı olsun. Hanımıyla da görüşürüz. Temel Bey'in her konuda çokengin bilgisi vardır. Dinimizi de çok iyi okumuştur kendisi. Rabbim her kuluna onun gibi olmayı nasip etsin."

"Siz inançlı değil misiniz?" dedi. Kılık kıyafetime bakarak söylemişti bunu herhalde. Oysa onlara gelmek üzere evden çıktığımdan özellikle en kapalı, bisiklet yakalı tişörtlerimden birini ve kot pantolon giymişim.

"Ben inançsızım," dedim.

"Tövbe deyin. Olmaz öyle şey. İnançsız insan mı olur?" dedi.

Tartışacak değildim.

"Ben zaten Türk değilim," dedim.

"Ne fark eder? Her milletten Müslüman var. Müslümanlıkta ırk, dil ayrımı yoktur," dedi kadın.

Öğreneceğimi öğrendikten sonra bu evden bir an önce çıkıp gitmekten başka isteğim yoktu aslına bakarsanız. Erkekler gibi sünnet olmam da gerekmediğine göre, şuracıkta Müslüman bile olabilirdim sırf bu konuyu kapatmak uğruna.

Kendime yediremedim tabii, iyi bir politikacı olduğu su götürmeyen bu kadının karşısında yelkenleri suya indirmeyi.

"Dinsizim ben ve öyle de kalmak istiyorum," dedim. Sanırım sert bir sesle söylemişim bunu.

Kadın kafasını iki yana sallayarak benimle uğraşmaya değmeyeceğini anladığını gösterdi. Dua okur gibi dudaklarını kıpırdattı. Uğrâşılmazdı tabii benim gibilerle. Bir Hıristiyanla ya da Museviyle saatlerce hangi dinin daha iyi olduğu konusunu tartışabilirdi ama bir dinsizle neyi konuşacaktı? Dinin, dinsizlikten iyi olduğunu mu?

Ortak konumuz olmamasına rağmen gene de bana çay ikram etti. Uzun uzun düşündükten sonra, ben kapının önünde ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken de son sözünü söyledi:

"Sen şimdi Allah'a inanmıyorsan cinayet de işleyebilirsin, hırsızlık da, zina da yapabilirsin. Seni tutan hiçbir şey yok ki! Bak müsaade et ben seninle konuşayım. İslam'ı tanı, ondan sonra karar ver."

"Çay için teşekkürler," dedim.

"İslam hoşgörü dinidir. İslam'da herkese yer vardır..." diye seslendi arkamdan.

"Tembel kadın," diye tısladım, merdivenleri çıkarken. Hıristiyan misyonerler hiç olmazsa kıtalar aşırı yol tepiyorlar. İşte, onca yolu gidip güzelim Budist Güney Kore'nin yarından fazlasını Hıristiyanlaştırmadılar mı? Üstelik aralarına mezhep ayrılığı sokarak. Çalışıyor adamlar harıl harıl. Müslümanlar ne yapıyor? Partilerine oy toplamak için Müslüman kardeşlerinin kapılarını aşındırıyor, iki sokak ötedeki dinsizlerden ise ancak onlar kapıya dayandığında haberdar oluyorlar. Evime gelene ben de propaganda yaparım. Oh! Otur, bekle bir dinsiz gelsin. Pes yani.

Saat 5'i dar ettim. Berbere gitmesem kendimi tutamayıp, daha erken bir vakitte buluşmak için arardım Batuhan'ı. Neyse ki Kuledibi'nde yeni açılan The Tower Oteli'nin berberinde

biraz sakinleştim. Nerden baksanız heyecan vericiydi: Bir cinayet daha çözmüştüm! İddialarımı ispatlama işini de gönül huzuruyla Türk polisine bırakabilirdim. Kriminal laboratuvarları, adli tıp doktorları olan onlardı ne de olsa.

Gene de Özcan'la ilgili birkaç, daha doğrusu bir tek noktanın karanlıkta kalması sinirime dokunmuyor değildi. Hatta başarı sarhoşu olmamı bile engelliyordu. Kooperatifin kurucuları arasında Özcan neden yoktu? Hele ki en becerikli, en iş bilir kardeş oysa.

Dükkânı Pelin'e teslim edip, Batuhan'la çay bahçesine gittim. Kendimi aşağılık bir patron gibi hissettim dükkândan çıkarken. Hem durmadan kızın tembel olduğundan yakınıyor, hem de firt firt istediğim saatte istediğim yere onun sayesinde gidiyordum. Gerçi o da benim evimi otel gibi kullanıyordu. Bavullarınızı toplayıp hangi patronun evine sığınabilirsiniz? Haksız mıyım?

8:30'da en ışıl ışıl halimle Selim'in annesinin Nişantaşı'ndaki evinde olmak istiyorsam geyik yapacak vaktim yok demektir. Çaylarımızın gelmesini beklemeden damardan girdim.

"Katilin kim olduğunu biliyorum."

Eliyle ağızını kapatarak güldü Batuhan.

"Yaa. Kimmiş bakalım?"

Aklı sıra benimle dalga geçiyordu. Bir Türk erkeğinin ağızını yüzünü dağıtsam rahatlar mıydım acaba? Gene de kafatasını parçalayacağım herifin polis olmamasında yarar görüyordum kendi açımdan. Aptal gülüşünün üzerimde yarattığı gerginliği üç adet derin nefes alarak yok etmeye çalıştım.

"Beyoğlu Belediye Başkan Yardımcısı Temel Ekşi," dedim.

Yüzü titredi. Ağzıyla "tçık" diye bir ses çıkardı.

"Bebeğim," dedi. İiiii! Ne iğrenç bir laftı. Bunu da sineye çektim. Allah sonumu hayır etsin.

"Ne alâka Belediye Başkan Yardımcısı?"

Polis yüksek hizmet madalyası denen bir şey varsa, bu gerzeklikle rüyasında bile göremeyeceği o nesneyi almaya benim sayemde hak kazanacaktı, karşımda oturan şu herif. Belki maaşına zam da gelirdi sayemde. Hatta terfi ederdi. Emniyet Müdürü olurdu.

Bu kadarı da fazlaydı!

"Ne alâka yavrum?" dedi bu kez de.

Terbiye sınırları içinde kalmaya karar verdim.

"Ben sana 'Batuhan' diye hitap ediyorum. Senin de benimle konuşurken ismim dışında birtakım laflar kullanmana gerek yok," dedim.

"Efendim?" dedi. Sanki karmaşık bir cümle kurduğum için değil de dediklerimi duyamadığı için anlamamış gibi, beyninin tamamı üç hücreden ibaret şu gerzek, kulağını ağızının içine sokmaya çalışıyordu.

Direkt olmakta yarar vardır. Ne demek istediğinizi herkes anlar böylelikle.

"Bana sadece 'Kati' desen yeter," dedim. "Bebeğime, yavruma falan gerek yok."

Boynunu iki yana çevirip iki kere küt diye bir ses çıkardı.

"Peki, Kati. Söyler misin, ne alakası var Belediye Başkan Yardımcısı'nın cinayetle?"

"Bir kez 'cinayet' değil, cinayetler," dedim.

"Peki. Anlatır mısın lütfen?"

Anlattım.

Ses çıkarmadan beni dinledi.

"Bu bir teori elbette," dedi lafım bitince. "Sağlam bir teori."

"Emrimde çalışan bir yığın polis memuru, laboratuvar şu bu olsaydı..."

"Anlaşıldı," dedi. "Bugün benden hoşlanmıyoruz."

İiii!

"Yok canım, senden her gün hoşlanıyoruz," dedim. Bunu kinayeye söylediğimi belirtecek değilim. Anlamışsınızdır o kadarını.

"Başka neler buldun?"

Cinayetleri araştırmakla görevli komiserin sorduğu soruya bakın!

"Senin şüphelin kim, önce onu söyle," dedim. "İsmet Akkan'ı araştırdın mı?"

"Adamın sapaşağlam en az dört tanığı var. Tatil köyü çalışanlarını saymazsan."

"Cinayetin işlendiği gece hep birlikte miymiş bu insanlarla?"

Başını salladı.

"Kim o zaman senin şüphelin?"

Güldü.

"Herkesten bir kez şüphelendim. Şüphelenecek adam kalmadı etrafta," dedi. Aman ne espriydi! Ha ha ha!

"Osman'ın sevgilisi?"

"İnci Hanım." Alayla gülümseyerek söylemişti ismini.

"Hm," dedim.

"Ben de sana bir şeyler anlatayım, bak dünyada neler oluyor," dedi..Garsona iki çay daha istediğimizi belirten bir işaret yaptı.

"Bu İnci Hanım'ın bir sevgilisi varmış. Adı sanı bilindik birinin damadı. Bizim Osman durumu çakmış. Öldürülmeden on beş gün önce kadının peşine kardeşlerinden birini takmış. Buradaki otoparka bakan. Musa. Gece gündüz kadını takip ediyormuş bu. Bak bak bak! Adamlardaki kafaya bak. Kendi kendilerine detektifçilik oynuyorlar. Kimin aklına gelir? Kadın hiçbir şeyden şüphelenmemiş. Buluştuğu adamı da takibe almışlar. Kim olduğunu öğrenmişler. Fakat Osman işe el koyamadan öldürülmüş."

"Kim anlattı sana bunları?" dedim.

"O ufaklık. Özcan."

"Neden ta başında anlatmamış?"

"Şimdi onu boş ver. Cinayetin işlendiği gece de İnci evde yokmuş..."

"Ve tesadüf bu ya, Musa da onu takip etmeyi bırakmışmış. Nasıl olsa Osman'ı aldattığı ortada ya, daha fazla takip etmesine gerek olmadığını düşünmüş," dedim yarı sinirli.

"Hah! Aynen öyle olmuş"

"Sen İnci'nin o gece evde olmadığını nerden biliyorsun o zaman?"

"Kendisi itiraf etti. Bu sabah merkeze aldık. Bütün olup bitenleri anlattı. Sevgilisinin adını vermedi bir tek. Bizim bilmediğimizi sanıyor. Kadın cinayetle suçlanmaya razı ama sevgilisinin adını vermiyor. 'O akşam Osman'ın bürosuna gitmediğini ispat et,' diyoruz. 'Edemem,' diyor. Kesinlikle ispat edemeyecek olsa da etmeye çalışabilir halbuki. Onun da farkında değil."

"Neyin farkında değil?"

"Osman öldürülmeden önce saat 7:14'de kadının ev telefonundan Osman'ın cep telefonu aranmış."

"Aha! Telefon kayıtlarını çıkardıysan, Osman'la Temel Ekşi'nin görüşüp görüşmediğini de biliyorsundur."

"Dur, şimdi oraya geleceğim. Sabırlı ol biraz."

Olamazdım sabırlı mabırlı. Sevgilimin annesinin doğum günüydü.

"Çabuk anlat, sinemaya gideceğim," dedim.

"Yahu Allahını seversen şu sinemayı iptal etsene," dedi. Cep telefonunu çıkarıp elime tutuşturdu.

"Edemem. Lale'ye ulaşamam. Bir toplantıdan çıkıp sinemaya gelecek."

"Şöyle güzel bir yemeğe giderdik."

"Mümkün değil."

"Çok iyi bir kebabçı buldum. Etin bütün sinirlerini ayıkliyor adamlar. Özel besi. Şalgam suyu Adana'dan geliyor. Parmaklarını yersin kebabla birlikte."

"Mümkün değil," dedim gene. "Hem bırak şimdi yemeği. Telefon kayıtlarını anlatıyordun."

Masanın üstünde duran elimi tuttu. Çekmedim.

"Konuşmak istiyorum seninle," dedi.

'Çattık,' diye geçirdim içimden.

"Ne olacak bizim bu halimiz?" dedi.

"Ne var bizim halimizde?" dedim.

Dik dik yüzüme baktı;

"Sen sinemana geç kalma o zaman. Kalkalım," dedi. Küsmüştü. Hayatım boyunca böyle oldu bu. Hep hisli erkekler bana aşık olur. Oysa ortalık aydan geçilmiyor, değil mi? Onlardan biri aşık olsa ya. Ben de uğraşmak zorunda kalmasam.

Ayağa kalkmıştı.

"Oturur musun?" dedim.

Hemen oturdu. Hisli ama naz yapmaya da cesareti yok. O kadar tanıyor beni tabii. Kimsenin nazını çekmem.

"Sen evli misin?" dedim.

"Nerden çıktı şimdi bu? Sorunumuz benim evli olmam mı? Hem nerden çıkarıyorsun evli olduğumu?"

"Evli değilsen yemeğe de illa bu gece çıkmamız gerekmiyor. Yarın gece de çıkabiliriz," dedim.

"Yarın gece olmaz," dedi.

Kafamı salladım. Karısına bu gece işi olduğunu söylemişti. İki gece üst üste aynı yalan söylenmez ne de olsa.

"O zaman haftaya," dedim.

"Olur," dedi. Başını önüne eğdi.

"İnci'den şüpheleniyor musun gerçekten?"

"Sadece merak ediyorum." Başını kaldırmıştı şimdi.

"Neyi?"

"Çocuğun kimden olduğunu."

Bir kahkaha attım. Diğer masalarda oturanlar dönüp bize baktı.

"Osman'dan değil," dedim.

"Hadi ya!" dedi. "Bir dakika. Sen nerden biliyorsun?"

"İnci'nin kovduğu hizmetçisiyle konuştum. Adresini vereyim, sen de konuş istersen. Kadın her şeyi anlatmaya çok hevesli."

"Ne biliyor da neyi anlatıyor?"

"İnci'nin özel hayatını. Anlaşılan zengin damadı sevgili tek değilmiş."

"Hadi ya!" dedi tekrar. "Nasıl beceriyorlar bu trafiği ayarlamayı?"

"Her sevgili için ayrı bir cep telefonu alarak," dedim.

"O ne demek?"

"İnci her sevgilisi için bir cep telefonu almış. Numarasının sadece o sevgilide olduğu bir cep telefonu. Diyelim o gün X ile buluşmak istiyor. O zaman numarasını sadece X'in bildiği cep telefonunu açıyor, diğerleri kapalı. Ertesi gün Y'nin bildiği numara açık. Kaç tane erkek varsa, o kadar da cep telefonu oluyor. Ya da cep telefonu kartı. Ben anlamam bu işlerden. Her neyse işte. Teknolojinin nimetlerinden faydalanıyorlar."

"Bir dakika. Musa İnci'yi takip ettiyse, diğer sevgililerden de haberdar olmalıydı."

"Bence de," dedim.

"Eeee, teorin ne bu durumda?"

"Musa İnci'yi takip etmedi," dedim.

"O zaman?"

"Osman'ın kardeşleri İnci'yi tehditle konuşturdular. Ya da para vereceklerini söylediler. Ne bileyim, öyle bir şey. O da 'sadece bir sevgilinin ortaya çıkmasıyla bu işten yırtarım,' diye düşündü. Biraz daha sıkıştırırsanız, size de sevgilisinin adını adresini verecek zaten, merak etme. Adam öldürmekten hapse girecek değil ya." Birden durdum.

"Bir dakika, bu kadına işkence yapmıyorsunuzdur değil mi?" dedim.

"Dalga mı geçiyorsun? Ne işkencesi? Avrupa Birliği'ne girmeye hazırlandığımız şu günlerde. Bir hukuk devletinde. İşkence mi kaldı? Olur mu öyle şey?"

"Bence de olmaz," dedim. Gene de gözlerimi kısıp yüzünü inceledim. Bu polis milletine güven olmaz bana sorarsanız.

"Eee, çocuğun babası?"

"Hizmetçi, Osman'dan olmadığını söylüyor. Bilemem. Kimse bilemez. Nerden bileceksin böyle bir şeyi?"

"Neye dayanarak Osman'dan olmadığını söylüyor?" «.

"İnci babalık davası açmaktan vazgeçmiş. Birkaç kere bir avukatla görüşmüş, sonunda dava açmamış. Kadın da İnci'nin telefon konuşmalarından takip etmiş olup bitenleri." Omuz silktim.

"Yav, ne kadar şerefsiz insanlar var. Bu kadın hamile yahu. Tüh!" Masanın üstüne hayali bir tükürük savurdu. Bu İnci'nin ya da onunla birlikte olan erkeklerin yüzüne tükürdüğü anlamına geliyordu.

"Temel Ekşi'yle görüştüm ben," dedi. Suratı az önce bir bütün limon yemiş gibiydi.

"Nasıl yani?" dedim.

"Osman'ın cep telefonu kayıtlarında sık sık arananlar arasındaydı adamın numarası. Belediye'ye gittim, görüştüm. Bu arazi tahsisi işinden bahsetmedi o zaman. 'Kendisini tanıyorum, otoparkları var Beyoğlu'nda. Kasımpaşa'da otopark yapmak için bir yer daha almak istiyordu, son günlerde onun için sık sık görüşüyorduk,' dedi. Bana da mantıklı geldi söyledikleri, çıktım geldim. Ne bileyim?" Başını ellerinin arasına aldı. "Finale yaklaştık ha!" dedi.

"Bilmiyorum, ne kadar yaklaştık? Yaşlı kadının öldürüldüğü bıçakta parmak izi var mıydı?"

"Çok iyi bir noktaya temas ettin. Çok doğru bir nokta. Bravo!"

"Yani?"

"Yoktu parmak izi." Öyle söylemişti ki, başka bir şey olduğunu anladım.

"Ne vardı peki?"

"Kadının elinde bir saç teli. Bıçağı yeyince katilin kafaya sarılmış herhalde. O arada koparmış olmalı."

"Kiminmiş?" Bunu nasıl heyecanla söylediğimi tahmin edemezsiniz.

"Bakıyoruz. Örnekler alındı, karşılaştırılıyor."

"Kimden örnek aldınız?"

"Herkesten. Görüyorsun herkes hala şüpheli."

"Temel Ekşi?"

"Ondan almadık. Seninle konuşana kadar... Kendi rızasıyla vereceğini de sanmam zaten. Somut bir delil bulmak lazım. Telefon görüşmeleri dışında da elle tutulur bir şey yok. Savcıyı ikna etmek zor iş. Bakalım. Göreceğiz."

Saatime baktım. Zaman uçuyor. Hemen kalkmam gerekti.

"Bir şey daha var," dedim. "Bu kooperatifin kurucuları arasında herkes var, bir tek Özcan yok. Osman bütün aileyi ortak etmiş de neden Özcan'ı etmemiş? Sence de tuhaf değil mi?"

"Tuhaf," dedi. Parmak eklemlerini kıvrırarak çıt çıt diye sesler çıkardı. "Çok tuhaf."

"Bir de başından beri önce Amca, sonra İnci... Sürekli birilerini ortaya sürmeye çalışıyorlar ailece. Beni bile denediler. Şanslarını denediler yani."

"Ama diş geçiremediler sana," dedi.

"Aman ne geçiremediler. İfademi aldınız ya."

"Büyüt bakalım bu meseleyi. Adamlara babanın içişleri bakanı olduğunu sen mi söyledin?"

"Benim babam öldü," dedim.

"Bunu onlar bilmiyor ama. Gözlerini korkutmuşsun."

Bacak bacak üstüne atmıştım. Öbür bacağımın ağırlığını taşımayan ayağımı salladım. Birtakım insanların benden korktuğu fikri nedense hep hoşuma gitmiştir.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordum.

"Karımın kollarında dertli başıma teselli arayacağım," dedi.

Gözlerimi kocaman açıp baktım. Gayri ihtiyari. Ayağımı artık sallamadığımı da tahmin edersiniz.

"Benim karım yok," dedi. "Yok! İstersen nüfus cüzdanımı göstereyim."

Bana neydi Batuhan'ın karısından canım? Beni ne ilgilendirir insanların evlilik hayatı? Ya da evli olup olmadıkları.

"Göster," dedim.

Cebindeki bütün malları masanın üstüne boşalttı. Cüzdan, anahtarlık, yarısı kullanılmış bir paket kâğıt mendil, bir tükenmez kalem, kenarları kıvrılmış küçük bir bloknot çıktı. Cep telefonu ve sigarasıyla çakmağı bu aksiyon başlamadan önce de masanın üstündeydi zaten.

"N'oldu?" dedim.

"Yanımda değilmiş nüfus cüzdanım," dedi.

"Hadi ya," dedim. "Bir de cüzdanın içine bak istersen."

Cüzdanın gözlerini tek tek açıp gösterdi. İki kuruş parası vardı yazık. Bu devlet memurlarının Türkiye'de işi cidden zor.

"İyi o zaman bir dahaki buluşmamıza gelirken getirirsin," dedim.

Son derece başarılı bir akşam yemeği oldu. Bir: Selim'in annesi Belkis Hanım hediyeye çok sevindi. İki: Selim'in bütün akrabaları ordaydı ve kimse benden konuşmamı beklemiyordu. Sadece bana soru sorulduğunda konuşarak puan bile topladım. Böylece ağır, saygıdeğer, gizemli bir kadın olduğuma dair bir izlenim yarattım çevremde. Türkler bayırlılar böyle şeylere.

Selim kıldandı tabii durumdan. Asansöre biner binmez neden 'dut yemiş bülbül gibi' olduğumu sordu. "O da ne demek?" dedim. Daha önce hiç duymamıştım. İlginç bir tanımlama. Her zaman cır cır konuştuğu halde böyle benim gibi arada bir susanlara denirmiş.

"Kafam karmakarışık," dedim. "Tohu va-vohu."

"O da ne demek?" dedi.

"Kaos demek," dedim. "Tevrat'ta geçiyor. Birinci kitabın ikinci cümlesinde. İbranice orijinal metinde Tanrı'nın düzenlemeye başlamasından önce dünyanın halini tanımlamakta bu sözcük kullanılıyor. Tevrat başka dillere çevrilirken tohu va-vohu, yani kargaşa ya da kaos yerine farklı farklı sıfatlar koymuşlar: Yeryüzü ıssız ve boştu/ biçimsiz ve boştu/ düzensiz ve boştu/ yer boştu ve yeryüzü şekilleri yoktu, demişler. Oysa, yeryüzü karmakarışıkta, deniyor orada."

"Kitap gibi konuşan kaotik sevgilim," dedi. "Tohutu muydu, neydi?"

"Tohu va-vohu. Kaotik olan da ben değilim, sizin memleketiniz." •

Saçlarımı geriye itip boynumu öptü. Erkekler kadınların entelektüel ve siyasi kaygılarını neden ciddiye almazlar?

"Nesi kaotikmiş bizim memleketimizin Frau Hirşel?" Şimdi de belime sarılıp kendine yapıştırmıştı beni.

"Bu cinayet var ya," dedim.

Saçlarımı parmağına doluyordu.

"Evet var," dedi.

Otoparkın olduğu kata gelmiştik. Asansörden indik.

Selim'in evine gidene kadar yolda olayların bir kısmını anlattım. Hiç ağzını açmadan dinledi beni. Kanepede konyak içerken de diğer kısmı anlattım.

"Sorun ne şimdi?" dedi, lafım bitince.

"Sorun mu nerde? Ne demek bu?"

"Senin kafana takılan ne?"

"Acaba olayın Temel Ekşi'yle bir ilgisi yok da Osman'ın ailesi mi bu işi planladı, diye düşünüyorum. Özcan'ın yaşı küçük olduğu için az cezayla kurtulacağını düşünüp, cinayeti ona işlettiler. Yaşlı kadını öldürmek de kaçınılmazdı, eninde sonunda Osman'ın katilini gördüğünün farkına varacaktı kadın. Ya da bir ihtimal daha: Özcan kooperatife kurucu olmayınca kızdı, abisiyle bu konuyu konuşmaya gitti ve kavga çıktı... Aile de Özcan'ın katil olduğunu biliyor ama polise teslim etmiyor... Bu ihtimal sanki daha mantıklı."

"Pek değil," dedi. "Özcan'ın abisiyle arasındaki husumete kooperatif kurucusu olmaması dışında gösterecek bir alternatifin yoksa hiç de mantıklı değil."

"Nasıl yani?"

"Eğer söylediğin gibi Özcan'ın yaşı küçükse, kooperatife kurucu da olamaz. Kurucuların on sekiz yaşını doldurmuş olması gerekir. Kooperatife hissedar olabilir velisi aracılığıyla, ama kurucu olamaz."

Gözlerim biber sürülmüş gibi yanıyordu.

"Bir daha söyle bakayım," dedim.

Aynı cümleyi tekrarladı:

İnsanın avukat sevgilisi olması ne iyi bir şey hayatta. Ne faydalı insanlar avukatlar. E-posta şifresini sevgilisinin ismi yapan bir avukat ne iyi bir avukat. Ne güzel bir sevgili. Bazı şeylerin çözümü ne basit. Avukatları seviniz. Sayınız. En basit şeyleri nasıl göremiyor insan. Özcan abisine düşman değil miydi yani? Düşmansa bile benim elimdeki verilerle bunu bilmeme imkan yok muydu? Yaşlı kadının elindeki saçlar kime aitti? Temel Reis? Avukatlar...

Bir cumartesi sabahıyla daha karşı karşıyaydım uyandığımda. Selim'i uyandırmadan evden çıktım. Bir insan hafta içi her gün sektirmeden 7'de nasıl uyanır ve hafta sonu da 12'den önce nasıl yataktan kalkmaz, aklım almıyor. Firuzağa'da Yılmaz'la buluşmaya giderken giyebileceğim bir tek giysi bile bırakmamışım Selim'in evinde. Eve uğramak zorundaydım üstümü değiştirmek için. Uğradım da.

Pelin uyuyordu. Çalışma odama girip telesekretere baktım. Işık yanıp sönüyordu. Çöp vergisini hatırlatmak için ev sahibim aramıştı. Bu kadın ciddi bir vakaydı. Yatırmıştım ya çöp vergisini. Geçen senelerinkilerle birlikte.

Başka arayan yoktu.

Pantolonumu giyerken cep telefonu çaldı. Açmadan biliyordum kimin aradığını. Batuhan'dı.

"Adli Tıp'tan analiz sonuçları geldi," dedi.

Yutkundum.

"Kim?" diyebilirdim ancak.

Bir çakmağın çakılırken çıkardığı sesi duydum telefonda.

"Elimizdeki hiçbir örneğe uymuyor," dedi.

"Özcan'dan örnek almış mıydınız?"

"Almıştık. Dün bütün gece uyumadım, senin teoriyi düşündüm. Bana akla yakın gibi geliyor. Belli olmuyor gerçi bu işler, biliyorsun. Deneme yanılma yöntemiyle çalışır duruma düştük. Bir tane elle tutulur delil yok. Bakalım Temel Bey kendi rızasıyla örnek verecek mi?"

Beyoğlu'nda görevli arkadaşlarla konuştum. Beyoğlu'nun en renkli simalarındanmış senin Temel. Hep yüklü gezdiğini söylüyorlar. Altın kabızalı bir Magnum'u varmış. Çok gurur duymuş onunla. Kovboy gibi yürürmüş İstiklal Caddesi'nde. Fransız Kültür Derneği'nin önünde bir zabıta'yı yaralamaktan sabıkası da var." '

"Ne yani, ruhsatsız mıymış silahı?"

"Altın kabızalı ruhsatlı herhalde. Ruhsatlara baktırdım. Tek bir tabanca için ruhsat almış. Onu kontrol ettirdim. Osman'a o ruhsatlı silahla ateş etmemiş ama bunlarda bir tane olmaz ki tabanca. Karadenizli adam silaha düşkün olur.

Sana bildirmek için aradım. Bakalım bu sefer bir şey çıkacak mı? Çıkarsa, bir teşekkür borcum olacak sana."

"Rica ederim," dedim. "Benim vatandaşlık görevim." Sormadan duramazdım. "İnci'nin çocuğunun kimden olduğunu öğrenebildin mi?" dedim telefonu kapamadan önce.

"Yemekte konuşuruz," dedi.

ON BİR

((

Çarşamba gecesini Batuhan'la yemeğe çıkarken Selim'e yalan söyledim. Bir polis, peki tamam: Cinayet masası komiseriyle yemeğe çıktığımı her önüme gelene anlatacak değilim. Hele de sevgilime asla!

Batuhan'ın kırmızı otomobiliyle, onun yeni keşfettiği kebabçıya gittik. Aksaray'ın tuhaf ara sokaklarından geçip, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde birden deniz kıyısına çıktık. İstanbul o kadar büyük ki, burada yaşayan birinin bütün semtleri tanımasını beklemek haksızlık olur, hele de benim gibi sonradan İstanbullu olan birinden. Üstelik biricik güzelliği bir cami olan Aksaray adındaki bu semtte kent güzelliklerine düşkün bir insan ne arar? Bu cami de az buz güzellik değildir aslına bakarsanız, bir kere bütün camilerin en süslüsüdür ve bir kadının, Pertevniyal Valide Sultan'ın adını taşır. Gene de içimi tir tir titreten tek bir cami seçmem gerekse, oyumu kesinlikle Süleymaniye Camii'ne veririm. Hem çevresindeki diğer eserler, örneğin İstanbul Üniversitesi'nin insanı ilim ve irfana teşvik eden ana binasıyla yan yana gelişindeki eşsiz uyum, hem de kentin tarihi yarımadasına hakimiyeti, Mimar Sinan'ın İstanbul'un yedi tepesinden birine kurduğu bu camiyi benim için vazgeçilmez kılar.

Batuhan'ın kebabçısı Aksaray'a yakın, Samatya adında, on beş seneye yaklaşan İstanbul ikametimde birkaç pazar günümü sokaklarını arşınlayarak geçirdiğim bir semttiydi. Samatya, çok güzel bir eski İstanbul muhittir; kebabçının mezeleri ve fındık lahmacunları da bu güzelliğe yaraşır lezzeteydi doğrusu. Kebaplara sıra gelmeden ise, konu seçimimiz nedeniyle, maalesef iştahım kapanmıştı.

Temel Ekşi'nin yaşlı kadının katili olduğu kesinleşmişti: Kadının elinde bulunan saç teli ile Temel'den alınan örnek birbirine uyuyordu. Temel, başta inkar eder gibi olduysa da sonunda yaşlı kadının katili olduğunu kabul etmişti.

Bunu hazmetmek için biraz zaman ihtiyacım olduğu kesindi. Bu cinayeti ben çözmüş sayılırdım! Alçakgönüllülüğe gerek yok. Düpedüz ben çözmüştüm. Karşımda oturan adama baktım. O, bir dilim ekmeğin üstünü acılı ezmeyle kaplamakla meşguldü. Karşılıklı iki binada işlenen iki cinayetin birbiriyle ilintisi olduğunu düşünmeyecek miydi gerçekten? Eninde sonunda o da benim vardığım sonuca varmayacak mıydı?

Belki varacaktı.

Gene de bu, neyi değiştirirdi.

Benim duyduğum haklı gururu azaltır mıydı?

Azaltmalı mıydı?

Hayır!

Bu cinayeti ben çözmüştüm!

"Osman," dedi, Batuhan ekmeğin dilimini ağzına tıktırırken.

Evet Osman'a gelince... Temel Ekşi, Osman'la kavga ettiğini, kavga sertleşince kendisini korumak için bir el ateş ettiğini, Osman'ı bacağından yaraladığını söylüyordu. Bu yaralama olayının ardından Osman'ı büroda bırakıp çıkıp gitmiş, öldüğünü gazetelerden öğrenmişti.

"Yani," dedim. "Yaşlı kadını öldürmekten ama Osman'ı yaralamaktan mı hüküm giyecek?"

"Büyük ihtimalle, kastın aşılması suretiyle ölüme sebebiyet vermekten," dedi Batuhan.

"Hm," demekle yetindim. Haddinden fazla karmaşık gelmişti kulağıma bu cümle.

"İyi de sonuçta Osman adamın tabancasından çıkan kurşunla öldü."

"Anlamıyorsun," dedi Batuhan. Başını iki elinin arasına almıştı. Ağzı kıpırdıyordu. Hala ekmeği çiğniyordu. Gırtlığından aşağı doğru bir yumrunun indiğini gördüm.

"Evet," dedim.

Anlatacaklarının ona sıkıntı verdiği belliydi.

"Neyi anlamıyorum?"

"Eğer Osman yardım çağırıyorsa ölmeyecek, bir ameliyatla kurtulacaktı."

Omuzlarımı silktim.

"İyi de sonuçta çağırmadı. Ambulans numarası bilmiyordu belki. Ya da düşerken kafasını yere vurdu, bayıldı... Ne bileyim, telefona ulaşamadı..."

Sözümü kesti.

"Odada telefon yoktu."

Bir yudum beyaz şarap içtim. Beyaz şarap, bir kebabçıda içilecek en uygun içki olmayabilir ama ben de bir Almanım. Kimse benden Türk davranış kalıplarına uymamı bekleyemez. Hiç olmazsa işime geldiği yerlerde.

"Yani sabit bir telefon mu yoktu?"

"Hiç telefon yoktu."

Açık söyleyeyim, bu mevzunun üstünde durmadım. En azından başta.

"Camı açıp bağırabilirdi, mi diyor Temel?"

Yüzünde sorumu tuhaf bulduğunu belirten bir ifadeyle,

"Temel mi? Temel niye desin bunu?" dedi.

"Kendisini kurtarmak için," diye açıkladım.

"Temel'i unut," dedi. Sanki ben Temel'i anımsamaya bayılıyorum da.

"İyi de, adam katil değil mi yani?"

Büyük bir yudum rakı içti.

"Bak şimdi: Temel'le Osman kavga ediyorlar. Yok, evveliyatı var, onu da anlatmalıyım." Kendi kendine konuşur gibi söylemişti.

"Osman'ın cebini çalıyor. Anlaşılan İnci'yle konuşuyor. İnci telefon ettiğini söylüyor o saatte, Temel de Osman'ın biriyle kısa bir konuşma yaptığını. O sırada kapı çalıyor. Telefondaki İnci de doğruluyor bunu."

Bu kadarını ben de biliyordum.

"Eee," dedim.

"Osman telefonu kapatıp, kapıya gidiyor. Temel, bir kadınla konuştuğunu, daha doğrusu bağırıştığını duyuyor."

Gene, "Eeee," dedim. Sonra birden oturduğum yerde dikleştim.

"Kadın Temel'i görüyor mu? Gördüyse şimdiye kadar neden polise gitmiyor?"

"Hayır, kadın Temel'i görmüyor. Mesele o değil. Benim konuşmama müsaade eder misin? Bir dakika durursan izah edeceğim."

Elimle, kısa kesmesini belirten bir işaret yaptım.

"Tamam anlat," dedim.

"Osman kadını içeri almıyor. Kapıda konuşup, post alıyor. Ama bağırmasından Temel kadının bir şeylere kızmış olduğunu anlıyor. Osman'a hakaret ediyor, Osman da ona bağırıp çağırıyor ve kadın gidiyor."

Yemin ederim hala hiçbir şeye uyanmamıştım. Sakin sakin, "Osman'la Temel'in kavgası bundan sonra mı başlıyor?" dedim.

Başıyla onayladı. "Sonrasını biliyor sayılırsın. Kavga ediyorlar, Temel ateş ediyor ve çıkıp gidiyor. Temel giderken Osman'ın cep telefonu masanın üstünde."

"Sabit bir telefon yok muymuş o büroda?" dedim yeniden.

"Kullanılmayan bir telefon varmış, bir süredir borçtan kapalıymış. Osman işlerini cep telefonuyla hallediyormuş."

"Cep telefonunu biri mi almış yani?"

Başını salladı.

"Osman'ın telefon edip yardım çağırmasını engellemek isteyen biri. Yardım çağırmamanın Osman'ın sonu olabileceğini kestirebilecek, bunu akıl edebilecek kadar zeki biri."

Bana kompliman yapar gibi söylemişti.

Yan yan bakarak yüzümü süzerek.

Hatta çapkın çapkın bakarak.

Gene de hemen uyanmadım.

Sonunda uyandığımda da elimle göğsüme bastırıp, son nefesimi verir gibi, "Ben? Ben mi?" dedim. Osman'ın telefonunu benim aldığımı mı düşünüyordu? Yardım çağırmasını benim engellediğimi mi düşünüyordu?

Hiç dalga geçiyor gibi değildi. İfademin alındığı günden bile daha ciddi bir hali vardı.

"Temel büroda olduğu sırada kapıya gelen kadın," dedi.

"Bir dakika," dedim. Kafam çalışmaya başlamıştı.

"Temel bürodan giderken cep telefonunu da yanında götürmüş olamaz mı?"

"Olabilir. Elbette olabilir."

"Bu kadın meselesini de uydurmuş olamaz mı?"

"Olabilir."

"Öyleyse?"

"Temel zaten Osman'ı öldürdüğünü düşünüyor. 'Öldürmek için vurmadım ama bir kaza çıktı elimden,' diyor. Bu telefon meselesine dikkatimi çeken de Temel değil."

"Ee, daha iyi ya. Adam telefonu aldıysa, bu konuya senin dikkatini neden çeksin?"

"Temel Osman'ı vurduğunu kabul ediyor. Saatten emin değil, tahminen 7:30 diyelim. Hava kararmamış dışarı çıktığında. Sokakta birisi sesleniyor: Yaşlı kadın. Kadın camı açmış, Temel'i onlara yemeğe çağırıyor. Temel kadınla iki laf etmek zorunda kalıyor, yemek davetini reddediyor, sonra da yürüyerek Karaköy'e iniyor."

"Silah?" dedim.

"Silah mı?"

"Silahı Karaköy'den denize mi atıyor?"

"Yok. Osman'ı vurduğu tabanca baba bir mal. Magnum. Atar mı hiç! Namluyu değiştirip, üretim numarasını silmiş. Evinde bulduk tabancayı. Elimizde tabancadan başka delil olmasaydı, büroda parmak izi bulunmasaydı mesela, katil olduğunu ispatlamamız zordu. Gerçi adam bizi fazla zorlamadan kabul etti suçunu."

"Bu namlu değiştirme hikâyesi sık yapılan bir şey midir?"

"Kirlense de bu tür pahalı tabancaları atmaya kıyamazlar, böyle usullere başvururlar."

"Kirlense de mi?"

"Cinayette kullanılan silahlara 'kirli' denir." Bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

"Bak, neler öğreniyorsun benden."

"Yaaa. Hep faydalı şeyler."

"Peki, yaşlı kadını neden öldürmüş? Onu da söyledi mi?"

"Senin de baştan beri tahmin ettiğin gibi..." Lafın burasında beni takdir eden gözlerle süzdü.

"Soruşturma derinleşince yaşlı kadına ulaşacağımızdan korkmuş."

"Yersiz bir korku," dedim. "Birtakım kitapçı kadınlarla uğraşmaktan komşuları sorgulamaya zamanınız olmuyor ki."

Ensesini kaşdı, hemen ardından boynunu iki yana çevirip malum 'küt' sesini çıkardı.

"Bir şey daha var tabii," dedi. Biraz durdu. Yüzümü inceledi.

"Neymiş o?" dedim.

"Osman'ın büro olarak kullandığı o daire yakında satılığa çıkacak, sen de orayı almak istiyorsun, değil mi?"

"Ne var bunda?" dedim.

"Hiiiç," dedi. "Hiçbir şey yok."

"O daireyi almak istediğimi, içeriyi bu nedenle görmek istediğimi, Osman'la da bu yüzden tartıştığımı polise verdiğim ifadeye kendim söyledim."

Başını salladı.

Durumun pek de lehime görünmediğini kabul ediyorum.

Cinayetten bir gün önce Osman'la büro kapısının önünde kavga etmiş, adamla itişip kakışmıştım. Cinayet günü de o benim dükkânıma gelmiş, kafasına bir kültablası yemişti. Hızımı alamamış olmam, aynı akşam bürosuna gidip kapının önünde yeni bir kavga çıkarmam, kapı yüzüme kapatılınca çekip gitmemem, merdivenlerde beklemem, o arada silah sesini duymam, Temel gittikten sonra da içeri girip Osman'ın yardım istemesini engellemem... Bunların hepsi mümkündü. Hatta bir motivim bile vardı: O daireyi satın almak istemiyor muydum? Osman yaşasaydı bunu becerebilecek miydim bakalım? Esasen şimdi becerebileceğim de meçhuldü. Kardeşler bana orayı bırakacaklar mıydı?

"Temel büronun kapısını açık mı bırakmış?" dedim.

"Hatırlamıyor. Açık bırakmış olması mümkün."

"Ertesi sabah... Cesedi kim bulmuştu? Kardeşlerden biri... Adını unuttum."

"Musa."

"Evet. Musa. Musa geldiğinde kapı kapalı mıymış?"

"Kapalıymış."

"Ve sen Temel'in bürodan çıkmasıyla, Musa'nın gelmesi arasında bir kadının gelip, cep telefonunu masanın üstünden aldığını, Osman'ın gerçek katilinin de bu kadın olduğunu düşünüyorsun."

"Düşünüyorum," dedi.

"Osman camı açıp bağırabilirdi," dedim. Daha önce de söylemiştim bunu ve tatmin edici bir yanıt almamıştım.

Derin bir nefes alıp, pööf diye bir ses çıkararak dışarı verdi.

"Camı açıp bağırsa sesini kime duyuracak? Çık, sabahtan akşama kadar Boğaz'a doğru bağır, Karaköy'den balıkçılar gelir mi yardıma bakalım? Binada kimse yok ki..."

"Osman'ın bürosu sokağın olduğu tarafa bakmıyor demek," dedim.

Gözlerini kısıp beni inceledi.

"Neyi ispatlamaya çalışıyorsun? O büroyu hiç görmediğini mi?"

"Bunu ispatlamaya çalışmama gerek yok. O büroyu hiç görmedim. Alt kattaki atölyeyi gördüm, orada da sokağa bakan bir odada oturdum," dedim.

Arkasına yaslandı.

"Bir saniye," dedim. "Ne dedin sen?"

"Ne mi dedim?"

"Binada kimse yoktu," dedin. Yukarı katta çalışan işçilere ne oldu?"

"Kaçak işçiler," dedi. Ne önemi vardı şimdi adamların kaçak olmasının?

"İşçiler hiçbir şey duymamış mı?"

"Tesadüf bu ki, aynı gün Belediye, inşaat izni yok diye yukarı daireyi mühürlemiş. Bina tarihi eser sayıldığı için en ufak bir tadilatla bile izin almak gerekiyormuş, onlar da bu izni almamışlar. Bu işin Temel Ekşi'nin başının altından çıktığını, binayı boşaltmak için inşaatı mühürlettiğini ispatlayabilsek, Osman'ı taammüden öldürdüğünü de iddia edebiliriz. Ama doğrusu pek sanmıyorum."

"Bunu ispatlayabileceğinizi mi, yoksa Temel'in inşaatı bir amaç doğrultusunda mühürlettiğini mi?"

"Mühürlemenin .Temel'le hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor. Komşulardan birinin şikayeti üzerine Belediye harekete geçmiş. Kuledibi'nde yaşayan kaçık entellerden biri inşaatı görünce bir dilekçe vermiş."

"Kim?"

"Aklını Kuledibi'yle bozmuş bir adam. Amatör mimar." Kıs kıs güldü. "Kaçıktan bol ne var memlekette."

"Sen konuştun mu bu adamlara?"

"Konuştum tabii, dilekçe vermiş sahiden. Adam Belediye'den çıkmıyormuş anlaşılan. Kim bir çivi çaksa hemen bir dilekçe veriyormuş. Bu ilk değil yani."

"İyi yapıyormuş bence," dedim.

İhbarcılara bayıldığım sanılmasın sakın. Ama tüm ihbarcılar da aynı kefeye koymamak lazım: Alman faşizmi sırasında bodrumlara saklanan Yahudi aileleri ihbar edenlerle; yaşadığı kenti, semti canavarlardan korumaya çalışanlar bir olur mu?

Hayatında bir kez Kuledibi'ni gören biri niye 'canavarlar' dediğimi anlar. 1970'lerde, 1980'lerde Kule meydanını çepeçevre saran o şahane binaların hepsinin üstüne en az bir iki kaçık kat çıkmış, hemen her binanın bir taşıyıcı duvarı, gelmiş geçmiş tüm İstanbul depremlerine nanik yapar gibi, balyozlarla yerle bir edilmiştir. Üstelik o şekilsiz -ayrıca şekilli olsa ne yazar?- kaçık katlara binbir katakulliyile ruhsat verilerek, sonradan yıkılamamaları da temin edilmiştir.

"İşçiler cinayet işlendiği saatte binada değilmiymiş yani?"

"O daire mühürlenince onlar da mallarını alıp gitmişler."

"Ne malları?"

"Adamlar tamirat yaptıkları dairenin içinde yaşıyorlarmış aynı zamanda. Yatacak yere para vermemek için."

"Buldun mu peki işçileri?"

"Sen ne kadar kaçık işçi olduğunu biliyor musun bu memlekette?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bir milyondan fazla olduğunu sanıyoruz. İkamet yeri, adı sanı belli olmayan bir milyon kaçık işçi var Türkiye'de, bunların çoğu da İstanbul'da."

Böyle konular beni hiç açmaz, açık söyleyeyim. İnsanların da metalar gibi sınırsız dolaşım hakkına sahip olması için az çalışmışlığım yoktur zamanında.

"Yani adamları bulamadın."

"Bulamadım, aramadım da. Biz ertesi sabah cinayet mahallinde araştırma yaparken üst katın kapısındaki mühür sapasağlam duruyordu, geceyi birilerinin orada geçirdiğini iddia etmek için hiçbir nedenimiz yok."

Söylediklerine burun kıvırdım.

"Cep telefonunu bir kadının aldığını iddia etmek için de pek bir nedenin yok," dedim.

Daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Karşılaşmam da beklenmezdi zaten. Yanımda, arabanın direksiyonunda, katil, ya da hiç olmazsa 'dolaylı katil' olduğumu düşünen bir adam oturuyor ve bir yandan arabayı kullanırken, bir yandan da elini

bacaklarımın arasına sokmaya çalışıyordu. Bacaklarımı kapıya doğru yaklaştırıp, kolunun ulaşabileceği mesafenin dışına çıkardım.

"Bir zanlı değil miyim?" dedim.

Avucuyla direksiyona vurdu. Hiçbir şey söylemedi.

Valide Sultan Camii'ni geçmiş, Unkapanına doğru gidiyorduk.

"Cep telefonu o gecedan sonra bir daha kullanılmamış mı?" dedim.

Gene hiçbir şey söylemedi.

"Cep telefonu..." diye başladım yeniden. Sözümü kesti.

"Karımla ayrı yaşıyorum," dedi. "Boşanacağız."

Otomobilin tavanına doğru gözlerimi kaldırdım. Ne demeliydim?

"Üzuldüm," dedim.

"Üzuldün mü?"

"İnsanların boşanması üzücü bir şey. Çocuğunuz var mı?"

Bir sigara yakıp düşünceli düşünceli kafasını salladı.

"Anladım," dedi. "Çok iyi anladım seni."

Biraz sonra, ben arabanın içindeki bu sessizliğe dayanamadığımı düşünmeye başladığım anda, "Cep telefonu bir daha kullanılmamış. Muhtemelen Boğaz'ın derinliklerinde yatıyordur," dedi, deminki soruma cevaben.

"Daha önce dikkatini çekmemiş miydi telefonun ortada olmadığı?"

Kendini toplamış gibiydi.

"Çekmişti ama Osman'ın hep yanında taşıdığı söylenen tabancası da ortada yoktu ve katilin ikisini de yanında götürdüğünü düşünmüştüm o zaman. Tabancayı, polis cinayet mahalline gelmeden Osman'ın kardeşlerinin yok ettiğini anladık sonradan. Ruhsatsız olduğu için. Ama telefonun akıbeti hala karanlıkta."

"Temel'in 'Telefonu ben almadım,' derken yalan söylemediği ne malum? Belki gerçekten de o aldı."

"Ya," dedi. Tçık diye bir ses çıkardı dişlerinin arasından.

"Adamı görse ne demek istediğimi anlarsın."

"Nasıl yani?" dedim.

"Adam çok gariban biri. Cebinde bol para olan, dalavereci bir gariban. Böyle bir şeyi akıl edecek, 'Şu cebi alayım da yardım çağırmasın, ölsün,' diyecek biri değil. Osman'ı gerçekten öldürmek istese bir kurşun daha sıkar, öldürürdü, öyle cep telefonu falan uğraşmazdı."

"Satmak için telefonu almayacak kadar da zengin," dedim.

"Evet. Yani Temel'in o telefonu almış olması ihtimali bu puzzle'da yerine oturmuyor."

"Ne?" dedim.

"Uymuyor," dedi.

"Ama kapının önünden geçen birilerinin içeriye girip, masanın üstünde duran telefonu alıp gitmeleri mümkün. Telefon kartını çöpe atıp, telefonu da satmışlardır." Bunu söylerken aklımda yukarı dairede yaşadığı söylenen işçiler vardı.

"Bu mümkün ama çok da uygun değil. Osman'ın cesedi daire kapısına çok yakın bir yerdedi bulunduğunda. Oraya kadar sürünerek gelmiş. Telefon masanın üstünde duruyor olsaydı, kapıya kadar sürüneceğine, masaya doğru sürünüp telefonu alırdı. Kapıya, yani yardım isteyebileceği tek yere gitmiş oysa. Demek o kişi elinde telefonla çekip gittiğinde Osman hala sağdı."

"Bundan ne sonuç çıkıyor?" dedim.

"Bir: Osman telefon edip yardım isterdi, kapıya sürünmezdi. İki: Hiç kimse bir cesedin üstünden atlayıp, cep telefonu çalmak için bir yere girmez. Bir tek telefonu çalıp gitmez, öyle diyeyim. Osman'ın cebinde cüzdanı, kolunda saati, masasının çekmecesinde tabancası duruyordu. Hırsız olsa onları da alırdı."

ON İKİ

((

Batuhan beni kapının önünde bıraktığında salonun bütün ışıkları yanıyordu. Pelin evdeydi anlaşılın. Kibarlık olsun diye anahtarımınla kapıyı açmak yerine aşağıdan zili çaldım.

Tanımadığım genç bir adam kocaman botlarıyla salonumdaki kanepeye uzanmıştı. Misafir olduğunuz eve kendi misafirlerinizi taşımanız tuhaf bir şeydir; o misafirlerin çocuk mezarı ayaklarıyla ev sahibinin designer kanepesine yayılmaları ise tek kelimeyle: Rezalet.

Al al yanaklarıyla bana kapıyı açan Pelin'e isteksiz bir selam verip, çalışma odama doğru yürürken kanepemde yatan zevzeğin arkamdan, "Patronun da taş gibiymiş," dediğini duydum.

Genç erkeklerin hoşlanacağı yaşa gelmişim ve işin kötüsü bunun hiç de sevinilecek bir durum olmadığını farkındaydım.

Üstümü değiştirmeden masama oturup geçen hafta yaptığım listeyi elime aldım. Yazdıklarımı yeniden gözden geçirdim. Bir cümlenin üstünü çizmişim o gün:

Habibe mi yalan söylüyor, İnci mi?

Salondan gelen sesleri duymamak için kalkıp oda kapısını kapadım. Yeniden oturur oturmaz susadığımı fark ettim, su almak için mutfığa gittim. Büyük bir bardak su, buz dolu bir bardak ve viski şişesiyle odaya döndüm. Neyse ki ev üç insanın birbirleriyle karşılaşmadan dolanabilecekleri kadar büyüktü.

Tekrar masanın başına geçtim.

Gözlerim kitap dolu raflara dikili, sigara ve viski içerek öylece oturdum.

Gece, makyajımı temizlemek, yüzüme minik daireler halinde masaj yaparak gece kremi sürmekle uğraşmak içimden gelmemişti. Sabah uyandığımda sağ gözümün alt ve üst kirpiklerini birbirinden ayırmak için bir miktar kirpiğimi yoldum. Yatarken dişlerimi de fırçalamamıştım. Şimdi çok kötü hissediyordum kendimi. Çok.

Banyoya gittim. Aynada kanlanmış gözlerimi görünce kendimi daha da kötü hissettim. Küveti doldurdum. Sabah küvete girmek çok acayip bir şey: Bir kere kendinizi çalışmak zorunda olmayan, bu tür zevklere günün her saati zaman ayırabilecek şanslı bir insan gibi hissetmenize yarıyor ki bu iyi yanı. Kötü yanı ise bir küvet dolusu su, hiçbir zaman üstünüzden akıp giden suyun, yani düşün yaptığı dinçleştirici etkiyi yapmıyor; küvetin içinde, eskisinden daha uyuşuk bir şekilde oturup duruyorsunuz.

Bornozumu giyip, kafama bir havlu bağladım, çalışma odama gittim. Dün gece odayı havalandırmamıştım, leş gibi sigara kokuyordu. Bir sigara yaktım. Pelin uyanmıştı. Anlaşılın yalnızdı. Kafasını içeri uzattı. Gülücükler saçarak, "Günaydın," dedi.

"Dükkânı açmaya gidiyor musun?" dedim.

Keyfi o kadar yerindeydi ki bu bile onun neşesini kaçırmadı.

"Hemen çıkıyorum canım," dedi.

İçersi havalansın diye balkon kapısını açıp, sigaramı söndürdüm. Giyinmeye gittim.

Habibe'yi aramak için elimde bir fincan yeşil çayla çalışma odama döndüğümde bir işte çalışmak zorunda olmayan insanlar için hala erken bir saatti.

Telefon açılmadan uzun uzun çaldı. Sonunda uykulu bir kadın sesi, "Alo," dedi.

"Merhaba, ben Kati," dedim. Kim olduğumu açıklayacak uygun bir cümle bulmak için sustum.

"Merhaba, nasılsın," dedi uykulu kadın sesi.

"Hatırladın mı?" dedim.

"Unutulacak bir kadın mısın?" dedi.

İkimiz de güldük. Uyanır uyanmaz gülebilen nadir insanlardan biriydi anlaşılan Habibe.

"Daha dönmedin demek," dedim.

"Bu mevsimde pansiyonda çok müşteri olmuyor. Ortağım hallediyor işleri," dedi.

"Uyandırdım mı seni?"

"Yok, uyanmıştım ama yatağın içinde dönüp duruyordum, iyi oldu."

"Seninle buluşmak istiyordum... Bir konuda fikir soracaktım," dedim.

"Sen karşı taraftaydın değil mi?" dedi.

"Evet," dedim.

"Bu gün Teşvikiye'de bir randevum var zaten, istersen akşamüstü o taraflarda buluşalım," dedi. "Ne oldu? Hala şüpheliler arasında mısın?"

"Öyle de denebilir," dedim.

"Saat 5 uygun mu?"

"Uygun," dedim. "Nerde?"

"Sen söyle," dedi. "Sen daha iyi bilirsin."

Buluşma yeri seçme konusunda yaratıcı olduğumu iddia edemem.

"Benim evime gel istersen," dedim. Adresi verdim.

Bütün gün dışarı çıkmadım. Evi arşınlayarak ve sigara içerek düşündüm durdum. Batuhan'ın puzzle'nın aksine benimkinde her şey eşsiz bir uyumla yerine oturuyordu. Beni ürküten de bu eşsiz uyumdu esasen: Ya yanılıyordusam?

Her şeyin çok iyi gitmesi, ilişkilerin sorunsuz olması, işlerin tereyağından kıl çeker gibi yürümesi beni korkutur. Hak etmediğim bir mutluluk, bir zafer duygusu, bir aşk yaşadığımı falan düşünürüm. Mutlaka bütün iyiliklerin ardından beni acıdan kıvrandıracak bir kötülük geleceğini düşünürüm. Hiçbir şey mükemmel olmamalıdır benim hayatımda. Ancak o zaman gerçekten mutlu olabilirim. Diyelim işlerim iyi gidiyor, dükkân tıkr tıkr çalışıyor, büyük bir aşk yaşıyorum, seks iyi... İşte o zaman kuruntularla kendi kendimi yerim. Mutlaka ayağımı sıkkan ayakkabılar giyerim. Ya da sigarayı bırakır, üstüne de haftada üç gün ağırlık çalışmaya başlarım. Hiç kahve içmem. Hatta çay bile içmem. Kaşarlı tost yemeyi de yasaklarım kendime.

Dedim ya, işlerin tıkrında olması, benim başıma gelebilecek en feci şeylerden biridir aslında.

Bir cinayeti tıkr tıkr işleyen bir saat gibi çözmüş olmak da inanılması güç bir zafer değil midir? Amatör bir detektif için müthiş bir başarı değil midir? Öyleyse mutlaka yanılıyor olmalıyım.

Durup dururken birilerini cinayete suçlamak istemem. Gözü dönmüş bir polis değilim ne de olsa. Kendi halinde bir kitapçıyım. Cinayet çözmek, katilleri yakalamak, adalete teslim etmek değil işim. İşaret parmağımı insanların burnuna doğru uzatıp, 'Sen katilsin,' diye bağırarak değilim. Bu cinayeti çözdüğüm için kariyer yapacak, maaşıma zam alacak, fazladan on gün tatille, üstün hizmet madalyasıyla falan ödüllendirilecek de değilim.

Beni ilgilendirmezdi. Osman acı içinde kıvranırken cep telefonu ile çıkıp giden gerçekten bir kadın olabilirdi. O kadın Habibe olabilirdi. Tüm bunları intikam için yapmış olabilirdi. İyi yapmış olabilirdi. Ya da korkunç bir şey yapmış olabilirdi.

Beni ilgilendirmezdi.

Birazdan Habibe geldiğinde de ona cinayet hakkında hiçbir şey söyleyecek değildim.

Herhangi bir iddiada, suçlamada bulunacak değildim.

Gerçi suçlama sayılmazdı söyleyeceklerim.

Doğrulamayıp doğrulamamak Habibe'ye kalmıştı. Benimle bu konuyu konuşmak istemiyorsa çekip giderdi. Olur biterdi. Tahminlerimi dinlemeye onu zorlayacak değildim.

Kanepeye kıvrılıp uyudum.

Zil çalıyordu uyandıgımda. Kapıya koşup otomatiğe bastım. Zil sesi kesilmedi. Çalışma odama, telefona koştum. Zil sesi gitgide uzaklaşıyordu. Tekrar salona koşmaya başladım. Cep telefonuma. Zil sesi kesildi.

Elimde cep telefonuyla kendimi kanepeye attım. Beni kimin aradığını bulmak için tuşlara basmaya başladım. Ekranda görünmeyen bir numaraydı, demek ki: Selim.

Konuşacak enerjim yoktu.

Saat tam 5'te kapı çaldığında kendimi toparlamıştım. Türklerden dakik olmalarını beklemem. Aslında İstanbul'da bir Alman'ın dakik olması bile zordur. Sürekli trafik tıkanır, bir yerden bir yere gitmek için gereken zamanı asla hesaplayamaz, mutlaka geç kalırsınız.

Kapı otomatiğine bastım.

Uzun siyah tuniğini savura savura merdivenleri çıktı Habibe. İlk karşılaşmamızda olduğundan çok daha şıktı. Saç modeli de değişmişti.

"Yakışmış saçın," dedim. Yanaklarımızı hafifçe birbirine değdirdik.

"Berberden geliyorum, yeni kestirdim," dedi. Elindeki paketi bana uzattı. "

"Pasta aldım. Rejimde değılsindir inşallah."

Hem evet, hem de hayır anlamına gelebilecek bir ses çıkardım.

Önce salonda oturduk. Bacaklarını kıvrıp pofuduk koltuklarda otururken insanın içinden sıkıcı konular konuşmak gelmediğini o sırada anladım. İki gün boyunca burada oturup, çikolatalı pasta yiyerek kış modası, Nişantaşı pastaneleri, Etiler kuaförleri, Yamamoto'nun yeni açılan butiği gibi konulardan konuşabilirdik. Ve cinayet, Osman, cep telefonu, İnci aklımızın ucuna gelmeyebilirdi.

"Balkonda oturalım mı? Yılın son sıcak günlerini değerlendirmek gerek," dedim.

Kendi binamızın ve bir yığın başka binanın daha arka bahçesine bakan bir balkonum var. Boğaz manzaralı değil ama İstanbul'da son kalan ağaçlardan beş, on tanesini görüyorum. Üstelik sokağın gürültüsünden uzak.

Çalışma odamdan geçerek balkona çıktık.

"Güzelmiş burası," dedi Habibe.

Çayı ve pastayı sehpanın üstüne koydum. Ayaklarımı balkon demirlerine uzattım.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var," dedim.

"Evet," dedi. "Sabah telefonda söylemiştin."

Dudaklarımı kemirdim.

"Eee?" dedi.

"Şu, Osman'ın öldürüldüğü gece..." Bir an durup soluk aldım. "Akşamüstü."

Heyecanlanmıştım.

"Osman'ın öldürüldüğü akşam sen Osman'ın bürosuna uğramış olabilir misin?"

Gözlerini kısıp baktı. Kadının çok güzel bir göz rengi var: Çimen yeşili.

Yüzü asılmıştı hafiften.

"Nerden çıkarıyorsun bunu?"

Ayaklarımı balkon demirlerinden çekip, bacak bacak üstüne attım.

"Bak," dedim ona doğru eğilerek. "Ben polis değilim. Polisle işbirliği yapacak da değilim."

Bir cinayeti çözdüğüm ilk seferin ardından, cinayetle suçladığım insanlara sadece meraklı bir amatör detektif olduğumu en başta söylemek gerektiğini öğrenmiştim.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" dedi. Gözleri hala kısıktı.

"Yani," dedim. "Senin doğrulayabileceğini düşündüğüm bir teorim var. Sadece bir teori.

Ve sen doğrulasan da bu bir teori olarak kalacak."

Önünde duran pasta tabağını eliyle sehpanın ortasına doğru itti.

"Yani polise gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım.

Dilini dişlerinin üstünde gezdirdi.

"Neden?" dedi.

"Nasıl neden?"

"Neden polise gitmeyeceksin?"

"Neden gideyim?" dedim. Pek anlamlı bir yanıt sayılmazdı, biliyorum.

"Öyleyse düşündüklerini bana doğrulatıp ne olacak?"

Şimdi, polisiye okuru olmayan birine cinayet çözme merakınızı nasıl anlatırsınız? Hadi, diyelim ki siz anlattınız, o sizi anlar mı? Gene de denemeye değerdi.

"Biliyorsun, ben polisiye satıyorum," dedim.

"Kuledibi'nde," dedi.

"Satmaktan öte, polisiye okuyorum da."

"Ben hiç polisiye okumadım," dedi. "Bizim İnci çok polisiye okurdu. Çocukluğundan beri."

Boğazımı temizledim. Direkt konuya girmek daha iyiydi.

"İnci senin kuzenin," dedim. İnci'nin ex-hizmetçisi Hafize Hanım'dan öğrendiğim bu bilgiyi konuşmanın başında ona doğrulatsam iyi olurdu.

"Teyzemin kızı," dedi. Türkçe'de akla gelebilecek her akrabalık derecesinin tek sözcüklük bir karşılığı var. Bunlar arasında bir tek 'kuzen' yaygın olarak kullanılmıyor, Türkler kuzenlerine teyzemin kızı, amcamın oğlu, vs. demeyi tercih ediyorlar.

"Teyzenin kızı," diye onun söylediğini tekrarladım.

"Ama kardeşim kadar yakındı bana. Kendi kardeşimden çok onu severdim."

"Osman'la birlikte olana kadar."

"Osman'ı benim elimden alana kadar," dedi. Güzelim gözlerini kısarak bana baktı.

"Kabul etmiyor böyle bir şey yaptığımı, değil mi? İnkâr ediyor. Biliyorum. Suçu olmadığını söylüyor."

"Ben İnci'yle bu konuyu konuşmadım," dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı. En azından uzun uzun konuşmamıştım.

Pembe ojeli tırnaklarına baktı.

"Öyleyse teyzemin kızı olduğunu nerden biliyorsun?"

"İnci'nin hizmetçisiyle konuştum," dedim.

"Meşhur hizmetçi." Geçmişte yapılan eylemlerin gelecekteki sonuçlarını görebilen biri gibi kafasını salladı. "Kadın bizim ailenin bütün girdisi çıktısını öğrendi tabii. 'Bu kadını tutma, laf dinliyor,' dedim. Biz salonda oturuyoruz, kadın salonun camlarını siliyor; biz mutfağa geçiyoruz, kadın bulaşık yıkıyor. Biz nerdeyse o da orda." •

"Sen İnci'nin evine mi gidip geliyordun?"

Alayla gülümsedi. "Hizmetçi söylemedi mi sana? Başta gidiyordum tabii. İnci'nin aklını başına toplaması için hâlâ umut olduğumu düşündüğüm zamanlarda."

"Neden Osman'dan ayrılması için ısrar ettin ki?" Çok tuhaf bir şey sormuşum gibi kaşlarını çattı, gözlerini kısarak bana baktı.

"Osman'ı seviyordum. Osman'dan hamileydim. Osman'la bir hayat kurmak istiyordum. Osman'ın çocuklarını doğurmak istiyordum." Başını eline dayadı. "Neden olacaktı?" dedi.

"İnci'yi düşündüğün için değil yani."

"İnci'yi de düşündüm tabii. Önünde geleceği vardı. Okuyabilirdi. Ben okuturdum onu. Gencecik yaşında bir adamın metresi olmasına gerek yoktu. Kafası o kadar çalışkan bir kız..."

Bir sigara yaktım.

"Osman'dan ayrıldığında hamile miydin sen?"

Karşı binaların camlarına dikti gözlerini.

"Çocuğa ne oldu?" diye sordum. Sesim çatal çatal çıkmıştı.

"Karnımda öldü," dedi. "İlaç alıp intihar ettim. Çocuğu kurtaramadılar."

"İntihara teşebbüs ettin yani. İntihar etsen şimdi burda olmazdın." Türklerin Türkçelerini düzeltmek benim üstüme vazife miydi? Söylediğimin üstünde durmadı zaten. Boş boş bana baktı sadece.

"Osman hastaneye geldi..." Derin bir nefes aldı. "Osman'ın parası İnci'yi çekti, İnci'nin gençliği, güzelliği de Osman'ı."

"Sonra işin ucunu bıraktın ama sen. İnci'ye gidip gelmemeye başladın."

"Başka çarem yoktu. Bütün aile üstüme yürüdü. Benim yapamadığımı İnci yaptı. Üstüne ev aldirtti Osman'a, bütün aileye baktırdı. Kaz gibi yoldu adamı. Annemi, teyzemi, abilerimi, hepsini kendi yanına çekti. Her ay bir tomar parayla gidiyordu. Hepsini satın aldı. Benim yüzümü bile görmek istemiyorlardı. Kendi öz annem bana sırt döndü. Annem gibi bildiğim teyzem... Biz İnci'yle birlikte büyümüştük. Onu çok iyi tanıyordum güya..."

"Ama sonunda bu işin peşini bıraktın."

"Başka çarem mi vardı? Araya biraz zaman girsin diye düşündüm. Kimsenin ettiği yanına kalmaz. Bir kaset çıkardım."

"Eftalya," dedim.

"Tutmadı. Tutmayınca da kimse benimle bir daha kaset yapmaya kalkışmadı. Sonunda İstanbul'dan gideyim, dedim. Dayanamıyordum artık burda olmaya. Osman'la birlikte gezdiğimiz yerlerde dolaşmaya..."

"Bir kent bir insan için biter bazen," dedim. Fısıltıyla ama içten gelen bir çığlık gibi söyledim. Gözlerim dolmuştu. Ne kadar gerçek bir kadındı Habibe.

"Geri getiremiyorsun hiçbir şeyi. Keşke bunları yaşamasaydım. Bambaşka olurdu hayatım. Biz çok fakirdik. Senin aklının alamayacağı kadar fakir. Ama hep kurtulacağımızı umut ediyorduk. Hepimiz okula gidiyorduk. İnci liseyi bitirdi. Ben bitiremedim, erken ayrılmak zorunda kaldım."

"Türklerde gördüm ben bunu," dedim. "Okumayı kurtulmak için bir araç olarak gören hırslı, yoksul gençler var."

"Artık yok. Şimdi fakir gençler şarkıcı, futbolcu olmak istiyor."

"Gerçi sen de sonunda şarkıcı oldun ya."

Ağlamakla gülmek arası bir ses çıkardı.

"Herkesin de okuması gerekmiyor ayrıca," dedim.

Benden bir sigara alıp alamayacağını sordu. Kendi paketi bitmişti.

"Osman'ın öldüğü akşam büroya gittiğimi nerden biliyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum," dedim.

"Allanın dağında oturup düşünecek zaman çok oluyor," dedi.

"Pansiyonu mu kastediyorsun?"

Gözlerini kırptı 'evet' anlamında.

"Düşündükçe de, bu olup bitenlere kazanamayacağımı anladım." Kalbini işaret etti.

"Şuramda birisi bir delik açmış gibi. Çocuk görmeye dayanamıyorum, iki sevgili görmeye dayanamıyorum, hamile kadın görmeye dayanamıyorum... Dayanamıyorum oğlu dayanamıyorum."

"İyi de birden, bunca sene sonra... Ne oldu?"

"Ne mi oldu? Ne mi oldu?" Pıt diye bir yaş damlası sehpanın üstüne düştü. Başka damlalar da ardından.

"Anneme telefon ettim. Zaten çok az konuşuyoruz. Babam biz çocukken bizi bırakmıştı. Almanya'ya gitti işçi olarak, bir daha da dönmedi. Başta para mara yolluyordu, sonra parayı da kesti, Almanya'da başka bir kadınla yaşıyor diye duymuştuk o zaman. Ama annemle boşanmadılar."

Çok bildik bir hikâyeydi bu benim için.

"Babamın o kadından olan kızı, bizi arıyormuş, Almanya'da Türk konsolosluğuna başvurmuş, oradan da benim numaramı bulmuş nasıl olduysa."

"Baban?"

"Babam öldü." Tek nefeste söylemişti. "Kızı telefon edince, 'Türkiye'ye gelmek istiyorum, sizinle tanışmak istiyorum,' diye, ben de annemi aradım. Ben kıza, 'Kalk, gel,' diyemem."

"Eeee?" dedim.

"Annemi arayınca İnci'nin hamile olduğunu öğrendim. Bir hafta uyku uyumadım."

"Senin kaçırdığın mutluluğu İnci yakalayacaktı."

"O da değil! Neden benim sahip olamadığım bir şeye İnci sahip olsun diye düşünmedim. Ben mutsuzum, diye düşündüm. Ben mutsuzum!" Bir damla daha düştü sehpanın üstüne.

Ağlayan kadınları teselli etmek kaderim olmuştu.

"Bir içki içer misin?" dedim.

Başımı salladı.

AYAKLI KÜVET, SOBA VE YENİ KOMŞU MESELELERİ

İstanbul'da tadını çıkara çıkara bir sonbahar yaşamak olacak şey değildir. İlkbahar da öyle. Biz İstanbulluların hayatında iki mevsim vardır topu topu: Yaz ve kış. Bu sene sıkı bir istisnaydı. Sonbahar bitmek bilmedi. Gerçi kış da öyle oldu. Bitmedi. Hiç olmazsa şimdi de ilkbahar uzun sürse...

Havalar nasıl giderse gitsin moda değişiyor tabii. Geçen seneden kalan giysilerle idare edecek halim yok; çaresiz yeni renklerde, yeni modellerde giysiler alınmalı. Acilen! İşçi tulumları, Asya tipi yüksek yakalı elbiseler, delikli tişörtler...

Hem de bu parasızlıkta, banka hesabımı o muhteşem evi almak uğruna boşaltmış ve bir türlü yeniden dolduramamışken. Sağdan soldan borç bulup ayakkabıya, giysiye yatırmak da, ne yalan söyleyeyim, tuhaf geliyor. Bu yaşımda... Ne durumlara düştüm kendime ait bir ev uğruna.

Anlayacağınız Papağan Sokak'taki o muhteşem daire artık benim tapulu malım. Kuruşları hesaplayarak içini yaptırmaya başladım. Ödün vermediğim şeyler de oldu elbette: Mesela banyoya ayaklı küvet koydurumama hiçbir güç engel olamadı.

Kalorifer yaptıracak param kalmadı gerçi. Selim, ev hediyesi olarak bu kalemi üstleneceğini söylüyor. Bakalım, göreceğiz. Ayrıca Berlin'de yaşamış biri olarak soba yakmak da beni bozmadı. Bu işte usta sayılırım hatta. Bisiklete binmek, yüzmek gibi bir şeydir umarım soba yakmak, bir kez öğrendiyse bir daha unutmazsınız.

Pelin eski sevgilisine dönmedi ve bütün kışı benim evimde geçirdi. Fofu'yla olan ev arkadaşlığım kadar eğlenceli değil gerçi. Gene de varlığına alıştım sayılır. Ben bir türlü Mallorca'ya gidemediğim için annem arkadaşısı Frau Hellersdorf la beni ziyarete geldiğinde evde biraz sıkıştık ama o da katlanılmaz bir şey değildi. Üstelik annemle yalnız kalmaktansa etrafta insanların olmasını tercih ederim.

Yeni evime Mayıs'ta taşınacağım. O zamana kadar Pelin de kalacak bir yer bulacağını iddia ediyor. Kanepeme botlarıyla yatan o çocukla ilişkisi var anladığım kadarıyla. Benden gizlemeye çalışıyor. O çocuğun evine taşınacak herhalde.

Lale yeni işinden çok şikayetçi. İşsiz kaldığı günleri hatırladıkça istifa etmekten vazgeçiyor. Yakında, işsiz günleri uzak bir anı olunca istifayı basar. Deprem bölgesinde olmayan bir köye yerleşmeyi ve çeviri yaparak yaşamayı hayal ediyor. Küba'ya yerleşmekten daha gerçekçi bir hayal değil bence. Bunu ona söylemedim elbette.

Bu arada inanılmaz bir şey oldu ve Özlem kocasıyla barıştı. Üstelik boşandıktan sonra. Eskisinden daha mutlu olduğunu söylüyor. Bir daha evlenmeyeceklermiş, evlilik aşkı öldürüyormuş. Bana sorarsanız, şu ya da bu şekilde aşk mutlaka ölüyor. Ama ölüyor diye aşık olmayacak halimiz de yok.

Apropos. Benim dairemin üst katını aldığı söylenen meçhul şahısla tanıştım geçen hafta. Sakallı, muhteşem bir adam. Mutfuğımın fayanslarını seçmeye birlikte gittik. Pek anlıyor bu işlerden. Eve taşınınca yapacağım partiye onu da çağıracağım.